

Chuck Palahniuk

BÎNTUÎȚII

„Cel mai original roman al anului 2005!“

The Guardian

Chuck Palahniuk

BÎNTUITII

Un roman de povești

Traducere din limba engleză
și note de Rareș Moldovan

POLIROM
2007

Supranumit „portdrapelul generației nihiliste“, **Chuck Palahniuk** s-a născut în 1962. Primele sale două cărți, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla și cu romanul *Fight Club*, respins inițial pentru că a fost considerat „prea întunecat și prea riscant“. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 și devenit un clasic al literaturii underground, *Fight Club* este unanim considerat în momentul de față drept unul dintre cele mai originale și provocatoare romane scrise în ultimul deceniu al secolului XX. În 1999, Palahniuk publică romanele *Supraviețuitor* și *Monștrii invizibili*, urmate de *Sufocare* (2001), *Cîntec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003) și *Bîntuiții* (2005). A mai publicat o carte de amintiri și însemnări de călătorie, *Fugari & refugiați* (2003), și un volum de eseuri, *Mai ciudat decît ficțiunea* (2004). Pînă în prezent, în colecția Biblioteca Polirom au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004) și *Jurnal* (2006). *Bîntuiții* este unul dintre cele mai bune romane ale lui Palahniuk, exploatînd convenția povestirii în ramă, în tradiția *Decameronului* și a *Povestirilor din Canterbury* și, în același timp, o satiră necruțătoare la adresa emisiunilor de tip *reality show*. Cele 23 de povestiri care formează substanța cărții aparțin protagoniștilor unui experiment inedit și, așa cum se va vedea, macabru: persoane care au răspuns invitației de a petrece trei luni într-un teatru dezafectat, în condiții minime de confort, pentru a produce o posibilă capodoperă care le va garanta celebritatea pe scena literară. Treptat, stimulate de acest mediu neobișnuit, personajele se vor implica într-un joc pe muchie de cuțit care îi va ține pe cititori cu sufletul la gură.

„Erau multă frumusețe și mult desfrîu,
multe *ciudățenii* străbătute și de un fior
de groază; și mai erau multe amănunte
care-ți puteau face silă.”¹

E.A. Poe, *Masca morții roșii*

1. E. A. Poe, „Masca morții roșii”, traducere de Ion Vineanu. În *Prăbușirea casei Usher. Schițe, nuvele, povestiri*, ed. îngrijită de Liviu Cotrău, Editura Univers, 1990, p. 480.

Cobai

Ar fi trebuit să fie o tabără pentru scriitori. Ar fi trebuit să fim în siguranță.

O colonie de scriitori, izolată, unde-am fi putut lucra, condusă de un bătrîn muribund pe nume Whittier, pînă n-a mai fost ce-ar fi trebuit.

Și-ar fi trebuit să scriem poezii. Poezii drăguțe.

Gașca asta a noastră, elevii lui talentați, închiși departe de lumea obișnuită timp de trei luni.

Și ne-am dat unii altora porecle, de pildă „Pețitorul“. Sau „Veriga Lipsă“.

Sau „Mama Natură“. Nume prostești. Asociații libere.

Așa cum inventai, cînd erai mic, nume pentru plantele și

animalele din lumea ta. Peoniilor lipicioase de nectar și năpădite de

furnici le spuneai „floarea furnicii“. Cîinilor Collie le ziceai „Lassie“.

Așa cum și azi îi spui cuiva „ăla cu un singur picior“ Sau „știi, negresa aia...“

Ne-am numit unii pe ceilalți :

„Contele Calomniei“.

Sau „Sora Justițiară“.

Nume pe care ni le-am cîștigat după poveștile noastre.

Nume

pe care ni le-am dat

după viețile noastre, nu după familii :

„Lady Zdreanță“.

„Agentul Ciripel“.

Nume primite după păcatele noastre, nu după slujbe :

„Sfîntul Fără-Mațe“.

Și „Ducele Vandalilor“.

După greșelile și crimele noastre. Opusul
numelor de supereroi.

Nume protesti pentru oameni în carne și oase. Ca și cum
ai tăia o păpușă

de cîrpe și-ai găsi înăuntru :

intestine adevărate, plămîni adevărați, o inimă care
bate, sînge. Mult

sînge încins, lipicios.

Și-ar fi trebuit să scriem povestiri. Povestiri amuzante.

Eram prea mulți, noi,ăștia izolați de lume pentru
o întreagă

primăvară, vară, iarnă, toamnă – un întreg anotimp
al acelui an.

Nu conta cine eram, cel puțin pentru bătrînul
domn Whittier.

Dar nu ne-a zis asta de la început.

Pentru domnul Whittier eram animale de laborator. Un
experiment.

Dar nu știam.

Nu, era doar o tabără de scriitori pînă cînd a fost prea
tîrziu

să mai fim altceva

decît victimele lui.

Autobuzul trage pe dreapta la colțul străzii unde ne-am înțeles să aștepte Tovarășa Lătrău, și ea stă acolo îmbrăcată într-o jachetă militară de un măsliniu închis și pantaloni largi de camuflaj, suflecați deasupra cizmelor de infanterie. Cu cîte-o valiză de fiecare parte. Cu bereta neagră trasă pe frunte, ar putea fi oricine.

— Regula era... spune Sfîntul Fără-Mațe la microfonul care atîrnă deasupra volanului.

Și Tovarășa Lătrău spune „Bine“. Se apleacă să scoată eticheta de pe una din valize. Tovarășa Lătrău vîră eticheta în buzunarul ei măsliniu, apoi ia cealaltă valiză și urcă în autocar. Valiza orfană rămîne abandonată, singură pe trotuar, și Tovarășa Lătrău se așază și spune :

— OK. Spune : Dă-i drumul.

Cu toții lăsaserăm bilete cu explicații în dimineța aia. În zori. Strecurîndu-ne în vîrfurile picioarelor, cu valizele după noi pe scări întunecoase, apoi de-a lungul străzilor lungi, întunecate, avînd drept companie doar camioanele de salubritate. Nici n-am văzut răsăritul soarelui.

Pe scaunul de lîngă Tovarășa Lătrău, Contele Calomniei scrie ceva într-o agendă de buzunar, cu ochii sărîndu-i de la ea la propriul stilou.

Și, aplecîndu-se să vadă, Tovarășa Lătrău spune :

— Am ochi *verzi*, nu *căprui*, și culoarea naturală a părului meu e *arămiu*. Se uită în timp ce el scrie *verzi*, apoi zice : Și am un mic trandafir roșu tatuat pe bucă. Ochii i se opresc pe reportofonul argintiu care se ițește din buzunarul cămășii, cu micul microfon acoperit cu o

grilă metalică, și spune : Nu scrie *păr vopsit*. Femeile fie își *accentuează*, fie își *nuanțează* culoarea părului.

Lîngă ei stă domnul Whittier, ținînd strîns cu mîinile lui tremurătoare și acoperite de pete scheletul cromat al scaunului său cu rotile, pliat lîngă banchetă. Alături stă doamna Clark, cu sîinii atît de mari încît aproape i se odihnesc în poală.

Privindu-i cu coada ochiului, Tovarășa Lătrău se apleacă spre mîneca de flanelă gri a Contelui Calomniei. Spune :

— Pur ornamentali, presupun. Și fără nici o valoare nutritivă...

Aia a fost ziua în care am ratat ultimul nostru răsărit de soare.

La intersecția următoare ne-așteaptă Sora Justițiară, care ne-arată ceasul ei mare și negru, spunînd :

— Ne-am înțeles la patru treisćinci. Bate cu degetul în cadran, spunînd :

— Acum e patru treisćnouă...

Sora Justițiară și-a adus o casetă din imitație de piele, cu o curea de trecut peste umăr și o clapetă care se închide cu un pocnet, protejînd Biblia dinăuntru. O poșetă artizanală făcută pentru a căra de ici-colo Cuvîntul lui Dumnezeu.

Am așteptat autobuzul peste tot prin oraș. La colćuri de stradă sau pe băncuțele din stațiile de autobuz, pînă cînd apărea Sfîntul Fără-Mațe. Domnul Whittier așezat în față, lîngă doamna Clark. Conte Calomniei. Tovarășa Lătrău și Sora Justițiară.

Sfîntul Fără-Mațe trage maneta ca să deschidă ușa pneumatică, și pe trotuar e micuța domnișoară Hapciu. Cu mînecele puloverului ei umflate de șervețelele murdare îndesate înăuntru. Își ridică valiza, care răpăie sonor ca floricelele într-un cuptor cu microunde. La fiecare treaptă, valiza răpăie tare ca un foc de mitralieră îndepărtat, și domnișoara Hapciu își ridică privirea spre noi și spune :

— Pastilele mele. Scutură puternic valiza și spune: Un stoc pe trei luni...

De-aia era regula despre bagaje. Ca să încăpem toți.

Singura regulă era un bagaj de persoană, dar domnul Whittier n-a spus cît de mare sau ce fel de bagaj.

Cînd a urcat la bord Lady Zdreanță, purta un inel cu un diamant cît o boabă de porumb, ținea în mîină o lesă, iar lesa trăgea o valiză de piele pe roțile.

Fluturîndu-și degetele ca să facă piatra să scînteieze, Lady Zdreanță spune:

— E soțul meu răposat, incinerat și transformat într-un diamant de trei carate...

La care Tovarășa Lătrău se apleacă spre agenda în care scrie Contele Calomniei și spune:

— Forma corectă este *lifting* facial.

La cîteva străzi mai încolo, după ce trecem de vreo două semafoare și dăm de cîteva ori colțul, așteaptă Bucătarul Asasin, cu o valiză din aluminiu turnat, avînd înăuntru chiloții lui albi de supraelastic, tricourile și șosetele lui împachetate în mici pătrățele, ca niște origami. Plus un set de cuțite de bucătărie asortate. La fundul valizei sînt îndesate teancuri de bancnote legate cu elastic, toate de cîte-o sută de dolari. Toate atît de grele încît are nevoie de ambele mîini ca s-o urce în autocar.

Apoi de-a lungul altei străzi, pe sub un pod, autobuzul a ocolit un parc și a tras pe dreapta într-un loc unde nu părea să aștepte nimeni. Acolo, bărbatul căruia i-am spus „Veriga Lipsă“ a ieșit din tufișurile de lîngă trotuar. În brațe, ca pe o minge uriașă, purta un sac menajer negru, prin găurile căruia se scurg cămăși de flanelă în carouri.

Uitîndu-se la Veriga Lipsă, dar vorbind lateral, spre Contele Calomniei, Tovarășa Lătrău spuse:

— *Barba* lui parcă-i un animal din ălea pe care le vîna Hemingway...

Lumea asta cufundată în vise, toți ăștia ne-ar crede nebuni. Oamenii ăștia care-s încă în așternut or să mai

doarmă vreo oră, apoi or să se spele pe față, la subsuori și-ntre picioare, înainte de-a se duce la munca de toate zilele. Trăind aceeași viață, în fiecare zi.

Oamenii ăștia ar plînge să vadă c-am plecat, dar ar plînge și dacă ne-am îmbarca pe-o corabie, să începem o viață nouă dincolo de-un ocean. Dacă am emigra. Dacă am fi pionieri.

În dimineața asta eram astronauți. Exploratori. Treji în timp ce ei dormeau.

Oamenii ăștia ar plînge, dar apoi s-ar întoarce să servească la mese, să zugrăvească, să programeze computere.

La următoarea oprire, Sfîntul Fără-Mațe deschise ușa și o pisică țîșni pe scări și apoi pe culoar printre scaune. În urma ei apăru Directoarea Tăgadă, spunînd:

— O cheamă Cora.

Numele pisicii era Cora Reynolds.

— Nu eu i l-am dat, a spus Directoarea Tăgadă, cu bluza și fusta acoperite de o glazură de păr de pisică.

Cu unul din revere umflîndu-i-se pe piept.

— Un toc de umăr pentru pistol, spune Tovarășa Lătrău, aplecîndu-se aproape de reportofonul din buzunarul Contelui Calomniei.

Toate astea – șoptitul în întuneric, lăsatul bilețelelor, plecatul pe furiș – erau aventura noastră.

Dacă ai avea de gînd să naufragiezi pe o insulă pustie timp de trei luni, ce-ai lua cu tine?

Să zicem că hrana și apa ți-ar fi asigurate, sau cel puțin așa crezi.

Să zicem că nu poți lua decît o valiză pentru că o să fiți o grămadă, iar în autobuzul care vă duce pe insula pustie nu încap prea multe.

Ce-ai împacheta în valiză?

Sfîntul Fără-Mațe a adus cutii de snackuri cu costiță și pufuleți cu brînză. Degetele și bărbia îi sînt portocalii de la praful lor sărat. Cu o mîină scheletică ține volanul, cu cealaltă înclină cutia și-și toarnă în gură snackurile.

Sora Justițiară a adus o pungă de haine, cu un săculeț rotund fixat în partea de sus.

Aplecându-se peste propriii sîni imenși, ținîndu-i în brațe ca pe un copilăș, doamna Clark o întreabă pe Sora Justițiară dacă a adus o țeastă de om.

Și Sora Justițiară deschide săculețul cît să se vadă cele trei găuri ale unei bile de bowling și zice :

— E hobby-ul meu...

Tovarășa Lătrău își plimbă privirea de la Contele Calomniei, care mîzgălește ceva în carnețel, la părul negru împletit în cozi strînse al Sorei Justițiare, prins cu agrafe din care nu scapă nici o şuviță.

— *Ăla*, spune Tovarășa Lătrău, *e păr accentuat*.

La următoarea oprire, Agentul Ciripel stă pe trotuar cu o cameră de filmat lipită de un ochi, filmînd autobuzul care trage pe dreapta. A adus un teanc de cărți de vizită pe care le-a împărțit ca să ne arate că e detectiv particular. Cu videocamera ținută ca o mască, acoperindu-i jumătate din față, ne-a filmat în timp ce trecea pe culoar spre un loc liber din spate, orbindu-ne pe toți cu lumina camerei.

După încă vreun cvartal, a urcat la bord Peșitorul, cu urme de bălegar pe cizmele lui de cowboy. Cu o pălărie de cowboy de pai în mîină și cu un sac de fiș pe umăr, s-a așezat și a deschis geamul și a scuipat o zeamă maronie de tutun pe caroseria de oțel striat a autobuzului.

Asta am adus pentru cele trei luni departe de lume. Agentul Ciripel, camera lui video. Sora Justițiară, bila de bowling. Lady Zdreanță, inelul cu diamant. De astea vom avea nevoie pentru a ne scrie povestirile. Domnișoara Hapciu, de pastilele și șervețelele ei. Sfîntul Fără-Mațe, de snackurile lui. Contele Calomniei, de carnețelul și reportofonul lui.

Bucătarul Asasin, de cuțitele lui.

În lumina slabă din autobuz ne uităm cu toții pe furiș la domnul Whittier, organizatorul atelierului. Profesorul nostru. Sub cele cîteva fire cărunte pieptănate de-a

curmezișul i se zărește țeasta lucioasă, cu scalpul acoperit de pete. Gulerul apretat al cămășii, ridicat ca un gard alb în jurul gâtului său subțire și pătat.

— Oamenii de care vă ascundeți, va spune domnul Whittier, nu vă vor iluminați. Ei vor să știe la ce să se aștepte. Domnul Whittier va spune: Nu puteți fi omul pe care-l știu ei și omul extraordinar, măreț, care vreți să deveniți. Nu în același timp.

Oamenii care ne-ar iubi într-adevăr, a spus domnul Whittier, ne-ar implora să plecăm. Să ne îndeplinim visul. Să ne exersăm arta. Și ne vor iubi când ne vom întoarce cu toții.

Peste trei luni.

Bucățița asta de viață pe care am juca-o toți la zaruri. Pe care am risca.

Cu timpul ăsta, am paria pe capacitatea noastră de a scrie o capodoperă. O povestire sau un poem sau un scenariu sau niște memorii care să dea sens vieților noastre. O capodoperă care să ne scoată din sclavia față de un soț sau de un părinte sau de o corporație. Care să ne cîștige libertatea.

Călătorim cu toții pe străzile pustii, în întuneric. Domnișoara Hapciu pescuiește un șervețel umed din mîneca bluzei și-și suflă nasul. Își trage nasul și spune:

— M-am furișat, mi-era așa de frică să nu mă prindă. Vîrînd șervețelul în mînecă, spune: M-am simțit exact ca... Anne Frank.

Tovarășa Lătrău scoate eticheta bagajului din buzunarul jachetei, rămășița valizei abandonate. A vieții ei abandonate. Și, învîrtind-o fără încetare în mînă, tot uitîndu-se la ea, Tovarășa Lătrău spune:

— Din cîte mi se pare mie... Spune: Lui Anne Frank nici nu i-a fost prea greu în viață.

Și Sfîntul Fără-Mațe, cu gura plină de fulgi de porumb, privindu-ne pe toți în oglinda retrovizoare, mestecînd sarea și grăsimile, spune:

— Cum așa ?

Directoarea Tăgadă își mângâie pisica. Doamna Clark își mângâie sînii. Domnul Whittier, scaunul lui cromat cu roțile.

Sub un felinar, la colțul următor, așteaptă silueta întunecată a altui scriitor aspirant.

— Cel puțin Anne Frank, spune Tovarășa Lătrău, n-a trebuit să meargă în turnee de promovare a cărții ei...

Și Sfîntul Fără-Mațe apasă frîna și rotește volanul să tragă pe dreapta.

Obiective turistice

Un poem despre Sfântul Fără-Mațe

— Asta-i slujba la care am renunțat ca să vin aici, spune
Sfântul. Și
viața pe care am părăsit-o.
Fusesse șofer de autocar.

Sfântul Fără-Mațe pe scenă, cu brațele încrucișate pe piept,
atît de slab
încît mîinile i se ating în mijlocul spatelui.
Acolo-i Sfântul Fără-Mațe, cu un singur strat de piele
aplicat pe schelet.
Claviculele îi ies ca niște bucle din piept, mari cît niște
mînere
din autocar.
Prin tricoul alb i se văd coastele, iar cureaua...
nu curul... îi ține pantalonii.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
culorile caselor și trotuarelor, semnelor de circulație și
mașinilor parcate
îi trec peste față. Masca unui trafic intens.
Furgonete și camioane.

Spune :
Slujba aia, șofer de autocar...
Erau doar japonezi, nemți, coreeni, care învățaseră engleza
ca pe o a doua limbă, strîngînd
în mîini ghiduri de conversație, încuviințînd și zîmbind la
orice-ar fi spus în
microfon conducînd autocarul pe la intersecții, pe
străzi, pe lîngă casele
vedetelor de cinema sau criminalilor supersîngeroși, pe
lîngă apartamentele
în care staruri rock muriseră de supradoză.
Același tur în fiecare zi, aceeași mantră : crime,

vedete, accidente. Locuri

în care s-au semnat tratate de pace. În care-au dormit președinți.

Pînă cînd într-o zi Sfîntul Fără-Mațe oprește în fața unui gard cu uluci albe,

în fața unei case care imită un ranch, doar un ocol

să vadă dacă Buickul cu patru uși al părinților săi e tot acolo, dacă tot

aici locuiesc,

unde, în curtea din față, un bărbat împinge o mașină de tuns iarba.

Acolo, Sfîntul spune în microfon încărcăturii

sale climatizate:

— Îl aveți în față pe Sfîntul Mel.

Și, în timp ce taică-su mijește ochii la geamurile opace ale autocarului,

— Sfîntul protector al Rușinii și Furiei, spune Fără-Mațe.

Dup-aia, în fiecare zi, turul include „Altarul Sfîntului Mel și al Sfintei Betty“.

Sfînta Betty, protectoarea Umilinței Publice.

Parcînd în fața apartamentului de bloc al surorii sale, Sfîntul Fără-Mațe

le arată

unul dintre etajele superioare. Acolo sus e altarul Sfintei Wendy.

„Protectoarea Avorturilor Terapeutice“.

Parcînd în fața propriului său apartament,

le spune pasagerilor:

— Acolo e altarul Sfîntului Fără-Mațe,

iar Sfîntul însuși, cu umerii lui de porumbel, cu buzele ca de cauciuc

și cu tricoul prea larg,

se reflectă, și mai micuț, în oglinda retrovizoare.

Sfîntul protector al Masturbării.

În timp ce pe fiecare rînd de scaune din autocar, încuviințînd, întinzîndu-și

gîturile, se uită să vadă

ceva divin.

Mațe

O povestire de Sfântul Fără-Mațe

Inspiră.

Trage în plămîni cît de mult aer poți.

Povestirea asta ar trebui să dureze cam cît ești în stare să-ți ții răsuflarea și încă puțin după aia. Așa că ascultă cît de repede poți.

Pe la treisprezece ani, un prieten de-al meu a auzit de „țepușcă“. Asta-i atunci cînd un tip o ia în cur cu un vibrator. A auzit zvonul că dacă stimulezi destul de tare prostata, poți avea orgasme explozive *hands-free*. La vîrsta aia, prietenul e un mic maniac sexual. Mereu se-nvîrte căutînd feluri tot mai mișto să și-o facă. Se duce să-și cumpere un morcov și niște vaselină. Să facă niște cercetări pe cont propriu. Apoi își imaginează cum o să arate la casă, doar morcovul ăla și vaselina alunecînd pe banda automată înspre casierită. Toți ceilalți clienți așteptînd la coadă, privindu-l. Văzînd cu toții ce seară de pomină și-a aranjat el.

Așa că prietenul cumpără lapte și ouă și zahăr și-un morcov, toate ingredientele pentru o tartă cu morcovi. Și vaselină.

De parcă se duce acasă să-și vîre o tartă cu morcovi în cur.

Acasă, cioplește morcovul și-l transformă într-o unealtă boantă. Îl dă cu grăsime și și-l înșurubează în găoz. Și-apoi... nimic. Nici un orgasm. Nu se întîmplă nimic în afară de faptul că-l doare.

Apoi maică-sa îi strigă puștiului că-i gata masa. Îi zice să coboare, chiar acum.

El își scoate morcovul și îl ascunde, lunecos, împuțit, între hainele murdare de sub pat.

După cină se duce să caute morcovul și ia-l de unde nu-i. Toate hainele murdare le-a luat maică-sa când el era la masă, să le spele. Nu se poate să nu fi găsit morcovul, cioplit grijuliu cu un cuțit de tranșat, încă strălucind de lubrifiant și puțin.

Prietenul ăsta așteaptă luni de zile cu un nor negru deasupra capului să-l ia ai lui la explicații. Și ai lui n-o fac. Niciodată. Chiar și-acum, când s-a făcut mare, morcovul ăla invizibil atîrnă deasupra fiecărei mese de Crăciun, deasupra fiecărei zile de naștere. De Paști, când împreună cu copiii lui, cu nepoții părinților lui, caută ouăle roșii ascunse prin casă, morcovul fantomă plutește deasupra tuturor.

E prea scîrbos să vorbească despre el.

Francezii au o vorbă: „Spirit de scară“. În franceză: *Esprit d'escalier*. E atunci cînd găsești o replică, da-i prea tîrziu. De pildă, ești la un chef și cineva te insultă. Trebuie să zici ceva. Așa că, presat, cu toți ăia care se uită la tine, scoți pe gură ceva nașpa de tot. Dar în clipa în care ai ieșit...

Cînd începi să cobori scările, pac, un moment de magie. Găsești chestia perfectă pe care ar fi trebuit s-o spui. Execuția perfectă ca să-l termini pe ăla.

Ăsta-i un spirit de scară.

Necazul e că nici francezii n-au o expresie pentru chestiile tîmpite pe care le scoți pe gură cînd ești presat. Lucrurile alea prostești,perate, pe care le gîndești sau le faci.

Unele chestii sînt prea scîrboase ca să aibă un nume. Prea umilitoare ca să fie discutate.

Privind în urmă, psihologii de copii și consilierii din școli spun astăzi că în valul recent de sinucideri la adolescenți e vorba, de fapt, mai ales de puștii care încearcă să se sugrume în timp ce-și fac laba. Îi găsesc ai lor țepeni, c-un prosop răsucit în jurul grumazului, legat de suportul de prosoape din baie. Spermă moartă peste tot. Sigur,

părinții curăță. Trag niște pantaloni pe copil. Fac să pară totul... mai acceptabil. Să pară intenționat. Genul obișnuit de sinucidere tristă de adolescent.

Un alt prieten de-al meu, un coleg de la școală, avea un frate în marină care i-a spus că tipii din Orientul Mijlociu și-o freacă altfel decît noi. Fratele ăsta era încartiruit într-o țară de-aia unde-i plin de cămile și unde se găsește în comerț un soi de deschizător de scrisori fișos. Chestia asta de fișe e doar o tijă subțire de aramă sau argint lustruit, lungă cam de-o palmă, avînd într-un capăt fie o bilă mare de metal, fie genul ăla de mîner sculptat pe care-l mai vezi la săbii. Fratele ăsta din marină zice că arabii și-o scoală și apoi își vîră tija de metal pe toată lungimea pulii. Și-o freacă cu tija aia înăuntru și slobozul e mult mai mișto. Mai intens.

Fratele ăsta mai mare călătorește prin lume și-i trimite expresii franțuzești. Rusești. Sugestii utile pentru labă.

Dup-asta fratele mai mic n-apare într-o zi la școală. Seara mă sună să mă-ntrebe dacă nu pot să-i iau și lui temele pentru următoarele două săptămîni. Fiindcă e-n spital.

Trebuie să împartă salonul cu babalîci operați la mațe. Îmi zice că au un singur televizor. Îi desparte doar cîte-o perdea. Ai lui nu vin în vizită. La telefon îmi zice că acuma părinții l-ar omorî pur și simplu pe frate-său din marină.

La telefon puștiul îmi povește cum în ziua precedentă era doar un pic dus, pen' că fumase ceva. Stătea plească pe pat la el în dormitor. Aprinsese o lumîinare și răsfoia o revistă porno mai veche, pregătindu-se să și-o ia la labă. Asta-i după ce-a auzit de la frate-său din marină chestia aia utilă despre cum și-o fac arabii. Puștiul se uită prin jur să găsească ceva care să se potrivească. Un pix e prea gros. Un creion e prea gros și cu muchii. Dar, prelinsă în josul lumînării, e-o creastă de ceară subțire și netedă, care pare numai bună. Doar cu vîrful degetului puștiul

rupe bucata lungă de ceară de pe lumînare. O rulează în palme și-o netezește. Lungă și netedă și subțire.

Dus și excitat, și-o vîră înăuntru, mai adînc și mai adînc, în gaura sculei întărite. Cu o bucată bună de ceară ieșită în afară, se pune pe treabă.

Chiar și acum, zice că arabii ăia sînt deștepți al dracului. Efectiv au reinventat laba. Întins pe spate în pat, lucrurile merg atît de bine încît puștiul nu mai ține ceara sub observație. Mai trebuie doar să strîngă o dată bine și-și dă drumul, cînd ceara nu se mai vede.

Tija subțire de ceară a alunecat înăuntru. De tot. Așa de adînc încît nici n-o mai simte în uretră.

De jos îl strigă maică-sa să vină la masă. Îi strigă să coboare la cină imediat. Puștiul cu ceara și puștiul cu morcovul nu-s același tip, dar cu toții trăim cam aceeași viață.

Abia după cină începe să-l doară burta. E vorba de ceară, așa că puștiu-și închipuie că poate se topește înăuntru și-o s-o dea afară cînd se pișă. Apoi începe să-l doară în spate. Rinichii. Nu mai poate sta în picioare.

Puștiul vorbește la telefon din patul lui de spital, și în fundal se aud clinchete de clopoțel, oameni care țipă. Concursuri televizate.

Radiografia dezvăluie adevărul, ceva lung și subțire îndoit în vezică. V-ul ăsta lung și subțire dinăuntru colectează toate mineralele din urina puștiului. Se face tot mai mare și mai dur, acoperit cu cristale de calciu, se lovește de colo-colo, sfîșiind căptușeala moale a vezicii, împiedicînd urina să se evacueze. Rinichii îi sînt înfundați. Puțînul care i se mai scurge din puță e roșu de sînge.

Puștiul ăsta, cu părinții lui acolo, cu toată familia, ăia uitîndu-se la radiografia neagră de față cu doctorul și asistentele, și cu V-ul ăla mare de ceară strălucind alb să-l vadă toată lumea, puștiul trebuie să spună adevărul. Despre cum și-o freacă arabii. Despre ce i-a scris frate-su mai mare din marină.

La telefon, chiar acuma, izbucnește în plîns.

Au plătit operația din banii strînși ca să-l trimită la colegiu. O greșeală prostească și n-o să mai ajungă în veci avocat.

Să-ți vîri chestii în tine. Să te vîri pe tine în chestii. O luminare în sculă sau capul într-un laț, e clar că o-ncurci.

Eu am încurcat-o din cauza unei chestii căreia-i ziceam Pescuit de Perle. Adică făcutul labei sub apă, stînd pe fundul bazinului în partea mai adîncă a piscinei alor mei. Inspirînd adînc, mă duceam la fund și-mi scoteam costumul de baie. Stăteam acolo vreo două, trei, patru minute.

Doar de la labă, aveam o capacitate pulmonară uriașă. Dacă eram singur acasă, asta făceam toată după-amiaza. După ce-mi dădeam drumul la spermă, plutea acolo în cocoloașe mari, grase, lăptoase.

Dup-aia mă scufundam iar să le prind. Să le adun și să le șterg pe fiecare de-un prosop. De-asta îi ziceam Pescuit de Perle. Chiar dacă apa era dezinfectată cu clor, tot mă îngrijoram din cauza soră-mii. Sau, Doamne-Dumnezeule, a maică-mii.

De-asta îmi era cel mai frică : soră-mea, adolescentă și virgină, crede că doar se îngrașă, după care aduce pe lume un copil retardat cu două capete. Ambele semănînd leit cu mine. Cu mine, tatăl ȘI unchiul lui.

Pîn' la urmă, nu cheștiile de care ți-e frică îți vin de hac. Cea mai mișto parte a Pescuitului de Perle era gura de scurgere pentru filtrul piscinei și pentru pompa de circulație a apei. Partea cea mai faină era să te dezbraci și să te-așezi pe ea.

Cum ar spune francezii : cui nu-i place să i se sugă curul ?

Și totuși, acu' ești doar un puști care și-o freacă, și-n clipa următoare n-o să mai ajungi în vecii vecilor avocat.

Acu' mă așez pe fundul piscinei, și cerul unduiește albastru deschis prin cei doi metri jumate de apă de

deasupra mea. Lumea e tăcută, în afara bățăilor inimii care-mi zvîcnesc în urechi. Slipul cu dungi galbene l-am înfășurat în jurul gîtului pentru siguranță, în caz că apare vreun prieten, vreun vecin, oricine, să mă-ntrebe de ce n-am fost la antrenamentul de fotbal. Sucțiunea constantă a gurii de scurgere mă lovește ușor, în valuri, și-mi frec curul alb și slăbănog de senzația aia.

Acu' am destul aer, și pula în mînă. Ai mei sînt duși la lucru și soră-mea-i la ora de balet. Câteva ore bune n-o să fie nimeni acasă.

Mi-o frec pînă cînd sînt aproape să-mi dau drumul și apoi mă opresc. Ies la suprafață să mai iau o gură bună de aer. Mă scufund și mă așez pe fundul piscinei.

Fac asta din nou și din nou.

Probabil de-asta vor fetele să ți se-așeze pe față. Suptul ăsta e ca și cum te-ai căca și nu s-ar mai termina. Cu pula sculată și curul supt încet, nici n-am nevoie de aer. Cu inima bătîndu-mi în urechi, rămîn sub apă pînă cînd încep să-mi viermuiască stelute luminoase prin fața ochilor. Stau cu picioarele întinse, pielea din dosul genunchilor frecîndu-se de beton. Degetele mari de la picioare încep să mi se-nvinețească, toate degetele au pielea încrețită de cît am stat sub apă.

Și-apoi îi dau drumul. Încep să țîșnească cocoloașele mari și albe. Perlele.

Atunci am nevoie de aer. Dar cînd să mă-mping din picioare de pe fund, nu pot. Nu-mi pot așeza picioarele sub mine. Curul mi s-a înțepenit.

Medicii de la salvare ți-ar putea spune că, în fiecare an, cam 150 de oameni sînt prinși așa de o pompă de circulație. Îți prinde părul lung sau curul, și te îneci. În fiecare an, o grămadă de lume o pățește. Majoritatea în Florida.

Dar nu se vorbește despre asta. Nici măcar francezii nu vorbesc chiar despre TOATE LUCRURILE.

Ridicîndu-mi un genunchi, reușind să-mi îndoi un picior sub mine, mă ridic pe jumătate cînd simt că mă

trage ceva de cur. Îmi îndoi și celălalt picior sub mine și mă împing de fundul piscinei. Reușesc să mă eliberez, nu mai ating betonul, dar nici n-ajung la aer.

Dînd din picioare în apă, agitîndu-mi brațele, ajung cam pe la jumătatea distanței pînă la suprafață, dar mai sus nu pot. Inima îmi bate tot mai tare și mai iute în cap.

Prin fața ochilor îmi roiesc scînteii strălucitoare, mă întorc și mă uit în jos... și nu mai înțeleg nimic. O funie groasă, un fel de șarpe alb-albăstrui și brăzdat de vene a ieșit din gaura de scurgere și m-a prins de cur. Din unele vene se scurge sînge, sînge roșu care pare negru sub apă, și se împrăștie din micile rupturi ale pieii palide a șarpelui. Sîngele se răsfire și dispăre în apă, și sub pielea subțire, alb-albăstruie, a șarpelui se zăresc cocoloașe de hrană pe jumătate digerată.

Asta e singura explicație rezonabilă. Un groaznic monstru marin, un șarpe marin care n-a văzut niciodată lumina zilei, stătea ascuns în gura de scurgere întunecată, așteptînd să mă înfulece.

Așa că... dau cu piciorul în pielea lui alunecoasă, elastică, plină de gîlme și vene, și pare că iese și mai mult din gaura de scurgere. Acuma e lung cam cît piciorul meu, dar tot se ține strîns de găoază. Cu încă o lovitură, am mai avansat cîtiva centimetri spre o gură de aer. Încă simțind cum mă trage șarpele de cur, sînt cu doi centimetri mai aproape de libertate.

Înnodate înăuntrul șarpelui, se văd grăunțe de porumb și alune. Se vede o biluță portocalie, alungită și luminoasă. E genul de capsulă de vitamine babană, cît pentru un cal, pe care taică-meu mă obligă s-o înghit ca să mai iau în greutate. Ca să obțin o bursă de fotbalist. Capsule cu supliment de fier și acizi grași omega 3.

Vederea capsulei de vitamine îmi salvează viața.

Nu-i șarpe. E intestinul meu gros, colonul smuls din mine. Sau, cum ar zice doctorii, „prolapsat“. Sînt mațele mele supte de scurgerea piscinei.

Medicii de pe salvare ți-ar putea spune că o pompă de piscină sugă trei sute douăzeci de litri pe minut. Asta înseamnă cam două sute de kile forță. Marea problemă e că înăuntrul nostru toate-s legate între ele. Curul e doar capătul îndepărtat al gurii. Dacă îmi dau drumul, pompa continuă să meargă, deșirîndu-mi intestinele pînă îmi ajunge la limbă. Închipuie-ți că dai afară un căcat de două sute de kile, și-o să înțelegi cum te întoarce asta pe dos.

Ce pot să spun e că mațele nu prea simt durerea. Nu așa cum simte pielea. Chestiile pe care le digeri, doctorii le numesc materii fecale. Mai sus e pasta moale din stomac, împănată cu porumb, alune și boabe rotunde de mazăre verde.

În jurul meu plutește toată supa asta de sînge și porumb, căcat și spermă și alune. Chiar și cu mațele deșirîndu-mi-se prin cur, ținînd cu mîna de ce-a mai rămas, chiar și așa prima mea dorință e să-mi trag cumva costumul de baie pe mine.

Doamne ferește să-mi vadă ai mei puța.

Cu o mîină strîngînd tare șarpele în jurul găoazei, cu cealaltă agăț slipul cu dungi galbene și mi-l smulg din jurul gîtului. Totuși, e imposibil să intru în el.

Dacă vrei să vezi cum e să-ți atingi intestinele, cumpără niște prezervative din piele de oaie. Ia unul și desfă-l. Uplete-l cu unt de arahide. Dă-l cu vaselină și ține-l sub apă. Apoi încearcă să-l sfîșii. Să-l rupi în două. E prea dur și elastic. E atît de lunecos încît abia poți să-l ții în mîină.

Un prezervativ din piele de oaie e, practic, doar o bucată de intestin.

Acuma înțelegi care-i situația.

Dai drumul o secundă și rămîi fără mațe.

Înoți pînă la suprafață și rămîi fără mațe.

Nu înoți și te îneci.

Ai de ales între a muri chiar acum sau peste un minut.

Ce-o să găsească ai mei cînd se întorc de la lucru o să fie un fetus mare și gol, încovrigat. Plutind în apa tulbure a piscinei din spate. Priponit de fund cu o frînghie groasă de vene și mațe răsucite. Opusul unui puști care se spînzură în timp ce și-o freacă. Bebelușul pe care l-au adus de la spital cu treisprezece ani în urmă. Puștiul care sperau să prindă o bursă de fotbalist și să-și ia masteratul în studii economice. Care să aibă grijă de ei la bătrînețe. Aici sînt toate speranțele și visurile lor. Plutind aici, despuiate și moarte. Printre mari perle lăptoase de spermă risipită.

Ori asta, ori ai mei or să mă găsească înfășurat într-un prosop însîngerat, prăbușit la jumătatea distanței dintre piscină și telefonul din bucătărie, cu restul zdrențuit al intestinului ieșind prin cracul slipului cu dungi galbene.

Lucruri de care nici francezii nu pomenesc.

Fratele mai mare de la marină ne-a mai învățat o expresie folositoare. Rusească. Cum zicem noi „Am nevoie de asta ca de-o gaură-n cap“, rușii zic „am nevoie de asta cum am nevoie de dinți în cur“.

Mne eto nado kak zubî v zadnițe.

Știi poveștile alea de care tot auzi, despre animalele prinse în capcană care-și rod piciorul ca să scape, ei bine, orice coiot ți-ar spune că două, trei mușcături sînt nimica toată pe lîngă faptul c-o s-o mierlești.

La dracu'... și rus să fii, într-o zi s-ar putea să ai nevoie de dinți în cur.

Dacă n-ai, tre'... să te răsucești. Îți treci cotul pe sub un genunchi și tragi piciorul în sus pînă aproape de față. Și-ncepi să muști și să rupi cu dinții ce-ți iese din cur. Rămii fără aer, și-o să rozi orice ca să ajungi să-ți tragi răsuflarea încă o dată.

Nu-i genul de chestie pe care vrei să i-o spui prietenei tale la prima întîlnire. Cel puțin dacă te-aștepți să te sărute la despărțire.

Dacă ți-aș spune ce gust a avut, n-ai mai mânca în vecii vecilor calamari.

E greu de spus ce i-a dezgustat mai mult pe ai mei: cum o pățisem sau cum mă salvasem. După ce-am ieșit din spital, mama mi-a zis: „Nu știai ce faci, scumpule. Erai în stare de șoc“. Și a învățat să gătească ouă răscoapte.

Toți oamenii ăia îngrețoșați sau cei cărora le-a părut rău de mine...

Am nevoie de ăia ca de dinți în cur.

Oamenii îmi spun mereu că sînt prea slab. La mesele festive, oamenii tac și se îmbufnează că nu mănînc din friptura la ceaun pe care-au pregătit-o. Friptura la ceaun mă omoară. Șunca fiartă. Orice îmi rămîne în mațe mai mult de vreo două ore iese tot mîncare, așa cum a intrat. Cu fasolea peruană gătită în casă sau cu bucățile de carne macră de ton tot așa, mă ridic și le văd neschimbate în closet.

După ce ai suferit o rezeecție intestinală serioasă, nu prea mai poți digera carnea. Majoritatea oamenilor au cam un metru jumate de intestin gros. Eu sînt norocos că mai am cincisprezece centimetri. Așa că n-am mai prins nici o bursă. Nu mi-am mai luat masteratul. Amîndoi prietenii mei, puștiul cu morcovul și cel cu ceara, au crescut, s-au făcut mari, dar eu n-am mai pus pe mine nici o jumătate de kil din ziua aia cînd aveam treisprezece ani.

O altă mare problemă a fost că ai mei au avut de plătit o groază de bani pentru piscină. Pînă la urmă, taică-meu i-a spus tipului care-o curăța c-a fost vorba de-un cîine. Cîinele familiei a căzut înăuntru și s-a înecat. Cadavrul i-a fost supt de pompă. Chiar și cînd tipul a deschis carcasa filtrului și-a scos un tub elastic, o bucată apoasă de intestin cu o capsulă mare și portocalie de vitamine înăuntru, chiar și atunci tata a zis doar:

— Cîinele ăla era dus rău.

Chiar și de la fereastra mea de la etaj îl auzeai pe bătrîn zicînd:

— Nu-l puteam lăsa singur nici un minut...

Apoi soră-mii nu i-a mai venit ciclul.

Nici după ce-au schimbat apa în piscină, după ce-au vândut casa și ne-am mutat în alt stat, după ce soră-mea a avortat, nici atunci ai mei n-au mai pomenit de asta.

Niciodată.

Ăsta e morcovul invizibil al familiei mele.

Acum poți să inspiri adânc.

Pentru că eu încă n-am făcut-o.

2

Sub felinarul următor aşteaptă Reverendul Fără Dumnezeu cu un geamantan pătrătos alături. E încă destul de devreme şi toate culorile sînt negru sau gri. Materialul negru al geamantanului e brăzdat de cicatricele fermoarelor argintii îndreptate în toate direcţiile, un şvaiţer negru de mici buzunare şi fante, de săculeţi şi compartimente. Faţa Reverendului parcă-i doar carne crudă, roşie, adunată în jurul unui nas şi al unei perechi de ochi, ca o friptură cusută cu aţă şi plină de cicatrice, cu urechile răsucite şi umflate, cu sprîncenele rase. Şi-apoi, trasate cu dermatograf, descriu două arcuri uimite ajungînd aproape pînă unde începe părul.

Privindu-l cum urcă în autobuz, Tovarăşa Lătrău îşi descheie un nasture al jachetei. Îl încheie la loc şi se apleacă spre reportofonul ascuns în buzunarul Contelui Calomniei.

Apropiindu-şi buzele de beculeţul roşu care semnalează RECORD, Tovarăşa Lătrău spune: Reverendul Fără Dumnezeu poartă o bluză albă. O bluză de femeie. Cu nasturii pe stînga.

În lumina palidă a felinarului, nasturii lui din imitaţie de diamant scînteiază.

După încă o bucată de mers, după încă o curbă, stînd în afara cercului de lumină aruncat de un felinar stradal, retrasă în penumbră, aşteaptă Baroneasa Degerătură.

Prin uşa deschisă intră întîi mîna ei, o mînă obişnuită, cu degetele îngălbenite de la ţigară. Fără verighetă. Mîna aşază o casetă de machiaj din plastic în vîrfurile scărilor.

Apoi apare un genunchi, o coapsă, umflătura sînilor. O talie prinsă într-o curea, un pardesiu. Și-apoi toată lumea își îndreaptă privirile aiurea.

Ne uităm la ceas. Sau pe geam, la mașinile parcate și la distribuitoarele de ziare. La hidranți.

Baroneasa Degerătură și-a adus tuburi peste tuburi de ceară de buze, pentru colțurile gurii, spune ea. Pentru cînd crapă și singerează din cauza frigului. Gura ei e doar o gaură lucind ca dată cu grăsime, pe care o închide și-o deschide cînd vorbește. Gura ei, doar un bot de ruj roz în partea de jos a feței.

Aplecîndu-se spre Contele Calomniei, șoptind în reportofon, Tovarășa Lătrău spune :

— O, Doamne-Dumnezeule...

În timp ce Baroneasa Degerătură se așază, doar Agentul Ciripel o privește, în siguranță în spatele obiectivului camerei.

La oprirea următoare așteaptă Miss America cu roata ei de exerciții, o roată de plastic roz de mărimea unei farfurii late, cu două mînere negre de cauciuc ieșind de fiecare parte a butucului central. Ții mînerele și îngenunchezi pe podea. Te apleci în față sprijinindu-ți greutatea pe roată și apoi o rostogolești înainte și înapoi încordîndu-ți mușchii abdominali. Miss America a adus roata și niște costume mulate roz, vopsea de păr de culoarea mierii și un test de sarcină.

Înaintînd pe culoar, zîmbindu-i domnului Whittier lîngă scaunul lui cu roțile, fără să-i zîmbească Verigii Lipsă, la fiecare pas Miss America pune un picior în fața celui alt, făcîndu-și șoldurile să pară mai zvelte, piciorul din față ascunzîndu-l mereu pe cel din spate.

— Pasul Modelului, îi spune Tovarășa Lătrău. Se înclină spre carnetelul Contelui Calomniei și spune : Nuanța aia de blond e ceea ce femeile numesc *accentuarea culorii părului*.

Miss America a scris cu ruj pe oglinda din baie o mîzgălitură pentru prietenul ei, în camera de motel în

care-au stat amîndoi, pe care el s-o găsească înainte de apariția lui de dimineață pe micul ecran: „NU sînt grasă“.

Cu toții am lăsat cîte-un mesaj în urmă.

Mîngîindu-și pisica, Directoarea Tăgadă ne-a spus că scrisese întregii ei agenții, spunîndu-le: „Găsiți-vă alte obiecte pe care să le futeți“. Noaptea trecută a lăsat mesajul pe fiecare birou, să-l vadă toți în dimineața asta.

Chiar și domnișoara Hapciu a scris un mesaj, chiar dacă n-are pe nimeni să-l citească. Cu un spray roșu a scris pe o bancă dintr-o stație de autobuz, a scris: „Sunați-mă cînd găsiți un remediu“.

Pețitorul și-a lăsat biletul împăturit pe masa din bucătărie, să nu-l rateze nevastă-sa. Biletul spunea: „Au trecut 14 săptămîni de cînd am avut răceala aia, și încă nu m-ai sărutat“. A scris: „Vara asta tu mulgi vacile“.

Contesa Clarviziune a lăsat un bilet spunîndu-i ofițerului care se ocupă de eliberarea ei condiționată că poate fi contactată la numărul 1-800-ȚEAPĂ.

Contesa Clarviziune iese din penumbră purtînd un turban, înfășurată într-un șal de dantelă. Plutind pe culoar, se oprește o clipă lîngă Tovarășa Lătrău.

— Că tot te întrebi, spune Contesa, fluturîndu-și mîna moale cu o brățară largă de plastic în jurul încheieturii. Zice Contesa: E un senzor de poziționare globală. O condiție a eliberării mele înainte de termen...

Un', doi, trei pași pe lîngă Tovarășa și Conte, lăsați cu gura căscată, și fără să se uite în urmă, Contesa spune „Da“.

Își atinge turbanul cu unghiile de la o mîină și spune: — Da, ți-am citit gîndurile...

După încă o intersecție, după următorul centru comercial cu motel în franciză, după următorul fast-food, Mama Natură e așezată pe trotuar într-o perfectă poziție lotus, mîinile pictate cu vinișoare întunecate de henna i se odihnesc pe fiecare genunchi. La gît, un colier cu clopoței de templu scoate clinchete ușoare.

Mama Natură aduce la bord o cutie de carton cu haine în care sînt învelite sticlute de uleiuri cleioase. Lumînări. Cutia miroase a ace de pin. Mirosul rășinii de pin din focul de tabără. Mirosul de busuioc și coriandru din sosul de salată. Mirosul de santal din piața de articole exotice. Părul lung, tăiat drept, i se leagănă în dreptul tivului de la sari.

Tovarășa Lătrău dă ochii peste cap pînă i se vede doar albul și-și face vînt cu bereta ei neagră de fetru moale, spunînd :

— Paciuli...

Colonia asta a scriitorilor, insula noastră pustie, ar trebui să fie încălzită confortabil și climatizată, sau cel puțin așa ni s-a dat de înțeles. Vom avea fiecare camera sa. Intimitate destulă, așa că n-o să avem nevoie de prea multe haine. Sau cel puțin așa ni s-a spus.

N-avem nici un motiv să ne așteptăm la altceva.

Autobuzul împrumutat va fi găsit, dar noi nu. Nu în cele trei luni în care vom părăsi lumea. Astea trei luni pe care le vom petrece scriind și citindu-ne operele. Șlefuiindu-ne poveștile.

Ultimul care a urcat la bord, după ce-am mai trecut de-o intersecție și printr-un tunel, a fost Ducele Vandalilor, care ne-a așteptat la ultimul loc de întîlnire stabilit. Cu degetele mînjite și pătate de creioanele pastel și cărbune. Cu mîinile pătate de cerneluri pentru mătase, cu hainele întărite din cauza crustelor de vopsea uscată. Toate culorile astea sînt încă doar griuri sau negru, și Ducele Vandalilor așteaptă așezat pe o ladă de unelte din metal plină cu tuburi de vopsea de ulei, cu pensule, acuarele și acrilice.

Se ridică și ne face s-așteptăm, fluturîndu-și pletele blonde pe spate și legîndu-le cu un batic roșu într-o coadă de cal. Stînd în ușa autobuzului, Ducele Vandalilor se uită de-a lungul coridorului la noi toți, luminat de camera video a Agentului Ciripel, și spune :

— Era și timpul...

Nu, nu eram idioți. N-am fi acceptat niciodată să naufragiem dacă aveam să fim într-adevăr izolați de tot. Nici unul dintre noi nu se plictisise într-atît de lumea asta cretină, submediocră, diluată, încît să ne semnăm singuri condamnarea. Nu, noi nu.

Într-o situație ca asta ne așteptam, desigur, să avem acces rapid la îngrijire medicală de urgență, de pildă, dacă se întîmpla să cadă cineva pe scări sau să-i plesnească apendicele.

Așa că tot ce avuseserăm de hotărît era : ce să aducem într-un singur bagaj.

Atelierul ăsta trebuia să aibă apă curentă, rece și caldă. Săpun. Hîrtie igienică. Tampoane. Pastă de dinți.

Ducele Vandalilor i-a lăsat proprietarului casei un bilet în care scria : „Pă mă-ta cu chiria ta“.

Însă mai important a fost ce n-am adus. Ducele Vandalilor n-a adus țigări și mestecă ghemotoace de gumă cu nicotină. Sfîntul Fără-Mațe n-a adus pornografie. Contesa Clarviziune și Pețitorul nu și-au adus verighele.

Cum ar spune domnul Whittier, „Ce vă împiedică în lumea de-afară vă va împiedica și înăuntru“.

Restul dezastrului n-a fost din vina noastră. N-aveam nici un motiv, absolut nici unul, să aducem o drujbă. Sau un baros sau o încărcătură de dinamită. Sau o armă. Nu, pe o insulă pustie o să fim în siguranță.

Înainte de răsărit, în această nouă zi suavă pe care n-o vom mai vedea trecînd.

Așa ni se dăduse de înțeles. Poate că prea în siguranță.

Din cauza asta n-am adus nimic din ce ne-ar fi putut salva.

Am mai făcut o curbă la dreapta, am mers o bucată pe o autostradă, am coborît pe o rampă de ieșire, am tot mers pînă cînd domnul Whittier a spus „Întoarce aici“.

Strîngînd în mîini cadrul cromat al scaunului cu rotile, a arătat smucit cu degetul lui slăbănog, cu pielea uscată și unghia galbenă ca osul.

Tovarăşa Lătrău şi-a înălţat nasul, a adulmecat spunînd :

— O să trebuiască să suport putoarea asta de paciuli douăsprezece săptămîni ?

Domnişoara Hapciu a tuşit în pumn.

Şi Sfîntul Fără-Maţe a intrat cu autobuzul pe o alee îngustă şi întunecoasă. Printre clădiri atît de apropiate încît pereţii lor împrăscă înapoi scuipatul maroniu al Peţitorului, şi sucul de mahorcă îi pătează salopeta. Pereţi atît de apropiaţi încît betonul zdreleşte cotul păros al Verigii Lipsă, lăsat pe marginea geamului deschis.

Pîna cînd autobuzul opreşte şi uşa se deschide, dezvăluind o altă uşă, una de oţel, într-un perete de beton. Aleea-i atît de îngustă încît nu se vede nimic în lungul ei. Doamna Clark se strecoară din scaun, coboară şi trage de-un ivăr.

Apoi dispare înăuntru şi uşa autobuzului se deschide într-un dreptunghi de nimic pur. Doar întuneric. Îndeajuns de lat încît să te poţi strecura prin el. În interior simţi mirosul ascuţit ca un ac al urinei de şoareci. Mai pune la socoteală şi mirosul unei cărţi vechi, umede, pe jumătate mîncate de peşti. Şi mirosul de praf.

Şi, din întuneric, vocea doamnei Clark spune :

— Hai, intraţi repede.

Sfîntul Fără-Maţe ni se va alătura după ce va abandona autobuzul ca să-l găsească poliţia.

După ce scapă de probe. La mai multe străzi distanţă, poate la mile întregi. Unde o să dea de el, însă n-o să-i conducă înapoi la uşa asta de oţel zidită în beton şi întuneric. Noua noastră casă. Insula noastră pustie.

Cu toţii înghesuiţi în clipa aia între autobuz şi beznă. În clipa aia cînd am ieşit, Agentul Ciripel ne spune :

— Zîmbiţi.

Ceea ce domnul Whittier ar numi camera din spatele camerei din spatele camerei.

În prima clipă a noii noastre vieţi secrete, lumina ne izbeşte atît de repede şi cu atîta strălucire încît întunericul

e și mai întunecat decât beza. Momentul ne găsește agățându-ne unii de alții, clipind orbi, dar încrezători, în vreme ce vocea doamnei Clark ne conduce prin ușa de oțel.

Momentul acela video: adevărul despre adevăr.

— Simțul mirosului e foarte important, spune Mama Natură. Purtându-și cutia de carton, cu clopoței ei de aramă sunînd, bîjbîind în întuneric, spune: O să rîdeți, dar în aromaterapie te avertizează să nu aprinzi nicio-dată o lumînare de santal în apropierea esenței de mirt...

Sub acoperire

Un poem despre Mama Natură

— Am încercat să mă călugăresc, spune Mama Natură, căutînd un loc în care să mă ascund.

Nu se gîndise că te testează de droguri.

Mama Natură pe scenă, cu brațele brăzdate de graffiti roșii de henna. De la vîrfurile degetelor pînă la bretelele sarafanului ei de bumbac cu imprimeuri în culorile curcubeului.

În jurul gîtului un colier cu clopoței de aramă i-a înverzit pielea. Pielea-i strălucește de la uleiul de paciuli.

— Cine-ar fi știut? spune Mama-Natură. Și nu doar analiză de urină.

Spune :

— Iau și probe din păr și din unghii.

Spune :

— Asta pe lîngă că-ți verifică trecutul.

Clauza de moralitate. Verificarea trecutului. Verificarea creditelor. Codul vestimentar.

În picioarele goale pe scenă, în locul unui reflector, în locul unui zîmbet sau încruntări, o secvență de film, un cer de noapte i se lățește pe chip.

O galaxie de stele și luni.

Buzele-i sînt roșii de la suc de sfeclă. Pleoapele suflate cu pulbere galbenă de șofran.

Și peste ele, o mască mișcătoare de nebuloase roz. De planete cu inele și cratere.

Mama Natură spune :

— Cer prea multe scrisori de
recomandare.

Plus un test de poligraf. Patru acte de identitate cu
poză.

— Patru, spune Mama Natură, ridicînd degetele pictate
cu henna ale

unei miini. Brățărilor
ei de aramă și argint murdar clinchetind
la încheietură.

Spune :

— Nimeni n-are patru *acte de identitate cu poză...*

Ca să te călugărești, spune ea, trebuie să dai un test
scris

mai greu decît bacul și admiterea laolaltă. Plin
de probleme cu istorioare, de pildă :

„Cîți îngeri *pot* dansa pe vîrful unui ac?“.

Toate astea, spune Mama Natură, doar ca să afle :

„Dacă nu cumva te cununi cu Hristos din cauza
dezamăgirilor amoroase“.

Cu părul lung împletit, căzîndu-i
pe spate,

Mama Natură spune :

— Am picat, desigur. Nu doar testul antidrog... am picat
la toate.

Nu doar la călugărie, ci în mai toată viața ei...

Dă din umerii pistruiați sub bretelele ei
cu imprimeuri,

— Așa că iată-mă aici.

Constelațiile se schimbă și i se tîrăsc peste față,

Și Mama Natură spune :

— Tot aveam nevoie de-un loc în care să mă ascund.

Joc de picioare

O povestire de Mama Natură

O să râdeți, dar la cursul de aromaterapie te avertizează să nu aprinzi niciodată o lumânare de lămâie-scorțișoară în același timp cu una de cuișoare și cu alta de cedru-nucșoară. Doar că nu-ți spun de ce...

În feng shui, experții n-ar mărturisi niciodată, însă, doar așezînd un pat într-un loc nepotrivit, poți concentra destul *qi* ca să ucizi pe cineva. Poți provoca un avort doar prin acupunctură. Poți folosi cristale sau manipula aura, astfel încît să provoci un cancer de piele.

O să râdeți, dar există mijloace ascunse pentru a transforma toate chestiile astea *new age* în unelte ucigașe.

În ultima săptămînă la cursul de masaj te învață să nu lucrezi niciodată zona de reflex transversală de la călcîi. Să nu atingi niciodată arcul părții dorsale a piciorului stîng. Și mai ales nu zona lui extrem stîngă. Dar nu-ți spun și de ce. Asta-i diferența dintre terapeuții care lucrează pentru partea luminoasă a branșei, față de cei care aleg partea întunecată.

Te duci la școală să studiezi reflexologia. E știința manipulării piciorului uman pentru a stimula anumite părți ale corpului. Se bazează pe ideea că trupul e împărțit în zece meridiane energetice diferite. Degetul mare de la picior, de pildă, e legat direct de cap. Pentru a scăpa de mătreață, se masează punctul din spatele unghiei. Pentru o durere de gît se masează încheietura mediană a degetului. Nu-i genul de îngrijire medicală care să poată fi acoperită de vreo poliță de asigurare. E ca și cum ai fi doctor fără să ai venitul unuia. Oamenii care doresc să li se maseze spațiile dintre degetele de la

picioare ca să se vindece de cancer la creier de obicei nu prea au bani. Să nu rîdeți, dar chiar și după ani de experiență în manipularea picioarelor te trezești lefter, frecînd picioarele unora care nu și-au făcut niciodată din bani o prioritate.

O să rîdeți, dar într-o zi te-ntîlnești cu o fată care ți-a fost colegă la cursul de masaj. Fata-i cam de vîrsta ta. Ați purtat șiraguri de mărgele împreună. Ați împletit salvie și ați ars-o ca să vă purificați cîmpul energetic. Ați fost amîndouă vopsite și desculțe și destul de tinere ca să vă simțiți nobile cînd masați picioarele vagabonzilor jechoși care apelau la serviciile gratuite ale clinicii de la școală.

Asta cu ani și ani în urmă.

Tu, tu ești tot săracă. Părul îți cade, rupîndu-se lîngă scalp. Din cauza alimentației proaste sau a gravitației, oamenii cred că te-ncrunți chiar și cînd n-o faci.

Pe fata asta care ți-a fost colegă o vezi ieșind dintr-un hotel șic din centru, portarul îi ține ușa deschisă în timp ce ea iese legănîndu-și blănurile și purtînd pantofi cu toc în care nici o reflexologă nu și-ar vîrî picioarele.

În timp ce portarul îi cheamă un taxi, te apropii îndeajuns ca s-o întrebi:

— Lentil?

Femeia se întoarce, ea e. La gît îi scînteiază diamante adevărate. Părul lung, strălucitor, se unduiește în valuri roșii și brune. În jurul ei aerul are aroma blîndă a trandafirilor și liliacului. Haina ei de blană. Mîinile în mănuși de piele netedă și pală, mai frumoasă decît pielea feței tale. Femeia se întoarce și-și ridică ochelarii de soare pe creștet. Se uită la tine și zice:

— Te cunosc de undeva?

Ați fost la școală împreună. Cînd erați tinere... mai tinere.

Portarul ține deschisă portiera taxiului.

Și femeia spune că-și amintește, desigur. Își privește ceasul, ale cărui diamante scapără orbitor în soarele

după-amiezii, și spune că în douăzeci de minute trebuie să ajungă în celălalt capăt al orașului. Te întreabă dacă nu vrei s-o însoțești.

Intrați amîndouă în taxi și femeia îi dă portarului o bancnotă de douăzeci de dolari. El își duce mîna la chipiu și zice că e întotdeauna o plăcere s-o revadă.

Femeia îi spune șoferului adresa următoare, undeva mai spre marginea orașului, și mașina se înscrie în trafic.

Să nu rîdeți, dar femeia asta – Lentil, vechea ta prietenă – își scoate un braț îmbrăcat în blană de sub cureaua poșetei, o deschide, și înăuntru poșeta e îndesată doar cu bani. Straturi de bancnote de cincizeci și o sută. Cu o mîna înmănușată scormonește printre ele și găsește un celular.

Ție îți spune :

— Scuză-mă doar un minut.

Alături de ea, sarafanul tău de bumbac cu imprimeuri indiene, șlapii și colierul cu clopoței nu mai au un aer șic și etnic. Rimelul din jurul ochilor și desenele cu henna de pe dosul mîinilor, tot mai șterse, te fac să pari nespălată. Pe lîngă cerceii ei bătuți cu diamante, cerceii tăi preferați din argint parcă-s decorațiuni ieftine pentru pomul de Crăciun.

— Sînt pe drum, spune ea în telefonul mobil. Îl pot lua pe cel de la trei jumate, dar numai pentru jumate de oră, spune.

Mai spune la revedere și închide.

Îți atinge mîna cu mînușa ei moale, catifelată, și-ți zice că arăți bine. Te întreabă ce mai faci.

O, ce făceai și pînă atunci, îi răspunzi. Te ocupi de picioare. Ți-ai făcut o clientelă fidelă.

Lentil își mușcă buza inferioară, privindu-te, și zice :

— Așa... deci te ocupi încă de reflexologie?

Și tu zici mda. N-ai idee cum o să te pensionezi, dar deocamdată îți plătești facturile din asta.

Te privește fără un cuvânt în timp ce taxiul parcurge un întreg cvartal. Apoi te întreabă dacă ești liberă în ora următoare. Te întreabă dacă n-ai vrea să te alegi cu niște bani, neimpozabili, făcînd un masaj la patru mîini pentru următorul ei client. Un singur picior – numai de asta te ocupi.

Îi spui că n-ai mai practicat reflexologie cu un partener.

— O oră, zice ea, și facem două mii de dolari.

O întrebi :

— E legală chestia ?

Și Lentil spune :

— Două mii fiecare.

Întrebi :

— Doar pentru un masaj la picioare ?

— Mai e o chestie, spune ea. Nu-mi spune Lentil. Zice : Cînd ajungem acolo, numele meu e Angelique.

O să rîdeți, dar chestiile astea sînt reale. Partea întunecată a reflexologiei. Sigur, știam cîte ceva despre ea. Știam că dacă masezi suprafața plantară a degetului mare, poți cauza constipație. Masajul gleznei în partea din față a piciorului poate cauza diaree. Masajul zonei interioare a călcîiului poate cauza impotență sau migrene. Dar nici una dintre astea n-o să-ți aducă bani, așa că de ce să te mai obosești ?

Taxiul oprește lîngă un morman de piatră cioplită, ambasada vreunei economii petroliere din Orientul Mijlociu. Un paznic în uniformă deschide portiera și Lentil coboară din mașină. Cobori și tu. În hol, un alt paznic te controlează cu un detector de metale, căutînd arme, cuțite, orice. Un alt paznic dă un telefon de la un birou a cărui tăblie e o lespede netedă de piatră albă. Alt paznic verifică geanta lui Lentil, dînd la o parte bancnotele și negăsind decît mobilul.

Ușile unui lift se deschid, și un alt paznic vă face semn să intrați. Lentil spune :

— Faci doar ce fac și eu. Zice : Bani mai ușor de cîștigat decît ăștia nu există.

Să nu rîdeți, dar la școală ați auzit zvonurile. Despre cum un bun reflexolog poate fi momit de partea întunecată. Pentru a stimula doar anumiți centri ai plăcerii de pe talpă. Pentru a provoca ceva despre care se vorbește doar în șoaptă. Pe care, chicotind, oamenii o numesc „o treabă la labă“.

Liftul se deschide înspre un coridor lung care duce la un singur rînd de uși duble. Pereții sînt din piatră albă, lustruită. Podeaua e de piatră. Ușile duble sînt din sticlă mată și se deschid într-o încăpere în care un bărbat stă la un birou alb. Bărbatul și Lentil se pupă pe obraz.

Bărbatul de la birou te privește, dar vorbește doar cu Lentil. Îi spune Angelique. În spatele lui, alte uși duble duc într-un dormitor. Omul vă face semn să intrați, dar el rămîne în urmă și încuie ușile. Vă închide înăuntru.

În dormitor un bărbat e culcat cu fața în jos pe un uriaș pat rotund cu așternuturi albe de mătase. Poartă o pijama de mătase albastră, lucioasă, și picioarele desculțe îi atîrnă pe marginea patului. Angelique își scoate o mînușă, trăgînd de degete, apoi pe cealaltă, și îngenuncheați amîndouă pe covorul gros, și amîndouă luați în primire cîte-un picior.

Nu vezi fața bărbatului, doar părul negru pieptănat lins și dat cu ulei, și urechile lui mari cu smocuri de păr negru. Restul capului i s-a afundat în perna albă de mătase.

O să rîdeți, dar zvonurile astea sînt adevărate. Apăsînd unde a apăsas Angelique, lucrînd zona reflexului genital de pe suprafața plantară a călcîiului, l-a făcut pe bărbat să geamă cu fața în pernă. Înainte să-ți obosească mîinile, omul nechează, scaldat în sudoare, cu mătasea albastră a pijamalei lipită de spate și de pulpe. Cînd a tăcut, cînd nu-ți poți da seama nici dacă mai respiră, Angelique șoptește că e timpul s-o ștergem.

Omul de la birou vă dă fiecareia cîte două mii de dolari, bani gheață.

Afară, în stradă, un paznic oprește un taxi pentru Angelique.

Intrînd pe bancheta din spate, Angelique îți înmînează o carte de vizită. E numărul de telefon al unei clinici de vindecare holistică. Sub număr scrie de mînă: „Cere cu Lenny“.

Mănușa de piele moale, parfumul ei de trandafir, sunetul vocii ei, toate îți spun „Sună-mă“.

Oamenii au tot felul de motive pentru care se apucă de făcut laba piciorului. Ideea că poți oferi familiei tale o viață mai bună. Părinților, puțin confort și siguranță financiară. Poate o mașină. Un apartament pe plajă, în Florida.

Ziua în care le-ai dat părinților tăi cheile apartamentului, aia a fost cea mai fericită zi din viața ta. În ziua aia au izbucnit în plîns și au recunoscut că nu credeau că puiul lor o să-și facă vreodată o situație doar frecîndu-le oamenilor picioarele împutite. Aia e o zi pentru care o să plătești tot restul vieții.

Să nu rîdeți, dar nu e ilegal. E o simplă manipulare a piciorului. Nu se întîmplă nimic sexual, însă clientul are un orgasm care-l lasă prea secătuit ca să mai poată umbla în următoarele două zile. Bărbați sau femei, nu contează. Stimulezi punctul care trebuie din talpă, și orgasmul e puternic ca o criză de epilepsie. Atît de intens încît își pierde controlul asupra sfincterelor și pute. Atît de intens încît cei mai mulți clienți nu reușesc decît să se uite la tine, cu saliva curgîndu-le în colțul gurii, și să-ți facă semn cu un deget tremurînd să iei teancul de bancnote de-o sută de pe șifonier sau măsuță.

Te sună Lenny de la clinică, și urci într-o cursă charter spre Londra. Te sună de la clinică și zbori la Hong Kong. Clinica e de fapt doar Lenny, un tip care vorbește cu accent rusesc și locuiește într-un apartament din hotelul Park Hampton, și căruia îi dai jumătate din cîștiguri. La telefon, accentul lui Lenny îți spune ce zbor să iei, în ce cameră de hotel sau pe ce insulă privată te-așteaptă următorul client.

Să nu rîdeți, dar dezavantajul e că n-ai niciodată timp de cumpărături. Banii se adună grămadă. Uniforma ta e o haină de blană. Ca să te integrezi în lumea asta nouă, îți iei bijuterii de calitate din aur și platină. Îți menții coafura perfectă, părul mătăsos. Așteptînd în holul de la Ritz-Carlton, mai vezi cîțiva dintre puștii care ți-au fost colegi la reflexologie, îmbrăcați acum în costume Armani, în rochii de seară Chanel. Puști care erau vegetarieni pe vremuri și făceau naveta pe bicicletă, îi vezi azi intrînd și ieșind din limuzine. Îi vezi mîncînd singuri la mese mici din restaurantele hotelurilor. Bînd cocktailuri la bar în aeroporturi private, așteptînd următorul avion închiriat.

Toți visătorii ăștia idealiști, ademeniți acum într-un joc de picioare profesionist.

Mamele alea telurice, hipioate, cu părul împletit în șuvițe, și golăneii ăia cu cioc care alunecau pe skateboard, îi auzi acum la telefon, dînd ordine de vînzare agenților de bursă. Vîrînd bani în conturi străine și în cutii de valori din Elveția. Tocmindu-se pentru diamante brute și monede *Krugerrand*.

Băieți cu nume ca Păstrăv sau Ponei, Șopîrlă sau Stridie, acum pe toți îi cheamă Dirk. Fete cu nume ca Untîșor, acum pe toate le cheamă Dominique.

Invazia asta de oameni în jocul de picioare face prețurile să scadă. În scurtă vreme, în loc să lucrezi cu miliardari ai software-ului sau șeici ai petrolului, te trezești lîncezind într-un bar de hotel, purtînd haine Prada de anul trecut și făcînd șmecherii la picioare cu douăzeci de dolari bucata. În separeurile restaurantelor te strecuri sub mese să freci picioarele participanților la conferințe. Ieși din uriașe torturi false ca să lucrezi tălpile unor întregi echipe de fotbal sau mergi la petreceri de burlaci, doar ca să poți plăti ratele la casa în care locuiesc părinții tăi pensionari.

E doar o chestiune de timp pînă cînd te-alegi cu vreo micoză incurabilă la unghiile tale cu manichiură franțuzească.

Faci toate astea ca să plătești dobînda la banii împrumutați de la Lenny și de la mafia lui rusească. Bani împrumutați ca să cumperi acțiuni care s-au prăbușit. Acțiuni recomandate de Lenny. Sau ca să cumperi bijuteriile și pantofii pe care Lenny ți-a spus că va trebui să-i porți.

Ești la barul hotelului Park Hampton, încercînd să convingi un om de afaceri beat să accepte o treabă la labă în toaleta bărbaților. Atunci o vezi pe Angelique traversînd holul, îndreptîndu-se către lifturi. Cu părul strălucitor. Cu blănurile tîrîndu-se pe covoare în urma pantofilor ei cu toc. Angelique, care încă arată trăsnet. Îi prinzi privirea, și, cu o mîină înmănușată, îți face semn să te apropii.

Cînd sosește ascensorul, îți spune că se duce la mansarda lui Lenny. La clinică.

Se uită la tine, la tocurile tale roase și la unghiile tale crăpate și rupte, și spune :

— Hai să vezi care e noua industrie în plin avînt...

Ascensorul oprește la etajul cincizeci, întreaga mansardă închiriată de Lenny, în care două mormane de mușchi în costume cu dungi păzesc o ușă. Caraliilor ăstora le plătești partea lui Lenny, jumate din tot ce cîștigi. Unul îți spune numele într-un microfon prins la rever, și ușile sînt deblocate cu un bîzîit puternic.

Înăuntru sînteți doar tu, Angelique și Lenny.

O să rîdeți, dar, oricît de însingurată și izolată pare viața ta făcînd joc de picioare, viața lui Lenny arată și mai rău. Închis aici în mansarda lui, îmbrăcat într-un halat alb de frotir cît e ziua de lungă, își numără banii și vorbește la telefon. Singura piesă de mobilier e un scaun de birou, pătat, jegos. Lîngă pereții de sticlă prin care se vede tot orașul zace o saltea. Pe ecranul unui computer defilează fără încetare prețurile acțiunilor de la bursă.

Lenny se apropie de voi două cu halatul desfăcut, poartă pe dedesubt boxeri în dungi, boțiți și șosete albe care i s-au îngălbenit pe tălpi. Lenny întinde mîinile spre fața lui Angelique și spune :

— Îngerul meu, preferata mea. Îi prinde fața în palme și spune: Ce mai faci?

Pe tocurile ei înalte, Angelique e cu un cap mai înaltă. Zîmbește spunînd:

— Lenny...

Și Lenny o plesnește peste față, rău de tot, și zice:

— Mă-nșeli, asta faci. Își ține mîna ridicată, cu palma deschisă, gata s-o plesnească din nou, și spune: Accepți muncă din afară, nu-i așa?

Ținîndu-și o mînă înmănușată la obraz, ascunzînd urma roșie a palmei lui Lenny, Angelique spune:

— Puiule, nu...

Și Lenny își lasă mîna să cadă. Se întoarce cu spatele la ea. Lenny se duce la fereastră, să se uite la orașul care se întinde chiar lîngă salteaua lui.

— Puiule, spune Angelique, hai să-ți arăt ceva nou. Angelique se uită la mine.

Se apropie de el și-și lasă mîinile înmănușate pe umerii lui, de la spate, și Angelique spune:

— Las-o pe mami să-ți arate cît de mult te iubește, puiule...

Îl ghidează spre saltea. Să se întindă. Îi scoate șoselele îngălbenite.

— Hai, puiule, spune ea. Scoțîndu-și mănușile, spune: Știi ce *grozav* masez eu...

Apoi Angelique face un lucru pe care nu l-ai mai văzut. Îngenunchează. Deschide gura larg, cu buzele întinse și subțiri, și-și trece limba pe talpa lui Lenny. Angelique îi prinde călcîiul între buze și Lenny începe să geamă.

Să nu rîdeți, dar există slujbe mai groaznice decît cea mai groaznică slujbă pe care v-o puteți închipui. Un mogul media fără antecedente de hipertensiune e găsit mort în urma unui atac cerebral într-o cameră de la hotelul Four Seasons. Un star rock perfect ~~sănătos~~ moare în Chateau Marmot de insuficiență renală după un masaj la picioare.

Avem acces liber la picioarele președinților și sultanilor. Ale directorilor de corporații și ale vedetelor de cinema. Ale regilor și reginelor. Știm cum să facem ca un asasinat plătit să pară moarte naturală.

Asta îți spune Angelique în timp ce coborâți cu liftul. După ce Lenny a gemut și s-a zvîrcolit. După ce Angelique i-a lucrat piciorul cu gura pînă în clipa aia lungă în care Lenny s-a ridicat pe saltea, ducîndu-și mîinile la piept și uitîndu-se cu gura căscată cum ea încă îi suga călcîiul. După ce inima a încetat să-i mai bată, Angelique l-a învelit cu cearșaful pînă la bărbie. I-a șters piciorul de ruj și și-a rujat buzele din nou. A scos telefoanele din priză și le-a spus paznicilor că Lenny trage un pui de somn.

Coborînd cu liftul, Angelique îți spune că asta a fost ultimul ei masaj. O lovitură ca asta se plătește cu un milion de dolari, gheață. O agenție rivală o angajase să-l termine pe Lenny, și acum se lăsa de meserie pe bune.

În barul din hol, beți cîte un cocktail ca să-și clătească gura de gustul piciorului lui Lenny. Un ultim pahar de adio. Apoi Angelique îți spune să te uiți în jur în holul hotelului. La bărbații în costum. La femeile în haine de blană. Toți sînt asasini Roling, spune ea. Asasini Reiki. Asasini prin irigarea colonului.

În terapia cu pietre prețioase, spune Angelique, dacă pui un cristal de cuarț pe inima cuiva, apoi un ametist pe ficat și un turcoaz pe frunte, provoci o comă ireversibilă. E destul ca un expert feng shui să se strecoare în camera cuiva și să-i rearanjeze mobilierul pentru a provoca o afecțiune renală.

— Moxibustiunea, spune ea, știința de a arde conuri de substanțe aromatice în punctele de acupunctură ale cuiva, poate ucide. Ca de altfel și masajul shiatsu.

Își termină cocktailul și își scoate șiragul de perle de la gît.

Toate leacurile și remediile alea despre care se spune că sînt sută la sută naturale și, de aceea, sută la sută

inofensive, rîde Angelique. Cianura-i naturală, spune ea. Și arsenicul.

Îți dă perlele și spune :

— De azi înainte sînt din nou Lentil.

Așa vrei să ți-o amintești pe Angelique, nu cum arăta în ziarul de a doua zi, pescuită din rîu, în vizonul ei umflat de apă. Îi luaseră cerceii și ceasul cu diamante, ca să pară o tîlhărie. O terminaseră nu cu picioarele mîngiate pînă la moarte, ci în stilul tradițional, cu o gaură de glonț în josul desăvîrșitului ei coc franțuzesc. Un avertisment pentru alde Dirk și Dominique care ar dori să dezerteze.

Te sună de la clinică, nu Lenny, ci un alt tip cu accent rusesc, încercînd să te trimită pe la clienți, dar nu-l crezi. Paznicii te-au văzut cu Lentil. Sus, în mansardă. Sigur au o altă gaură pregătită pentru ceafa ta.

Te sună ai tăi din Florida să-ți spună că o berlină neagră îi tot urmărește și că le tot dă cineva telefon, întrebîndu-i dacă știi cum să dea de tine. Tu deja fugi de la un ascunziș la altul, făcînd masaje la tălpi pe alei dosnice pentru cîți bani îți trebuie ca să supraviețuiești.

Le spui alor tăi : aveți grijă. Le spui să nu se lase masați de necunoscuți. Sunîndu-i de la un telefon public, le spui să nu se încurce niciodată cu aromaterapia. Cu vindecarea auri. Sau cu Reiki. Să nu rîdă, dar tu o să pleci în călătorie vreme îndelungată, poate pentru tot restul vieții.

Nu le poți explica. Ai rămas fără fise, așa că le spui adio.

În prima săptămînă am mîncat file de vită Wellington, în timp ce Miss America îngenunchea în fața fiecărei clanțe și încerca să descuie închizătoarea cu un cuțit de pictură împrumutat de la Ducele Vandalilor.

Am mîncat biban dungat de mare în timp ce domnișoara Hapciu înghițea pilule din borcanele zuruitoare din valiza ei. În timp ce tușea în pumn și-și ștergea nasul cu mîneca puloverului.

Mîncăm *Tetrazzini* de curcan în timp ce Lady Zdreanță își învîrte în joacă inelul cu diamant pe deget. Întorcîndu-i arcul de platină în afară, vorbește cu diamantul mare care pare a-i sta cuibărit în palmă.

— Packer? spune ea. Aici nu-i *deloc* cum mi s-a dat de înțeles c-o să fie. Cum să fiu în stare să scriu ceva profund cînd mediul nu e... ideal? spune Lady Zdreanță.

Desigur, Agentul Ciripel o filmează. Conte Calomniei își ține reportofonul pentru a-i prinde fiecare cuvînt.

Cîte-o tuse ici, cîte-o tuse colo. O crampă ici. Un reproș indignat colo. Toată lumea se plînge de cîte ceva. Domnișoara Hapciu spune că aerul e îmbibat cu spori toxici de mucegai.

Ici cîte-un frecuș. Colo o tuse. Nimeni nu s-a apucat de lucru. Nimeni nu scrie nimic.

Țîrul de Sfînt Fără-Mațe e mereu cu fața ridicată, cu gura deschisă ca a unui pui de pasăre, în timp ce-și toarnă pe gît chili sau plăcintă cu mere sau plăcintă cu carne dintr-o pungă argintie de plastic Mylar. Mărul lui Adam îi zvîcnește la fiecare înghițitură, limba îi împinge amestecul calduț în spatele dinților.

Mestecîndu-și tutunul, Pețitorul scuipe pe covorul pătat și spuse că imobilul ăsta igrasios, încăperile întunecoase în care apa se scurge pe pereți nu au nimic în comun cu felul în care-și imaginase colonia scriitorilor : oameni scriind tihnit de mîna, fără prescurtări, privind în lungul unor pajiști verzi, unduitoare ; scriitori luîndu-și prînzul la pachet în cutii de carton, fiecare în căsuța lui. Livezi de caiși într-o furtună de petale albe. Somn de după-amiază sub castani. Crichet.

Chiar înainte să înceapă să-și schițeze scenariul, capodopera vieții ei, Miss America a spus că nu era în stare. Sîinii o dureau prea tare ca să poată scrie. Brațele-i erau prea obosite. Cum mirosea cotletele de vită de azi, cum voma cîte puțin din pateurile cu crab din ziua precedentă.

Ciclul nu i-a mai venit de aproape o săptămînă.

— E sindromul clădirii nesănătoase, i-a spus domnișoara Hapciu.

Cu nasul înroșit de la atîta șters, deja turtit într-o parte, pleoștit peste obraz.

Trecîndu-și degetele peste balustradă și peste spătarele sculptate ale scaunelor, Lady Zdreanță ne-a arătat praful.

— Uite, i-a spus diamantului baban din palmă și a adăugat : Packer ? Packer, așa ceva e inacceptabil.

În prima săptămînă de izolare domnișoara Hapciu a tot tușit, respirația ei scoțînd notele adînci, leneșe ale unei orgi.

Miss America a tot zgîlțîit uși zăvorîte. A tras la o parte draperiile de catifea verde din salonul în stilul Renașterii italiene, doar ca să descopere ferestre zidite. Cu mînerul roșii ei din plastic roz a spart sticla fumurie a unui geam din fumoarul gotic, doar ca să dea de un perete de ciment împînzit de becuri, creînd impresia falsă de lumină naturală.

În salonul franțuzesc stil Ludovic al XV-lea, în care scaunele și canapelele sînt toate din catifea de culoarea

albăstrelei, pe pereții căruia se înghesuie volute de ipsos și suluri suflate în aur, acolo a stat Miss America, îmbrăcată în costumul ei de spandex roz, și a cerut cheia. Cu părul ei ca un ocean blond cu vâlurele și cîrlionți lovindu-i-se de ceafă, avea nevoie de cheie ca să iasă, doar pentru cîteva zile.

— Ești romancieră? a întrebat-o domnul Whittier.

Chiar și odihnindu-se pe brațele cromate ale scaunului cu roțile, degetele lui băteau o telegramă invizibilă. Împînzite de vinișoare și riduri, brațele scheletice îi tremurau mereu nelămurit.

— Scenaristă, a spus Miss America, cu pumnii în șoldurile de spandex roz.

Uitîndu-se la ea, așa înaltă și unduioasă, domnul Whittier a spus:

— Desigur. Așa că scrie un scenariu despre faptul că ești obosită.

Nu, Miss America avea nevoie de un obstetrician. Avea nevoie de analize de sînge. De vitamine prenatale.

— Trebuie să întîlnesc pe cineva, a spus.

Pe prietenul ei.

Și domnul Whittier a spus:

— De-asta a condus Moise triburile lui Israel în deșert...

Pentru că oamenii ăia trăiseră vreme de generații întregi ca sclavi. Se învățaseră să fie neputincioși.

Ca să creeze o rasă de stăpîni dintr-o rasă de sclavi, a spus domnul Whittier, ca să învețe un grup de oameni controlat pînă atunci de alții cum să-și creeze propriile vieți, Moise a trebuit să fie un nemernic.

Așezată pe marginea unui scaun îmbrăcat în catifea albastră, Miss America încuviința dînd din căpșorul blond. Scuturîndu-și buclele. Întelegea. Întelegea. Apoi a spus:

— Cheia?

Și domnul Whittier i-a spus:

— Nu.

Avea pe genunchi o pungă argintie de plastic Mylar plină cu pui Marsala, și peste tot în jurul lui covorul albastru

era peticit cu bucăți lipicioase de mușgai. Fiecare pată umedă ca o umbră cu brațele și picioarele întinse. Ca o nălucă mușcită. Luînd o lingură plină cu bucăți de pui Marsala, domnul Whittier spune :

— Pînă cînd nu vei reuși să ignori circumstanțele în care te afli și să faci ce ți-ai promis, spune el, pînă atunci vei fi mereu controlată de lumea exterioară.

— Și aici nu-i același lucru ? întreabă Miss America, agitînd praful din aer cu brațele.

Și domnul Whittier spune pentru prima dată lucrul pe care avea să-l mai spună de un milion de ori :

— Eu doar mă asigur că vă țineți de cuvînt. Și : ceea ce vă împiedică aici e ceea ce vă împiedică tot restul vieții.

Aerul va fi mereu prea îmbîcsit de ceva. Mereu vă va dura cîte ceva sau veți fi prea obosiți. Tatăl va fi mereu prea beat. Nevasta prea frigidă. Mereu veți avea cîte-o scuză ca să nu vă trăiți viața.

— Dar dacă s-ar întîmpla ceva ? Dacă am rămîne fără mîncare ? zice Miss America. Atunci ai deschide ușa, nu ?

— Dar nu se întîmplă, spune domnul Whittier, cu gura plină de bucăți de pui și de capere. Nu rămînem fără mîncare.

Și într-adevăr nu rămîneam. Nu încă.

În prima săptămînă petrecută înăuntru am mîncat sos de curry și legume cu orez. Am mîncat somon *teriyaki*. Toate, alimente deshidratate prin congelare.

De mîncare aveam fasole verde sigilată în pungi de plastic Mylar pe care nu le puteai rupe cu mîinile. Pe fiecare pungă argintie era imprimată cu vopsea neagră inscripția „etanșeizare perfectă“. Aveam fasole verde etanșeizată perfect și tocăniță de pui la ceaun și știuleți întregi de porumb dulce cu bobul auriu. În fiecare pungă zuruia cîte ceva, ca niște vreascuri sau pietricele sau nisip. Fiecare pungă, o pernă argintie umflată cu azot pentru a-i păstra conținutul mort. *Laagna* cu sos de carne sau ravioli cu brînză.

Etanșeizată perfect ori ba, Veriga Lipsă putea sfișia o pungă doar cu mâinile lui acoperite cu păr creț ca ăla pubian.

Pentru a pregăti mîncarea, cei mai mulți dintre noi tăiam punga cu o foarfecă sau cu un cuțit. Vîrai mîna și scormoneai pînă dădeai peste pliculețul cu oxid de fier – introdus acolo pentru a absorbi orice urmă de oxigen. Scoteai pliculețul și vărsai înăuntru cîteva căni cu apă fierbinte. Aveam un cuptor cu microunde. Aveam furculițe și linguri de plastic. Farfurii de carton. Și apă curentă.

Abia apucaai să citești zece pagini dintr-un roman cu vampiri, și cina era gata. În loc de vreascuri și apă fierbinte, în perna argintie găseai chiftele de casă sau tocană de vită Stroganoff.

Ne așezam pe covorul albastru al scărilor din hol, o cascadă cu falduri albastre, cu fiecare treaptă îndeajuns de lată încît puteam sta toți unul lîngă celălalt și coatele nu ni se atingeau. Era aceeași tocană Stroganoff pe care președintele și membrii Congresului ar mîncă-o în timpul unui război nuclear, în buncărul lor ascuns adînc sub pămînt. Era fabricată de aceeași companie.

Pe alte pungi argintii era scris „Drăcușori de ciocolată” sau „Banane Foster”. Piure de cartofi. Macaroane cu brînză. Cartofi pai deshidratați.

Toate astea, hrană la minut.

Fiecare pungă avea un termen de valabilitate *pînă la* care n-avea să expire înainte de moartea noastră. O viață de raft pînă după ce majoritatea bebelușilor din ziua de azi o să fie oale și ulcele.

Brioșe cu căpșuni cu durată de valabilitate de un secol.

Am mîncat miel deshidratat cu jeleu de mentă deshidratat, în vreme ce Lady Zdrență descoperea în adîncul inimii ei că-și iubea cu adevărat soțul decedat. Îl iubea, se tînguia ea înspre căușul palmelor. Umerii încovoiați îi zvîcneau înăuntrul vizonului. Cu diamantul barosan cuibărit în palme, se văita că trebuia să iasă ca să-și

înmormînteze soțul de trei carate în parcela funerară a familiei.

Am mîncat omlete Denver, în timp ce Ducele Vandalilor pocnea baloanele gumei sale cu nicotină și spunea că-i o perioadă foarte defavorabilă pentru a se lăsa de fumat. Și Sfîntul Fără-Mațe a făcut scurtă la mîină tot încercînd să ajungă la orgasm fără vreo fotografie.

Pisica Directoarei Tăgadă, pe care o chema Cora Reynolds, a mîncat resturile de biban dungat în vreme ce Contesa Clarviziune și Reverendul Fără Dumnezeu se îngrijorau că nu erau îndeajuns de în siguranță. Căzuseră într-o capcană. Cineva ar putea să ne găsească, își făceau ei griji, și atunci... I-au spus domnului Whittier că trebuiau să fie mereu pe picior de plecare, să schimbe ascunzătorile, să fugă pentru a rămîne în siguranță.

Reverendul Fără Dumnezeu, strîngînd în mîini un album de Barbra Streisand, cu buzele lui despicate semănînd cu niște caltaboși, mișcîndu-i-se în timp ce citea textele cântecelor, spuse spre reportofonul Contelui Calomniei:

— Sigur, am crezut că o să avem un sistem stereo aici.

În obiectivul videocamerei Agentului Ciripel, Bucătarul Asasin ridică în dreptul feței lui grase lingura plină din care sufleul de spanac se prelingea verde, spunînd:

— Eu sînt bucătar profesionist. *Nu* critic de restaurante. Dar nu pot rezista trei luni doar pe cafea *solubilă*...

Desigur, toți au spus că-și vor scrie totuși operele, poemele și povestirile. Își vor termina capodoperele. Doar că nu aici. Nu acum. Mai tîrziu, în lumea de afară.

În prima săptămînă n-am făcut nimic. În afară de a ne plînge.

— Nu-i o scuză, spuse Miss America, acoperindu-și abdomenul plat cu mîinile. E o viață umană.

Domnișoara Hăpciu tuși în pumn. Își trase nasul, cu ochii exoftalmici și injectați în dosul lacrimilor, și spuse:

— E chiar viața mea în joc.

Cu o mână vîrîță în buzunar, după următoarea pastilă.

Și, desigur, domnul Whittier clătina din cap, nu.

Stînd acolo în scaunul lui de catifea albastră, cu holul căptușit cu aur și catifea în juru-i, domnul Whittier a luat o lingură de ciorbă de midii dintr-o pungă de plastic Mylar și a spus :

— Zi-mi o poveste despre tatăl copilului. Scrie-mi scena în care l-ai întîlnit, a spus el spre Miss America.

Și camera Agentului Ciripel s-a focalizat pe chipul ei, ca să-i surprindă reacția în prim-plan.

Produs îmbunătățit

Un poem despre Miss America

— Caut mereu, spune Miss America, ceea ce NU
place la mine.
De fiecare dată cînd se uită în oglindă.

Miss America pe scenă, cu părul ei blond, cîrlionți și spirale,

zulufi și bucle,
aranjate să-i facă fața cît mai mică.
Pe tocuri, cu un picior adus doar puțin în fața
celuilalt,
ușor încrucișate
astfel încît șoldurile să-i pară mai
înguste.

Ușor întoarsă într-o parte, își răsucește umerii
să stea cu fața drept spre public.

Ținîndu-și respirația, se contorsionează astfel încît să pară
subțire în talie.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
Fața ei învăluită în fragmente de pe casete cu exerciții
de gimnastică.

Trăsăturile ei, ochii și buzele, machiate cu rozul intens
al costumelor mulate și ciorapilor groși de aerobic.

Pe pielea ei de Miss America saltă și dansează o sumedenie
de femei,

fiecare privindu-se în oglindă.

Filmul : umbra unei reflectări a imaginii unei
iluzii.

Spune :

— Fiecare privire în oglindă e o secretă analiză

de piață.

Ea e propriul său eșantion de public.

· Evaluîndu-și atractivitatea curbelor pe o scară de la unu la zece.

În fiecare zi testînd o nouă versiune beta îmbunătățită a propriei persoane.

Ajustînd micile detalii pentru a urma trendul pieței.

Îmbrăcămintea ei, mulată ca un costum de baie, strînsă pe corp,

peste colanții ei alunecă imaginile unor femei pedalînd înspre nicăieri

cu o mie de calorii pe oră.

— În secvența de Talent Personal a programului meu, spune ea,

am să vă arăt cum să dați afară ce-ați înghițit.

Un stomac plin cu înghețată de piersici,

o pungă de Halloween cu minibatoane de ciocolată,

șase gogoși cu glazură,

doi cheeseburgeri dubli.

Chestiile obișnuite.

Și uneori, spermă.

Cu fața scăldată în licărele exercițiilor de aerobic,

ambiția ei imediată e

să reducă rezistența inițială a cumpărătorului.

Cu un scop pe termen lung de-a deveni investiția pe termen lung

a cuiva.

Ca un bun durabil de consum.

Camera verde

O poveste de Miss America

Nu înseamnă că au ceva cu tine atunci cînd explodează o bombă undeva. Sau cînd un individ înarmat ia ostatici pe un stadion. Cînd Monitorul de Rețea anunță o alertă specială, orice post de televiziune local va comuta pe transmisiunea studioului național.

Dacă se întîmplă să vă uitați la televizor, mai întîi producătorul și regizorul local vor trece la formatul duplex. Un ecran împărțit în două la majoritatea posturilor. Apoi prezentatorul local va spune ceva de genul : „Cu ultimele știri despre scufundarea vaporului de croazieră, reporterul nostru de la New York, Joe Cutărescu“. Asta e ce se numește „pasa“. Sau „saltul“.

Se trece la transmisiunea rețelei mamă, și băieții de la local stau cu mîinile-n sîn și așteaptă semnalul rețelei care indică sfîrșitul alertei speciale.

Nici un PR-ist nu se gîndește să explice toate astea fiecărui novice aflat în turneu să vîndă vreun ghid video pentru investiții, o carte ori vreo nouă șmecherie de curățat morcovi.

Așa că, așteptînd în culisele emisiunii *Bună dimineața, Chattanooga!*, un tînăr spilcuit, cu părul dat pe spate, îi explică blondei ăsteia cîte una-alta din tainele vieții.

E hiper, mult prea blondă, îi spune el. Blondul ăsta platinat îi înnebunește pe producătorii de platou pentru că nu-l poți ilumina cum trebuie fără să arunce un halo. Unii producători de platou îi spun „incendiu“. Părul blond pare pur și simplu în flăcări.

— Orice ai face, îi spune tipul spilcuit, dacă ai notițe, nu te uita pe ele pentru că în obiectivul camerei va rămîne creștetul capului.

Producătorii de platou, spune el, nu-i suportă pe cei care-și aduc notițe. Îi urăsc pe cei care nu încearcă să-și mascheze scopul. Producătorii îți spun: „Fii produsul tău. Nu-ntinde coarda“.

Ca o ironie a sorții, aceiași producători ți se adresează cu „Roată fitness“, pentru că asta scrie în căsuța ta din desfășurător. Scrie „Investiții video“ în căsuța tînărului ferchezuit. În căsuța bătrînului scrie „Perie pete“.

În „camera verde“, cum se mai numește sala de așteptare din culise, blonda și spilcuitul stau pe canapeaua veche de piele adusă din vreun studio, și pe măsuta din fața lor zac abandonate căni de cafea rece, deasupra lor două monitoare licărind, fixate sus lîngă tavan, în colțurile încăperii. Pe primul vezi transmisiunea postului național, cu știrea despre vasul de croazieră scufundat, apoi se dă legătura corespondentului de la fața locului, și vezi un vapor răsturnat și punctele portocalii ale vestelor de salvare plutind în jurul lui. Pe al doilea monitor, spune blonda, e ceva și mai trist.

Acolo, în colțul celălalt, îl vezi pe fraierul care a intrat în segmentul A al programului, un babalîc care și-a pieptănat peste chelie șuvițele de păr care i-au mai rămas. S-a sculat la cinci dimineața în patul lui de la Motelul 6 să ajungă aici și să-și prezinte invenția, peria specială de scos pete. Săracul de el. I se pune microfonul și e condus pe scenă, în platoul „cameră de zi“, cu pădurea tropicală de plante din plastic. Stă acolo, sub reflectoarele incandescente, în timp ce prezentatoarea face „încălzirea“ în direct.

Platoul „cameră de zi“ e diferit de platoul „bucătărie“ și de „platoul principal“ pentru că are mai multe plante false și pernuțe.

Fraierul crede că are la dispoziție un segment baban de zece minute fiindcă au dat drumul la cronometru și nu trec la publicitate pînă cînd minutele s-au epuizat. Majoritatea posturilor taie după opt-nouă minute. În felul ăsta

publicul nu se-apucă să schimbe canalele, și se contabilizează la audiență întreg segmentul de cincisprezece minute.

— Nasol, îi spune spilcuitul blondei noastre și-și face rapid semnul crucii, ca un bun catolic, dar mai bine i-o fac ăluia decît unuia dintre noi.

Abia a început demonstrația periei de scos pete și, cît ai zice pește, segmentul A e scos din direct în favoarea vasului de croazieră, a cărui soartă e pecetluită.

În camera verde, așezați pe o canapea roasă de piele, într-o AID cu două cifre, spilcuitul spune că are la dispoziție cam vreo șapte minute ca s-o învețe pe a noastră Miss America despre o întreagă lume.

AID înseamnă Arie de Influență Directă. Boston, de exemplu, e a treia AID din țară, întrucît influența media de aici ajunge la a treia piață de consumatori ca mărime. New York e AID numărul unu. Los Angeles e numărul doi. Dallas, numărul șapte.

Locul în care se află ei acum e jos de tot, în coada listei de AID. *Matinalul din Lincoln* sau *E-o nouă zi, Tulsa*. Un canal media care ajunge la o piață de consumatori a cărei mărime demografică totală e zero.

Un alt sfat util e: fără haine albe. Niciodată să nu porți ceva cu model alb-negru fiindcă o să „tremure“ pe ecran. Și întotdeauna să slăbești.

— Doar să-mi mențin greutatea de-acum, îi spune blonda noastră spilcuitului, e-o slujbă în toată regula.

Tipa care e în direct aici, „talentul“ local din Chattanooga, spune spilcuitul, prezentatoarea, e fix ca o pîlnie. Orice i-ar spune în casca UFI, exact aceleași cuvinte vor ieși de pe buzele ei rujate. Regizorul i-ar putea transmite: „...Dumnezeule, iar o lungim! Sari la «Adoptă un cîine», și apoi luăm publicitate“, și asta va spune ea în direct.

Exact ca o pîlnie.

Blondina noastră, ascultîndu-l, nu rîde. Nici măcar nu zîmbește.

Așa că spilcuitul îi spune că a mai văzut talente de-astea, că odată, într-o transmisiune de pe teren, o magazie ardea

cu vîlvătăi în plan secundar, iar corespondenta își tot făcea de lucru cu părul pe lîngă ureche, privind țintă în obiectivul camerei, care transmitea în direct, și a spus: „Puteți repeta întrebarea? Mi-a căzut IFU...”.

Voia să zică UFI. Unitate de Feedback Intern, spune spilcuitul. Îi arată prezentatoarea de pe monitor și spune că întotdeauna prezentatoarele au freza aia într-o parte. Părul le cade pe o ureche, ascunzînd-o. Asta fiindcă au o cască minusculă în care primesc indicații și repere de la regizor. Dacă showul se lungește sau trebuie să dea legătura la un accident nuclear.

Blonda noastră e în turneu cu un soi de roată de exerciții pe care tot aluneci înainte și înapoi ca să slăbești. E îmbrăcată cu un costum roz mulat și colanți violet.

Mda, poți fi subțirică și blondă, dar cu cît fața ta are mai multe proeminente, spune spilcuitul, cu atît dă mai bine pe ecran.

— De-aia am eu cu mine fotografia de *dinainte*, spune ea.

Aplecîndu-se în scaun, înclinîndu-se în față pînă cînd sîinii îi ating genunchii, caută într-o geantă sport de pe podea. Spune:

— Asta e singura dovadă reală că nu sînt doar o blondă slăbănoagă.

Scoate ceva de carton din geantă, ținînd-o de margine cu două degete. E o fotografie, și blonda îi spune spilcuitului:

— Dacă oamenii n-ar vedea asta, ar putea crede că așa m-am născut. N-ar ști niciodată ce-am realizat în viață.

Dacă apari la televizor cu fața doar puțintel grăsuță, îi spune el, arăți ca naiba. Ca o mască. O lună plină. Un zero mare, fără trăsături de care să-și amintească oamenii.

— Să scap de toată grăsimea aia e singurul lucru într-adevăr *eroic* pe care l-am făcut, spune ea. Dacă o pun la loc e ca și cum nici n-aș fi trăit.

Mă-nțelegi, spune spilcuitul, televiziunea ia un lucru tridimensional – pe tine – și-l transformă într-unul bidimensional. De-asta pari gras pe ecran. Gras și turtit.

Ținînd fotografia între două unghii, privindu-și fosta imagine, blonda noastră zice :

— Nu vreau să fiu doar o sfrijită și-atît.

Cît despre faptul că părul ei e prea „incendiar“, îi spune spilcuitul :

— De-asta nu vezi roșcate naturale în filmele porno. Nu le poți ilumina corect lîngă oameni obișnuiți.

Asta vrea să fie tipul : camera din spatele camerei din spatele camerei, enunțînd adevărul ultim.

Toți vrem să fim observatorul aflat la distanță. Cel a cărui treabă e să spună ce e bine și ce e rău. Ce e corect și ce e greșit.

Fetei noastre mult prea blonde, care o să ardă camerele de luat vederi cu părul ei, spilcuitul îi spune cum emisiunile astea produse local sînt împărțite în șase segmente cu pauze de publicitate între ele. Segmentul A, B, C, și așa mai departe. Showurile astea precum *Hai sus*, *Fargo!* sau *Răsăritul în Sedona* sînt pe cale de dispariție. Producția costă mult în comparație cu achiziționarea unui talk-show național care să umple locul din grilă.

Un turneu de promovare ca ăsta e noul vodevil. Mergi din oraș în oraș, din hotel în hotel, cîte o singură reprezentație la televiziunea sau radioul local. Încerci să vinzi noul tău tip de ondulator de păr îmbunătățit sau soluția de scos pete sau roata de fitness.

Ai șapte minute ca să-ți prezinți produsul. Asta dacă nu te aruncă în segmentul F – ultimul – acolo, în jumătate din AID-uri, ești scos pur și simplu din grilă fiindcă segmentul anterior a fost prea lung. Vreun invitat a fost atît de fermecător și de amuzant încît l-au reținut și după publicitate. L-au „întins“ pe două segmente. Sau a intervenit rețeaua cu o știre despre vreun vas scufundat.

De-aia e la mare căutare segmentul A. Începe emisiunea, prezentatoarele pălăvrăgesc puțin de „încălzire“ și urmezi tu.

Nu, în curînd tot acest *know-how* acumulat cu sîrguință de spilcuit nu va mai fi de folos nimănui.

Poate că de-asta o învață pe gratis. Pe bune, spune el, ar trebui să scrie naibii o carte. Țsta e Visul American : să-ți transformi viața într-un lucru care poate fi vîndut.

Totuși, privindu-și fotografia de „dinainte“, blonda spune :

— E destul de ciudat, dar poza asta de grăsună valorează mai mult pentru mine decît orice altceva. Înainte, spune ea, eram tristă cînd mă uitam la ea. Dar acum e singurul lucru care mă mai înveselește. Întinde mîna, spunînd: Înghit atîta ulei de pește încît îmi miroase pielea. Agită fotografia înspre spilcuit, spunînd: Miroase-mi mîna.

Mîna ei miroase ca orice altă mîna, a piele și săpun, a oja ei transparentă.

Adulmecîndu-i mîna, el ia poza. Turtită pe hîrtie, doar pe înălțime și lățime, e o vacă grasă îmbrăcată într-o bluziță scurtă și jeans cu talie joasă. Părul ei de dinainte are o culoare comună, șaten.

Dacă te uiți la ce poartă spilcuitul, o cămașă roz-pal cu o cravată albăstrie de culoarea oului de măcăleandru, o jachetă sport de un albastru închis, vezi că se potrivesc perfect. Rozul îi încălzește tonurile pielii. Albastrul îi pune în evidență culoarea ochilor. Înainte să deschizi gura, spune el, trebuie să fii prezentabil. Material mediativ prezentabil, îngrijit. Dacă porți o cămașă boțită, o cravată pătată, tu vei fi invitatul pe care-l taie dacă nu mai au timp.

Orice post de televiziune vrea material curat, îngrijit, fermecător. Un material cu vino-ncoa' la cameră. O față drăguță, pentru că o perie de scos pete sau o roată de fitness nu pot vorbi. Pur și simplu un material tonic, care să binedispună.

Pe monitor, pielea care-i atîrnă babalîcului pe gît e împăturită, și cutele strînse sînt vîrite în gulerul albastru apretat, închis pînă sus. Cu toate astea, doar stînd acolo, înghițind în sec, excesul de piele se revarsă peste guler așa cum se revarsă colăceii fetei din fotografie peste talia blugilor.

În poza asta parcă nici nu-i aceeași fată. Mai ales pentru că fata din poză zîmbește.

Uitîndu-se pe monitorul din camera verde, spilcuitul îi arată cum camera de luat vederi care transmite nu panoramează niciodată asupra publicului, nu dă nici un cadru larg. Asta înseamnă că în public sînt doar bătrînele cu danturi stricate. Tipul care recrutează publicul trebuie să fi căzut la înțelegere cu ele. Strîng babetele astea aici la șapte dimineața să umple platoul, iar apoi postul va face un reportaj despre tîrgul de artizanat al pensionarilor la care participă ele. Așa umplu showurile astea locale cu destulă umplutură care să aplaude. Înainte de Halloween e doar tineret, pentru că postul va da un reportaj de la acțiunea lor de strîngere de fonduri „Casa bîntuită”. Înainte de Crăciun sînt babalîci care vor doar ca bazarul lor de caritate să ajungă pe sticlă. Aplauze false cumpărate pe publicitate gratuită.

Pe monitorul cu transmisiunea rețelei, prezentatoarea de la studioul național îi pasează din nou legătura celei de la studioul local, care trece direct la un promo preînregistrat al emisiunii de a doua zi, în care o femeie obișnuită va suferi o transformare radicală a propriei imagini, apoi momentul de tranziție: un cadru estetic cu ploaia de afară, cîteva acorduri și apoi direct publicitate.

Vaporul s-a scufundat, sînt sute de victime. La ora unsprezece, film artistic.

Spilcuitul își rescrie în minte prezentarea casetei video pentru investitori așa încît să includă și Actele Divine. Dezastrele imposibil de prezis. Și importanța crucială a unui plan solid de afaceri pentru oamenii care depind de tine. El fiind produsul său. Mascîndu-și scopul.

El, camera din spatele camerei.

Cum scufundarea vasului ăluia de croazieră a durat atîta, se pare că blonda noastră platinată sare din schemă.

Înainte să se termine publicitatea și să treacă la un reportaj despre traficul rutier, o imagine în direct a unei

camere de luat vederi de pe o autostradă și vocea comentatorului, înainte de toate astea producătoarea va însoți Peria de scos pete înapoi în camera verde. Producătoarea de platou îi va înmîna microfonul fără fir spilcuitului cu „Investiții video“. Îi va spune Roții de fitness: „Vă mulțumesc că ați venit, dar ne pare rău. Avem prea mulți invitați și emisiunea s-a lungit...“.

Și va pune agenții de pază s-o escorteze afară.

Asta ca să poată termina rapid și să preia transmisiunea rețelei mamă – seriale siropoase și talk-showuri cu vedete – la ora zece fix.

Babalîcul de pe monitor poartă aceeași cămașă și cravată ca spilcuitul. Are aceiași ochi albaștri. Are o idee bună. Doar că prea tîrziu, atîta tot.

— Lasă-mă să-ți fac o favoare, îi spune spilcuitul blondei. Ținînd încă în mînă poza ei de *dinainte*, o întreabă: Pot să-ți dau un sfat?

Sigur, răspunde ea, orice.

Și, ascultîndu-l, ia o cană de carton cu cafea rece, pătată pe margine cu urme de ruj roz.

Blonda asta cu părul ei prea incandescent e acum o AID personală a spilcuitului.

Mai ales, îi spune el, să nu cumva să-l lași pe vreun romeo dintr-ăsta de la emisiunile de dimineată să-ți ajungă în pat. Și nu vorbește despre prezentatorii TV. De tipii care vînd produse trebuie să te ferești, ăia care vînd mopul minune sau scheme de îmbogățire rapidă în oraș după oraș. O să te întîlnești cu ei în „camerele verzi“ din AID-urile de pretutindeni. Doar tu și ei, singuri după atîta drum bătut. Și la sfîrșitul fiecărei zile nu vă așteaptă decît o cameră de motel.

Vorbînd din proprie experiență, poveștile astea de dragoste din culise nu duc nicăieri.

— Îți amintești de fata care prezenta ciorapii Ny-Lunecă? o întreabă.

Blonda încuviințează din cap.

— E mama mea, spune spilcuitul.

L-a întâlnit pe tatăl lui în turneele de vânzări și s-au tot întâlnit în camere verzi ca asta. Adevărul e că nu s-a însurat cu ea. A părăsit-o de îndată ce a aflat. Fiind însărcinată, a pierdut contractul de promovare a ciorapilor care nu alunecau niciodată. Și spilcuitul a crescut urmărind emisiuni precum *Jos din pat*, *Boulder* sau *E vremea să te scoli*, *Tampa*, încercînd să-și dea seama care dintre bărbații ăia turuind zîmbitori era taică-su.

— De-asta sînt în branșă, îi spune blondei.

De-asta : menține relații pur profesionale e prima lui regulă.

Blonda spune :

— Mama ta e foarte, foarte drăguță...

Maică-sa... Ciorapii ăia, spune el, erau probabil făcuți din azbest. A aflat că are cancer cu cîteva luni în urmă.

— Era al naibii de urîță, spune el, cînd a murit.

În orice clipă ușa camerei verzi s-ar putea deschide și producătoarea de platou ar putea intra zicînd că-i pare rău, dar trebuie să mai taie un invitat. Producătoarea se va uita la părul blond strălucitor al fetei. Producătoarea se va uita la jacheta bleumarin a spilcuitului.

Tipul care trebuia să intre în segmentul F a șters-o în momentul în care a intervenit scufundarea vasului de croazieră. Apoi tipa din segmentul E – Consultantă culori, scria în căsuța ei – a șters-o cînd era clar că emisiunea se lungea. Apoi s-a cărat Cartea pentru copii programată în segmentul D.

Tristul adevăr e că poți să-ți tot vopsești părul în culoarea potrivită și să te prefaci că ești un *material* amuzant și tonic, chiar și atunci un terorist înarmat cu un cutter s-ar putea să-ți sufle cele șapte minute. Sigur, pot să te înregistreze și să te dea a doua zi, dar nu prea se întîmplă. Au materiale pentru toată săptămîna, și să dea banda cu tine a doua zi înseamnă să taie pe altcineva...

În ultimul lor minut împreună, doar ei doi în camera verde, spilcuitul o întreabă dacă-i mai poate face o favoare.

— Vrei să-mi dai locul tău în grilă? întreabă ea.

Și zîmbește, ca în fotografie. Și dantura ei nu-i prea rea.

— Nu, spune el. Dar cînd cineva e drăguț cu tine... cînd îți zice un banc... spune spilcuitul și rupe poza urîță de *dinainte* în două.

Pune jumătățile una peste alta și le rupe în sferturi. Apoi în optimi. Apoi ce-o mai fi. Fărîme. Fărîmițe. Confetti. Spune:

— Dacă vrei să ai succes în televiziune, trebuie cel puțin să fii în stare de-un zîmbet fals.

Cel puțin prefă-te că-ți place.

Acolo, în camera verde, buzele ei roz se deschid și se deschid pînă cînd rămîne cu gura căscată. Buzele i se deschid și i se închid de două ori, de trei ori, ca ale unui pește pe uscat, și spune:

— *Ticălo...*

În aceeași clipă intră producătoarea cu babalîcul.

— OK, cred că mergem pe Investiții video în ultimul segment...

Babalîcul se uită la spilcuit cum s-ar uita la un cumpărător de supermarket care comandă jumătate de milion de bucăți și spune:

— Thomas...

Blonda a înlemnit pe canapea, cu ceașca ei de cafea rece în mînă.

Producătoarea de platou detașează microfonul de pe cureaua bătrînului. I-l întinde spilcuitului.

Și el îi spune babalîcului:

— Bună dimineța, tată.

Apucîndu-i mîna, scuturînd-o, babalîcul spune:

— Ce mai face maică-ta?

Fata care prezenta Colanții Ny-Lunecă. Fata pe care o părăsești.

Și blonda noastră Miss se ridică. În picioare, să renunțe, să meargă acasă, să eșueze.

Și, luînd microfonul, verificînd întrerupătorul să fie sigur că nu e pornit, spilcuitul spune:

— E moartă.

Moartă și-ngropată și nu spune unde. Ori dacă spune, va minți în care oraș.

Și pleosc.

Părul și fața îi sînt learcă.

Cafea din cap pînă-n picioare. Cafea rece. Cămașa și cravata, pătate. Părul dat pe spate îi cade pe față.

Și blonda noastră se întinde să-i ia microfonul și spune :

— Mulțumesc de sfaturi. Spune : Cred că *eu* urmez...

Și, la naiba, cu mult mai rău decît faptul că e prea blondă, mai rău decît faptul că i-a distrus hainele și freza, slăbănoaga noastră s-a și îndrăgostit de el.

În holul îmbrăcat în catifea albastră ceva se rostogolește duduind pe scări din umbra primei galerii. Cu fiecare treaptă bufnetele sînt tot mai puternice, pînă cînd devin bubuiturile unui obiect întunecat, rotund, în penumbra de la etajul al doilea. E o bilă de bowling, bubuind în jos pe mijlocul scării. Rostogolindu-se neagră pe covorul albastru al holului, bila de bowling a Sorei Justițiere trece pe lîngă Cora Reynolds, care-și linge lăbuțele, apoi pe lîngă domnul Whittier, care bea cafea solubilă în scaunul lui cu rotile, apoi pe lîngă Lady Zdreanță și soțul ei de diamant, și-apoi bila grea, întunecată, trece cu un bufnet prin ușile duble, dispărînd în amfiteatru.

— Packer, îi spune Lady Zdreanță diamantului, e cineva închis aici împreună cu noi. Cu o voce joasă, aproape o șoaptă, Lady Zdreanță întreabă diamantul: *Tu ești?*

Gemulețele pătrate de sticlă care trebuie sparte doar în caz de incendiu au fost deja sparte. Miss America sparge toate panourile încadrate cu un chenar roșu de metal, alături de care atîrnă în lanț un ciocănel. Acționează comutatoarele din interior. Face asta în hol. Apoi pe promenada chinezească lăcuită în roșu și împodobită cu statui de ghips ale lui Buddha. Apoi în foaietul în stil templu Maya de la subsol, cu fețe rînjite de războinici. Apoi în galeria celor O mie și una de nopți din spatele lojilor de la galeria a doua. Apoi în cămăruța proiecționistului de sub acoperiș.

Și nimic nu se întîmplă. Nu se aude nici o alarmă. Nu vine nimeni să spargă cu securea ușile de incendiu ferecate și s-o salveze. Să ne salveze.

De fiecare dată nu s-a întîmplat nimic.

Domnul Whittier stă pe o sofa de catifea albastră, sub frunzele de sticlă ale unui candelabru mare cît un nor scînteietor.

Deja Pețitorul le spune candelabrelor „copaci”. Atîrnă șiruri în mijlocul sălilor lungi, al galeriilor și saloanelor. Le-a numit livezi de sticlă crescute din lanțuri îmbrăcate în catifea și înrădăcinate în tavan.

Fiecare dintre noi își vede propria realitate de-acasă în camerele astea mari.

Contele Calomniei scrie în carnețel. Agentul Ciripel filmează. Contesa Clarviziune își poartă turbanul. Sfîntul Fără-Mațe mănîncă.

Directoarea Tăgadă aruncă un șoarece de jucărie care aterizează la jumătatea distanței dintre scări și ușile amfiteatrului. Cu cealaltă mîină își masează umărul brațului cu care a aruncat în timp ce Cora Reynolds aduce șoarecele înapoi, și lăbuțele ei stîrnesc un norișor de praf încins din covor, ca o coadă de cocoș.

Privindu-i, cu un braț îndoit sub piept ca să-i susțină sînii, cu o mîină răsucită masîndu-și ceafa, doamna Clark spune :

— La Villa Diodati aveau cinci pisici.

Cu o lingură de plastic Sfîntul Fără-Mațe halește clătite Suzette instant dintr-o pungă de plastic Mylar.

Făcîndu-și unghiile cu pila, Lady Zdreanță urmărește fiecare lingură roz, picurînd și trecînd din pungă în gura lui, și spune :

— *Nu se poate să fie bune.*

Și nu se întîmplă nimic. Se întîmplă mai nimicuri.

Asta pînă cînd Miss America se proțăpește în mijlocul nostru spunînd :

— Chestia asta e ilegală.

Ce face domnul Whittier e răpire. Ține oameni închiși împotriva voinței lor, și asta e o faptă penală.

— Cu cît vă apucați să faceți ce-ați promis mai curînd, spune domnul Whittier, cu atît astea trei luni vor trece mai repede.

Aruncînd șoarecele de jucărie, Directoarea Tăgadă întreabă :

— *Ce e Villa Diodati?*

— E o casă de pe malul lacului Como, îi spune Lady Zdreanță diamantului baban.

— Lacului *Geneva*, zice doamna Clark.

Privind în urmă, părerea domnului Whittier e că avem întotdeauna dreptate.

— Nu-i vorba de a avea dreptate sau de-a greși, spunea domnul Whittier.

De fapt, a greși nici nu există. Nu în mințile noastre. În realitatea noastră.

Niciodată nu te poți apuca să faci un lucru *greșit*.

Niciodată nu poți spune un lucru *greșit*.

În mintea ta ai mereu dreptate. Fiecare acțiune – ce faci sau spui sau cum alegi să te prezinți – e automat corectă în clipa în care acționezi.

Ducîndu-și cana la buze cu o mîină tremurătoare, domnul Whittier spune :

— Chiar și dacă ți-ai spune : „Astăzi am să-mi beau cafeaua în mod *greșit*... dintr-o cizmă murdară“. Și asta ar fi corect, pentru că decizi să bei cafeaua astfel.

Pentru că nu poți greși. Ai întotdeauna dreptate.

Chiar și cînd spui „Ce bou sînt... cum am greșit“, chiar și atunci ai dreptate. Ai dreptate că ai greșit. Ai dreptate chiar și cînd ești un bou.

— Oricît de idioată ar fi o idee a ta, spunea domnul Whittier, ești condamnat să ai dreptate fiindcă e a ta.

— Lacul Geneva? întreabă Lady Zdreanță cu ochii închiși. Ciupindu-și tîmplele, frecîndu-le între degetul mare și arătător, spune : Villa Diodati e aia în care lordul Byron a violat-o pe Mary Shelley.

Și doamna Clark spune :

— Ba *nu-i* aia.

Condamnați cu toții să avem dreptate. Despre orice lucru asupra căruia ne pronunțăm.

În lumea asta instabilă, fluidă, în care toți au dreptate și orice idee e corectă în momentul în care treci la fapte, ar spune domnul Whittier, singurul lucru sigur e ceea ce promiți.

— Trei luni, ați promis, spune domnul Whittier prin aburul cafelei.

Atunci s-a întâmplat ceva, dar nu cine știe ce.

În clipa următoare, îți simți sfînterele contractîndu-se. Degetele ți se reped înspre gura căscată.

Miss America ține un cuțit în mînă. Cu cealaltă apucă nodul cravatei domnului Whittier și-i trage fața aproape de-a ei. Cafeaua domnului Whittier se varsă fierbinte, aburindă, pe podea. Mîinile îi atîrnă tremurînd, zvîrcolindu-se prin aerul prăfos.

Punga de clătite a Sfîntului Fără-Mațe cade și împrăștie pe covorul vioriu cireșe lipicioase și frișcă.

Și pisica se repede să guste.

Cu ochii aproape atingîndu-i pe cei ai domnului Whittier, Miss America spune:

— Așadar am dreptate dacă te ucid?

Cuțitul e din setul adus de Bucătarul Asasin în valiza lui de aluminiu.

Și domnul Whittier o privește în ochi, atît de aproape încît li se ating genele cînd clilesc.

— Dar tot închiși aici ați rămîne, spune el, cu firele cenușii și rare de păr atîrnîndu-i pe ceafă.

Horcîind, cu vocea gîtuită în strînsoarea cravatei.

Miss America flutură cuțitul spre doamna Clark și spune:

— Și ea? Ea are cheie?

Și doamna Clark clatină din cap, nu. Ochii mai că-ies din orbite, dar botișorul ei siliconat de păpușă rămîne nemișcat.

Nu, cheia e ascunsă undeva în clădire. Într-un loc în care doar domnul Whittier ar căuta-o.

Și totuși, chiar dacă-l omoară, Miss America procedează corect.

Dacă dă foc clădirii și speră ca pompierii să vadă fumul și s-o salveze înainte să ne asfixiem cu toții — procedează, din nou, corect.

Dacă înfige vârful cuțitului în ochiul lui împînzit de cataracta lăptoasă, și i-l scoate să se joace cu el pisica pe covor — tot corect procedează.

— Ținînd cont de acestea, spune domnul Whittier în timp ce pumnul ei întinde cravata și fața lui devine tot mai stacojie, iar vocea o șoaptă, să începem prin a face ce am promis.

Cele trei luni. Scrieți-vă capodopera. Și-atît.

Cînd mîna ei îi dă drumul, scaunul cu roțile zdrăngăne, stîrnind un nor de praf din covor. Roțile din față ale scaunului se ridică de pe covor la aterizarea dură a bătrînului, care își duce ambele mîini la gît să-și elibereze grumazul. Se apleacă apoi să-și ia cana de cafea de pe podea. Șuvițele cărunte pe care și le piaptăna de obicei peste cap îi atîrnă acum drept în jos, încadrînd chelia lui acoperită de pete.

Lîngă scaunul Sfîntului Fără-Mațe, Cora Reynolds mănîncă netulburată cireșele și frișca de pe covorul prăfos.

Miss America spune:

— *Să nu crezi c-am terminat cu asta...*

Și agită lama cuțitului spre toți cei prezenți în hol. O legănare rapidă a brațului, un tremur și-un zvîcnet al mușchilor ei, și cuțitul s-a înfipt în spătarul unui scaun Empire din celălalt capăt al încăperii. Lama cuțitului zbîrnie înfiptă în catifeaua albastră, mînerul încă vibrează.

Din spatele camerei lui video, Agentul Ciripel spune:

— Asta așa, ca memento.

Cora Reynolds linge încă lip-lip covorul lipicios cu limba ei roz de velur.

Contele Calomniei scrie ceva în carnețel.

— Așadar, doamnă Clark, spune Lady Zdreanță, ce-i cu Villa Diodati?

— Aveau *cinci* pisici, spune domnul Whittier.

— Cinci pisici și opt dulăi, spune doamna Clark, trei maimuțe, o acvilă, un corb și un șoim.

E vorba de o vacanță de vară din 1816, în care cîțiva tineri și-au petrecut majoritatea zilelor închiși în casă din cauza ploii. Bărbați și femei. Unii căsătoriți, alții nu. Își citeau unii altora povești cu stafii, dar cărțile pe care le aveau la dispoziție erau foarte proaste. Apoi s-au înțeles să scrie fiecare cîte o poveste. O poveste de groază, de orice fel ar fi fost. Ca să se distreze unii pe ceilalți.

— Ca Masa Rotundă de la Algonquin?¹ își întreabă Lady Zdreanță diamantul de pe dosul mîinii.

Doar un grup de prieteni stînd laolaltă, încercînd să se sperie unii pe ceilalți.

— Și ce-au scris? întreabă domnișoara Hapciu.

Burghezii ăia plictisiți, încercînd să-și treacă vremea cu ceva. Închiși împreună în casa lor de vacanță igrasioasă.

— Nu cine știe ce, spune domnul Whittier. Doar legenda lui Frankenstein.

Doamna Clark spune:

— Și a lui Dracula...

Sora Justițiară coboară scările de la etajul al doilea. Traversînd holul, caută pe sub mese, prin spatele scaunelor.

— E *acolo*, spune domnul Whittier, ridicînd un deget tremurător înspre ușile duble ale amfiteatrului.

Lady Zdreanță aruncă o privire în lateral, înspre ușile amfiteatrului, îndărătul cărora au dispărut Miss America și bila de bowling.

— Răposatul meu soț și cu mine eram experți în a ne plictisi, spune Lady Zdreanță și ne lasă să așteptăm în

1. Grup de intelectuali americani (scriitori, jurnaliști, editori, actori) care se întâlneau la hotelul Algonquin din New York în perioada 1919-1927. Printre membrii grupului se numără scriitorii: Dorothy Parker, Edna Ferber, George Kauffman, Robert Sherwood și actorul Harpo Marx.

timp ce face trei, patru, cinci pași de-a curmezișul holului, ca să smulgă cuțitul din tăblia scaunului.

Ținându-l în mână, privindu-i lama, pipăind-o să vadă cât e de ascuțită, spune:

— Să vă spun eu cum își trec vremea cei bogați și plictisiți...

Think tank¹

Un poem despre Lady Zdreanță

— Nu-i nevoie decît de trei doctori, spune Lady Zdreanță,
ca să te faci
 să dispari.
Pentru tot restul vieții.

Lady Zdreanță pe scenă, cu picioarele ei epilate. Cu
 sprîncenele vopsite gros cu negru.
 Cu dinții albiți, strălucitori ca perlele ei. Cu pielea ei
 bine masată.
Inelul ei cu diamant scînteiază, strălucitor ca un far.
Costumul ei de bumbac, mai întîi prins în bolduri și trasat
cu creta, apoi croit
și ajustat
 pînă i se potrivește doar ei, nimănui altcuiva.
E toată un monument închinat nemișcării
 în timp ce o echipă de experți antrenați lucrau din greu
în jurul ei
 pentru o grămadă de bani.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
 Un vâl format din femei tîrîndu-și blănurile. Senzația
mătășii
 i se așază pe față.

În film, armura de bijuterii din aur și platină, averti-
zîndu-te

1. *Think tank*- termen ce desemnează o organizație, un institut sau grup ce desfășoară cercetări, finanțate de obicei de instituții guvernamentale sau companii comerciale, în domeniul strategiilor politice și sociale sau tehnologiei și armamentului.

cu scînteierile roșii ale rubinelor, galbene precum canarii ale safirelor.

Lady Zdreanță spune:

— Nu-i o plăcere să ai un geniu drept tată.

Sau drept mamă, soț sau soție, întrebați pe oricine.
Pe oricine
cu bani.

Și totuși, spune ea, nu-i nevoie decît de trei doctori...

Mulțumită sanatoriului Think Tank.

— Oamenii într-adevăr străluciți, spune ea, sînt cu adevărat fericiți cînd sînt...

„angajați“ acolo.

Dacă Thomas Edison ar mai fi în viață. Madame Curie, Albert Einstein.

Soțiile și soții lor, fiii și fiicele ar semna
actele necesare internării.

Cît ai clipi din ochi.

— Pentru a-și proteja veniturile, spune Lady Zdreanță.

Fluxul de lichidități provenit din drepturile de autor
pentru patente
și invenții.

Cu vâlul de tratamente cosmetice și pedichiuri, de baluri de caritate și

loje la operă, ștergîndu-i
fața netedă,

Lady Zdreanță spune:

— Și tatăl meu, la rîndul lui. Pentru binele lui.

Se... dădea în spectacol, spune ea. Avea o amantă tinerică. Purta fustițe de balet.

Nu împărțea profitul liniei sale de producție. Își neglija
munca.

Așa că – după cei trei doctori – e acolo:

Cu toți ceilalți inventatori de geniu. În spatele ușilor închise.

Fără telefon.

Pentru tot restul vieții.

Dinlăuntrul vălului ei de insule private... de curse de cai...
de licitații de proprietăți,

Lady Zdreanță spune:

— Așchia nu sare departe.

Spune: Cu toții sîntem... un soi de genii.

Doar că, spune, unii dintre noi în alt fel.

În mizerie

O poveste de Lady Zdreanță

După ce renunți la televizor și ziare, diminețile sînt insuportabile; prima ceașcă de cafea. Sigur, în prima oră după ce te trezești vrei să te pui la curent cu ce se mai întîmplă în lume. Dar noua ei regulă e: fără radio. Fără televizor. Fără ziar. Te lași de tot.

Arată-i un număr din *Vogue* și doamna Keyes încă se sufocă.

Vine ziarul de dimineață și ea doar îl reciclează aruncîndu-l la coș. Nici măcar nu-i scoate elasticul. Nu poți ști cînd o să dai de următorul titlu:

„Ucigașul de vagabonzi lovește din nou“.

Sau: „Femeie fără adăpost măcelărită“.

De cele mai multe ori la micul-dejun doamna Keyes citește cataloage. E destul să comanzi o singură dată prin telefon un suport de pantofi minune, și în fiecare săptămîină, pentru tot restul vieții, primești un maldăr de cataloage. Obiecte pentru căminul dumneavoastră. Pentru grădină. Economisiți timp. Și spațiu. În casa dumneavoastră. Unelte și invenții noi.

Pe bufetul din bucătărie, în locul televizorului, a pus un acvariu cu o șopîrlă care-și schimbă culoarea pentru a se camufla în decor. Un acvariu căruia îi pornești lampa de încălzire și care n-o să-ți spună că un alt bețiv a fost împușcat și cadavrul, aruncat în rîu; e a cincisprezecea victimă în seria de crime îndreptată împotriva oamenilor străzii din oraș, ale căror leșuri continuă să fie găsite înjunghiate, împușcate, incinerate cu combustibil de brichetă. Cuprinși de panică, vagabonzii se zbat să-și găsească un

pat în adăposturile de noapte, în ciuda noii tuberculoze. Vagoanele de marfă care pleacă din oraș sînt pline ochi. Activiștii sociali afirmă că administrația a ordonat atacurile împotriva cerșetorilor. Afli de toate astea doar aruncînd o privire la chioșcul de ziare. Sau intrînd într-un taxi cu radioul dat tare.

Îți cumperi un acvariu, îl așezi în locul televizorului și tot ce primești e o șopîrlă atît de proastă încît, atunci cînd menajera mișcă o piatră din loc, șopîrla crede că a fost mutată la mai multe mile distanță.

Atunci cînd casa îți devine întreaga lume se numește „închidere în cocon“.

Domnul și doamna Keyes – Packer și Evelyn – n-au fost întotdeauna așa. Înainte, cum murea un delfin în plasele pescarilor de ton, cum se repezeau să scrie un cec. Să dea o petrecere. Au organizat un banchet pentru victimele minelor de teren. O serată dansantă pentru victimele traumelor craniene severe. Fibromialgie. Bulimie. Un cocktail și o licitație fără strigare pentru suferinzii de colon iritabil.

Fiecare serată avea o temă :

„Pace universală pentru toate popoarele“.

Sau : „Speranță pentru viitorul nostru nenăscut“.

Imaginează-ți că te-ai duce la banchetul de absolvire în fiecare seară pentru tot restul vieții. În fiecare seară un alt decor alcătuit din flori sud-americane și milioane de becuțe albe. O sculptură de gheață și o fîntînă cu șampanie și o orchestră în costume de seară cîntînd vreo melodie a lui Cole Porter. Fiecare decor construit pentru arabii din familiile regale și pentru băieții minune ai internetului. Prea mulți oameni îmbogățiți peste noapte prin investițiile lor de capital. Oamenii ăia care nu stau nicăieri cu picioarele pe pămînt mai mult decît e nevoie pentru a li se realimenta avionul personal. Oamenii ăia lipsiți de imaginație care deschid la întîmplare revista *Town&Country* și spun :

Pe asta o vreau.

La fiecare acțiune de binefacere pentru copiii maltratați, toată lumea se fiția de colo-colo pe două picioare, mîncînd *crème brûlée*, cu buzele umflate artificial de aceleași implanturi subcutanate. Privindu-și același ceas Cartier, același timp înconjurat de aceleași diamante. Același colier de la Harry Winston în jurul unor gîturi lungi și subțiri, modelate cu ajutorul practicilor hatha yoga.

Toată lumea cobora și urca din și în aceeași limuzină Lexus, doar culorile erau diferite.

Nimeni nu era impresionat. Fiecare seară era o lîncezeală socială absolută.

Cea mai bună prietenă a doamnei Keyes, Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps, zisă și „Inky“, obișnuia să spună că lucrul „cel mai și cel mai“ poate fi doar unul singur. Într-o seară, Inky a spus: „Cînd toți își pot permite cel mai și cel mai, adevărul e că arată cam... banal“.

Nu mai vedeai pe nimeni din Vechea Societate. Cu cît apăreau mai mulți baroni media nou-nouți la fiecare eveniment, cu atît întîlneai mai puțini vechi proprietari de căi ferate sau vapoare de cursă lungă.

Inky spunea mereu că a absenta este noul mod de-a fi prezent.

Ieșind într-o seară de la o recepție pentru victimele armelor de foc, soții Keyes, Packer și Evelyn, coboară scările muzeului de artă și dau de coada obișnuită de nulițăți în haine de blană așteptînd ca valeții să le aducă mașinile. Se întîmplă pe trotuar, chiar lîngă o stație de autobuz. Pe bancă sînt așezați un bețivan și o zdrențăroasă pe care toți ceilalți încearcă de zor să nu-i observe.

Sau să-i miroase.

Aștia doi nu-s tineri și poartă haine de-aruncat. Curg ațele din bulendrele lor întărite de jeg și pătate. Zdrențăroasa are în picioare teniși prea largi, fără șireturi. I se zărește părul încîlcit, strivit sub plasa unei peruci ale cărei fire de plastic sînt cenușii și dure ca sîrma de oțel.

Bețivul poartă o cagulă maro tricotată, trasă pe frunte. O tot pipăie pe zdrențăroasă, împingându-și o mână pe sub pantalonii ei de poliester elastic, vîrînd-o pe cealaltă sub tricou. Zdrențăroasa se zbate gemînd în hainele ei, trecîndu-și limba peste buzele întredeschise.

De sub tricoul suflecat se zărește abdomenul zdrențăroasei, plat, fără pic de grăsime, și pielea ei rozalie, îngrijită.

Erecția bețivului i-a umflat la prohab pantalonii largi. În vîrf umflăturii e o pată întunecată și umedă.

Packer și Evelyn sînt probabil singurii care-i privesc pe cei doi pipăindu-se. Valeții dau fuga de-aici pînă la garajul din josul străzii. Mulțimea de noi îmbogății se uită la secundarele care se rotesc pe ceasurile lor cu diamante.

Bețivul o împinge pe zdrențăroasă cu fața în umflătura din pantaloni. Buzele ei se mișcă în jurul petei umede care se lățește tot mai mult.

Buzele zdrențăroasei, îi spune Evelyn lui Packer, cunoaște buzele astea.

Se aude un mic sunet, genul de sonerie ascuțită care le face pe toate alea care așteaptă valetul să-și caute mobilul în buzunarul hainei de blană.

Dumnezeule, spune doamna Keyes. Spune: Packer, zdrențăroasa aia pe care o pipăie bețivul parcă ar fi Inky. Elizabeth Ethbridge Fulton Whelps.

Sonerie se aude din nou, și zdrențăroasa se apleacă, își suflecă un crac al pantalonului fără tiv, cu poliesterul bej deșirat, și dă la iveală un bandaj elastic strîns în jurul gambei. Cu buzele încă în prohabul bețivului, scoate dintre straturile bandajului un mic obiect negru.

Sonerie se aude încă o dată.

Din cîte știa Evelyn, Inky era șefă la o revistă. Parcă la *Vogue*. Își petrecea jumătate din an în Franța, hotărînd cît de lungi să fie fustele în sezonul următor. Stătea lîngă podium la prezentările colecțiilor de la Milano, înregistrînd

un comentariu de modă pentru un canal de știri prin cablu. Pășea pe covorul roșu și povestea cine ce poartă la Oscaruri.

Zdrențăroasa asta de pe banca din stație își duce obiectul negru la peruca ei căruntă de plastic. Apasă un buton și zice:

— Alo? Își îndepărtează gura de umflătura din pantalonii bețivului, și zice: Notezi? Zice: Verdele lămîiță este noul roz.

Vocea zdrențăroasei, îi spune doamna Keyes soțului său, cunoaște vocea asta.

Spune:

— Inky?

Zdrențăroasa își strecoară telefonul înapoi în bandajul din jurul piciorului.

— Bețivul ăla împutit, spune Packer, e președintele de la Global Airlines.

Și-atunci zdrențăroasa își ridică privirea și zice:

— Muffy? Packer?

În timp ce mîna bețivului scormonește încă adînc în pantalonii ei, ea bate ușor cu mîna băncuța și spune:

— Ce surpriză plăcută.

Vagabondul își scoate degetele care strălucesc umede în lumina felinarului și spune:

— Packer! Salut.

Și, desigur, Packer are întotdeauna dreptate.

Sărăcia, spune Inky, e noua bogăție. Anonimatul e noua celebritate.

— Prăbușii pe scara socială, spune Inky, sînt acum cei în ascensiune.

Cei care se plimbă tot timpul cu avionul personal sînt de fapt adevărații vagabonzi, spune Inky. Putem avea o duzină de case – fiecare în alt oraș –, dar trăim mereu dintr-o singură valiză.

Soților Keyes li se pare că are dreptate, chiar și numai pentru că ei n-au fost niciodată prea aventuroși. În sezonul

ăsta s-au tot dus la curse de cai, la vernisaje și licitații, spunându-și că toți cei din Vechea Gardă socială sînt fie la dezintoxicare, fie în clinicile de chirurgie estetică.

— C-o faci cu un cărucior de cumpărături sau cu un Gulfstream G550, spune Inky, e același instinct. Să fii mereu în mișcare. Să nu te lași prins de nimic.

În zilele noastre, spune ea, n-ai nevoie decît de bani gheață și una-două ajungi în Comitetul de Administrare al Operei. Faci o donație babană și primești un loc în Consiliul Fondator al Muzeului.

Scrii un cec și devii o celebritate.

Te înjunghie cineva într-un film de succes și ești faimos.

Cu alte cuvinte : prizonier.

Inky spune :

— Nulitățile sînt noile celebrități.

Bețivul de la Global Airlines are o sticlă de vin înfășurată într-o pungă maro de hîrtie. Vinul, spune el, e amestecat în părți egale cu apă de gură, sirop de tuse și apă de colonie Old Spice, și după cîte o dușcă toți patru o iau la plimbare în întuneric, prin parc, acolo unde nu te-ai duce niciodată noaptea.

Cînd bei, nu se poate să nu-ți placă faptul că fiecare înghițitură e o decizie irevocabilă. Te repezi cu capul înainte, ținînd jocul sub control. E același lucru cu pastilele, sedative și analgezice, fiecare înghițitură e un prim pas hotărît într-o direcție oarecare.

Inky spune :

— Noua intimitate e publică.

Spune că dacă-ți iei o cameră în cel mai discret hotel — unul din locurile alea cu halate albe și orhidee tremurînd lîngă bideu într-o baie de marmură albă —, chiar și atunci e foarte probabil să existe o minusculă cameră video care să te urmărească. Spune că singurul loc în care mai poți face sex e în public. Pe trotuar. În metrou. Oamenii vor să spioneze doar atunci cînd li se pare că nu pot s-o facă.

În plus, spune ea, tot stilul ăla de viață „șampanie și caviar” și-a pierdut farmecul. Să te urci în avionul tău Lear și să ajungi de aici la Roma în șase ore a făcut evadarea prea ușoară. Lumea pare atît de strîmtă și de secătuită. Învîrtitul în jurul lumii îți dă doar șansa să te plictisești în alte locuri, tot mai repede. Un mic-dejun plictisitor în Bali. Un prînz previzibil la Paris. O cină searbădă la New York și adormi beat în timpul unei felații în L.A.

Prea multe experiențe culminante, prea aproape unele de celelalte.

— Ca o vizită la Muzeul Getty, spune Inky.

— Săpuniți, clătiți, repetați operațiunea, spune bețivul de la Global Airlines.

În lumea plicticoasă a celor din vîrfurile clasei de mijloc, spune Inky, nimic nu te ajută să te bucuri mai tare de bideu decît urinatul în stradă pe o perioadă de cîteva ore. Renunță la băi pînă începi să puți, și un simplu duș fierbinte face cît o excursie la Sonoma pentru împachetări cu nămol detoxifiant și clisme.

— Gîndiți-vă la asta, spune Inky, ca la un fel de șербet de sărăcie.

O mică fereastră de mizerie care te ajută să-ți savurezi adevărata viață.

— Haideți și voi cu noi, spune Inky. Mînjită la gură cu siropul lipicios de tuse, cu fire din peruca de plastic lipite de pata verde din jurul buzelor, spune: Vinerea următoare.

A arăta prost, spune ea, e noul a arăta bine.

Spune că toți oamenii care contează vor fi acolo. Vechea Gardă. Cele mai bune părți ale Registrului Social. La zece seara, sub rampele de vest ale podului.

Nu pot, spune Evelyn. Packer și ea trebuie să participe miercuri la „Valsul pentru eradicarea foametei în America Latină”. Joi e banchetul „Nevoile aborigenilor”. Vineri e licitație fără strigare pentru prostituatele adolescente fugite de-acasă. Evenimentele astea, cu toate premiile

din acrilic lustruit care se dau acolo, te fac să tînjești după vremea în care frica numărul unu a americanilor era de-a vorbi în public.

— Vă duceți la Sheraton-ul din Midtown, spune Inky. Vă luați o cameră.

Evelyn se pare că s-a strîmbat dezgustată, pentru că Inky îi spune :

— Fii liniștită. Zice : Sigur că nu *stați* acolo. Doar n-o să stați la un *Sheraton*. E doar un loc în care să vă schimbați hainele.

Oricînd după zece seara, spune ea, sub rampele podului.

Problema numărul unu a soților Keyes e întotdeauna ce să poarte. Pentru un bărbat pare ușor. Trebuie doar să-și poarte vestonul și pantalonii pe dos. Să-și pună pantoful stîng pe dreptul și invers. *Voilà* – pari olog și smintit.

— Sminteala, spune Inky, e noua sănătate mintală.

Miercuri seara, după valsul cu foametea, Packer și Evelyn ies din sala de bal a hotelului, și în stradă se aude cineva cîntînd „O, Amherst, brav Amherst”¹. Pe stradă, Frances Dunlop Colgate Nelson, sau „Frizzi”, împreună cu Schuster „Pantoful” Frasier și Weaver „Ciolănosul” Pullman beau din doze uriașe de bere, stînd tustrei în picioarele goale, cu pantalonii murdari suflecați, într-o fîntînă arteziană.

Hainele sărăcăcioase, spune Inky, sînt noile haine pretențioase.

Acasă, Evelyn încearcă o duzină de saci menajeri, saci de plastic verzi și negri îndeajuns de mari pentru deșeurile din construcții, dar toți o fac să pară grasă. Ca să arate bine, alege un sac alb și îngust, făcut pentru găleata de gunoi din bucătărie. Pare chiar elegant, strîns pe ea ca o rochie mulată de Diane von Furstenberg, strînsă la cingătoare cu un vechi prelungitor, o pată de portocaliu

1. Versuri dintr-un cîntec al studenților de la Yale.

strălucitor ca al echipamentelor de protecție, cu firele scoase și ștecherul atârând într-o parte.

În sezonul ăsta, spune Inky, toată lumea poartă perucile de-a-ndoaselea. Se poartă pantofii desperecheați. Se decupează o gaură în mijlocul unei păturei soioase, spune ea, se poartă ca un poncho, și ești gata pentru o noapte de distracție în stradă.

Pentru siguranță, în seara în care își iau o cameră la Sheraton, Evelyn aduce trei valize cu haine donate pentru sinistrați. Sutiene îngălbenite, lărgite. Pulovere scămoșate. A adus un borcan cu argilă pentru măști faciale ca să le murdărească. Se furișează amândoi afară din hotel pe scara de incendiu, paisprezece etaje pînă la ușa care se deschide spre gangul din dos și sînt liberi. Sînt niște nimeni. Anonimi. Fără responsabilitatea de-a mai organiza ceva.

Nimeni nu-i privește, nu le cere bani, nu încearcă să le vîndă ceva.

Mergînd pe jos spre pod, sînt invizibili. În sărăcia lor sînt în siguranță.

Packer începe să șchiopăteze ușor din cauza pantofilor purtați invers. Evelyn deschide gura. Apoi scuipă. Da, fata învățată să nu se scarpine niciodată în public scuipă pe stradă. Packer se leagănă, se lovește de ea, și ea îl prinde de braț. O rotește cu fața spre el și se sărută, sînt doar două guri umede, în timp ce orașul dispare în jurul lor.

În prima lor noapte pe stradă, Inky aduce o poșetă de piele lăcuită și brăzdată de crăpături. Înăuntru duhnește ceva. E mirosul refluxului pe malul mării într-o zi cu arșiță. Duhoarea, spune ea, „e noul simbol al antistatutului social“. În poșetă e o cutie de carton de la restaurantul Chez Héloise. În cutie e o bucată portocalie de somon australian mare cît pumnul.

— Veche de patru zile, zice Inky. Dați-o de la unul la altul. Putoarea e mai bună decît un bodyguard pentru a ține oamenii la distanță.

Să puți pentru a avea intimitate, noul mod de a-ți proteja spațiul personal. Intimidare prin duhoare.

Te obișnuiești cu orice miros, spune ea, indiferent cât de rău.

— Doar v-ați obișnuit cu Eternity de la Calvin Klein..., spune Inky.

Inky și Evelyn dau o raită prin împrejurimi, doar ele două într-o plimbare lejeră. În fața lor pe stradă, anturajul unei statui în fustă mini se revarsă dintr-o limuzină, tipi zvelți avînd căști cu microfon între ureche și gură, fiecare purtînd o conversație cu cineva de departe. În timp ce trec pe lîngă ei, Inky se împiedică, ștergîndu-i cu poșeta plină de pește putrezit, atingînd-o de mînele hainelor de piele și blană. Bodyguarzi în costume de culoare închisă. Asistente personale în haine negre făcute la comandă.

Cei din anturaj se strîng unii în alții, ferindu-se, bombănesc degustați și-și duc mînuțele manichiurate la nas și la gură.

Inky merge drept înainte. Spune :

— Așa-mi place să fac asta.

În fața noilor îmbogățiți de soiul ăsta, Inky spune că e timpul să schimbăm regulile. Spune :

— Sărăcimea e noua nobilime.

Puțin mai încolo e un cîrd de miliardari ai internetului și de șeici arabi ai petrolului, fumînd cu toții în fața unei galerii de artă, și Inky spune :

— Hai să-i sictirim cerîndu-le mărunțiș...

Asta e vacanța în care încetează să mai fie Packer și Muffy Keyes, președintele unei companii producătoare de textile și moștenitoarea unui fabricant de tutun. E mica lor escapadă de weekend în plasa de protecție a societății.

Bețivul de la Global Airlines se dovedește a fi Webster „Cercetașul” Banners, și, împreună cu Inky și Muffy, se întîlnesc cu „Slăbănoaga” și Frizzi. Apoi li se alătură Packer și un alt tip, „Barcagiul”. Apoi și „Pantoful” și

„Ciolănosul“. Sînt beți cu toții și joacă șarade, și la un moment dat Packer strigă :

— E cineva sub podul ăsta care să *nu aibă* măcar patruzeci de milioane de dolari?

Și desigur se aude doar zgomotul traficului trecînd pe deasupra.

Mai tîrziu împing cărucioare de cumpărături printr-un peisaj *industrial*. Inky și Muffy împing un cărucior, în timp ce Packer și Cercetașul le urmează de la distanță. Și Inky spune :

— Știi, credeam că singurul lucru mai rău decît a eșua în dragoste era a reuși... Spune : Eram atît de îndrăgostită de Cercetaș, încă de la școală, dar știi cum... ne dezamăgesc evenimentele.

Inky și Muffy poartă mănuși fără degete ca să poată sorta mai bine dozele goale de bere, și Inky spune :

— Credeam că secretul unui sfîrșit fericit era să cobori cortina exact la momentul potrivit. O singură clipă după fericire, și iar nu mai e nimic în regulă.

Oamenii ăștia în ascensiune socială, care cred că lor le e greu – care se tem c-o să folosească furculița greșită la masă și intră în panică atunci cînd le e dat bolul cu apă pentru clătitul degetelor – habar n-au cît de greu le e vagabonzilor. Riști să faci botulism. Să degeri. Scînteierea unui dinte placat te poate da de gol. O boare de Chanel Nr. 5 de asemenea.

Orice detaliu dintr-un milion te-ar putea da de gol.

Au devenit ceea ce Inky numește „vagabonzi navetiști“.

Zice :

— Acuma ? Acuma-l iubesc, îl iubesc de parcă nu m-aș fi măritat cu el. Pe stradă se simt ca niște pionieri care încep o nouă viață în sălbăticie. Însă în loc urși sau lupi – Inky ridică din umeri și spune – trebuie să se ferească de traficantii de droguri și de gangsterii care trag din mersul mașinii.

— Asta-i încă perioada cea mai frumoasă din viața mea, spune ea, dar știu că nu poate dura la nesfîrșit...

Deja noua agendă socială e aproape plină. Toată această plonjare în mizerie. Nici nu se pune problema să poată face ceva marți seara, pentru că are de gând să se ducă la cules de zdrențe cu Dinky și Cheetah. După aia Packer și Cercetașul se întâlnesc să sorteze dozele de aluminiu. După aia toată gașca trece pe la clinică pentru a primi consultații gratuite la picioare de la un doctor tânăr, cu ochi negri și accent de vampir.

Packer spune că doza de aluminiu e *Krugerrand*-ul străzii.

Stînd la capătul unei rampe de ieșire de pe autostradă, Inky spune :

— Gîndește-te la *rezumatul ideii* generale a unui film. Închipuie-ți că ai de propus un film la o televiziune într-un singur rînd.

Inky scrie cu un marker negru și gros pe o bucată de carton maro : Mamă singură. Zece copii. Cancer la sîn.

— Faci asta – vezi ? spune ea, și oamenii pur și simplu *îți dau bani*.

Muffy scrie : Veteran de război olog. Flămînd. Vreau să ajung acasă.

Și Inky zice :

— Perfect. Zice : Tocmai ai prezentat *Cold Mountain*. Asta e mica lor tabără urbană.

De-a v-ați ascunselea în cîmp deschis. În văzul lumii.

Nimeni nu e mai ușor de ignorat decît vagabonzii. Poți să fii și Jane Fonda sau Robert Redford, dacă împingi un cărucior de cumpărături pe bulevard în amiaza mare, purtînd trei rînduri de haine soioase și mormăind înjurături pentru tine – nimeni n-o să te bage în seamă.

Ar putea face asta pentru tot restul vieții lor. Cercetașul și Inky se gîndesc să se înscrie pe lista solicitanților de locuințe sociale. Vor să piardă vremea în săli de așteptare și să primească asistență stomatologică gratuită de la studenți de medicină tinerei și atrăgători. Vor depune o cerere pentru metadonă gratis și își vor croi încet, încet

calea spre heroină. Vor urma cursuri de perfecționare vocațională pentru adulți. Vor frige hamburgeri. Vor învăța să șofeze și să-și spele hainele, apoi își vor croi calea spre pătura inferioară a clasei de mijloc.

Noaptea, când Packer și Evelyn se îmbrățișează sub câte-un pod sau pe cartonul așternut peste vreo gură de canal caldă din care ies aburi, când el își strecoară mâinile pe sub hainele ei, provocându-i orgasme în vreme ce străinii trec pe lângă ei, li se pare că n-au fost niciodată mai îndrăgostiți.

Dar Inky are dreptate. Nu poate dura o veșnicie. Și sfârșitul vine atât de brutal încât nimeni nu e sigur ce s-a întâmplat de fapt pînă cînd nu apare toată tărășenia în ziare a doua zi.

Au adormit în ușa unei magazii, simțindu-se mai acasă decît s-au simțit vreodată în parcul național Banff sau la Hong Kong. Păturile au prins deja mirosul lor. Hainele – corpurile – le par ca niște case. Doar brațul lui Packer petrecut pe după ea ar putea fi un duplex pe Park Avenue. O vilă în Creta.

În noaptea aia se întîmplă ca o mașină neagră să oprească scrișnind din frîne, urcînd cu o roată pe trotuar. Farurile, două cercuri de raze strălucitoare, îi lovesc drept în ochi pe domnul și doamna Keyes, trezindu-i din somn.

Portiera din spate se deschide și de pe banchetă se revarsă țipete. O fată se prăvălește pe trotuar, cu capul înainte, cu brațele zbatîndu-se. Părul lung și negru îi ascunde fața, e goală și se îndepărtează în patru labe de mașină.

Îngropați în casa lor de zdrențe vechi și pături umede, Packer și Evelyn își dau seama că fata se tirăște spre ei.

În spatele ei, pantoful negru al unui bărbat coboară din mașină. Urmează cracul unui pantalon de culoare închisă. Un bărbat cu mânuși negre de piele iese din mașină, în timp ce fata se ridică în picioare țipînd. Urlînd „Vă rog“. Țipînd după ajutor. Atît de aproape încît zărești

unul, două, trei inele de aur care-i străpung urechea. Cea-laltă ureche n-o mai are.

Ceea ce pare o şuviță de păr negru e de fapt sîngele care i se scurge pe obraz. În locul urechii e doar o margine neregulată de carne.

Fata ajunge pînă la soții Keyes, cărora li se zăresc doar ochii din maldărul de pături.

Cînd bărbatul o apucă de plete, ea se agață de zdrențele lor. În timp ce bărbatul o trage înapoi în mașină, ea plînge și țipă, trage de pături și-i dezvelește, îi descoperă acolo, încă pe jumătate adormiți, clipind în lumina puternică a farurilor.

Bărbatul nu se poate să nu-i vadă. Șoferul nu se poate să nu-i vadă.

Fata țipă :

— Vă rog. Țipă : Numărul mașinii... și e trasă înapoi înăuntru.

Portiera se trîntește și roțile demarează țiuind, lăsînd în urmă doar sîngele fetei și urme negre de pneuri. În rigolă, alături de paharele de carton de la fast-food, căzută pe jos în timpul încăierării, o ureche smulsă, palidă, în care scînteiază încă doi cercei de aur.

Abia în timpul micului-dejun în apartamentul lor de la Sheraton – o omletă cu ciuperci uleioase, briose englezești, cafea caldută și costiță rece – văd ziarul. La știrile locale scrie despre răpirea moștenitoarei unui imperiu petrolier brazilian. Fotografia o arată pe fata despuiată și cu păr lung de aseară zîmbind și ținînd un trofeu cu un mic jucător de tenis aurit în vîrf.

Conform articolului, poliția n-are nici un martor.

Desigur, soții Keyes ar putea trimite un mesaj, dar n-au văzut fața bărbatului. N-au văzut numărul mașinii. Au văzut doar fata. Sîngele. Packer și Evelyn n-au cum să dea o mîină de ajutor. Dacă se duc la poliție, nu se aleg decît cu umilința. Îți poți imagina titlurile din ziare :

„Un celebru cuplu din înalta societate se distrează în mizerie“.

Sau: „Miliardarii se joacă de-a săracii“.

Doamne ferește să amintească de Inky și „Cercetaș“, de „Slăbănoagă“, de „Pantof“ sau de „Ciolănos“.

Faptul că se vor face de rîsul lumii n-o va salva pe fată. Suferința lor n-o va alina pe-a ei cu nimic.

Săptămîna următoare apare în ziar știrea că fata a fost găsită moartă.

Cu toate astea, Inky nu s-a îngrijorat. Cei săraci și jechoși n-au a se teme de nimic pe străzi. Fata ucisă era tînără. Era curată și drăguță și bogată.

— A nu avea nimic de pierdut, a spus Inky, e noua bogăție.

Și Packer a spus:

— Săpuniți, clătiți, repetați operațiunea.

Nu, Inky n-avea de gînd să renunțe la fericirea ei și să se întoarcă la viața ei de bogătașă faimoasă. Și în nopțile acelea, Packer o însoțea din ce în ce mai des. Ca s-o protejeze, a spus el.

Într-una din nopțile alea, Evelyn e la „Serata dansantă împotriva cancerului de colon“ cînd îi sună mobilul. E Inky, și în fundal se aude un bărbat strigînd. Vocea lui Packer. La telefon, Inky răsuflă greu, spunînd:

— Muffy, te rog. Muffy, te rog, ne-am rătăcit și ne fugărește cineva. Spune: Am încercat la poliție, dar...

Și convorbirea se întrerupe.

Ca și cum ar fi intrat într-un tunel de pe autostradă. Sau pe sub un pod.

Titlul din ziarul de a doua zi e:

„O editoare și un magnat al textilelor înjunghiați“.

Acum, aproape în fiecare dimineață e cîte-o nouă știre de evitat:

„Cerșetoare măcelărită“.

Sau: „Ucigașul îi vînează în continuare pe cei fără adăpost“.

Undeva în oraș, în fiecare noapte, mașina neagră o caută pe doamna Keyes, singurul martor al unei crime.

Cineva ucide pe oricine de pe stradă care ar putea fi ea. Pe oricine îmbrăcat în zdrențe sau adormit sub un maldăr de pături.

După asta, Evelyn renunță la toate. Își anulează abonamentul la ziar. În locul televizorului, cumpără acvariul cu șopîrla care-și schimbă culoarea după zugrăveala pereților.

Acum doamna Keyes e exact opusul celor fără adăpost. Are parte de prea mult adăpost. E împovărată de adăpostul ei. Îngropată în casă. Își citește cataloagele. Se uită la fotografiile lucioase ale ornamentelor de grădină. La bijuteriile de diamant confecționate din cenușa celor dragi.

Sigur, îi lipsesc prietenii. Soțul. Dar, cum ar zice Inky, „A absenta e acum a fi prezent“.

Și încă mai cumpără bilete la evenimentele caritabile. La licitații și la recitalurile de dans. E important să știe că face ceva pentru ca lumea să fie un pic mai bună. Următorul lucru pe care ar vrea să-l facă e să înoate cu balenele cenușii, o specie aflată în pericol.

Să doarmă sub bolțile vreunei păduri ecuatoriale tot mai împuținate.

Să fotografieze niște zebre pe cale de dispariție. Să fie o ecologistă în mizerie.

E important să știi ce se întâmplă. Ea încă vrea să schimbe ceva.

5

În vara aceea la Villa Diodati, ne spune doamna Clark, erau doar cinci:

Lord Byron, poetul.

Percy Bysshe Shelley și Mary Godwin, iubita lui.

Claire Claremont, soră vitregă cu Mary, pe care Byron o lăsase gravidă.

Și John Polidori, doctorul lui Byron.

O ascultăm așezați în jurul șemineului electric din fumoarul de la galeria a doua. Fumoarul gotic. Stăm drepti în scaunele de strană acoperite cu piele galbenă sau pe sofalele brodate ori pe divanele de ibovnici tapisate, pe care le-am tîrît de cine știe unde, picioarele lor ascuțite lăsînd urme zburlite în covoarele îmbîcsite de praf.

Sîntem cu toții aici, în afară de Lady Zdreanță, care s-a dus la culcare mai devreme. Mai lipsește Miss America, ocupată cu descuiatul închizătorilor.

Șemineul electric e doar un bec rotativ aflat sub bucăți de sticlă roșie și galbenă lipite cu clei. Lumină fără căldură. Toți copacii de cristal din încăpere sînt stinși, lumina roșu-gălbui ne joacă pe fețe, reflexe de lumină roșu-gălbui tremură pe panourile de lemn și pe podeaua cu dale de piatră.

Doarăștia cinci, spune doamna Clark, plictisiți și ținuți înăuntru de ploaie. Shelley și compania. Își citeau pe rînd unii altora dintr-o colecție de povești nemțești cu fantome intitulată *Fantasmagoriana*.

— Lordul Byron, spune doamna Clark, nu putea suferi cartea.

Byron le-a zis că era mai mult talent acolo în încăpere decît în toată cartea. Le-a spus că oricare dintre ei ar fi putut scrie o poveste de groază mai bună. Că ar trebui să scrie fiecare cîte una. Cîte o poveste.

Asta-i cu aproape un secol înainte de Bram Stoker și al său *Dracula*, dar în vara aceea s-a scris cartea doctorului Polidori, *Vampyrul*, care a creat imaginea modernă a demonului însetat de sînge.

Într-una din nopțile acelea ploioase, cu fulgere și tunete brăzdînd cerul deasupra lacului Geneva, copila de optsprezece ani Mary Godwin a avut un vis care urma să devină legenda lui Frankenstein. Amîndoi monștrii, sursă a nenumărate cărți și filme care au urmat.

Chiar și sejurul lor a devenit legendă. Pe malurile lacului Geneva, hotelurile au instalat telescoape la ferestrele dinspre lac, pentru ca oaspeții să poată urmări ceea ce toată lumea credea că-i o orgie incestuoasă la vilă. Turiștii burghezi, plictisiți de vacanțele lor de vară, și-au proiectat temerile cele mai groaznice sub acoperișul lordului Byron. Unde era doar o mînă de tineri încercînd să trăiască în afara nenumăratelor reguli ale timpului lor, și oamenii îi spionau prin telescoape, așteptîndu-se să vadă monștri.

Aici, noi sîntem echivalentul modern al celor de la Villa Diodati.

Sîntem versiunea modernă a Mesei Rotunde de la Algonquin.

Doar niște oameni care-și spun povești unii altora.

Oameni căutînd o idee care să aibă ecou pentru vecie. În cărți, filme, piese de teatru, cîntece, la televizor, pe tricouri, în bani.

Eram aceleași fețe – doar de vreo trei ori mai multe, o adevărată gloată – cînd ne-am întîlnit întîia oară într-o cafenea. Noi: fețele care am ajuns în finală. Chiar și atunci Contesa Clarviziune își purta turbanul caracteristic. Ducele Vandalilor, părul blond prins în coadă de cal. Veriga Lipsă, nasul lung atîrnîndu-i și barba întunecată și sălbatică.

Așa cum azi oamenii vorbesc despre Villa Diodati, în viitor vor vorbi despre cafeneaua noastră. Oamenii care nici măcar n-au văzut anunțul vor jura că au fost acolo. Ei, deșteptii care n-au fost de acord să meargă în adăpostul ăsta pentru scriitori. Altminteri ar fi morți. Sau bogați. În timp, cafeneaua, cu raftul ei de ziare gratuite și panoul de anunțuri plin de cărți de vizită care oferă irigarea colonului sau consiliere holistică a animalelor de companie, va trebui să fie cît un stadion ca să încapă toți cei care vor pretinde că au fost acolo în noaptea cu pricina.

Noaptea aia va deveni o legendă.

Mitul nostru.

Fumătorii de iarbă și poeții și casnicele și noi am stat cu ceștile de carton în mîini ascultînd-o pe doamna Clark. Sîinii ei care ți se vîrau în ochi și botișorul ei siliconat i-au făcut pe unii să chicotească. Cineva a întrebat dacă există un număr de telefon la care cei de afară să-i poată contacta pe cei dinăuntru, și doamna Clark a spus da. A spus :

— Numărul e 1-800-ȚEAPĂ.

În momentul acela mai mulți s-au cărat.

Însemnînd: nu. Nici un contact cu lumea de afară. Fără televizor, radio, telefon sau internet. Doar tu și ce-ți aduci într-un singur bagaj.

Însemnînd că s-au mai cărat și alții.

Ăștia care s-au cărat sînt supraviețuitorii primei runde. Deșteptii care vor avea ocazia să-și spună povestea. Camera din spatele camerei din spatele camerei, cum ar spune domnul Whittier. Ei vor deține adevărul absolut, însă doar despre noaptea aceea.

Idioții ăia, săracii, au dat vrabia din mînă.

Cu toții am văzut anunțul, dar în feluri diferite. Pe diferite panouri din oraș, anunțul spunea :

TABĂRĂ DE SCRITORI
ABANDONAȚI-VĂ VIAȚA OBIȘNUITĂ
TIMP DE TREI LUNI

Faceți-vă nevăzuți. Lăsați în urmă tot ce vă împiedică să vă scrieți capodopera. Slujba, familia, căminul, toate obligațiile și distragerile – puneți-le în paranteze *timp de trei luni*. Trăiți printre oameni care au aceleași năzuințe, într-un cadru care vă va ajuta să vă cufundați cu totul în munca dumneavoastră. Masa și cazarea gratuită pentru cei acceptați. Riscați o părticică din viața dumneavoastră pe șansa de-a vă construi un viitor ca poet/romancier/dramaturg profesionist. Înainte de-a fi prea târziu, trăiți viața pe care o visați. Locuri foarte limitate.

Anunțul era tipărit pe o foaie de index. Pe un cartonaș de rețetar. Înconjurat cu un chenar întrerupt, ca un cupon de decupat. Și dedesubt era un număr de telefon. Era numărul doamnei Clark, prins în pioneze de panoul de plută din holul bibliotecii. Lângă toaletele din spatele supermarketului. La spălătoria de haine. Anunțul ăla pe o foaie de index a fost peste tot timp de o săptămână. Apoi n-a mai fost nicăieri.

Toate cartonașele au dispărut.

Cei care-l văzuseră, dacă au sunat, au dat de o înregistrare în care doamna Clark le-a spus de cafenea, data și ora întâlnirii.

Deja în mințile noastre, stînd în lumina falsă, galben-roșcată, ne imaginam viitorul: scena în care le vom spune oamenilor cum am intrat în această mică aventură și un nebun ne-a ținut prizonieri într-un teatru vechi timp de trei luni. Deja agravam lucrurile. Exageram. Vom spune că am înghețat de frig. Că nu era apă curentă. Că a trebuit să drămuim mîncarea.

Nimic nu era adevărat, dar astea fac povestea mai interesantă. Nu, vom înflori adevărul. Îl vom umfla, îl vom întinde. Pentru efect.

Ne vom crea propria noastră orgie incestuoasă cu oameni și animale, despre care să bîrfească lumea.

Cînd vom vorbi despre cabinele din culise în care sîntem cazați, le vom popula cu păianjeni veninoși. Cu șobolani înfometați. Nu doar cu pisica Directoarei Tăgadă, care-și lasă părul peste tot.

O fantomă. Vom pune o fantomă în vechiul teatru pentru a construi povestea, pentru a face loc efectelor speciale. O, locul îl vom bîntui noi înșine, îl vom umple cu suflete pierdute.

Ne vom transforma viețile într-o groaznică aventură. O poveste de groază adevărată, cu sfârșit fericit. Un chin căruia îi vom supraviețui pentru a povesti.

Cu unele excepții: Lady Zdreanță, cu soțul ei mort pe deget. Miss America, al cărei fetus crește tot mai mare și mai mare, celulă cu celulă, ca un bulgăre de zăpadă în pîntece. Și domnișoara Hapciu cu alergia ei la mucegai. Restul voiam mai mult. Mai multă suferință, mai multe chinuri pe care se le dezgropăm apoi la talk-showurile televiziunii naționale. La emisiunile alea de care vorbea Miss America. Chiar dacă nu ne-a venit nici o idee grozavă, nu ne-am scris capodopera, astea trei luni închisi împreună vor fi de ajuns pentru niște memorii. Pentru un film. Pentru un viitor în care nu vom avea nevoie de o slujbă obișnuită. Pentru a fi pur și simplu celebri.

Pentru o poveste care merită spusă.

Pe moment, strînși în jurul șemineului cu jar de sticlă, bifăm detaliile pe care va trebui să ni le amintim pentru a recrea această scenă la televiziunea națională. Ca să putem da sfaturi „pe platou” astfel încît filmul să fie „autentic”. Toată povestea răpirii noastre, a felului în care am fost ținuți ostatici, Miss America cu un copil crescîndu-i în pîntece și domnișoara Hapciu tot mai bolnavă.

Nimeni nu vrea s-o spună, dar moartea domnișoarei Hapciu ar fi un perfect punct culminant al actului al treilea. Momentul nostru cel mai cutremurător.

Sfârșitul perfect ar fi ăsta : după expirarea perioadei de închiriere, proprietarul dă peste noi exact la timp pentru a o salva pe plătînda Miss America. Pe o Lady Zdreanță înnebunită. Cîțiva dintre noi am ieși șchiopătînd, clipind și plîngînd, la lumină. Restul am fi scoși pe targă și vîrîți în ambulanțe pentru o călătorie în sunetul sirenelor spre spital. Filmul ar putea face apoi un mic salt, arătîndu-ne pe toți în jurul patului în timp ce Miss America naște. Un salt din nou pînă la înmormîntarea domnișoarei Hapciu. Duhul sărmane domnișoare Hapciu, sacrificată pentru a face povestea mai emoționantă.

Am avea înregistrările Agentului Ciripel ca material video. Casetele audio ale Contelui Calomniei pentru comentariu.

Apoi, ca încununare a întregii povești, Miss America și-ar numi copila domnișoara Hapciu sau cum o fi chemat-o. Pentru a da senzația de ciclu care se împlinește. De viață care merge înainte, reînnoită. Sărmana, plătînda domnișoară Hapciu.

În povestea din filme-cărți, de pe tricouri, am iubi-o cu toții pe domnișoara Hapciu... pentru curajul ei neabătut... pentru firea ei luminoasă.

Oftăm.

Nu, dacă vreunul dintre noi nu iese la înaintare cu un nou Frankenstein sau Dracula, povestea noastră va trebui să devină mult mai dramatică pînă s-o putem vinde. Avem nevoie ca lucrurile să se înrăutățească mult mai tare pînă la sfârșit.

La naiba cu ideea de-a crea ceva original. N-are nici un rost să scriem doar o ficțiune, „hai să ne închipuim că...“. Prea mare efortul pentru cîți bani am obține.

Mai ales împărțind drepturile la șaptesprezece. Șaisprezece dacă n-o punem la socoteală pe domnișoara Hapciu, care e condamnată.

Tăcem cu toții, dar îi poruncim în gînd : *Tușește.*

Dă-i drumu' și mori odată.

Nu, cînd restul s-au cărat din cafenea în dimineța aia, noi am fost cei deștepți. Da, părea o afacere dubioasă care avea să se sfîrșească rău de tot, dar atenție – *părea o afacere dubioasă care ar fi putut aduce un profit serios.*

Stăm cu toții în tăcere, ordonîndu-i domnișoarei Hapciu: *Tușește!*

Ne arde tuturor buza să ne ajute să devenim celebri.

De-aia a umblat Reverendul Fără Dumnezeu la firele tuturor alarmelor de incendiu. Încă din primul ceas petrecut înăuntru. Cel puțin așa i-a spus Pețitorului. Reverendul Fără Dumnezeu știe să umble la fire din armată, și Veriga Lipsă l-a ajutat ținîndu-i lanterna. În același sens, au verificat toate legăturile telefonice. Singura care mai funcționa a fost smulsă din perete de Veriga Lipsă cu mîna lui păroasă, musculoasă.

De-aia a vîrît Contesa Clarviziune dințișorii furculițelor de plastic în toate încuietorile și i-a rupt înăuntru. Nici o cheie nu mai poate fi folosită. Așa, în eventualitatea că ofițerul care se ocupă de eliberarea ei condiționată i-ar putea da de urmă cu brățara aia. Nu, nici unul dintre noi nu dorea să fie salvat – nu încă.

Ne protejam cu toții cîștigurile. Astea-s scene care n-or să apară în film. Toată vina va cădea pe domnul Whittier. Pe diabolicul, sadicul bătrîn care e domnul Whittier.

Deja echipa noastră se pregătește de luptă împotriva echipei formate din doamna Clark și domnul Whittier.

Deja Miss America și domnișoara Hapciu sînt doar niște elemente din scenariu. Sacrificate. Condamnate.

Doamna Clark s-a afundat în fotoliul ei de piele, și bărbia îi coboară tot mai jos, aproape odihnindu-i-se în decolteu, în lucirile galbene și roșii ale șemineului electric, pe pereții acoperiți cu panouri de lemn sculptat din fumoarul gotic. O întreabă pe Sora Justițiară dacă și-a găsit bila de bowling.

Și Sora clatină din cap, nu. Bate cu degetul în ceasul de la încheietură și spune:

— Apusul civil e peste patruzeci și cinci... patruzeci și patru de minute.

Domnișoara Hapciu tușește – o tuse lungă, hîrîitoare, un sunet ca de pași pe pietriș – și abia ne putem abține să *nu* jubilăm. Scotocește în buzunare după o pastilă, o capsulă, dar nimic.

Sora Justițiară ne părăsește, scuzîndu-se, o pornește în jos pe scări înspre hol, înspre patul ei, devenind tot mai scundă pas cu pas, pînă cînd creștetul ei, cu părul de un negru accentuat, dispare în întregime.

Miss America a noastră e și ea pe aiurea, îngenuncheată în fața unei clante, încercînd să descuie închizătoarea. Sau trage de maneta vreunei alarme care știm că n-o să funcționeze.

Mulțumită Reverendului Fără Dumnezeu.

Lumina roșiatică se reflectă din reportofonul Contelui Calomniei. Agentul Cripel își trece videocamera de la un ochi la celălalt.

Și din josul scărilor se aude un urlet. Țipătul prelung al unei femei. Vocea Sorei Justițiare strigîndu-ne să venim repede. A dat peste ceva.

A dat peste Lady Zdreanță. Strîngînd într-o mînă un cuțit. Lîngă ea o nouă pată. Un lac de sînge peste tot în jur, lășindu-se pe covorul albastru.

Părul lung și negru pare să-i fie împletit de-a lungul unui obraz și dispare în gulerul hainei de blană. Dar de la ultima treaptă, cînd ne apare în mărime naturală, se vede că părul împletit e de fapt sînge. Sub părul ce pare sculptat, urechea ei nu e nicăieri. Stînd pe jos, întinde o mînă plină de o materie roșie-trandafirie, ca o stridie în mijlocul căreia un cercel cu perlă prinde reflexele luminii din șemineu. În palmă, alături de urechea trandafirie, stă cuibărit diamantul care a fost soțul ei.

În timp ce o privim cu toții de pe scări, Lady Zdreanță zîmbește. Își înclină capul într-o parte, să se uite în sus, spre noi, și spune :

— Sîngerez... așa de tare...

Dincolo de fața și de mîinile ei palide, o dîră de sînge pare să se întindă la nesfîrșit. Degetele i se relaxează, și cuțitul cade pe covor, și ea spune:

— Acum, domnule Whittier, trebuie să-mi dați voie să mă duc acasă...

Înghiontindu-l pe Conte Calomniei, Tovarășa Lătrău spune:

— Ce ți-am zis? Uită-te. Face semn înspre vîrfurile cosiței însîngerate și spune: Acuma se vede cicatricea de la liftingul facial.

Și Lady Zdreanță e moartă. Așa spune Sora Justițiară, verificînd cu degetul carotida. Cu degetul mînjit de sînge.

În clipa asta, viitorul nostru e hotărît. Gata. Asta e lozul nostru cîștigător, să le spunem tuturor cum am văzut un om nevinovat împins la sinucidere, la care vom adăuga povestea ei despre trăitul pe stradă. Tragedia soțului ei. Răpirea moștenitoareii braziliene. La naiba cu ideea de-a inventa monștri. Aici nu trebuie decît să ne uităm în jur. Să fim atenți.

În obiectivul camerei sale, Agentul Ciripel dă caseta înapoi și o urmărește pe Lady Zdreanță spunîndu-și povestea pe scenă. Spunînd-o din nou.

Marioneta noastră. Evenimentul din scenariul nostru.

Conte Calomniei își derulează reportofonul și o auzim pe Sora Justițiară țipînd, din nou și din nou.

Papagalul nostru.

Și în lumina roșie-gălbuie a focului de sticlă din șemineu, domnul Whittier spune:

— Așadar a început deja...

— Domnule Whittier? spune doamna Clark.

Personajul nostru negativ, stăpînul și demonul nostru, pe care-l iubim și adorăm pentru că ne torturează, domnul Whittier oftează. Privind leșul, își duce o mîină tremurătoare la gură și cască.

Privind leșul, Directoarea Tăgadă își mîngîie pisica din brațe, al cărei păr arămiu-portocaliu se așterne peste tot.

Baroneasa Degerătură și Contesa Clarviziune îngenunchează deasupra trupului lipsit de viață. Nu plîng, însă ochii lor sînt atît de măriți încît se vede albul jur-împrejurul irișilor, așa cum ai face ochii mari în fața unui loz cîștigător.

Privind leșul, Sfîntul Fără-Maște mănîncă spaghetti reci dintr-o pungă argintie. În fiecare îmbucătură roșie din care picură sosul sînt fire din părul pisicii.

Aici sîntem noi împotriva noastră pentru următoarele trei luni.

Din capul scărilor, așezat în scaunul său cu roțile, domnul Whittier ne privește. Alături, Conte Calomniei e ocupat cu agenda și stiloul, luînd notițe.

Arătînd scena cu un deget tremurător, domnul Whittier întreabă :

— Ai consemnat toate astea ?

Fără să-și ridice privirea din versiunea sa asupra adevărului, Conte Incuviințează.

— Atunci – spune-ne o poveste, zice domnul Whittier. Haideți înapoi la foc, zice, invitîndu-ne cu un gest tremurat al mîinii. Vă rog.

Și Conte Calomniei zîmbește. Întoarce fila la următoarea pagină goală din agendă și pune la loc capacul stiloului. Înălțîndu-și privirea, spune :

— Își mai amintește cineva serialul ăla vechi, *Danny din vecini* ? Cu o voce lentă și cavernoasă, spune : Într-o bună zi... Spune : Într-o bună zi cîinele meu mănîncă nu știu ce gunoi învelit într-o folie de aluminiu...

Secretele meseriei

Un poem despre Conte Calomniei

— Toți ăia care stau la coadă, spune Conte, cu o săptămână înainte
de premiera vreunui film...
Toți ăia sînt plătiți să stea la coadă.

Conte Calomniei pe scenă, stă cu o mîină
ridică, ținînd o coală de hîrtie
care-i ascunde fața.
În rest poartă un costum albastru, o cravată roșie.
Pantofi

maro din piele întoarsă.
La încheietura mîinii ridicate, un ceas de aur
gravat cu „Felicitări“.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, în locul feței,
pe coala de hîrtie e proiectat un titlu cu corp de literă
72:
Un reporter local cîștigă Premiul Pulitzer.

Din spatele titlului, Conte spune :

— Oamenii ăia își petrec
viața la coadă...
La superproducțiile lansate vara.
Studiourile îi duc cu autobuzul pe așa-zișii fani
din oraș în oraș.
De la un film SF la o fantezie cu supereroi.
În fiecare săptămînă un nou oraș, un nou motel, o nouă
producție
nerecomandată minorilor sub 12 ani,
pe care se prefac c-o adoră.

Toate costumele alea din carton și folie de aluminiu, de care-ai zice

că-s făcute acasă

le face de fapt departamentul costume și le expediază în avans.

Toate eforturile astea pentru a prosti media locală să dea reportaje la știri, publicitate pe gratis.

Pentru a crea zvonuri credibile despre cât de mult le va plăcea tuturor filmul.

Tot timpul și banii ăștia, li se zice „însămînțarea publicului“.

În buzunarul de la piept clipește beculețul roșu al unui reportofon care-i înregistrează fiecare cuvînt.

Cînd el întreabă :

— Cine-i mai prost ?

Reporterul care refuză să inventeze un sens vieții ?

Sau cititorul care-l cere ?

Și care-i gata să accepte sensul prezentat în cuvintele unui străin ?

Dindărătul colii, vocea Contelui spune :

— Un ziarist are dreptul...

...și datoria de-a distruge

vișeei de aur la a căror apariție a contribuit.

Cîntec de lebadă

O poveste de Conte Calomniei

Într-o zi, cîinele meu mănîncă nu ştiu ce gunoi învelit într-o folie de aluminiu, şi trebuie să i se facă radiografii de vreo mie de parai. Curtea din spatele blocului meu e plină de gunoaie şi sticle sparte. Unde-şi parchează oamenii maşinile, băltoace de antigel abia aşteaptă să otrăvească vreo pisică ori vreun cîne.

Chiar aşa chel cum e, veterinarul parcă mi-ar fi vechi prieten. Parc-ar fi unul dintre băieţii cu care am crescut. Are un zîmbet pe care parcă l-am văzut în fiecare zi în copilărie. Îi ştiu gropiţa din bărbie, şi fiecare pistrui de pe nas. Strungăreaţa dintre cei doi incisivi, ştiu cum obişnuia să fluiera prin ea.

Aici şi acum, îi face o injecţie cîinelui. Stînd în picioare lîngă o masă de oţel argintiu într-o încăpere friguroasă cu faianţă albă, ţinînd cîinele de blana de pe ceafă, spune ceva despre paraziţi la inimă.

Cînd l-am găsit în cartea de telefon, eram orbit de lacrimi, mă temeam că ar putea să-mi moară cîinele. Şi totuşi, i-am văzut acolo numele: Kenneth Wilcox, dr. vet. Un nume pe care-l iubeam, cumva. Dintr-un oarecare motiv. Salvatorul meu.

Acum, ridicînd pe rînd urechile cîinelui şi uitîndu-se înăuntru, spune ceva despre parvoviroză. Pe buzunarul de la piept al halatului alb scrie cu litere brodate „Dr. Ken“.

Chiar şi vocea lui răsună dintr-un timp îndepărtat. L-am auzit cîntînd „La mulţi ani“. Strigînd „Prima greşeală!“ la meciurile de baseball.

El e, un vechi prieten de-al meu, dar prea înalt, cu pleoapele vinete, buhăite și lăsate. Cu prea multă gușă sub bărbie. Dinții îi sînt cam îngălbeniți și ochii și-au pierdut albastrul strălucitor de odinioară. Spune :

— Arată bine.

Zic :

— Cine ?

— Cățelușă dumneavoastră, zice el.

Încă privindu-i chelia și ochii albaștri, întreb :

— Unde ați mers la școală ?

La un colegiu din California, răspunde el. Unul de care n-am auzit în viața mea.

El era copil cînd eram și eu copil și cumva am crescut împreună. Avea un cîine pe nume Skip și umbla desculț toată vara, mergînd mereu la pescuit, sau construindu-și o casuță în copac. Privindu-l, îmi vine în minte imaginea unei după-amiezi în care el face un om de zăpadă perfect, în vreme ce bunica lui îl urmărește de la fereastra bucătăriei. Zic :

— Danny ?

Și el începe să rîdă.

În aceeași săptămînă îi propun unui director de ziar să fac un material despre el. Despre cum l-am regăsit pe micul Kenny Wilcox, actorul copil care l-a jucat pe Danny în serialul *Danny din vecini* cu un milion de ani în urmă. Micul Danny, puștiul alături de care am crescut cu toții, e acum doctor veterinar. Trăiește într-una dintre sutele de case identice ale unui complex rezidențial din suburbii. Își tunde peluza. El e, între două vîrste,chel, puțin cam corpolent și uitat de toți.

Vedeta asta a cărei stea a pălit. E fericit și trăiește într-o casă cu două dormitoare. La colțurile ochilor are riduri din cauza rîsului. Ia pastile ca să-și controleze colesterolul. E primul care recunoaște că, după toți anii ăia în centrul atenției, e un singuratic. Dar e fericit.

Ce e important e că doctor Ken a fost de acord. Sigur, îmi dă un interviu. Un mic profil pentru secțiunea divertisment a ziarului de duminică.

Directorul căruia îi fac propunerea își răsuțește capătul unui pix în ureche, scoțându-și ceara. Mai mult decît plictisit.

Directorul îmi spune că publicul nu dorește o poveste despre cineva care-a fost drăgălaș și talentat cît era mic, a primit o grămadă de bani ca să apară la televizor și care apoi a trăit fericit pînă la adînci bătrîneți.

Nu, oamenii nu vor un sfârșit fericit.

Oamenii vor să citească despre Rusty Hamer, puștiul din *Make Room for Daddy*, care s-a împușcat. Sau despre Trent Lehman, băiețelul drăguț din *Nanny and the Professor*, care s-a spînzurat de gardul unui teren de joacă. Despre micuța Anissa Jones, care-a jucat-o pe Buffy din serialul *Family Affair*, și care, strîngînd în brațe o păpușă numită doamna Beasley, a înghițit cea mai mare doză de barbiturice din istoria Los Angeles-ului.

Asta vor oamenii. Din același motiv pentru care ne ducem la circuitele de viteză să vedem accidente de mașinilor de curse. Pentru care nemții spun „*Die reinste Freude ist die Schadenfreude*“. Cea mai pură satisfacție e atunci cînd cei pe care-i invidiem o pățesc. Cea mai autentică formă de bucurie. Satisfacția pe care o simți cînd o limuzină o cotește greșit pe o stradă cu sens unic.

Sau cînd Jay Smith, interpretul lui Pinky din *The Little Rascals*, e găsit înjunghiat în deșert, nu departe de Las Vegas.

E genul de satisfacție pe care am simțit-o atunci cînd Dana Plato, fetița din *Diff'rent Strokes*, a fost arestată, a pozat goală în *Playboy*, și apoi a luat prea multe somnifere.

Astfel de istorii vînd ziare oamenilor care stau la coadă în supermarket, tăind cupoane, îmbătrînind.

Oamenii vor să citească despre Lani O'Grady, fiica drăgălașă din *Eight Is Enough*, găsită moartă într-o rulotă, cu stomacul plin de Vicodin și Prozac.

N-ai decădere, spune directorul ziarului, n-ai subiect.

Fericitul de Kenny Wilcox, cu ridurile lui cauzate de zîmbet, nu s-ar vinde.

Directorul îmi spune :

— Găsește-i lui Kenny Wilcox pornografie pedofilă în computer. Găsește-i cadavre sub casă. Atunci ai un subiect. Directorul spune: Și mai bine, găsește-i toate alea, dar găsește-l pe el mort.

Săptămîna următoare, cîinele meu bea dintr-o băltoacă de antigel. Numele cîinelui meu e Skip, după cățelușul pe care-l avea *Danny din vecini*. Skip, puiul meu, e alb cu pete mari negre și cu o zgardă roșie, exact ca la televizor.

Singurul remediu pentru antigel e să-i golească stomacul. Apoi să i-l umple cu cărbune activat. Să găsească o venă și să-i pună o perfuzie cu etanol. Alcool pur de cereale ca să-i deblocheze rinichii. Ca să-mi salvez cățelușu, puișorul meu, trebuie s-o îmbăt turtă. Asta înseamnă o nouă vizită la doctorul Ken, care spune, sigur, săptămîna viitoare e foarte bine pentru interviu. Dar mă avertizează că viața lui nu-i foarte palpitantă.

Îi spun să aibă încredere în mine. A scrie bine înseamnă a lua lucrurile obișnuite și a le prezenta într-un mod apetisant. Să nu-și facă griji în privința poveștii despre viața lui, îi spun, asta e treaba mea.

În perioada asta chiar am nevoie să găsesc un subiect interesant. De vreo cîțiva ani sînt scriitor *freelance*. De cînd am fost dat afară de la rubrica de divertisment. Ieșeau bani buni din chermezele alea de presă: timp de zece minute împărțeam cîte-o vedetă de cinema cu o duzină de alți oameni de media, încercînd cu toții să nu caște.

Premiere de filme. Lansări de albume muzicale. Lansări de carte. Ai mereu de lucru, dar ajunge să-ți exprimi o singură părere greșită și ai zburat. Studioul de film amenință că-și retrace publicitatea de la ziar și – abra-cadabra – semnătura ta s-a dus.

Eu am ajuns lefter pentru că am încercat o dată să avertizez publicul. Am scris despre un film că oamenii ar

face mai bine să-și cheltuiască banii altundeva, și de atunci am fost scos din schemă. Un singur film de groază dintr-ălea lansate în toiu verii, cu spate puternic, și am ajuns să mă milogesc să scriu necroloage. Legende sub fotografii. Orice.

Ești furat pe față când construiești un castel din cărți de joc și nu mai ajungi să-l dărâmi chiar tu. Îți petreci toți anii ridicînd o himeră, creînd o iluzie. Transformi un om obișnuit într-o vedetă de cinema. Adevărata răsplată te așteaptă la sfîrșitul afacerii. Atunci îi tragi covorul de sub picioare. Dărâmi cărțile. Îl arăți pe fantele frumușel vîrîndu-și un hîrciog în cur. Dezvălui că tînăra actriță cu înfățișare de fată cuminte fură din magazine și se îndoapă cu tranchilizante. Că zeița de pe ecran își bate copiii cu umerașul.

Directorul de ziar are dreptate. Ken Wilcox de asemenea. Viața lui e un interviu pe care n-o să-l cumpere nimeni.

Ca să pregătesc terenul, toată săptămîna de dinainte de întîlnire caut pe internet. Descarc fișiere din fosta Uniune Sovietică. În care apar altfel de copii vedetă : școlari ruși cărora nu le-a crescut încă părul pubian sugîndu-le-o unor babalici grași. Fetițe din Cehia care încă n-au ciclu, futute în cur de maimuțe. Salvez toate fișierele astea pe un singur CD subțire.

Într-altă noapte îi pun lesa lui Skip și risc o plimbare lungă prin cartier. Mă întorc la apartament cu buzunarele pline cu pungi de sandviciuri din plastic și plicuri de hîrtie. Cu pachetele pătrate din folie de aluminiu. Cu Percodan. OxyContin. Vicodin. Cu sticlute de cocaină și heroină.

Cît privește interviul, scriu toate cele paisprezece mii de cuvinte încă înainte ca doctorul Ken Wilcox să deschidă gura. Înainte să ne așezăm împreună la discuții.

Totuși, ca să păstrez aparențele, îmi aduc reportofonul. Îmi aduc un carnețel și mă prefac că iau notițe cu niște stilouri fără cerneală. Aduc o sticlă de vin roșu dres cu Vicodin și Prozac.

În căsuța din suburbii a lui Ken te-ai aștepta să găsești o vitrină plină cu trofee prăfuite, cu fotografii lucioase, cu premii din partea autorităților civice. Un monument închinat copilăriei lui. Dar nu e nimic din toate astea. Cîți bani o fi avînd sînt în bancă, înmulțindu-se din dobînzi. În casă sînt doar covoare maronii și pereți vopsiți, perdele cu dungi la toate ferestrele. O baie cu faianță roz.

Îi torn niște vin roșu și-l las să vorbească. Îl rog să se oprească, de parcă aş vrea să-i notez fiecare cuvînt.

Și are dreptate. Viața lui e mai plicticoasă decît un episod de serial alb-negru, dat în reluare vara.

Pe de altă parte, povestea scrisă de mine e grozavă. Versiunea mea vorbește despre declinul îndelungat al micului Kenny, ajuns din lumina reflectoarelor pe masa de autopsie. Cum și-a pierdut inocența în campania sa de-a deveni Danny, siluit de un șir întreg de șefi de la televiziune. Ca sponsorii să fie mulțumiți, era închiriat pe post de jucărie sexuală. Lua medicamente ca să rămînă slab. Ca să-și întîrzie pubertatea. Ca să poată sta treaz toată noaptea, filmînd scenă după scenă. Nimeni, nici măcar prietenii sau familia, nu știa cît de serioasă era dependența lui de medicamente, cît de puternică nevoia perversă de atenție. Chiar și după ce cariera lui s-a prăbușit. Chiar și medicina veterinară a fost doar un mijloc pentru a face rost de medicamente tari și de sex cu animale.

Cu cît bea mai mult vin, cu atît repetă că viața lui n-a început decît după ce *Danny din vecini* a fost anulat. Să fii micul Danny Bright timp de opt sezoane ți se poate părea real doar așa cum sînt reale amintirile din clasa a doua. Doar momente vagi, fără legătură între ele. În fiecare zi, țineai minte fiecare replică doar pînă treceai hopul. Căsuța drăguță din Iowa era doar o fațadă falsă. În spatele ferestrelor, îndărătul perdelelor de dantelă, era doar o podea murdară presărată cu mucuri de țigări. Actrița care-o interpreta pe bunica lui Danny, dacă erai în același cadru cu ea, te împrôșca cu scuipat la fiecare cuvînt. Scuipatul ei steriliza totul : era mai mult gin decît salivă.

Sorbind din vinul roșu, Ken Wilcox spune că viața lui de acum e mult mai importantă. Vindecă animale. Salvează cîini. Cu fiecare înghițitură, vocea lui se fărîmă în cuvinte tot mai tărăgănate. Chiar înainte să închidă ochii, întrebă ce mai face Skip.

Skip, cățelușa mea.

Și-i zic: Bine, îi merge de minune.

Și Kenny Wilcox spune:

— Bine. Mă bucur s-aud...

Și adoarme cu zîmbetul pe buze, pe cînd îi vîr țeava pistolului în gură.

„Fericirea“ nu-i de folos nimănui.

Un pistol neînregistrat. Țeava e vîrîtă în gura lui, mîna mea într-o mînușă, cu degetul pe trăgaci. Micul Kenny e întins pe sofa, dezbrăcat, cu mădularul lubrifiat cu grăsime de gătit, iar la televizor se derulează un episod din vechiul lui serial. Dovada hotărîtoare e pornografia pedofilă descărcată pe hardul computerului. Imaginile cu copii supuși perversiunilor sexuale pe care i le-am lipit pe pereții dormitorului.

Pungile cu sedative le-am vîrît sub pat. Heroina și cocaina le-am ascuns în borcanul de zahăr.

Într-o singură zi, toată lumea care l-a iubit pînă acum pe Kenny Wilcox îl va urî de acum înainte. Micul Danny din vecini se va transforma dintr-un simbol al copilăriei într-un monstru.

În versiunea mea, seara trecută Kenneth Wilcox mi-a fluturat un pistol pe sub nas. A strigat că nimănui nu-i pasă. Lumea l-a folosit și apoi l-a aruncat cît colo. A băut și s-a îndopat cu pastile toată seara, și-a spus că nu-i era frică de moarte. În versiunea mea, a murit după ce-am plecat acasă.

Am vîndut povestea săptămîna următoare. Ultimul interviu cu o fostă vedetă îndrăgită de milioane de oameni din toată lumea. Un interviu luat cu doar cîteva ore înainte ca vecinul să-l găsească mort, victima unei sinucideri.

Peste încă o săptămînă eram nominalizat la Premiul Pulitzer.

După alte cîteva îl cîştigam. Sînt doar două mii de dolari, dar adevăratele avantaje sînt pe termen lung. Acum nu trece zi să nu refuz din oferte pe care agentul mi le pune pe masă. Nu, le accept doar pe cele de înaltă vizibilitate, pe bani serioși. Reportajele principale de pe copertile revistelor. Cu audiență națională.

Acum numele meu înseamnă Calitate. Semnătura mea înseamnă Adevăr.

Dacă te uiți în agenda mea, vezi doar nume pe care le știi de pe posterele filmelor. Staruri rock. Autori de succes. Tot ce ating devine Celebru. Mă mut din apartament într-o casă cu o curte în care Skip poate alerga în voie. Avem o grădină și o piscină. Un teren de tenis. Cablu TV. Plătim mia aia și mai bine de parale pe care o datorăm pentru radiografii și pentru cărbunele activat.

Sigur, încă mai poți da pe cîte un canal și să-l vezi pe Kenneth Wilcox, băiețelul de odinioară, fluierînd și aruncînd mingi de baseball, înainte de-a se transforma într-un monstru cu bale de gin. Micul Danny plimbîndu-se desculț prin Heartland, Iowa, împreună cu Skip, cățelul său. Fantoma lui cumpărată de televiziunile private îmi ține vie povestea, păstrează contrastul necesar. Oamenilor le place să cunoască adevărul meu despre băiețelul care părea atît de fericit.

Die reinste Freude ist die Schadenfreude.

Săptămîna asta cățelușa mea scormonește, scoate din pămînt un bulb și-l mănîncă.

Iar eu sun veterinar după veterinar, încercînd să găsesc pe cineva care ar putea s-o salveze. În momentul ăsta banii nu-s o problemă. Plătesc oricît.

Eu și cățelușa avem o viață minunată. Sîntem atît de fericiți. Sînt încă la telefon, răsfoind paginile galbene, cînd Skip a mea, cînd puiul meu, nu mai respiră.

6

— Să începem cu sfîrșitul, spunea domnul Whittier. Spunea : Să începem cu ceva care dă în vileag povestea.

Cu sensul vieții. Cu o teorie unificată a cîmpurilor. Cu marele motiv pentru care se întîmplă ce se întîmplă.

Eram cu toții în galeria celor O mie și una de nopți, așezați turcește pe perne și pernute de mătase pătate de mucegai. Sau pe scaune și canapele duhnind a haine murdare cînd te așezi și iese aerul din ele. Acolo, sub cupola înaltă, răsunînd de ecouri, pictată în culori de pietre prețioase care nu vor vedea niciodată lumina zilei, nu vor păli niciodată, sub candelabrele de alamă atîrnînd, cu becurile lor roșii, albastre ori portocalii luminînd prin cuștile ornamentate din bronz, acolo stătea domnul Whittier înfulecînd cu pumnul hrana deshidratată, crocantă, dintr-o pungă de plastic Mylar. Zicea :

— Să dăm în vileag marea surpriză ca să terminăm odată cu ea.

Pămîntul, zicea, e doar o mare mașinărie. O mare uzină. O fabrică. Țsta e marele răspuns. Marele adevăr.

Gîndiți-vă la o mașină de lustruit pietre, dintr-alea cu tambur, care se tot învîrte, se învîrte douășpatru de ore din douășpatru, plină cu apă și nisip și pietriș. Pe care îl tot macină învîrtindu-se. Așa-i pămîntul. De-asta se învîrte. Noi sîntem pietrele. Și ce ni se întîmplă — dramele și chinul și bucuria și războiul și boala și victoriile și abuzurile — astea-s doar apa și nisipul care ne erodează. Care ne macină. Care ne lustruiesc bine de tot pînă cînd strălucim.

Așa vorbea domnul Whittier.

Neted ca sticla, așa e domnul Whittier. Întărit de suferință. Lustruit și strălucitor.

De-asta iubim conflictele, spunea. De-asta iubim ura. Ca să oprim un război, declarăm război. Trebuie să eradicăm sărăcia. Să luptăm împotriva foametei. Pornim campanii și provocăm și înfrîngem și distrugem.

Ca oameni, prima noastră poruncă e:

Ceva trebuie să se întîmple.

Și domnul Whittier avea atîta dreptate fără măcar s-o știe.

Cu cît doamna Clark ne povestea mai multe, cu atît ne dădeam seama că aici n-avea să fie ca la Villa Diodati. Tipa aia care a scris *Frankenstein* era fiică de scriitori, de profesori faimoși pentru cărțile lor inovatoare, *Dreptatea politică* și *O justificare a drepturilor femeii*. Ăștia erau mereu vizitați acasă de alți oameni celebri și inteligenți.

Noi nu eram însă niște șoareci de bibliotecă în vacanță.

Nu, cea mai tare poveste cu care vom ieși de aici va fi doar despre cum am supraviețuit. Despre cum Lady Zdreanță a murit în brațele noastre, însoțită de plîsetele noastre. O poveste va trebui totuși să fie îndeajuns de bună. De captivantă. De înfricoșătoare și plină de pericole. Va trebui să ne asigurăm că așa va fi.

Domnul Whittier și doamna Clark erau prea ocupați cu vorbăria. Noi însă aveam nevoie să se poarte dur cu noi. În povestea noastră aveam nevoie să fim biciuiți și bătuți.

Nu plictisiți de moarte.

— Orice apel la pacea mondială, spunea domnul Whittier, e o minciună. O minciună drăguță.

Doar o altă scuză pentru o bătălie.

Nu, iubim războiul.

Războiul. Foametea. Molima. Ne propulsează drept către iluminare.

— E-n firea unui suflet foarte, foarte tînăr, spunea domnul Whittier, să încerce să facă lumea mai bună. Să încerce să-i salveze pe toți de porția lor de suferință.

Am iubit întotdeauna războiul. Ne naștem știind că pentru asta sîntem pe lume. Și iubim bolile. Cancerul. Iubim cutremurele. În parcul ăsta de distracții căruia îi spunem planeta Pămînt, domnul Whittier zice că iubim incendiile de pădure. Deversările de petrol. Ucigașii în serie.

Iubim teroriștii. Dictatorii. Pedofilii. Pe cei care detur-nează avioane.

Dumnezeule, cît iubim știrile de la televizor. Imaginile cu oameni înșirați pe marginea unei gropi comune, așteptînd să fie împușcați de un alt pluton de execuție. Fotografiile lucioase din reviste cu oameni ca noi sfîrtecați de atentatori sinucigași. Buletinele de la radio despre accidente în lanț pe autostradă. Avalanșele de noroi. Vapoarele care se scufundă.

Cu mîinile tremurătoare agitîndu-se în aer, domnul Whittier spunea :

— Iubim catastrofele aeriene.

Adorăm poluarea. Ploaia acidă. Încălzirea globală. Foametea.

Nu, domnul Whittier habar n-avea...

Ducele Vandalilor a găsit fiecare pungă de alimente care conținea sfeclă. Fiecare pernuță argintie de plastic Mylar înlăuntrul căreia zornăiau bucățile de sfeclă uscate ca niște jetoane de poker.

Sfîntul Fără-Mațe a dat găuri în toate pungile conținînd carne de porc, de pui și de vită. El nefiind în stare să digere carnea.

Toate pungile de Mylar umflate cu azot erau aranjate pe sortimente, vîrite în cutii maro de carton striat. În cutiile marcate „Desert“ se găseau pungi cu fursecuri uscate zuruind ca semințele într-o tigvă uscată. În cutiile marcate „Aperitive“, aripioare de pui deshidratate zornăiau ca niște oase vechi.

De frică să nu se-ngrășe, Miss America a găsit toate cutiile pe care scria „Desert“ și a găurit fiecare pungă folosind cuțitul Bucătarului Asasin.

Doar așa, să grăbească suferința. Să ne împingă mai repede către iluminare.

O singură gaură și azotul ieșea. Intrau aerul și bacteriile. Toți sporii de mucegai din aerul cald și umed care o ucideau pe domnișoara Hapciu se hrăneau și se înmulțeau acum în fiecare nișă argintie plină cu porc dulceacrișor, cu halibut pane, cu salată de paste.

Înainte să se strecoare în hol ca să distrugă toate pungile cu clătite Suzette, Agentul Ciripel s-a asigurat că nu era nimeni prin apropiere.

Înainte să se strecoare în hol ca să înjunghie toate pungile argintii care conțineau vreo urmă de coriandru, Baroneasa Degerătură s-a asigurat că Agentul Ciripel plecase.

Fiecare dintre noi a distrus doar felurile de mâncare pe care le ura.

Stăteam așezați turcește în galeria celor O mie și una de nopți, printre coloanele de ipsos sculptate în forma unor elefanți cabrați, ridicați ca să sprijine tavanul cu picioarele dinainte, și domnul Whittier, ronțâind din pumn alte bețișoare sau pietricele uscate, spunea:

— În adîncul sufletelor, sîntem împotriva echipei noastre.

Împotriva umanității. Noi împotriva noastră. Tu, propria ta victimă.

Iubim războiul pentru că e singura cale de-a ne săvîrși lucrul în lume. Singurul mod de-a ne desăvîrși sufletele, aici pe pămînt: în marea uzină. În mașina de lustruit pietre. Prin durere și mînie și conflict, e singura cale. Înspre ce, nu știm.

— Dar uităm atîtea cînd ne naștem, spune el.

Cînd te naști, e ca și cum ai intra într-o clădire. Te închizi într-o clădire fără ferestre. Și după ce stai într-o clădire un timp îndeajuns de îndelungat, uiți cum e afară. Fără oglindă, ai uita cum arată propria ta față.

Domnul Whittier nu părea să observe cum dintre noi lipsea mereu ceva. Nu, el sporovăia în timp ce unul dintre

noi se strecura jos să distrugă toate pungile de Mylar care aveau printre ingrediente ardei gras.

Așa s-a întîmplat. Fără să știm că fiecare avea același plan. Cu toții voiam doar să ridicăm puțin miza. Să fim siguri că echipele de salvare nu ne vor găsi tolăniți printre pungi argintii cu hrană de soi, suferind doar de plictiseală și gută. Fiecare supraviețuitor suferind, cu douăzeci de kile mai gras decît în ziua cînd am fost luați ostatici de domnul Whittier.

Desigur, fiecare dintre noi dorea să lase destulă mîncare ca să ajungă pînă *aproape* de clipa în care aveam să fim salvați. Alea două zile în care aveam să postim cu adevărat, înfometați și suferinzi, le-am fi putut lungi pînă la vreo două săptămîni în poveste.

În carte. În film. În miniserialul de televiziune.

Am flămînze doar atît cît să căpătăm ceea ce Tovarășa Lătrău numea „pomeți de lagăr“. Cu cît mai multe proeminente are o față, cu atît mai bine arată pe sticlă, spune Miss America.

Pungile alea etanșe erau atît de rezistente încît toți ne-am milogit pentru un cuțit de la Bucătarul Asasin, din minunatul lui set de cuțite de dezosat, satîre, cuțite de tranșat și foarfeci de bucătărie. Cu excepția Verigii Lipsă, cu falca lui ca o capcană de urs; el își putea folosi pur și simplu dinții.

— Voi nu sînteți trecători, dar această viață e, spunea domnul Whittier. Doar nu te aștepti să vizitezi un parc de distracții și să rămîi acolo pe vecie.

Nu, sîntem doar în vizită, și domnul Whittier o știe. Și ne naștem aici ca să suferim.

— Dacă sînteți în stare să acceptați asta, spune el, puteți accepta orice se întîmplă în lume.

Dacă acceptați asta, ironia e că n-o să mai suferi niciodată.

Dimpotrivă, o să cauți chinul. O să-ți placă durerea.

Domnul Whittier avea atîta dreptate fără măcar s-o știe.

În seara aceea, Bucătarul Asasin a intrat la un moment dat în salon, ținând în mână un cuțit de dezosat. S-a uitat la Whittier și a spus :

— Mașina de spălat nu mai merge. Acum trebuie să ne lași să plecăm...

Domnul Whittier și-a ridicat privirea, cu gura plină de *Tetrazzini* de curcan, ronțăind, și a spus :

— Care-i problema cu mașina de spălat ?

Și Bucătarul Asasin a ridicat mâna cealaltă, din care atârna ceva. A spus :

— Un ostatic disperat a tăiat cablul...

Care-i atârna din mână.

Și după asta n-am mai putut spăla haine, un alt punct în povestea care avea să fie vaca noastră de muls.

În clipa aceea domnul Whittier a gemut și și-a vîrît degetele unei mîini în turul pantalonilor. A spus :

— Dnă Clark ? Apăsînd cu degetele un punct de sub curea, a spus :

— Au, ce doare...

Privindu-l, rotind cablul tăiat, Bucătarul Asasin a spus :

— Sper să fie cancer.

Cu degetele încă în pantaloni, cufundat în pernele arabe, domnul Whittier se chircește cu capul între genunchi.

Doamna Clark face un pas înainte și zice :

— Brandon ?

Și domnul Whittier alunecă pe podea, cu genunchii la piept, horcăind.

Notăm cu toții în minte : „Brandon !“, pentru scena din film cu un actor celebru zvîrcolindu-se în chinuri false pe covorul oriental roșu cu albastru.

Doamna Clark se lasă pe vine ca să ia punga de Mylar goală de unde a scăpat-o el între perne. Ochii îi fug la cuvintele înscrise acolo, și doamna Clark spune :

— O, Brandon.

Cu toții încercăm să fim camera din spatele camerei din spatele camerei. Ultima poveste dintr-un șir. Adevărul.

În versiunile viitorului film și viitorului miniserial TV, cu toții instruiți o faimoasă actriță de o frumusețe răpitoare cum să spună în scena asta: „O, Doamne, Brandon! O, Doamne-Dumnezeule!“.

Doamna Clark îi arată punga și spune:

— Tocmai ai mâncat echivalentul a zece porții de curcan... Spune: De ce?

Și domnul Whittier geme.

— Pentru că, spune el, sînt încă un băiat în creștere...

În viitorul film, frumusețea strigă: „Îți plesnesc măruntaiele! O să explodezi ca un apendice perforat!“.

În versiunea cinematografică, domnul Whittier țipă, cu burta umflată sub cămașa acum strîmtă, deschizîndu-și nasturii cu unghiile. Chiar atunci, pielea întinsă începe să se rupă, așa cum se deschide o gaură într-un ciorap de nailon. Sîngele roșu țîșnește precum jetul unei balene. O fîntînă de sînge care face publicul să țipe.

În realitate, cămașa pare să-i fie puțin strîmtă. Își desface cureaua. Își deschide primul nasture al pantalonilor. Trage o bășină.

Doamna Clark îi întinde un pahar cu apă, spunînd:

— Uite, Brandon. Bea o gură.

Și Sfîntul Fără-Mațe spune:

— Nu-i da apă. O să se umfle și mai tare.

Pe covorul roșu cu albastru, domnul Whittier se răsucește pînă rămîne întins pe burtă. Răsuflă scurt și iute ca un cîine.

— E din cauza diafragmei, spune Sfîntul Fără-Mațe.

Mîncarea i se umflă în stomac, absorbînd deja lichidele și blocînd duodenul la celălalt capăt. Cele zece porții de *Tetrazzini* se întind în sus, comprimîndu-i diafragma, împiedicînd plămîinii să inspire.

În timp ce spune toate astea, Sfîntul Fără-Mațe continuă să mănînce cu mîna din propria pungă argintie. Mestecă și vorbește în același timp.

Înăuntru s-ar mai putea să se întîmple ca stomacul să se rupă, mînjind cavitatea abdominală cu sînge și bilă și

bucăți tot mai mari de carne de curcan. Din intestinul subțire s-ar revărsa bacteriile. Ducînd la peritonită, spune Sfîntul Fără-Mațe, o infecție a peretelui cavității abdominale.

În versiunea noastră cinematografică, Sfîntul Fără-Mațe e înalt, cu nasul drept și ochelari cu ramă groasă. Are o claie de păr gros, dezordonat. Pe piept îi atîrnă un stetoscop în timp ce rostește cuvinte precum *duoden* și *peritoneu*. Nu cu gura plină. În film, întinde o mîină cu palma în sus și cere: „Scalpel!“.

În versiunea bazată-pe-o-poveste-adevărată, fierbem apă. Îi dăm domnului Whittier să bea înghițituri de coniac, să muște un glonț. Îi tamponăm Sfîntului fruntea cu un burețel în vreme ce un ceas ticăie sonor tic-tac, tic-tac.

Victimele cu suflet nobil salvînd personajul negativ. Așa cum am alinat-o și pe Lady Zdreanță.

În realitate, stăm locului. Fluturînd din mîini să dispară mirosul. Poate ne întrebăm cum va juca Whittier scena pînă la capăt, dacă va scăpa sau va crăpa. Avem mare nevoie de un regizor. Cineva care să-i spună fiecăruia ce să facă.

Domnul Whittier geme acolo, mîngîindu-se pe coapse.

Doamna Clark se apleacă asupra lui. Cu sîinii atîrnînd, spune :

— Hai, ajutați-mă careva să-l duc în camera lui...

Și nimeni nu mișcă. Avem nevoie ca el să moară. Încă mai putem s-o transformăm pe doamna Clark în personaj negativ.

Apoi Miss America o spune. Se apropie de omul culcat pe burtă, cu cămașa scoasă din pantaloni, cu elasticul chiloților ițindu-se de sub turul lăsat. Miss America se apropie de stomacul lui umflat și – buf! – pantoful ei îi lovește pielea întinsă a burții. Atunci o spune :

— Așa, unde-i cheia aia nenorocită ?

Și doamna Clark își îndoaie brațul și o îndepărtează de el cu cotul. Doamna Clark spune :

— Da, Brandon. Trebuie să te ducem la spital.

În felul său, domnul Whittier a făcut-o. Ne-a dat cheia. Cu stomacul crăpat înăuntru, umplîndu-i cavitățile cu sînge și bucățele deshidratate de curcan care sug sînge și apă și bilă, mărimdu-se pînă cînd arată de parcă ar fi gata să nască. Pînă cînd buricul îi iese în afară, rigid ca un degetuș.

Toate astea se întîmplă în lumina camerei video a Agentului Ciripel, înregistrînd peste moartea lui Lady Zdreanță. Înlocuind scena tragică de ieri cu cea de azi.

Contele Calomniei ține reportofonul la îndemînă, folosind aceeași casetă, pariind pe faptul că oroarea de acum va fi mai groaznică decît cea trecută.

Clipa asta e un punct din scenariu la care nici nu îndrăzneam să visăm. Punctul culminant al primului act, care va face viețile noastre să valoreze bani gheață. Stomacul domnului Whittier explodînd, evenimentul la care, asistînd, vom putea deveni faimoși. Precum urechea lui Lady Zdreanță, burta crăpată a domnului Whittier e biletul nostru de intrare. Un cec în alb. Un permis de liberă trecere.

O savuram cu toții. Absorbeam evenimentul. Digeram experiența într-o poveste. Într-un scenariu. În ceva care se poate vinde.

Am privit atenți la felul în care pîntecele lui ca un dovleac s-a mai dezumflat nițel cînd diafragma i-a cedat din cauza presiunii. I-am studiat fața, cu gura deschisă larg, cu dinții mușcînd în gol în căutarea aerului.

— Hernie inghinală, spune Sfîntul Fără-Mațe.

Și cu toții rostim cuvintele astea în șoaptă, ca să ni le amintim mai bine.

— Pe scenă... spune domnul Whittier, cu fața îngropată în covorul prăfos. Spune: Sînt gata să recit...

Hernie inghinală... repetăm cu toții în gînd. Ce s-a întîmplat pînă acum nu ajunge nici măcar de-un banc bun. Niște idioți duși cu preșul într-o clădire și închiși

acolo. Șeful răpitorilor se balonează și noi scăpăm. Pur și simplu NU merge.

Deja Mama Natură plănuiește să-și scoată colierul cu clopoței și să-i dea pe ascuns niște apă.

Directoarea Tăgadă plănuiește s-o plimbe pe Cora Reynolds prin fața camerei lui și să-i dea pe furiș o cană mare cu apă.

Veriga Lipsă se vede umblînd în vîrfurile picioarelor pînă în cabina domnului Whittier și turnîndu-i pe gît apă cu polonicul pînă cînd o să facă bum.

— Te rog... Tess? spune domnul Whittier. Spune: Mă ajuți să ajung în pat?

Și cu toții facem o mică notă mentală: *Tess și Brandon, temnicerii noștri.*

— Repede, pe scenă... mi-e frig, spune domnul Whittier în timp ce Mama Natură îl ajută să se ridice.

— Probabil e în stare de șoc, spune Sfîntul Fără-Mațe.

În versiunea pe care o s-o vindem, e deja pe ducă. Un răufăcător trebuie să moară, iar răufăcătoarea, în mînia ei, ne va chinui pe toți. Stăpîna Tess, ținîndu-ne captivi. Flămînzîndu-ne. Obligîndu-ne să purtăm zdrențe murdare. Pe noi, victimele ei nevinovate.

Sfîntul Fără-Mațe se ridică să-și treacă brațul pe după domnul Whittier. Mama Natură îl ajută. Doamna Clark îi urmează cu paharul în mînă. Conte Calomniei cu reportofonul. Agentul Ciripel cu videocamera.

— Credeți-mă, spune Sfîntul Fără-Mațe. Din întîmplare, știu multe despre măruntaie.

Domnișoara Hapciu strănută în pumn, de parcă am mai avea nevoie de moartea ei. Domnișoara Hapciu, viitoarea stafie a acestui loc.

Ștergîndu-și brațul de picături, Tovarășa Lătrău spune:

— Scîrbos! Spune: Unde-ai crescut, într-o sferă de plastic?

Și domnișoara Hapciu spune:

— Da, cam așa ceva.

Pețitorul se retrage, spunînd că e obosit și are nevoie de somn. Și se furișează în pivniță să saboteze centrala termică.

N-ar avea cum să ghicească, dar Ducele Vandalilor i-a luat-o înainte.

Așa că rămînem noi, restul, așezați pe perne de mătase și pernuțe pătate de mușegai, sub cupola celor O mie și una de nopți. Cu punga argintie și goală de *Tetrazzini* pe covor. Cu pilaștrii sculptați cu elefanți.

În minte, consemnăm cu toții replica *Din întâmplare, știu multe despre măruntaie...*

Și nu se mai întîmplă nimic. Se întîmplă mai nimicuri.

Pînă cînd noi, restul, ne dezmoșim picioarele și ne palmuim hainele să iasă praful. Ne îndreptăm spre amfiteatru și ținem pumnii c-o să auzim ultimele cuvinte ale domnului Whittier.

Eroziune

Un poem despre domnul Whittier

— Aceleași greșeli pe care le făceam cînd locuiam în caverne, spune domnul

Whittier, le facem și azi.

Așa că poate ne e dat să ne batem și urîm și torturăm unii pe alții...

Domnul Whittier își apropie scaunul cu roțile de marginea scenei,

domnul Whittier cu mîinile lui pătate, cu țeasta lui pleșuvă.

Cutele feței lăsate par să-i atîrne

de cei doi ochi prea mari, de ochii lui încețoșați, umezi cenușii.

Cu cerceul vîrît printr-o nară, căștile

CD player-ului încolăcite în jurul ridurilor și cutelor gîtului uscat ca o pastramă.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film alb-negru :

capul domnului Whittier tapetat cu imagini de armate mărșăluind,

gura și ochii pierduți printre cizmele de camuflaj și baionetele care-i viermuiesc pe obraji.

Spune :

— Poate că suferința și chinul sînt scopul vieții.

Gîndiți-vă că pămîntul e o uzină, o fabrică,

Închipuți-vă o mașină de lustruit pietre :

Un tambur care se învîrte, plin cu apă și nisip.

Gîndiți-vă că sufletele voastre sînt aruncate înăuntru ca niște pietre urite,

ca o materie primă sau o resursă naturală, țitei sau minereu.

Și toate conflictele și toată suferința sînt doar șmirghelul
care ne freacă,
ne lustruiește sufletele, ne finisează
ne învață și ne desăvîrșește viață după viață.
Apoi închipuiți-vă că ați ales să săriți înăuntru, din nou și
din nou,

știind că suferința e singura rațiune pentru a fi pe
pămînt.

Domnul Whittier, cu prea mulți dinți îngrămădiți pe maxi-
larul îngust,
cu sprîncenele ca niște rostogoale uscate, cu urechile ca
niște aripi
întinse de liliac,
cu armatele de umbre mărșăluindu-i pe față,
spune:

— Singura alternativă ar fi că sîntem de-o prostie eternă.

Purtăm războaie. Luptăm pentru pace. Luptăm împotriva
foametei. Ne place lupta.

Luptăm și luptăm și luptăm, cu armele sau vorbele sau
banii noștri.

Și planeta nu-i cu o iotă mai bună decît a fost înainte
de noi.

Aplecîndu-se în față, agățat cu mîinile de brațele
scaunului cu rotile,
în timp ce armatele îi mărșăluiesc peste față, tatuajele
mișcătoare
ale mitralierelor și tancurilor și artileriei,
domnul Whittier spune:

— Poate trăim exact așa cum ne
este dat.

Poate că uzina noastră planetară ne procesează sufletele...
cum trebuie.

În ani cînești

O poveste de Brandon Whittier

Niște îngeri, asta-și închipuie că sînt. Niște întruchipări ale milosteniei.

Aranjate mai bine decît le-ar fi hărăzit Dumnezeu, cu soții lor bogați și genele lor bune, cu dinții lor frumoși și tenul curat. Mamele astea care nu lucrează, ai căror copii adolescenți sînt la școală. Nu lucrează, dar nici nu sînt casnice. Nu-s gospodine.

Educate, desigur, dar nu din cale-afară de deștepte.

Au ajutoare pentru muncile grele. Angajează specialiști. Altfel ar folosi un praf de curățat nepotrivit distrugîndu-și blaturile de granit și dalele de gresie. Ar pune un îngrășămînt nepotrivit și plantele decorative din grădină s-ar usca. Ar alege vopseaua nepotrivită și toate eforturilor lor minuțioase, toată investiția lor ar avea de suferit. Cum copiii sînt la școală și Dumnezeu e la El în birou, îngerile astea n-au nimic de făcut toată ziua.

Așa că iată-le. Fac voluntariat.

Acolo unde n-au cum să strice mare lucru. Împing cărucioarele de bibliotecă pe coridoarele unui centru pentru pensionari. Între ora de yoga și clubul de lectură. Aranjează decorațiunile de Halloween într-un azil de bătrîni. În orice ospiciu pentru vîrsta a treia veți întîlni acești îngeri ai plictiselii.

Acești îngeri cu pantofii lor cu talpă plată făcuți de mînă în Italia. Cu intențiile lor bune și studiile lor de istoria artei și lungile după-amiezi libere, pînă cînd le vin copiii de la fotbal sau balet. Îngerile astea în rochiile lor de vară cu imprimeuri florale, cu părul lor curat prins la spate. Cu zîmbetul pe buze. Zîmbesc. De fiecare dată cînd le privești pe furiș.

Au cîte-o vorbă bună pentru fiecare pacient. Cîte-un comentariu despre „ce drăguță colecție de urări de însănătoșire v-ați aranjat pe noptieră“. Ce drăguțe violete africane creșteți în ghivece pe pervaz.

Domnul Whittier le iubește pe femeile-astea îngerești.

Domnului Whittier, bătrînelul pleșuv de la capătul coridorului, îi spun întotdeauna: ce drăguțe postere fluorescente cu formații heavy metal v-ați lipit pe perete. Ce skateboard colorat e rezemat lîngă ușă.

Bătrînul domn Whittier, piticul domn Whittier cu ochii lui imenși de insectă, le întreabă:

— Care-i mișcarea, doamnelor?

Și îngerițele rîd.

De bătrînelul ăsta care se joacă de-a tinerelul. E așa de dulce, are un suflet încă atît de tînăr.

Dulcele, tembelușul domn Whittier, cu datul lui pe net și revistele lui de snowboarding. Cu CD-urile lui de hip-hop. Cu șapca pusă invers, cu cozorocul la spate. Ca un puști de liceu.

O versiune îmbătrînită a propriilor lor copii. Nu se pot abține să nu-i răspundă la flirt. N-au cum să nu-l placă puțintel, cu țeasta lui pătată și acoperită de șapca inversată, cu căștile în urechi, ascultînd heavy metal atît de tare încît se aude și în încăpere.

Pe hol, parcat în scaunul lui cu rotile, domnul Whittier ridică mîna cu palma în sus și zice:

— Bate palma...

Și toate voluntarele bat palma cînd trec pe lîngă el.

Așa da. Așa ar vrea îngerițele să fie la nouăzeci de ani: încă vitale. Încă la curent cu tendințele. Nu ca niște fosile, așa cum se simt acum...

În mai multe privințe, bătrînul ăsta pare mai tînăr decît oricare dintre voluntarele de treizeci, patruzeci de ani. Îngerițele astea între două vîrste, care au doar jumătate sau o treime din anii lui.

Domnul Whittier, cu unghiile vopsite în negru. Cu un inel de argint vîrît printr-o nară uriașă de om bătrîn. În

jurul gleznei un tatuaj cu sîrmă ghimpată se zărește deasupra marginii papucului de carton.

Un inel masiv decorat cu un craniu se bălăngăne larg în jurul unui deget rigid și subțire ca un vreasc.

Domnul Whittier clipește din ochii lui lăptoși, acoperiți de albeață, spunînd :

— Ce zici, nu vrei să vii cu mine la banchetul de absolvire... ?

Și îngerile roșesc. Chicotesc la bătrînelul ăsta amuzant și inofensiv. I se așază în poală, în scaunul cu rotile ; coapsele lor musculoase, lucrate cu antrenorul personal, se lasă pe genunchii lui ascuțiți și osoși.

Firește, într-o zi, una dintre femeile astea se va scăpa. Va spune sorei-șefe sau unui om de ordine ce minunat și tînăr spirit are domnul Whittier. Cît de plin de viață e încă.

La care sora o va privi fără să clipească, cu gura deschisă o clipă, va tăcea un moment, apoi va spune :

— Sigur că se poartă ca un tînăr...

Îngerîța va spune :

— Cu toții ar trebui să fim atît de plini de viață.

Atît de bine dispuși. De vioi. De ageri.

Domnul Whittier e un adevărat model. Spun adesea lucrul ăsta.

Acești îngeri ai milosteniei. Acești îngeri ai carității.

Acești îngeri prostuți, atît de prostuți.

Și sora sau omul de ordine va zice :

— Și noi... eram la fel de vioi. Îndepărtîndu-se, sora va zice : Cînd eram de vîrsta lui.

Nu e bătrîn.

Așa iese întodeauna adevărul la iveală.

Domnul Whittier suferă de progerie. Adevărul e că are optsprezece ani, e un adolescent pe cale să moară de bătrînețe.

Unul din opt milioane de copii suferă de sindromul progeriei Hutchinson-Gilford. Un defect genetic al proteinei

lamin A care provoacă dezintegrarea celulelor. Le îmbătrânește de șapte ori mai rapid. Ceea ce înseamnă că domnul Whittier, cu dinții lui înghesuiți și urechile clăpăuge, cu țeasta lui brăzdată de vinișoare și ochii exoftalmici, are corpul unui bătrîn de 126 de ani.

— S-ar putea spune... le zice el mereu femeilor-înger, risipindu-le îngrijorarea cu un fluturat al mîinii ridate, s-ar putea spune că îmbătrînesc în ani cîinești.

Peste un an va fi mort din cauza unei afecțiuni cardiace. Va muri de bătrînețe înainte să împlinească douăzeci de ani.

După asta, îngerul nu mai dă pe-acolo o vreme. E prea trist, ăsta e adevărul. Iată un puști, poate mai tînăr decît unul dintre copiii ei, care moare singur într-un azil. Puștiul ăsta, atît de plin de viață și cerînd ajutorul singurului om la îndemînă – ea –, înainte de-a fi prea tîrziu.

E prea mult.

Și totuși, la fiecare oră de yoga, la fiecare ședință cu părinții, de fiecare dată cînd privește un adolescent, îngerului acestuia de femeie aproape îi dau lacrimile.

Ceva trebuie să facă.

Așa că se întoarce, cu un zîmbet mai puțin larg. Îi spune :

— Înțeleg.

Îi aduce în secret o pizza. Un nou joc video. Spune :

— Pune-ți o dorință și am să te ajut să ți se împlinească.

Îl scoate pe ieșirea de incendiu și-l duce o zi întreagă în parcul de distracții. Sau la mall. Adolescentul și femeia asta frumoasă, destul de în vîrstă pentru a-i fi mamă. Îl lasă s-o bată măr la paintball, deși părul îi e tot stropit cu vopsea. Scaunul lui cu roțile de asemenea. Încearcă o partidă de pac-pac cu pistoale laser. Îi cară trupul pe jumătate gol și plin de riduri pînă în vîrfurile unui tobogan cu apă, din nou și din nou, o întreagă după-amiază caniculară.

Pentru că el nu s-a drogat niciodată, îngerul de femeie fură niște iarbă din ascunzătoarea fiului ei și-l învață pe domnul Whittier cum să folosească un bong. Vorbesc. Mănîncă chipsuri.

Îngerîța îi spune că soțul ei a fost confiscat de propria-i carieră. Copiii se îndepărtează de ea pe măsură ce cresc. Familia lor se duce de rîpă.

Domnul W. spune că ai lui n-au putut face față. Mai au patru copii de crescut. Doar încredințîndu-l autorităților și-au putut permite internarea lui. După care l-au vizitat din ce în ce mai rar.

Și spunînd asta, pe fondul unei balade lente cîntate la chitară, domnul W. va începe să plîngă.

Ce-și dorește cel mai mult și mai mult e să iubească pe cineva. Să facă dragoste de-adevăratelea. Să nu moară virgin.

Chiar în clipa aia, cu lacrimile prelingîndu-se din ochii lui roșii de drogat, va spune :

— Te rog...

Puștiul ăsta bătrîn și ridat se va smiorcăi și va zice :

— Te rog, nu-mi mai spune *domnule*.

Îngerului care-i mîngîie țeasta cheală și pătată îi va spune :

— Mă cheamă Brandon.

Și apoi va aștepta.

Și ea îl va rosti :

Brandon.

După care, desigur, se fut.

Ea, răbdătoare și delicată. Madonă și tîrfă. Cu picioarele ei lungi, antrenate la yoga, desfăcute în fața acestei aschimodii despuiate și ridate.

Ea, altarul și ofranda.

N-a arătat niciodată la fel de frumoasă ca atunci, lîngă pielea lui îmbătrînită, pătată, brăzdată de vene. La fel de puternică nu s-a simțit niciodată ca atunci, în timp ce el saliva și tremura deasupra ei.

Și să fie a naibii dacă, pentru un virgin, n-a durat surprinzător de mult. El începuse în poziția misionarului, apoi îi ridicase un picior în aer și se răsucise între coapsele ei. Apoi o prinsese de glezne și i le trăsese în dreptul feței lui gîfuitoare.

Dumnezeule, bine că făcea yoga.

Viguros de parcă ar fi luat Viagra, o călărise în patru labe, pe la spate, ba chiar și-o scosese și o împunsese în anus pînă cînd ea îi spusese să înceteze. Era dusă și o dureau toate, și în timp ce el îi îndoise picioarele ca să-i împingă tălpile în sus, deasupra capului ei, ea își regăsi zîmbetul de înger fals.

După toate astea ejaculase. În ochii și în părul ei. Îi ceruse o țigară pe care n-o avea. Luînd bongul de pe podea, el mai aprinsese niște iarbă, însă ei nu-i oferise nici un fum.

Apoi ea se îmbrăcase și ascunsese bongul fiului ei în palton. Își pusese o năframă să-și ascundă părul năclăit și dăduse să plece.

În urma ei, în timp ce deschidea ușa, domnul Whittier îi va spune:

— Știi, nici muie n-am dat niciodată...

În timp ce ieșea din cameră, el rîdea. Rîdea.

Apoi va fi în mașină cînd îi sună mobilul. E domnul Whittier, propunîndu-i partide de sex legată de pat, droguri mai tari, felații. Și îngerul de femeie îi spune în cele din urmă „Nu pot...“.

— Brandon... îi spune el. Mă cheamă Brandon.

Brandon, spune ea. Nu mai poate veni să-l vadă de aici înainte.

Atunci îi va spune... c-o mințise. În legătură cu vîrsta. La telefon, ea îl va întreba:

— Nu ai progerie?

Și Brandon Whittier va răspunde:

— N-am optsprezece ani.

N-are și o poate dovedi cu certificatul de naștere. Are treisprezece. Așa că e victima unei coruperi de minori.

Dar, pentru o sumă frumușică, n-o va pîrî la poliție. Zece miare și n-o să fie tîrîită într-un proces urît. N-o să apară pe prima pagină a ziarelor. N-o să-și vadă întreaga viață, plină de fapte bune și eforturi, tîrîită în noroi. Și doar din cauza unui futai rapid cu un puști. Ba mai rău, fiind acum o pedofilă, o infractoare sexuală, va trebui să se înregistreze la poliție oriunde ar locui. Poate va trebui să divorțeze și-și va pierde copiii. Sexul cu un minor duce la o sentință minimă obligatorie de cinci ani închisoare.

Pe de altă parte, peste un an el va fi murit de bătrînețe. Zece mii e un preț mic pentru tot restul vieții ei.

Zece mii și încă o labă mică, așa, de dragul vremurilor bune...

Firește, va plăti. Toate au plătit. Toate voluntarele. Îngerile.

Nici una nu s-a mai întors la azilul de bătrîni, așa că nu le-a putut întîlni pe celelalte. Fiecare crede că a fost singura pățită. De fapt sînt mai mult de o duzină.

Și banii? S-au tot acumulat. Pînă cînd domnul Whittier a fost prea bătrîn, prea obosit și prea plictisit ca să se mai fută.

— Uitați-vă la petele de pe covorul din hol, spune el. Vedeți că au brațe și picioare?

Precum voluntarele, și noi am fost prinși în capcană de un băiat prizonier în corpul unui bătrîn. Un puști de treisprezece ani care moare de bătrînețe. Partea aia cu familia care l-a abandonat e adevărată. Dar Brandon Whittier nu mai moare uitat și singur.

Și tot așa cum prinsese în plasă un înger după altul, ăsta nu e primul lui experiment. Nu sîntem primul lui lot de cobai. Și – pînă cînd una dintre petele alea nu se va întoarce să-l hăituiască – ne-a spus, nu vom fi nici ultimul.

Dimineața începe cu strigătele unei femei. Vocea care strigă e a Sorei Justițiară. Între strigăte se aude zgomotul unui pumn lovind în lemn. Se aude o ușă de lemn care bubuie și se clatină în balamale. Apoi din nou un strigăt.

Sora Justițiară urlă :

— Hei, Whittier! Sora Justițiară strigă : Ai întârziat cu nenorocitul de răsărit...!

Apoi se aude pumnul care bubuie.

Holul în care dau camerele noastre din culise e întunecat. Mai încolo, scena și amfiteatrul sînt scufundate în întuneric. Beznă, cu excepția lămpii pentru stafii.

Ne trezim cu toții, punem ceva pe noi, nu știm dacă am dormit o oră sau o noapte întreagă.

Așezată în mijlocul scenei, lampa de stafii are un picior lung și un singur bec. Tradiția spune că ea împiedică nălucile să intre în teatru atunci cînd sala e goală și întunecată¹.

În teatre, cînd încă nu exista curent electric, spunea domnul Whittier, lampa de stafii funcționa ca o valvă de eliberare a presiunii. Flacăra ardea mai puternic, și teatrul nu exploda dacă existau scurgeri de gaz.

În orice caz, lampa de stafii aduce noroc.

Pîna azi-dimineață.

Mai întîi ne trezesc strigătele. Apoi mirosul.

E mirosul dulceag de mîzgă neagră pe care Lady Zdreanță îl va fi găsit pe fundul unui tomberon. E mirosul

1. Obiceiul „lămpii de stafii“, *ghost light*, pare a proveni din teatrul elisabetan, cînd lumînări aprinse erau lăsate să ardă noaptea pentru a alunga nălucile reprezentațiilor trecute.

gurii mînjite, lipicioase, a unui camion de salubritate. Mirosul de vomă de cîine și carne veche. O pastă mestecată, înghițită, amestecată în stomac. Mirosul de cartofi vechi topindu-se într-o băltoacă neagră sub chiuveță.

Ținîndu-ne respirația, încercînd să nu inspirăm, ieșim pe bîjbîite din camere și o luăm prin bezna holului, prin întuneric, înspre locul de unde se aud strigătele.

Aici noaptea și ziua sînt sub semnul întrebării. Pînă acum fuseserăm de acord să avem încredere în domnul Whittier. Fără el e incert dacă e a.m. sau p.m. De afară nu pătrunde nici o lumină. Nici un semnal telefonic. Nici un sunet.

Încă bătînd în ușă, Sora Justițiară strigă:

— Răsăritul civil a fost acum opt minute.

Nu, un teatru e construit astfel încît să excludă realitatea interioară și să le permită actorilor să și-o creeze pe a lor. Pereții sînt dubli, din beton, iar spațiul dintre plăci e umplut cu rumeguș. Așa încît nici o sirenă de poliție sau vuiet de metrou să nu poată strica vraja unei morți false pe scenă. Astfel încît nici o alarmă de mașină sau ciocan pneumatic să nu transforme un sărut romantic într-o scenă la care se rîde în hohote.

Apusul e atunci cînd domnul Whittier se uită la ceas și spune noapte bună. Apoi urcă pînă în cabina de proiecție și întrerupe circuitele, stinge luminile în hol, în foaieruri, în saloane, apoi în galerii și în sălile de primire. Întunericul ne mîină înspre amfiteatrul principal. Amurgul acesta trece din încăpere în încăpere pînă cînd singurele lumini rămîn cele ale cabinelor din culise. Unde dormim cu toții. Fiecare cameră are un pat, o baie, un duș și o toaletă. E destul de încăpătoare pentru o persoană și o valiză. Sau coș de răchită. Sau cutie de carton.

Dimineața e atunci cînd îl auzim pe domnul Whittier strigînd „Bună dimineața” pe hol. O nouă zi începe cînd luminile se aprind din nou.

Pînă în dimineața asta.

Sora Justițiară strigă :

— Încalci o lege a *naturii*...

Aici, fără ferestre, lipsiți de lumina zile, Ducele Vandalilor spune :

— Parcă am fi prizonieri pe o stație spațială în stilul Renașterii italiene.

Parcă am fi în adîncul apelor, într-un străvechi sumbarin maya. Sau în ceea ce Ducele numește o mină de cărbune sau un adăpost antiaerian în stil Ludovic al XV-lea.

Aici, în mijlocul unui oraș, la cîțiva centimetri de milioanele de oameni care se plimbă, muncesc sau mănîncă hotdogi, sîntem complet izolați.

Aici orice aduce a fereastră, cu draperii de catifea sau broderie ori cu vitralii, e un fals. O oglindă. Și lumina din spatele vitraliilor provine de fapt de la niște becuțe, care creează o atmosferă de penumbră perpetuă prin ferestrele înalte, arcuite ale fumoarului gotic.

Încă mai căutăm moduri de evadare. Încă mai stăm în fața ușilor încuiate și țipăm după ajutor. Dar nu prea tare, nu din toți bojocii. Cel puțin pînă cînd povestea noastră nu va putea deveni un film bun. Pînă cînd fiecare dintre noi nu va deveni un personaj îndeajuns de slab ca să fie jucat de un actor celebru.

O poveste care să ne salveze de toate poveștile din trecutul nostru.

În hol, în fața cabinei domnului Whittier, Sora Justițiară bate cu pumnul în ușă, strigînd :

— Hei, Whittier ! Azi-dimineață vei fi tras la răspundere pentru multe.

Și îi vezi aburul răsufării la fiecare cuvînt.

Soarele n-a răsărit încă.

E frig și pute.

Mîncare ioc.

Noi ceilalți îi spunem Sorei Justițiare : șșș. Oamenii de *afară* ar putea auzi și ar veni să ne salveze.

Încuietoarea scoate un clic și usa cabinei se deschide, dezvăluind-o pe doamna Clark în halatul ei lărgit din

frotir. Are pleoapele roșii, pe jumătate căzute, și iese în hol închizînd ușa în urma ei.

— Ascultă, madam, zice Sora Justițiară. Trebuie să vă tratați mai bine ostaticii.

Ducele Vandalilor e lîngă ea. Același Duce care a coborît aseară în pivniță și a tăiat toate cablurile centralei termice cu un cuțit de pîine.

Doamna Clark se freacă la ochi cu mîna.

Din spatele videocamerei, Agentul Ciripel spune :

— Ai habar cît e ceasul ?

În reportofonul Contelui Calomniei, Tovarășa Lătrău spune :

— Știi că nu este apă caldă ?

Tovarășa Lătrău, cea care a urmărit traseul conductelor de cupru pe tavanul pivniței, urmîndu-le pînă la boiler și închizînd gazul. Ea tre' să știe. Doar a smuls maneta valvei de gaz și i-a dat drumul într-o gură de canal din podeaua de beton.

— Intrăm în grevă, spune țîrul de Sfînt Fără-Mațe. Nu scriem nici o chestie d-aia trăsnet, gen *Frankenstein*, pînă nu primim căldură.

În dimineața asta : fără căldură. Fără apă caldă. Fără hrană.

— Ascultă, madam, spune Veriga Lipsă.

Barba lui aproape zgîrie fruntea doamnei Clark, atît de aproape stă de ea, în holul îngust spre care dau cabinele. Își vîră degetele unei mîini sub reverul halatului de baie. Aplecîndu-se, apăsîndu-i sînii cu pieptul lui, Veriga Lipsă își strînge pumnul și își îndoaie cotul, ridicînd-o în aer cu o singură mînă.

Doamna Clark dă din papuci în aer, apucînd cu mîinile încheietura păroasă care o ține strîns, ochii îi ies din cap, capul îi e împins îndărăt pînă cînd dă de ușa închisă. Capul lovește ușa cu un bubuit.

Scuturînd-o din pumn, Veriga Lipsă spune :

— Spune-i moșului de Whittier că tre' să ne dea de mîncare. Și niște căldură. Sau să ne scoată de-aici chiar acum.

Noi : victimele nevinovate ale acestui dement diabolic, care doarme buștean.

N-o să avem ce mîncă la micul-dejun în holul de catifea albastră.

Toate pungile în care se găsea ficat au fost străpunse cu acul de zece cincisprezece ori. Fiecare a dat cîte-o gaură în ele.

În holul mare, toate pungile de plastic Mylar s-au dezumflat. Toți am avut aceeași idee.

Chiar și cu centrala defectă, cu tot frigul, alimentele s-au stricat.

— Trebuie să-l înfășurăm în ceva, spune doamna Clark.

Să înfășurăm cadavrul și să-l ducem în pivniță, alături de Lady Zdreanță.

— Mirosul ăla, spune ea, nu e de la mîncare.

Nu cerem amănunte despre cum a murit.

E mai bine că n-a murit pe scenă. Așa putem scrie cele mai mari grozăvii : cum își rostogolește ochii să vadă pîntecele crescînd tot mai mare și mai mare, pînă cînd nu-și mai poate zări picioarele. Pînă cînd vreo membrană sau vreun mușchi plesnește înăuntru, și el simte valul de sînge cald lovindu-se de plămîni. De ficat și de inimă. Apoi simte fiorii reci ai șocului. Sudoarea îi năclăiește părul cărunt de pe piept. Și fața îi e scaldată în sudoare. Mîinile și picioarele îi tremură de frig. Primele semne ale comei.

Nimeni n-o va crede pe doamna Clark, acum că e noul personaj negativ. Noua noastră supervulpiță diabolică, noua noastră torționară.

Nu, punerea în scenă a acestui moment ne revine. O să-l facem să urle în delir. Domnul Whittier o să fie alb ca varul ; ascuns după degetele rășchirate, o să spună că vine diavolul după el. O să țipe după ajutor.

O să intre în comă. Și-o să moară.

Sfântul Fără-Mațe, cu termenii lui complicați despre peritoneu, duoden, esofag, o să știe el cum se numește oficial ce s-a întâmplat.

În versiunea noastră, îngenunchem lângă patul domnului Whittier, să ne rugăm pentru el. Săracii de noi, nevinovați, flămânzi și închiși aici, dar rugându-ne totuși pentru sufletul tartorului nostru. Apoi un *dissolve* ușor, contururile devin neclare și luăm publicitate.

Asta-i într-adevăr o scenă dintr-o producție de succes. O scenă pe care scrie clar *nominalizat la Premiul Emmy*.

— Asta-i cel mai plăcut lucru în ce-i privește pe morți, spune Baroneasa Degerătură, adăugînd un alt strat de ruj celorlalte straturi de ruj. Nu te pot corecta.

Și totuși o poveste bună înseamnă că n-o să fie caldă. O înfometare lentă înseamnă adio mic-dejun. Haine murdare. N-om fi noi așa deștepți ca lordul Byron și Mary Shelley, dar tolerăm anumite căcaturi, așa, să meargă povestea strună.

Domnul Whittier, vechiul monstru, s-a dus.

Doamna Clark e noul nostru monstru.

— Azi, zice Pețitorul, o să fie o zi tare lungă.

Și Sora Justițiară ridică mîna, ceasul ei lucește verde-radiu în holul întunecos. Sora Justițiară scutură ceasul ca să-l facă să licărească, și zice :

— Ziua de azi o să fie atît de lungă cît *spun eu...*

Doamnei Clark îi zice :

— Acuma arată-mi cum să aprind luminile alea.

Și Veriga Lipsă lasă să cadă femeia în papuci pe podea.

Clark și Sora își croiesc drum prin întuneric, pipăind pereții umezi, îndreptîndu-se către geana de lumină gri a lămpii de pe scenă.

Domnul Whittier, noua noastră stafie.

Chiar și stomacul Sfântului Fără-Mațe chiorăie.

Ca să-și strîngă stomacul, spune Miss America, unele femei beau oțet. Așa de tare doare foamea.

— Spuneți-mi o poveste, spune Mama Natură.

A aprins o lumînare de măr și scorțișoară, cu urme de mușcătură în ceara albă.

Oricine, spune. Spuneți-mi o poveste care să-mi taie pofta de mîncare pentru totdeauna...

Directoarea Tăgadă își îmbrățișează pisica, spunînd :

— Poate că o poveste îți taie *ție* cheful, dar Corei tot îi e foame.

Și Miss America spune :

— Zi-i pisicii că în cîteva zile o să pară numai bună de mîncat.

Deja țîțele ei de spandex roz par mai mari.

Și Sfîntul Fără-Mațe spune :

— Vă rog, cineva să-mi ia gîndul de la mîncare.

Cum e prima oară cînd nu-i cu gura plină, vocea lui sună altfel, mai domoală și mai uscată.

Mirosul e gros ca ceața. Mirosul pe care nimeni nu vrea să-l tragă pe nări.

Și, îndreptîndu-ne către scenă, către cercul de lumină al lămpii de stafii, Ducele Vandalilor spune :

— Înainte să fi vîndut vreun tablou... Se uită îndărăt să fie sigur că-l urmăș și spune : Eram exact opusul unui hoț de opere de artă...

În timp ce, din încăpere în încăpere, răsare soarele.

Și, în mințile noastre, cu toții scriem : *exact opusul unui hoț de opere de artă...*

De închiriat

Un poem despre Ducele Vandalilor

— Nimeni nu-i zice lui Michelangelo curva Vaticanului,
spune

Ducele Vandalilor,

doar pentru că s-a milogit de Papa Iuliu să-i dea de
lucru.

Ducele pe scenă, cu falca lui țepoasă, o perie aspră cu peri
palizi

maxilarul i se rotește, măcinînd și frămîntînd
un cocoloș de gumă cu nicotină.

Tricoul lui gri și pantalonii de pînză sînt presărați cu fulgi
de vopsea uscată: roșu, roșu închis,
galben, albastru și verde, maro, negru și alb.

Părul i se revarsă pe spate, o claie sîrmoasă,
năclăită, întunecată de ulei,
plină de fulgi lipicioși de mătreață.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
un set de diapozitive, portrete și scene alegorice, naturi
moarte și peisaje.

Toate operele astea străvechi îi folosesc fața, pieptul,
picioarele

lui în șosete și sandale
drept perete de galerie.

Ducele Vandalilor spune :

— Nimeni nu-i zice lui Mozart
curvă corporatistă

fiindcă a lucrat pentru arhiepiscopul din Salzburg.

Și fiindcă după aia a scris *Flautul fermecat*,
și *Eine kleine Nachtmusik*,
plătit cu bani din industria mătăsii,

proveniți din afacerile babane ale lui Giuseppe Bridi.
Nici pe Leonardo nu-l numim „vîndut“ sau
„unealtă“,
fiindcă pentru aur a dat cu vopsea în serviciul Papei
Leon al X-lea
și al lui Lorenzo de Medici.

— Nu, spune Ducele, privim *Cina cea de taină* și
Mona Lisa
și habar n-avem cine a achitat nota de plată pentru ele.
Contează, spune el, ce lasă artistul în urma sa,
opera.
Nu cum și-a plătit chiria.

Ambiție

O poveste de Ducele Vandalilor

Un judecător i-a spus „pagubă cu intenție răuvoitoare“. Altul a numit-o „distrugere a proprietății publice“.

La New York, după ce l-au prins paznicii de la Muzeul de Artă Modernă, judecătorul a redus în final capul de acuzare la „murdărire a domeniului public“. După Muzeul Getty din Los Angeles, judecătorul a numit ceea ce făcea Terry Fletcher „graffiti“.

La Getty sau la Frick sau la Galeria Națională, infracțiunea lui Terry a fost aceeași. Doar că oamenii nu reușeau să cadă de acord cum s-o numească.

Nici unul dintre judecătorii de mai sus nu trebuie confundat cu onorabilul Lester G. Myers de la Judecătoria Los Angeles, el însuși colecționar de artă și, în fond, un tip de treabă. Criticul de artă despre care va fi vorba nu e Tannity Brewster, scriitor și cunoscător în amănunt al scenei culturale. Și relaxați-vă, nu va fi în nici un caz vorba despre Dennis Bradshaw, faimosul proprietar al Galeriei Pell/Mell, un loc unde, din întâmplare, unii o sfârșesc împușcați pe la spate. Din când în când.

Nu, orice asemănare a personajelor cu persoane reale, în viață sau decedate, e pur accidentală.

Ce se întâmplă aici e o născocire. Nimeni nu-i „cineva“ real, cu excepția domnului Terry Fletcher.

Spuneți-vă în continuare că e doar o poveste. Nimic din toate astea nu e real.

Ideea vine din Anglia, unde studenții la arte se duc la poștă și iau vrafuri din etichetele alea ieftine pentru scrisul adresei, oferite gratuit clienților. Fiecare oficiu poștal are maldăre întregi de etichete dintr-astea, cam de mărimea unei mâini cu degetele întinse, dar strânse.

O mărime numai bună de ascuns în palmă. Etichetele au pe o parte o foiță de hîrtie cerată care se dezlipește. Sub care e un strat de lipici făcut să adere la orice, pe vecie.

Ăsta e și farmecul lor. Tinerii artiști – niște neica nimeni, de fapt – stau la ei în studio și pictează o miniatură perfectă. Sau schițează un studiu în cărbune, după ce-au dat eticheta cu un strat alb, de bază.

Apoi, cu eticheta în palmă, se duc să-și expună mica lor operă. În vagoanele de tren. Pe banchetele din spate ale taxiurilor. Și operele lor rămîn „expuse” acolo pentru mai multă vreme decît v-ați închipui.

Poșta a făcut etichetele astea dintr-o hîrtie atît de ieftină încît nu le mai poți dezlipi. Hîrtia se rupe bucăți-bucățele încă de la margini, dar chiar și acolo cleiul rămîne. Cleiul brut, cu gogoloașe gălbui ca mucii, adună praf și fum pînă cînd devine o pată neagră, mult mai urîță decît mica pictură de școală. Oamenii și-au dat seama că o operă de artă oarecare e mai bună decît cleiul hidos pe care-l lasă în urmă.

Așa că oamenii lasă operele astea să atîrne. În lifturi și în cabinele de toaletă. În confesionale și în cabinele de probă din magazine. Majoritatea, locuri în care cîte-o pictură, două nu strică. Majoritatea pictorilor, fericiți că munca lor e văzută. Pe vecie.

Și totuși – cine altcineva decît un american ar putea întinde coarda prea tare?

Marea idee i-a venit lui Terry Fletcher pe cînd stătea la coadă să vadă *Mona Lisa*. Deși se apropia de tablou, acesta nu devenea mai mare. Era mai mare în manualele lui de istoria artei. Era în fața celei mai faimoase picturi din lume, și ea era mai mică decît o pernuță de canapea.

Oriunde altundeva, ar fi fost atît de ușor să ți-o streкори în palton și să-ți încrucișezi brațele. Atît de ușor s-o furi.

În timp ce coada se tîra lent înspre tablou, pictura nici nu mai părea nu știu ce minune. Iată capodopera lui

Leonardo da Vinci și nu părea să merite o zi întreagă de stat în picioare la Paris.

A fost aceeași dezamăgire pe care Terry Fletcher a simțit-o în fața străvechii petroglife care-l înfățișează pe dansatorul cu flaut, Kokopelli, și pe care o zărise înainte imprimată pe cravate și lucind pe vasele de plastic pentru cîini. Brodată în covorașele de baie și pictată pe capace de W.C. Cînd s-a dus în cele din urmă în New Mexico să vadă originalul sculptat și pictat pe o stîncă, primul lui gînd a fost: *Ce banal...*

Toate picturile astea vechi, capodoperele astea meschine cu reputațiile lor umflate, plus etichetele adezive ale poștei britanice, i-au dat ideea că el ar putea face mai bune. El picta mai bine și ar putea să-și strecoare lucrările în muzee, înrămate și ascunse în haină. Nu de mari dimensiuni, desigur, dar le putea pune bandă dublu-adezivă pe spate, și cînd prindea un moment propice... să le lipească pe perete. Acolo să le vadă lumea, între un Rubens și un Picasso... o lucrare originală de Terry Fletcher.

La Tate Gallery, înghesuind pictura lui Turner, *Furtuna de zăpadă: Armata lui Hannibal traversînd Alpii*, iat-o pe mama lui Terry, zîmbind. Își șterge mîinile cu un prosop de vase cu dungi albe și roșii. La muzeul Prado, sprijinită de portretul Infantei lui Velasquez, iat-o pe Rudy, prietena lui. Sau pe Boner, cîinele lui.

Sigur, ar fi opera lui, semnătura lui, dar ar face-o pentru a aduce glorie oamenilor pe care-i iubește.

Păcat că majoritatea lucrărilor avea să sfîrșească în toaletele muzeelor. Era singurul loc fără paznic sau camere de securitate. În orele mai puțin aglomerate, ar putea chiar să intre în toaleta femeilor și să agațe o lucrare.

Nu toți turiștii vizitează toate galeriile dintr-un muzeu, dar toți se duc la toaletă.

Părea să nici nu conteze cum arăta pictura. Ceea ce o făcea artă, o capodoperă, părea să depindă de locul în

care e atârnată... de cît de bogată e rama... și lîngă ce alte lucrări se găsea. Dacă se documenta bine, găsea o ramă veche potrivită și-și agăța tabloul în centrul unui perete plin, putea rămîne atârnat acolo zile întregi, poate săptămîni, pînă să-l sune cineva de la muzeu. Sau poliția.

Au urmat capetele de acuzare: pagube răuvoitoare, distrugere, graffiti.

„Murdărirea domeniului public“, așa a numit un judecător arta lui și i-a ars o amendă și o noapte la închisoare.

În celula în care-l vîră polițiștii pe Terry Fletcher, toți cei dinaintea lui au fost artiști, au zgîriat vopseaua verde, umplînd toți pereții cu desene. Apoi semnîndu-se. Petroglife mai originale decît Kokopelli. Decît *Mona Lisa*. Create de vreun nume care nu era Pablo Picasso. În noaptea aceea, uitîndu-se la desene, Terry aproape s-a dat bătut.

Aproape.

A doua zi un bărbat a venit la el la studio, unde niște muște negre dădeau roată unei grămezi de fructe pe care Terry încerca s-o picteze cînd fusese arestat. Tipul era principalul critic de artă al unui concern de publicații. Era un prieten al judecătorului din seara precedentă, și criticul ăsta a zis da, și lui i se părea al dracului de amuzantă toată povestea. Chiar și în mirosul dulceag al fructelor putrezite, printre muștele care bîzîiau, omul a spus că i-ar plăcea să-i vadă lucrările.

— Foarte bine, a spus criticul, privind pînză după pînză, fiecare îndeajuns de mică încît să încapă sub un palton. Foarte, foarte bine.

Muștele negre tot dădeau roată, aterizînd pe merele atinse de putregai și pe bananele negre, apoi zumzăiau în jurul celor doi.

Criticul purta ochelari cu lentile groase cît niște hublouri de vapor. Îți venea să strigi cînd îi vorbeai, așa cum ai striga la cineva aflat la etaj într-o casă mare, în spatele unui geam, și care nu vine să deschidă ușa.

Și totuși, absolut, în mod cert, în nici un caz, criticul NU era Tannity Brewster.

Mare parte dintre cele mai bune picturi ale sale, îi spuse Terry, se aflau încă sub cheie la tribunal, ca probe în procesele care urmau.

Dar criticul a spus că n-avea importanță. În ziua următoare a venit însoțit de un patron de galerie și de o colecționară, persoane faimoase amîndouă: opiniile lor apar mereu în revistele naționale. Se uită tustrei la lucrări. Tot repetă numele unui artist faimos pentru printurile lui neglijente înfățișînd celebritați decedate, artist care-și semnează lucrările cu litere uriașe, folosind un spray roșu.

Încă o dată trebuie spus, patronul galeriei nu era Dennis Bradshaw. Colecționara vorbea cu accent texan. Părul ei blond-roșcat avea aceeași nuanță portocalie cam sinistru cu bronzul de pe umeri și ceafă, însă nu era Bret Hillary Beales.

Era un personaj inventat în totalitate. Dar în timp ce-i privea tablourile, tot repeta cuvîntul „profitabil“.

Avea un tatuaj mic pe gleznă, un singur cuvînt – *Sugar*¹ – scris cu litere dantelate chiar deasupra sandalei, dar în nici un caz, absolut, nici vorbă, NU era domnișoara Bret Hillary Beals.

Nu, personajele astea inventate, criticul și patronul galeriei de artă și colecționara, îi spun în cele din urmă artistului nostru: Uite care-i tîrgul. Au investit milioane în lucrările autorului ăluia de printuri neglijente, care însă a inundat în ultima vreme întreaga piață de artă cu producțiile lui. Face bani cu grămada, dar în același timp valoarea operelor lui mai vechi tot scade. Valoarea investiției lor.

Tîrgul e următorul: dacă Terry Fletcher îl ucide pe autorul de printuri – atunci criticul de artă, patronul și

1. Cuvînt cu mai multe sensuri: „za. ˘r“, „iubită“, „bani“, „droguri“ (în engl. în orig.).

colecționara îl fac pe Terry celebru. Îl transformă într-o bună investiție. Lucrările lui se vor vinde pentru o avere. Tablourile cu maică-sa, cu prietena, cîinele sau hamsterul vor primi sprijinul de care au nevoie pentru a deveni clasice precum *Mona Lisa*. Precum Kokopelli, zeul zvăpăiat al indienilor hopi.

În studio, muștele negre dau roată aceleiași grămezi de mere moi și banane fleșcăite.

Și dacă te-ajută, îi spun ei lui Fletcher, tipul cu printurile și-a cîștigat faima doar fiindcă a ucis un sculptor leneș, care la rîndu-i a omorît un pictor băgăcios, care și el a omorît un autor de colaje care-și vînduse integritatea artistică.

Toți ăștia sînt morți, în vreme ce lucrările lor sînt expuse în muzee, ca un cont bancar a cărui valoare crește mereu. Și nici măcar nu-i valoare estetică: doar culorile se șterg în maroniul florii soarelui a lui Van Gogh, vopseaua și lacul crapă și se îngălbenesc. Sînt mereu mult mai mici în realitate decît în așteptările oamenilor care stau toată ziua la coadă să le vadă.

Așa funcționează piața de artă de secole întregi, a spus criticul. Dacă Terry hotăra să nu preia această primă „comandă” adevărată, nu era nici o problemă. Dar avea înainte un viitor lung de procese neterminate, un șir de capete de acuzare împotriva sa. Oamenii ăștia de artă îl puteau șterge cu un singur telefon. Sau îl puteau agrava. Chiar dacă Terry nu făcea nimic, putea fi condamnat la închisoare pentru multă, multă vreme. În celula aia verde cu pereți zgîriați.

Și după aia cine i-ar mai da crezare unui pușcăriaș?

Așa că Terry Fletcher spune da.

Îl ajută faptul că nu-l cunoaște pe artistul de printuri. Patronul galeriei îi dă un pistol și-i spune să poarte un ciorap de nailon tras pe față. Pistolul e de mărimea mîinii cu degetele întinse, dar ținute strîns. Un instrument ușor de ascuns în palmă, e de mărimea unei etichete de colet,

și face și el o treabă pe vecie. Artistul neglijent se va afla în galerie pînă la ora închiderii. După care se va îndrepta pe jos spre casă.

În seara aceea Terry Fletcher îl împușcă, de trei ori – pac, pac, pac – pe la spate. Termină treaba mai repede decît i-a luat să-l agațe pe Boner în Muzeul Guggenheim.

Peste o lună, Fletcher are primul lui vernisaj adevărat într-o galerie.

Care NU e Galeria Pell/Mell. Are aceeași podea în carouri negre și roz și un baldachin cu dungi asortate deasupra ușii, și o groază de oameni eleganți vin să investească în artă, dar e o altfel de galerie, una născocită. Plină cu oameni eleganți *inventafi*.

După aia, cariera lui Terry se complică. S-ar putea spune că-și face treaba prea bine, întrucît criticul îl trimite să ucidă un artist conceptual din Germania. Un artist performer din San Francisco. Un sculptor cinetic din Barcelona. Toată lumea crede că Andy Warhol a murit în urma unei operații de fiere. Că Robert Mapplethorpe și Keith Haring au murit de SIDA.

De fapt... crezi ceea ce vor unii să crezi.

În tot acest timp, criticul îi spune lui Fletcher că dacă se retrage, lumea artei îi va pune în cîrcă prima crimă. Sau mai rău.

Ce-i mai rău? întreabă Terry.

Și ei nu răspund.

Cine altcineva decît un american ar putea întinde coarda prea tare?

Ocupat cu lichidarea tuturor artiștilor care s-au vîndut, a artiștilor leneși, a celor care lucrează de mîntuială, Terry Fletcher nu mai are timp de propriile lucrări. Chiar și tablourile cu Rudy și cu maică-sa par fușerite, neglijente, de parcă n-ar da doi bani pe ele. În ultima vreme tot scoate versiuni diferite ale lui Kokopelli cîntînd la flaut, dansînd. Mărește fotografiile ale *Mona Lisei* la dimensiunile unui perete, apoi le colorează cu

mîna în culori la modă în decorațiunile interioare din anul respectiv. Și totuși, dacă poartă semnătura lui, oamenii cumpără. Muzeele cumpără.

Și după anul ăsta de celebritate...

După anul ăla, într-o zi e la o galerie de artă și stă de vorbă cu patronul. Același care i-a împrumutat o armă cu un an în urmă. NU Dennis Bradshaw. Afară strada e întunecoasă. Ceasul de la încheietură arată ora unsprezece. Patronul spune că trebuie să închidă și să plece acasă. Ce s-o fi întîmplat cu pistolul ăla, Terry habar n-are.

Patronul deschide ușa și afară e trotuarul scufundat în întuneric. Baldachinul cu dungi negre și roz. Lunga plimbare pînă acasă.

Afară, stîlpii de iluminat sînt plini de micile picturi ale unor oameni pe care nu-i cunoști. Peste tot pe stradă sînt lipite lucrările lor nesemnate. În timpul plimbării ăsteia lungi o să se întîmple, dacă nu astă seară atunci altă dată. Cu pasul următor, fiecare noapte va fi o plimbare într-o lume în care orice artist vrea o șansă să devină cunoscut.

Sîntem în foaierul maya, cu pereții acoperiți cu ipsos modelat ca un bazalt vulcanic. În roca asta falsă sînt sculptate siluetele unor războinici purtînd cîte o pînză peste coapse și o coroană de pene. Luptători purtînd cape de blană cu pete ca să arate ca niște leoparzi. Întreaga încăpere spune povestea pe care vrea s-o accepți ca fiind adevărată.

Papagali sculptați în ipsos își trag cozile în curcubee de portocaliu și roșu.

Din crăpături largi și firide dărăpănate în zidurile de ipsos, cărora li s-a dat un aer străvechi, mult deasupra capetelor noastre răsar ghirlande de orhidee grase făcute din hîrtie violet.

— Domnul Whittier avea dreptate, spune doamna Clark, privind în jur. Noi creăm tot teatrul ăsta care ne umple viețile.

Doar praful șterge portocaliul penelor și violetul florilor. Canapelele de lemn negru sînt acoperite cu imitații de blană de leopard. Sofalele și fețele rînjite ale războinicilor și bazaltul fals sînt toate împînzite de plasele cenușii ale păianjenilor.

Doamna Clark spune :

— Cîteodată parcă ne petrecem prima jumătate a vieții căutînd un dezastru.

Și privește în jos la pieptul ei care iese drept în afară, o privire aproape imposibilă din cauza buzelor ei mărite artificial. Cît sîntem tineri, spune ea, vrem ceva care să ne încetinească și să ne țină în loc îndeajuns ca să putem arunca o privire sub suprafața lumii. Dezastrul poate fi

un accident de mașină sau un război. Care să ne facă să ne oprim. Poate fi să te îmbolnăvești de cancer sau să rămii însărcinată. Partea importantă e cum pare să ne ia prin surprindere. Dezastrul ne împiedică să trăim viața pe care ne-am plănuț-o cînd eram copii – o viață mereu pe fugă.

— Și așa ne creăm teatrul și suferința de care avem nevoie, spune doamna Clark. Dar acest prim dezastru e un vaccin, o inoculare.

Toată viața, spune ea, cauți dezastrul – urmărești cum dau probe dezastrele – ca să fii bine pregătit pentru cînd va sosi dezastrul suprem.

— Pentru cînd mori, spune doamna Clark.

Aici, în foaierul maya, sofalele și scaunele negre sînt cioplite astfel încît să semene cu altarele din vîrfurile piramidelor pe care victimelor umane li se smulgeau inimile din piept.

Covorul e un soi de calendar lunar, cercuri înlăuntrul altor cercuri, cu model negru pe portocaliu, lipicios de cîte sucuri s-au vărsat pe el. La picioarele noastre se întinde o pată mucedă cu brațe și picioare rășchirate.

Cînd te așezi pe pernele de blană falsă încă se simte mirosul de floricele de porumb.

Asta e teoria ei. Extensiunea doamnei Clark la teoria domnului Whittier.

În lume avem parte de durere și ură și iubire și bucurie și război pentru că ni le dorim. Și ne dorim tot teatrul care să ne pregătească pentru testul de-a înfrunta într-o zi moartea.

Mama Natură, stînd cu brațele întinse în față ca o somnambulă, își depărtează degetele și se uită la desenele cu henna care i s-au lățit pe piele. Cu degetele unei mîini pipăie baza degetelor celeilalte mîini. Pipăind osul să vadă cît e de gros, Mama Natură spune:

— Credeți că Lady Zdreanță era pregătită? Spune: Dar domnul Whittier era?

Și doamna Clark ridică din umeri. Spune:

— Contează?

Așezată pe blana falsă, alături de Mama Natură, Directoarea Tăgadă și-a răsucit un ciorap de nailon în jurul încheieturii stîngi. Cu dreapta continuă să răsucescă ciorapul tot mai strîns, în timp ce degetele mîinii stîngi devin tot mai albe. Atît de albe încît pînă și blana pisicii pare închisă la culoare pe lîngă pielea ei alb-vineție. Pînă cînd degetele alea albe, care nu mai simt nimic, se pleacă și atîrnă inerte din încheietură.

Cu mîna stîngă în poală, Sfîntul Fără-Mațe își pipăie degetul mare al mîinii drepte, îl mîngîie în sus și în jos cu pumnul stîng. Pipăie protuberanțele și încheieturile degetului ca să nu le uite niciodată. Pentru cînd n-o să-l mai aibă.

Stăm aici cu toții, privindu-ne unii pe ceilalți. Așteptînd ca următorul punct din scenariu sau următorul dialog să pornească și să se depene în versiunea noastră profitabilă despre adevăr.

Agentul Ciripel plimbă obiectivul camerei de la unul la altul. Microfonul cu cap metalic al Contelui Calomniei se ițește din buzunarul cămășii.

Acest moment, anunțînd oroarea reală a următorului. Momentul ăsta se înregistrează deja peste moartea domnului Whittier, care s-a înregistrat peste moartea lui Lady Zdreanță, care s-a înregistrat peste Miss America ținîndu-i cuțitul la beregată domnului Whittier.

Mama Natură o întreabă pe doamna Clark:

— Așa, și de ce l-ai iubit?

— N-am venit aici pentru că l-am iubit *pe el*, răspunde doamna Clark. Agentului Ciripel îi spune: *Nu îndrepta camera aia către mine. Arăt groaznic pe video...* Totuși, în lumina caldă a reflectorului camerei, doamna Clark zîmbește strîngînd din dinți, un zîmbet de clown cu buzele ei ca niște baloane umplute cu apă, în timp ce spune:

— Am venit aici pentru că am văzut un anunț.

Și s-a încredințat acestui om pe care nu-l cunoștea? L-a urmat și l-a ajutat? Chiar știind că o va închide aici? Nu prea are sens.

Reverendul Fără Dumnezeu, cu fața lui de carne crudă cusută cu ață, cu sprâncenele rase, cu unghiile atît de lungi încît nu-și poate strînge pumnul, spune :

— Dar ai plîns...

— Fiecare apostol sau discipol, spune doamna Clark, oricît ar fugi ca să-și urmeze mîntuitorul, fuge în aceeași măsură ca să scape de ceva.

În mijlocul războinicilor sculptați care ne păzesc, sub orhideele de hîrtie vopsite și pliate astfel încît să pară naturale, doamna Clark spune că avusese o fiică. Un soț.

— Cassie avea cincisprezece ani, spune ea. Spune : O chema Cassandra.

Doamna Clark spune că atunci cînd găsesc un mormînt puțin adînc sau cadavrul victimei unui omor, detectivii ascund acolo un microfon. E procedura standard.

Face un semn din cap în direcția Contelui Calomniei, a reportofonului din buzunar.

Poliția se ascunde pe-aproape și ascultă vreme de cîteva zile sau săptămîni. Pentru că aproape întotdeauna ucigașul se întoarce să vorbească cu victima. Mai de fiecare dată. Trebuie să ne spunem povestea vieții cuiva, și ucigașul nu poate vorbi despre propria crimă decît cu cineva care n-are cum să-l pedepsească. Cu prada sa.

Chiar și un ucigaș simte nevoia să vorbească, să-și spună povestea, atît de puternic încît se va întoarce și va sta lîngă groapă sau lîngă leșul intrat în putrefacție și va pălăvrăgi bla bla vreme de ore întregi. Pînă cînd i se pare că are sens. Pînă cînd se convinge pe sine de povestea noii sale realități. Realitatea conform căreia... a avut dreptate.

De-aia așteaptă poliția.

Încă zîmbind, doamna Clark spune :

— Și de-asta sînt aici. Spune : Ca voi toți, am dorit doar un mod în care să-mi spun povestea...

Încă sub lumina caldă a videocamerei, doamna Clark spune :

— Te rog. Își ascunde fața în mîini și, printre degetele strînse, spune : O cameră video mi-a distrus căsnicia...

Privind în urmă

Un poem despre doamna Clark

— Instruiești un nou angajat, spune doamna Clark, ca să
preia vechea ta slujbă plicticoasă.
Atunci când crești un copil.

Doamna Clark pe scenă, cu brațele încrucișate pe piept,
fiecare mână ținând cotul celeilalte
ca un leagăn pentru niște sîni aleși de o femeie mult
mai curajoasă.

O femeie cu o spinare mult mai solidă.

Sîni ăștia îi amintesc acum de toate greșelile despre
care ea crezuse

c-o vor salva.

Pleoapele ei sînt tatuate cu portocaliul care arăta atît de
șic

acum douăzeci de ani,

buzele ei mai întîi siliconate, de mărimea și forma unor
ventuze,

apoi tatuate cu nuanța uitată a unei piersici atinse de
brumă.

Frizura și hainele ei de doamnă Clark, încremenite în
timpul

în care-și pierduse curajul și renunțase să-și mai asume
vreun risc.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :

Un film de amator cu o fetiță purtînd un coif de hîrtie
la o petrecere, prins cu elastic

sub bărbie,

o fetiță care suflă în lumînările de pe tort.

— Înainte să te dea afară, spune doamna Clark, o
instruiești pe nou-venită spunîndu-i...

Nu atinge. Frige!

Dă jos picioarele de pe canapea!

Și... nu cumpăra niciodată ceva de nailon cu fermoar.

Cu fiecare dădăceală, ești obligată să treci din nou prin toate

alegerile pe care le-ai făcut,

să-ți revezi șirul vieții lecție cu lecție.

Și după atîția ani, vezi cu cît de puțin ai rămas,

cît de mărginite ți-au fost viața și educația.

Cît de puțin curajul, cît de redusă curiozitatea.

Ca să nu mai vorbim de speranțe.

Doamna Clark pe scenă; oftează, sîinii i se ridică mari cît niște sufleuri

cît niște pîini, apoi cad, se domolesc, se odihnesc.

Spune că poate cel mai bun sfat e ceea ce nu-i poți spune nicicum :

Să rămîi ca și cum ai fi buricul lumii,

să-ți fii propria autoritate supremă în orice privință, propriul expert în toate cele,

infailibil,

omniscient.

Mereu, la fiecare ciclu, întotdeauna :

Folosește mijloace de contracepție.

Postproducție

O poveste de doamna Clark

În primele zile Tess și Nelson Clark au mers înainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce înseamnă că s-au îmbrăcat cu hainele de oraș și au deschis portierele mașinilor. Au mers în continuare cu mașina la birou. Seara au stat la masa din bucătărie fără să-și vorbească.

Și ce.

Cei de la închirieri aveau să-i sune ca să-și ia înapoi echipamentul de filmat.

Nelson era acasă, cu Tess, sau nu era.

În a treia zi, ea s-a coborât din pat doar ca să meargă la baie. Nici nu s-a obosit să dea telefon la serviciu să le spună că era bolnavă. Inima continua să-i bată, orice ar fi încercat. Ceea nu înseamnă că a încercat totul.

Nu merita efortul să se apuce de băut sau să măsoare mașina ca să vadă cât de lung trebuia să fie furtunul pentru a ajunge de la țeava de eșapament la geamul de pe partea șoferului. Nu merita în nici un caz să meargă la doctorul din circumscripție și să-l mintă în față ca să obțină niște sedative. Celelalte lucruri pe care a fi putut să le facă, de pildă, să-și taie venele cu lama, păreau doar niște fapte dintr-un plan stupid, menit să-i rezolve toate problemele deodată.

Reflectoarele și camera erau încă îngrămădite în jurul patului soților Clark.

Sinuciderea i se părea doar un alt plan agresiv care să-i rezolve viața. Dacă aprindeau reflectoarele și porneau camera, și-ar fi putut filma moartea – un film *snuff* în două părți. Un miniserial. Un alt Mare Proiect. Dacă se sinucidea, ar fi fost doar atât : o exagerare. Un alt început, mijloc, sfârșit.

Să meargă la lucru părea o nebunie. Să mai mănânce vreodată avea la fel de puțin sens ca a planta bulbi de lalele în umbra unei bombe atomice care se prăbușește.

E totul doar o amintire acum, dar Nelson a fost cel care a verificat contul lor de economii. El a fost cel care a spus că singura modalitate prin care își puteau permite să aibă un copil era să facă un film pentru adulți.

— Într-o bună zi, spune doamna Clark, asta o să ți se întâmple și ție, și în secunda aia viața ta ți se va părea cu vreo sută de ani prea lungă...

În a cincea zi de zăcut în pat, ar jura că trăiesc de când lumea. Să zaci în pat zi după zi, probabil cam așa se simte un vampir. Închipuie-ți că te-ai născut cu mii de ani în urmă și tot faci aceleași greșeli stupide. Timp de mii de ani tot mergi în baruri și cluburi și crezi că te distrezi de minune. Îți închipui că ești în centrul atenției. Ai un soț despre care crezi că arată bine. Crezi că amîndoi sînteți așa de pizdoși.

Soții Clark credeau că multe cupluri se îmbogățeau de pe urma filmelor pentru adulți. Industria filmelor de amatori are succes doar pentru că pornografia video a creat cererea. Toate cuplurile cu excepția lor își suplimentau fondurile în timpul liber. Alte cupluri căsătorite nu-și iroseau partidele de sex fără să fie privite, apreciate de necunoscuți. Mai întâi închiriau o cameră de filmat și masa de montaj. Găseau apoi un distribuitor pentru filmul lor. Fiind căsătoriți, spusese Nelson, nici măcar nu era păcat.

Acum n-are sens să se dea jos din pat și să șteargă caseta. Ar fi ca și cum ai sparge o oglindă fiindcă îți arată adevărul. Ca și cum ai ucide mesagerul care-ți aduce vești proaste.

— Stînd în pat zi după zi, spune doamna Clark, îți dai seamă că nu țăruiiucid vampirii.

Ci balastul emoțional și dezamăgirile pe care le duc în cîrcă secol după secol.

Îți place să crezi că devii tot mai amuzant și mai deștept. Cît timp faci eforturi, te îndrepti înspre Marele Pot. Așa trebuie că te simți ca vampir în primele două sute de ani. După aia rămîi doar cu aceeași relație eşuată înmulțită cu două sute.

Și ce.

Problema tinereții veșnice e că tinzi să amîni. Așa că soții Clark au învățat cum să facă un film. Ceea ce a implicat, printre altele, faptul că Nelson s-a ras în jurul pulii, ca să pară mai mare. Tess și-a făcut implanturi la sîni, cît de mari o ținea spinarea. În timpul unui singur somn de după-amiază a căpătat genul de bust autonom pe care-l vezi doar în filmele pentru adulți. Și-a căptușit interiorul buzelor cu tuburi pline cu spumă, care i-au dat un botic numai bun de muie pentru tot restul vieții. S-au înscris amîndoi la sesiuni de bronzat, douăzeci de minute de două ori pe zi. Și-au citit unul altuia cu voce tare, ca să învețe, cum montajul video se face cu ajutorul marcajelor de timp care însoțesc fiecare moment al înregistrării.

Fiecare moment poartă un cod cu ora, minutul, secunda și numărul exact al cadrului. Codul 01:34:14:25 înseamnă prima oră, minutul treizeci și patru, secunda paisprezece, cadrul douăzeci și cinci al benzii. Cînd montezi fie și numai un film pe video pentru adulți, trebuie să crezi o realitate falsă. Trebuie să faci aluzie la o relație, punînd evenimentele unele lîngă altele. Acest itinerar de imagini trebuie să-l conducă pe privitor de la un act sexual la celălalt. Trebuie să falsifici pînă obții continuitate. Iluzia trebuie să aibă sens.

Au înregistrat majoritatea scenelor de sex oral înainte de 10:22:19:02.

Au filmat o groază de material genital pînă la 25:44:15:17.

Au filmat niște scene perianale și apoi altele perivaginale pînă la 31:25:21:09.

Și au terminat cu analul la 46:34:07:15.

Întrucît filmele astea se termină toate la fel, contează cum ajungi acolo, călătoria pînă la marele orgasm e importantă. Orgasmul e doar o simplă formalitate. Material de duzină.

Un alt lucru de ținut minte e că lungimea unui cadru într-un film video e de la opt pînă la cincisprezece secunde. Tess și Nelson trebuie să lucreze împreună cam cîte douăzeci de secunde odată. După care, trebuie să se scoale și să apese pe butonul PAUSE. Mută camera într-un alt unghi și refac iluminatul scenei. Mai filmează douăzeci de secunde. Căsătoria lor se află încă în punctul în care sexul e distractiv, dar după prima zi de filmare, singurul lucru care-i mai impulsionează să continue sînt banii pe care o să-i scoată. Banii și copilul.

— Amîndoi eram, spune doamna Clark, plini de energie ca niște căței care ȋopăie înainte de-a primi de mîncare.

Tess și Nelson n-au arătat niciodată mai bine decît înainte de-a începe filmările. Asta a fost partea cea mai proastă. Mare parte dintr-o săptămîină și-au petrecut-o în dormitor. Chiar și avînd contact doar cîte douăzeci de secunde, trebuie c-au făcut sex cam patruzeci și opt de ore în total. Cu luminile încinse uscîndu-le sudoarea de pe piele.

Ca să rămînă excitați, au așezat un televizor în afara cadrului și-au pus un film porno la care se puteau uita în timp ce înregistrau. Țsta a devenit cartonul lor cu indicații sau teleprompterul lor. Ca și soții Clark, oamenii din film păreau să privească undeva în afara cadrului, la un alt film. Acest lanț de voyeurisme – ei uitîndu-se la unii care se uitau la rîndul lor la alții – le plăcea. Filmul la care se uitau soții Clark era vechi de cinci ani. Bărbații aveau favoriți lungi și femeile purtau cercei care atîrnau și fard de pleoape de un albastru electric. Cine știe cît de vechi era filmul la care se uitau ei, dar soții Clark se simțeau mai bine știind că erau cu toții legați, ca într-o ghirlandă de floricele, dincolo de timp.

Oamenii ăștia arătau cam de vîrsta lor pe casetă, însă acum probabil erau între două vîrste. Erau tineri, cu mușchi lungi, bine reliefați la picioare și brațe, dar se mișcau rapid, ca și cum s-ar fi uitat afară din cadru la un cronometru.

Ca să-și smulgă cîte un zîmbet, Tess și Nelson spuneau pe rînd ce vor face cu banii.

Vor cumpăra o casă.

Vor călători în Mexic.

Vor face filme adevărate. Lungmetraje. Vor înființa propria lor companie de producție independentă, și nu vor mai munci niciodată pentru alții.

Își vor numi copilul Cassie dacă va fi fetiță.

Baxter, dacă va fi băiat. În loc de un film vechi cu nașterea, într-o zi îi vor arăta copilului momentul concepției lui. Baxter va vedea cît de sexy și de în temă erau bătrînii. Părea o idee atît de progresistă.

Și după aia, nu va mai trebui să facă sex niciodată, în vecii vecilor.

Cu cît treaba devenea mai grea, cu atît se așteptau să cîștige mai mult. Cu cît îi dureau mai mult să se atingă pe pielea crăpată sau să se întindă pe salteaua rece, scaldată în sudoare, cu atît mai luminos trebuia să-și închipuie viitorul. Fețele îi dureau de la atîta zîmbit. Îi ardea pielea înroșită de mîngîieri. Cu cît maratonul dura mai mult, cu atît recompensa trebuia să crească la proporții tot mai incredibile.

Apoi, în cît timp îi ia unui doctor să-ți spună că boala ta e mortală sau unui judecător să pronunțe o condamnare la moarte, au terminat.

Soții Clark își făcuseră unul altuia toate lucrurile imaginabile. Le mai rămînea doar montajul.

Asta trebuia să fie partea amuzantă.

Diferența între cum arăți și cum te vezi e de ajuns pentru a-i omorî pe cei mai mulți dintre oameni.

Și poate că vampirii nu mor pentru că nu se pot vedea în poze sau în oglindă.

— Oricît montaj am fi făcut, spune doamna Clark, nu ne-ar fi salvat.

Toate exercițiile de aerobic și operațiile estetice din lume nu i-ar fi putut face să arate așa cum își închipuiau înainte să vadă înregistrarea. N-au văzut decât două animale lipsite de păr, cu pielea de un roz închis și cu proporții aiurea, așa cum arată corciturile de cîini, cu picioare scurte și gîturi lungi și torsuri groase fără talie. Rînjeau cu niște zîmbete largi cît capcanele de urs, în timp ce ochii le fugeau la aparatul de filmat să se asigure că mai era cineva atent. Își sugeau burțile.

Și mai rea decît urîtenia lor comună era dovada că îmbătrîneau. Buzele lor țocăiau sonor și pielea le era lăsată și îngroșată în jurul orificiilor. Trupurile lor se legănau împreună de parcă ar fi fost o mașinărie străveche forțată să lucreze la viteză maximă pînă la dezintegrare.

Penisul erect al lui Nelson părea strîmb și murdar, ca un gunoi din tomberonul unei băcănii chinezești. Buzele și sîinii lui Tess păreau mari-ca-la-panaramă, cu cicatricile de un roșu aprins.

Și ce.

Tess Clark a plîns în timp ce se priveau din toate unghiurile, în toate pozițiile. Au privit fiecare parte a corpurilor lor, de la tălpile picioarelor la scalp, secretele dintre picioare, părul ascuns la subsuoară, le-au privit pe toate pînă cînd s-a terminat caseta și i-a lăsat în întuneric.

Doar atîta erau.

După aia, chiar și plînsul părea un alt mod jalnic de-a trece peste moment. Orice emoție părea o cale prostească și fără rost de-a tăgădui ceea ce văzuseră. Orice faptă părea un nou început al unui alt vis stupid, osîndit.

Puteau face un alt film. Înființa propria lor companie de producție. Însă acum, orice ar fi făcut, știau că nu era real. Nu vor fi niciodată așa cum și-au închipuit.

Și oricît s-ar fi străduit, oricîți bani ar fi făcut, amîndoi urmau să moară.

În două zile cu un aparat de filmat închiriat își consumaseră rezerva de-o viață de interes pentru celălalt. Nici unul nu mai avea vreun secret.

I-au tot sunat de la ABC, firma de închirieri, ca să-și recupereze reflectoarele și camera. Compania le-a tot taxat cărțile de credit pînă cînd au ajuns să datoreze mai mulți bani decît strînseseră vreodată.

Într-o zi Nelson Clark s-a rostogolit din pat ca să împacheteze echipamentul, să-l ducă înapoi, și nu s-a mai întors.

Peste o săptămînă, doamnei Clark nu i-a mai venit ciclul.

— Sîinii ăștia uriași, spune doamna Clark, ar fi trebuit să fie o deducere de taxe.

Erau însă doar aparența unui lucru masiv și matern. Și acum avea să aibă și un copil.

Nelson Clark nu s-a mai întors la domiciliu. Într-un oraș atît de mare, sute de soți își părăsesc nevestele în fiecare an. Copii fug de acasă. Soți evadează. Oameni dispar.

Și ce.

Tess Clark a ars caseta, dar o vede de cîte ori închide ochii. Chiar și acum, după aproape șaisprezece ani. Chiar și acum, cînd copilul ei s-a născut, a crescut și a murit.

Copilei i-a dat numele Cassandra.

Doamna Clark o găsește pe Directoarea Tăgadă în salo-
nului renașcentist italian, prăbușită pe o masă neagră de
lemn masiv. De pe masă picură sînge pe toate laturile.
Sîngele lipicios, deja acoperit cu un strat de păr de pisică.
Directoarea Tăgadă, cu ciorapul de nailon răsucit șnur în
jurul încheieturii. În masă e împlîntat un satîr. Deasupra
ciorapului de nailon, mîna Directoarei zace albă într-o
băltoacă de un roșu închis.

Pe podea, sub masă, Cora Reynolds mestecă un
arătător retezat.

— Draga mea, spune doamna Clark, uitîndu-se la
ciotul însîngerat care începe să prindă crustă, în timp ce
Directoarea înfășoară un petic de mătase galbenă în jurul
lui ca să-l acopere. Doamna Clark se apropie s-o ajute să
panseze mai strîns și spune:

— Cine ți-a făcut asta?

Directoarea Tăgadă răsucește garoul de nailon și mai
tare și zice:

— Tu mi-ai făcut-o.

În momentele astea toți căutăm cîte-o chestie mai
extremă.

Cu toții vrem ceva care să ne umfle rolurile. Să ne
pună personajul în centrul atenției după ce vom fi salvați.

Și-n plus e și un mod de-a hrăni pisica.

Cel care se va putea lăuda cu cea mai mare suferință,
cu cele mai multe cicatrice, acela va avea rolul principal
în mintea publicului.

Dacă lumea de afară ar sparge ușa să ne salveze chiar
acum, Directoarea Tăgadă ar fi cea mai chinuită victimă,

arătîndu-le cioturile degetelor retezate de la mîini și picioare, etalîndu-le ca să stîrnească compasiune. Devenind personajul principal. Cel din segmentul A al oricărui talk-show.

Ceea ce înseamnă că noi, restul, avem roluri secundare.

Ca să nu fie întrecut, Sfîntul Fără-Mațe a împrumutat un satîr de la Bucătarul Asasin și și-a retezat degetul mare al mîinii drepte. O policarectomie radicală.

Ca să nu i se ia fața, Reverendul Fără Dumnezeu a cerut satîrul împrumut și și-a hăcuit degetele mici de la picioare.

— Ca să devin celebru, a spus el, și după aia să pot purta pantofi cu toc *foarte* strîmți.

Tapetul verde și draperiile de mătase din salonul italian sînt improșcate cu sînge care pare negru în lumina electrică. Podeaua, covorul, sînt atît de lipicioase încît la fiecare pas îți ies pantofii din picioare.

Veriga Lipsă zice că un deget lipsă te-ajută să nu-ți mai stea gîndul la foame. Veriga poartă o robă de episcop, din brocart țesut cu fire de aur la margini, însă de sub guler îi ies smocuri de păr negru. Poartă o perucă pudrată care îi face barba neîngrijită și capul pătrat să pară de două ori mai mari.

Pe lîngă coada lui de cal, Ducele Vandalilor mai poartă cămașă și pantaloni de piele cu franjuri lungi, fluturîndu-i din fiecare cusătură. Își mestecă guma cu nicotină. Mama Natură șchioapătă în sandale cu toc care îi arată degetele retezate de la picioare, iar colierul cu clopoței scoate clinchete la fiecare pas. Ronțăie o lumîinare de cuișoare-nucșoară.

Ne încălzim cu toții în bluze de poet cu horbote precum cele ale lordului Byron. Sau în fuste lungi cu jupe dedesubt, din care purta probabil Mary Shelley. În mantii de Dracula căptușite cu satin roșu. În cizme grele de Frankenstein.

Tot cam prin perioada asta, Sfîntul Fără-Mațe ne întreabă dacă poate fi el ăla care se îndrăgostește.

Orice poveste are nevoie de un subiect secundar romantic, spune el, ținându-și pantalonii cu o mînă. Ca să acoperim toate segmentele de marketing, avem nevoie de doi tineri prinși într-o dragoste adîncă și deznădăjduită, ținuți departe unul de altul de un personaj crud și rău.

Sfîntul Fără-Mațe stă de vorbă cu domnișoara Hapciu în salonul italian cu scaunele lui brodate și fișii de mătase verde între ferestrele înalte cu geam oglindă: e locul în care se poate înfiripa o idilă.

— M-am gîndit să mă îndrăgostesc de Tovarășa Lătrău, zice Sfîntul Fără-Mațe.

Lîngă ei, satîrul e împlîntat în masa lungă de lemn: stafia domnului Whittier așteptîndu-și următoarea victimă.

Ștergîndu-și nasul într-o parte, domnișoara Hapciu îl întreabă dacă i-a spus și Tovarășei Lătrău despre îndrăgostirea asta. După ce ne salvează, în timpul campaniei de marketing și promovare media, cei doi care s-au zbatut să fie împreună va trebui măcar să se prefacă îndrăgostiți. Cum se comportă aici nu contează, dar după ce se deschid ușile va trebui să se sărute și să se îmbrățișeze de cîte ori camerele sînt pe ei. Oamenii o să se aștepte la o nuntă. Poate chiar la copii.

Fluturîndu-și genele peste ochii injectați, domnișoara Hapciu spune:

— Alege-ți o fată pe care te poți preface c-o iubești pentru tot restul vieții...

Sfîntul Fără-Mațe zice:

— Atunci ce zici de mine și Contesa Clarviziune?

În opinia Sfîntului, o căsătorie contrafăcută cu el bate de departe rețezatul degetelor. Orice femeie de aici ar trebui să fie încîntată de ocazie.

Și, zîbind, cu fața aproape de a lui, domnișoara Hapciu spune:

— Ce zici de noi doi?

Și Sfîntul Fără-Mațe zice:

— Ce zici de Baroneasa Degerătură?

— Aia n-are buze, spune domnișoara Hapciu. Adică, *efectiv* n-are buze.

— Ce zici de Miss America?

— Ea oricum va fi celebră din cauza sarcinii... spune domnișoara Hapciu. Spune: Eu nu-s gravidă și *am* buze...

Directoarea Tăgadă și-a tăiat deja din degete. La fel și Sora Justițiară – și de la mâini, și de la picioare – cu același cuțit de dezosat pe care Lady Zdreanță l-a împrumutat de la Bucătarul Asasin pentru a-și tăia urechea. Planul lor e ca după ce sîntem salvați, să spună lumii cum le-a torturat domnul Whittier, ciopîrîndu-le bucățică cu bucățică în fiecare zi în care n-au fost în stare să producă o capodoperă. Sau doamna Clark s-a ocupat cu tăiatul în vreme ce domnul Whittier ținea locului victima care țipa pe masa lungă de lemn negru din salonul italian.

Masa e deja scrijelită de la loviturile date cu satîrul Bucătarului Asasin, lovituri de antrenament, lovituri timorate, lovituri încununate de succes.

— OK, spune Sfîntul Fără-Mațe, ce zici de Mama Natură?

E clar, vrea un masaj la picioare, un nou fel de-a și-o face. O treabă la labă. Altă metodă *hands-free* pe lîngă morcovul invizibil, ceara de lumîinare, piscina. E mai degrabă nevoie sexuală decît subiect romantic.

Ceva mai bine, zice domnișoara Hapciu. Zice:

— Dar știi ce și-a făcut la nas, nu?

Săraca domnișoară Hapciu, tușea mereu din cauza sporilor de mucegai pe care eram nevoiți să-i respirăm, dar chinul ei era nimic pe lîngă suferința Mamei Natură, care împrumutase un cuțit de tranșat ca să-și secționeze fiecare nară, pînă la rădăcina nasului, și acum clopoțeei ei clincheteau și cruste descuamate zburau în toate părțile cînd rîdea.

Dar aveam totuși nevoie de o poveste secundară romantică. *Oricare* i-ar fi fost desfășurarea.

De fapt, domnul Whittier a fost cel care i-a despicat nasul Mamei Natură.

— Dar e mort, spune doamna Clark.

Domnul Whittier a făcut-o înainte de-a muri, spune Veriga Lipsă. Cum toți ne retezăm degete și urechi, nimeni n-o să iasă de aici fără măcar o cicatrice ca lumea. Fără un ciot pe care să-l arate de aproape la televizor. Domnul Whittier a făcut-o ca să-i despartă pe Sfânt și pe Mama Natură. Să-i pedepsească pentru că s-au îndrăgostit.

În versiunea noastră, fiecare deget de la mână sau de la picior a fost mâncat de personajele negative, pe care n-o să le creadă nimeni.

Pețitorul i-a întrebat pe unii, pe alții, căutînd pe cineva dispus să-i reteze penisul. Pentru că tortura respectivă se potrivește perfect cu o veche glumă a familiei lui.

O singură tăietură, spune el, și toate problemele tale se rezolvă. Doar cu o sculă retezată zăcînd pe jos.

— Și-așa n-o folosesc la nimic, zice Pețitorul zîmbind. Și ne face cu ochiul.

Pînă acum nu s-a oferit nimeni să dea cu satîrul. Nu pentru c-ar fi prea scîrbos, prea oribil, ci pentru că l-ar așeza drept în loja de onoare. Nimeni dintre noi nu poate bate un penis retezat.

Și totuși, dacă ar face-o – și ar muri din cauza hemoragiei –, ar însemna că drepturile de autor se împart doar la cincisprezece. Paisprezece dacă domnișoara Hapciu s-ar grăbi odată să se sufoce cu mucegaiul. Treisprezece, dacă Miss America ar avea bunul-simț să moară la naștere.

Cum toți ne dăm bucățelele tăiate pisicii, Cora Reynolds s-a făcut uriașă.

— Dacă-ți tai scula, spune Directoarea Tăgadă, să nu cumva să i-o dai pisicii. Zice : N-am chef să mă gîndesc la așa ceva de cîte ori mă linge Cora pe față...

Scormonind după bandaje, am găsit costumele. Căutam în culise pînze curate pe care să le tăiem fișii, și am dat peste robe și vestoane de vodevil și operetă. Împăturite în hîrtie, împreună cu bucăți de naftalină, așezate în cufere și în pungi de haine, am dat peste crinoline și togi. Peste chimonouri și kilturi. Peste cizme și peruci și armuri.

Fiindcă doamna Clark a tăiat cablul mașinii de spălat, toate hainele pe care le-am adus cu noi put din cauza transpirației și a jegului. Fiindcă domnul Whittier a stricat centrala termică, în clădire e tot mai frig. Așa că am început să purtăm tunici și saronguri și jachete. Brocarturi satinat și catifele. Pălării de pelerini cu catarama de argint. Mînuși de piele albă lungi pînă la cot.

— Cu toate încăperile astea... spune Contesa Clarviziune, cu turbanul ei pe cap, împiedicîndu-se, tăindu-și degetele de la picioare, dar nu și brățara de securitate de la încheietură. Cu toate hainele astea... și sînge peste tot... spune ea, mă simt de parc-aș fi într-o poveste foarte sinistă de-a fraților Grimm.

Am purtat gulere de blană confecționate din animăluțe care se mușcau unele pe altele de cur. Vizoni și jderi și nevăstuici. Moarte, dar cu dinții bine înfipti.

Aici, în salonul italian, în genunchi, ținîndu-i mîna însîngerată și uitîndu-se în sus la nasul ei despicat, Sfîntul Fără-Mațe i-a spus Mamei Natură:

— Poți să te prefaci că mă iubești pentru tot restul vieții?

Și, în genunchi, a strecurat inelul cu diamant de trei carate, inelul roșu și lipicios pe care-l retezase cu tot cu deget de pe mîna lui Lady Zdreanță. Sfîntul a strecurat rămășițele scînteietoare ale lordului Zdreanță pe degetul pictat cu henna roșie al Mamei Natură.

Și stomacul i-a chiorăit.

Și ea a rîs, improșcînd peste tot cu sînge și bucăți de crustă.

Acum pînă și cămășile de mătase sau de pînză sînt scorțoase și îmbibate cu sînge. Degetele mănușilor atîrnă goale. Pantofii și cizmele sînt umplute cu șosete făcute ghem ca să înlocuiască degetele lipsă.

Gulerele de blană, nevăstuicile și jderii, sînt moi ca blana pisicii.

— Dați-i în continuare de mîncare pisicii, spune Miss America, și-o să poată fi curcanul nostru de Ziua Recunoștinței.

— Nici măcar în glumă... îi spune Directoarea Tăgadă, scărpinînd burta grasă a pisicii. Micuța Cora e *puiul meu*...

Cu rădăcinile castanii vizibile sub părul ei platinat, ca un etalon care arată cît am stat închiși aici, Miss America urmărește cu privirea mîța care curăță de carne un alt deget. Ridicîndu-și ochii spre Directoarea Tăgadă, zice :

— Dacă tu ai fost aia care mi-a luat roata de exerciții, o vreau înapoi. Cu mîinile ușor depărtate, zice : E din plastic roz și cam *atîta* de mare. Ți-o amintești, nu ?

Măturînd părul de pisică de pe bandajele ei de mătase galbenă, Directoarea spune :

— Și de copilul din burtă ce zici ?

Și, mîngîindu-și burtica, Miss America spune :

— Pețitorul ar trebui să-mi dea *mie* penisul lui să-l mănînc. Spune : Eu sînt aia care *nu mănîncă* pentru doi...

Fișa postului

Un poem despre Directoarea Tăgadă

— Un ofițer de poliție, spune Directoarea Tăgadă, trebuie să-l protejeze
pînă și pe un satanist.
N-are de ales.

Directoarea Tăgadă pe scenă, mînele de tweed ale
jachetei

 îi dispar la spate,
 unde mîinile ei ascunse se ating,
 în postura din fața unui pluton de execuție.

Părul ei grizonat e tuns scurt dinadins ca să pară
țepos.

Pe scenă, în loc de lumina unui reflector, o secvență de
film:

 În alb-negru, cu paraziți, înregistrarea unei camere
video de securitate:

 suspecți arestați, stînd în șir pentru a fi
 identificați de vreun martor.

 Suspecți luptîndu-se cu cătușele, cu hainele
 trase peste cap, intrînd în tribunal.

Pe scenă stă Directoarea Tăgadă, cu umflătura
tocului de umăr al pistolului
bombîndu-i reverul jachetei.

Tivul fustei de tweed aproape îi ajunge la bascheții ei
răsfrînți,
 cu șireturile înnodate de două ori.

Spune:

— E datoria unui ofițer al legii să moară pentru
fitecine.

Ai putea muri pentru ăia care iau cîinii la șuturi.

Pentru dependenții de droguri. Pentru comuniști.

Pentru luterani.

Ai putea muri protejînd și servind băieți de bani gata.

Pedofili. Pornografi. Prostituate.

Dacă glonțul următor ți-e sortit.

Cu fața năpădită de victime și criminali, în alb-negru,

Directoarea Tăgadă spune :

— Ai putea muri pentru transexualii
care trăiesc din ajutor social...

Sau pentru travestiți.

Pentru oameni care te urăsc și pentru oameni care te-ar
numi erou.

N-ai cum să faci diferența cînd îți vine sorocul.

— Și dacă ești prost de-a binelea, spune Directoarea
Tăgadă, mori făcîndu-ți
încă speranțe.

Că ai făcut lumea puțin mai bună.

Și că poate, poate că moartea ta
e ultima.

Exod

O poveste de Directoarea Tăgadă

Să ne înțelegem.

Nimeni de-aici nu-i ia apărarea Corei.

Cu vreo doi ani în urmă a fost singura dată când s-a întâmplat ceva asemănător. În fiecare primăvară și toamnă toți angajații agenției locale urmează un curs care să le reîmprospăteze cunoștințele despre respirația gură la gură. Despre resuscitarea cardio-respiratorie. Fiecare grup se întâlnește în cabinetul sanitar ca să exerseze masajul cardiac pe manechinul din dotare. Lucrează perechi, directoarea agenției pompează pieptul, celălalt îngenunchează, prinde manechinul de nas și-i suflă aer în gură. Manechinul e un model Betty Suflătoarea, doar cap și tors. Fără brațe sau picioare. Cu buze albastre de cauciuc. Cu ochii de plastic turnat, privind fix. Ochi verzi. Și totuși, cei care le produc, oricine-or fi, i-au lipit gene lungi. I-au lipit o perucă *glamour*, de femeie seducătoare din anii '40, al cărei păr roșu e atât de mătăsos încât nici nu-l simți printre degete pînă cînd cineva îți spune „Ia-o, mă, mai ușor...“.

În timp ce îngenunchea lîngă manechin și își rășchira unghiile date cu oja roșie pe pieptul lui, directoarea agenției, directoarea Sedlak, le-a spus că toate păpușile astea sînt turnate după masca mortuară a unei tinere franțuzoaice.

— E o poveste adevărată, le-a spus ea.

Fața asta de pe podea e a unei fete care s-a sinucis și a fost pescuită din apă acum mai bine de un secol. Avea aceleași buze albastre. Aceeași ochi stinși, privind fix. Toate Suflătoarele Betty sînt făcute după fața tinerei care s-a aruncat în Sena.

N-o să aflăm niciodată dacă s-a sinucis din dragoste sau din singurătate. Dar detectivii de atunci au luat un mulaj de gips al feței, ca s-o poată identifica, și, câteva zeci de ani mai târziu, un fabricant de jucării a intrat în posesia măștii și a folosit-o ca să toarne fața primei păpuși Betty.

Cu toate că există riscul ca odată și-odată, într-o școală sau uzină sau în armată, cineva să se aplece peste ea și să recunoască fața surorii, mamei, fiicei sau soției moarte demult, fata asta moartă e sărutată de milioane de oameni. Timp de generații, milioane de necunoscuți și-au atins buzele de ale ei, exact buzele fetei înecate. Pentru tot restul istoriei, pretutindeni în lume, oamenii vor încerca să salveze aceeași femeie moartă.

Femeia asta care nu dorea decît să moară.

Fata transformată în obiect.

Nimeni nu spune propoziția de mai sus. Dar nimeni n-a avut de ce s-o spună.

Așa că, anul trecut, Cora Reynolds împreună cu alții se duc la cabinetul sanitar și o scot pe Betty Suflătoarea din valiza ei de plastic albastru. O așază pe linoleum. Îi tamponează gura cu apă oxigenată. Procedura standard de igienă. O altă prevedere locală. Directoarea Sedlak își așază palmele în mijlocul pieptului lui Betty. Pe stern. Cineva îngenunchează ca s-o prindă de nas. Directoarea apasă pieptul de plastic. Și tipul aflat în genunchi, cu buzele lipite de buzele de cauciuc ale lui Betty, începe să tușească.

Se lasă pe spate, pe călcîie, tușind. Apoi scuipă. Pleosc, o flegmă acolo pe linoleumul din cabinet. Tipul își șterge gura cu dosul mîinii și zice :

— Mă-sa, ce pute.

Și ceilalți strînși în jurul lui, inclusiv Cora Reynolds, restul grupei, se apleacă mai aproape.

Ghemuit pe vine, tipul zice :

— E ceva înăuntru. Își acoperă gura și nasul cu mîna. Cu fața întoarsă într-o parte, cît mai departe de gura de

cauciuc, dar încă privind păpușa, zice: Încă o dată. Apas-o din nou. Tare.

Aplecată peste Betty, cu podul palmelor pe pieptul ei, directoarea apasă.

Și un balonaș grăsos se umflă între buzele de cauciuc albastru ale păpușii. Făcut dintr-un lichid ca un sos de salată, subțire și lăptos, balonașul se tot mărește. Cît o perlă grasă și cenușie. Apoi cît o minge de ping pong. Cît una de baseball. Pînă se sparge. Împroșcînd peste tot supa aia grăsoasă, albicioasă. Cultura aia subțire de laborator împrăstie un nor puturos în încăpere.

Pînă în ziua aia, toată lumea a avut acces liber la cabinetul sanitar. Puteau să se închidă înăuntru. Să desfacă patul pliant și să tragă un pui de somn în pauza de prînz. Sau dacă aveau o migrenă. Sau crampe. Aici găseau trusa de prim ajutor. Toate bandajele și aspirina. N-aveai nevoie de permisiunea cuiva. În cabinet e doar patul pliant, un corp de bucătărie cu o chiuvetă de metal pentru spălatul mîinilor, un întrerupător pe perete. Valiza albastră de plastic în care e livrată Betty Suflătoarea n-are încuietore.

Grupul o rostogolește pe Betty pe o parte, și din colțul gurii, mai întîi picură, pic, pic, apoi curge un firicel subțire, un terci cremos. Parte din materia apoasă i se scurge pe obrazul roz de cauciuc. Parte îi rămîne prinsă între buze, între dinții de plastic. Cea mai mare parte se adună pe jos într-o băltoacă.

Păpușa asta, acum o franțuzoaică. O fată care s-a înecat. O victimă a ei înseși.

Stau toți acolo, respirînd în dosul mîinii sau batistei. Clipesc și le dau lacrimile de la miros. Gîtlejurile le alunecă în jos și le saltă înapoi în timp ce înghit și înghit, încercînd să forțeze papara și șunca și cafeaua și terciul de cereale cu lapte și iaurtul de piersici și brișele englezești și brînză dulce să le rămînă în stomac.

Tipul care a făcut gură la gură apucă sticla de apă oxigenată și-și dă capul pe spate. Luînd vreo două

înghițituri, își clătește gura. Cu fața nemișcată spre tavan, cu ochii închiși, cu gura deschisă, face gargară cu apă oxigenată. Apoi se îndoaie de mijloc și scuipă în chiuveta de metal.

Toți respiră mirosul de înălbitor al apei oxigenate, sub damful de latrină care iese din plămînii Suflătoarei Betty. Directoarea cere să fie adusă o trusă de investigații pentru infracțiuni sexuale. Bețișoarele cu vată și lamelele de sticlă și mănușile.

Cora Reynolds era printre ei, stînd atît de aproape încît a lăsat o urmă alunecoasă de mîzgă pînă la biroul ei. După ziua respectivă, agenția County Facilities a pus yală pe ușă și i-a dat Corei cheia. De atunci, cînd ai crampe, te treci pe o listă, cu data și ora, înainte să primești cheia. Cînd te doare capul, îi ceri Corei o aspirină.

Cei din echipa de la laboratorul statal, după ce au primit mostrele prelevate și au analizat lamelele și culturile, au spus: Glumiți, nu?

Da, au spus ei, scurgerea aia era într-adevăr spermă. Parte din ea veche de vreo șase luni. De pe vremea ultimei sesiuni de gură la gură. Dar era atît de multă. În plus, cînd au analizat ADN-ul, marcatorii genetici au arătat că provenea din eforturile a doisprezece pînă la cincisprezece bărbați.

Tipii de la agenția districtuală au zis: da, da. A fost doar o glumă proastă. Lăsați-o baltă.

Exact asta fac oamenii: transformă obiecte în persoane, persoanele în obiecte.

Nimeni nu spune că e vina tipilor de la district. Că s-au făcut de rahat.

Nu-i o surpriză că manechinul Betty a fost luat acasă la ea de Cora. A reușit să-i clătească întrucîtva plămînii. I-a spălat și i-a aranjat peruca roșie extravagantă. Cora a cumpărat o rochie nouă pentru torsul lipsit de brațe și picioare. Și un colier de perle false. Cora nu putea arunca la gunoi ceva atît de neajutorat. I-a rujat buzele albastre.

I-a rimelat genele lungi. A dat-o cu fard de obraz. Cu parfum din belșug ca să acopere mirosul. I-a mai pus niște clipsuri drăguțe. N-ar mira pe nimeni faptul că-și petrecea toate nopțile pe canapeaua din apartamentul ei, uitîndu-se la televizor și pălăvrăgind.

Doar ele două : Cora și Betty. Pălăvrăgind în franceză.

Și totuși nimeni nu o numește pe Cora țicnită. Poate zic doar că-i un suflet milos.

Conform reglementărilor locale, ar fi trebuit să introducă manechinul vechi într-o pungă de plastic și s-o pună pe raftul de sus undeva în camera în care se țin probele. S-o uite acolo. Pe *Betty*, nu pe Cora. Abandonată. Fermentînd în interior. Neluată în seamă, acolo împreună cu pungile de pastile și cocaină. Cu sticlulele și baloanele pline cu bile de cocaină și heroină. Cu toate pistoalele și cuțitele care așteaptă să apară în cîte-o sală de judecată. Toate pungile și baloanele alea imputîndu-se treptat, devenind tot mai mici, pînă mai rămîne în ele destul pentru a obține condamnarea pentru infracțiune. Toate obiectele alea folosite.

Dar nu, au încălcat regulile. I-au dat voie Corei să ia manechinul acasă.

Nimeni nu voia s-o vadă îmbătrînind singură.

Cora. Era genul acela de femeie care nu putea cumpăra doar un singur animăluț de pluș. Una din îndatoririle ei era să cumpere cîte o jucărie pentru fiecare copil care venea să dea o declarație. Pentru fiecare copil luat în custodie de către tribunal. Pentru fiecare copil neglijat plasat spre îngrijire într-o familie. La magazinul de jucării, Cora lua o maimuțică de pluș dintr-un coș plin cu animale... dar era atît de singură în căruciorul de cumpărături. Așa că alegea și o girafă cu blăniță ca să-i țină companie. Apoi un elefant de pluș. Un hipopotam. O bufniță. La un moment dat, erau mai multe animale în căruciorul ei decît în coș. Iar animalele rămase acolo aveau ba un ochi lipsă, ba o ureche zdrențuită, ba o

cusătură pleznită. Umplutura dădea pe dinafară. Țăstă erau animale pe care nu le dorea nimeni.

Nimeni n-a simțit strângerea ei de inimă din clipa aia. Sentimentul unei căderi îndelungate din vârful celui mai înalt *montagne russe* din lume, sentiment care a lăsat-o goală pe dinăuntru. Doar un tub de piele cu găuri strâmte la fiecare capăt. Un obiect.

Tigrișorii ăia jegosi, din care curgeau ațele. Renii de pluș striviți. Ursuleții panda ferfeniți, micile bufnițe pătate și Betty Suflătoarea, toate i-au umplut apartamentul. Un alt soi de încăpere pentru probe.

Asta fac oamenii...

Cora, săraca de ea. Acum încearcă să le taie limba unora. Să-i infecteze cu paraziți. Să obstrucționeze justiția. Fură din avutul obștesc. Și nu-i vorba de dispariția articolelor de papetărie: stilouri, capsatoare, hîrtie de copiator.

Cora comandă materialele astea. În fiecare vineri colectează fișele de pontaj de la toată lumea. În fiecare marți distribuie salariile. Predă toate rapoartele de cheltuieli la contabilitate pentru rambursări. Răspunde la telefon: „Departamentul minori și cazuri familiale“. Cumpără un tort și dă o felicitare la semnat tuturor cînd e ziua cuiva. Asta-i slujba ei.

Cora Reynolds n-a făcut nimănui probleme înainte să sosească fetița și băiețelul din Rusia. Adevărata problemă e că ea n-ajunge să vadă niciodată o puștoaică cu codițe și pistrui dacă n-a fost futută de cineva.

Fiecare zvăpăiat, fiecare drac de copil în salopetă, cu o praștie în buzunarul de la spate, Cora îi întâlnește doar fiindcă au fost obligați s-o sugă. Fiecare zîmbet cu strungăreață e doar o mască aici. Fiecare genunchi înverzit de iarbă e un indiciu. Fiecare vînație, un reper. Pentru fiecare semn cu ochiul, chițait sau chicotit, există cîte-o căsuță de bifat în formularul de primire a victimelor.

E îndatorirea ei să supravegheze traseul formularelor de interviu. Să supravegheze copiii, dosarul fiecărui caz, fiecărei anchete. Pînă s-a întîmplat ce s-a întîmplat Cora Reynolds a fost cel mai bun manager de birou posibil.

Tot ce pot face aici e să limiteze daunele. Unui copil care-a pățit-o n-ai ce să mai faci. Odată ce i-ai tras-o, nu-i mai iese din minte. Copilul e distrus pentru totdeauna.

Nu, cei mai mulți ajung aici tăcuți. Cu vergeturi. Deja între două vîrste. Fără să zîmbească.

Ajung aici și primul pas e interviul de evaluare, luat cu ajutorul păpușii *cu anatomie detaliată*. Care e diferită de o păpușă *cu anatomie corectă*, dar mulți le confundă. Și Cora le-a confundat.

O păpușă obișnuită cu anatomie *detaliată* e făcută din pînză și e cusută ca un animal de pluș. Are părul din sfori împletite. Marea diferență dintre ea și o păpușă de cîrpe oarecare stă în detalii: un penis flasc și testicule. Sau un vagin dantelat din pînză. Un șiret strîns în dos pentru a simula un anus. Doi nasturi cusuți pe piept drept sfîrcuri. Păpușile astea le folosesc pentru reconstituiri copiii ajunși aici. Pentru a demonstra ce a făcut mami sau tati sau noul prieten al lui mami.

Copiii își vîră degetele în păpușile astea. Le trag de părul lor de sfoară. Le strîng de gît și le scutură pînă le cad capetele umplute cu cîrpe. Le lovesc și le ling și le mușcă și le sug, și e îndatorirea Corei să coasă sfîrcurile la loc. Găsește ea alte două bile de sticlă cînd micul scrot de fetru e smucit prea tare.

Tot ce li s-a făcut copiilor li se face păpușilor ăstora.

Nimeni nu ajunge din întîmplare să aibă o slujbă ca asta.

Curg ațele din păpuși, din cauza atîtor copii abuzați care le molestează. Prea mulți băieței ciocăniți sug același penis roz de fetru. Prea multe fetețe au vîrît cu de-a sila un deget, două, trei degete în același vagin căptușit cu mătase. Rupîndu-l la vîrfuri. Mici hernii de vată se umflă sub pînză. Sub hainuțele lor, păpușile sînt

îngălate, murdare. Lipicioase și urît mirositoare. Materialul e mototolit în gîlme și ciupit de cicatrici acolo unde cusăturile au dispărut.

Păpușile astea, băiețelul și fetița de cîrpe de care toată lumea poate abuza.

Și, firește, Cora a făcut ce-a putut ca să le țină curate. Le-a cusut la loc. Dar într-o zi a căutat pe net altele noi. O nouă pereche.

Undeva există oameni care-și fac un rost din cusutul vaginurilor minuscule în formă de buzunar și a scroturilor ca niște portmonee. Care îmbracă păpușile astea în rochițe de stambă înflorate și în salopete. Dar, de data asta, Cora a vrut ceva durabil. Așa că a căutat pe internet. A comandat o pereche de la un producător de care nu mai auzise. Și de data asta a făcut confuzia între anatomie *detaliată* și anatomie *corectă*.

Cu anatomie corectă, a cerut ea, un băiat și o fetiță. Cel mai scăzut preț. Durabile. Ușor de curățat.

Un motor de căutare i-a oferit două păpuși. Făcute în fosta Uniune Sovietică. Cu brațe și picioare flexibile. Cu anatomie corectă. Pentru că erau cele mai ieftine, și pentru că asta era politica de achiziții, a făcut comanda.

Mai tîrziu, nimeni n-a întrebat de ce comandase păpușile astea. Cînd a sosit coletul, cutia de carton maro mare cît un șifonier cu patru sertare, cînd tipul de la livrări a adus-o pe o platformă cu roțile și a lăsat-o lîngă biroul ei, cînd a pus-o să semneze de primire, atunci și-a dat prima oară seama că s-ar putea să fi făcut o greșală.

În clipa în care au deschis cutia, cînd au văzut ce era înăuntru, era deja prea tîrziu.

Cora și unul dintre detectivi au scos capsulele de metal și au scormonit prin straturile de folie cu bule de aer, au scormonit pînă cînd au dat de un picior. Un picior trandafiriu de copil, cu cinci degetușe perfecte ieșind în afară din boabele de polistiren expandat și din plasticul de împachetat...

Detectivul a clătinat unul dintre degetele piciorului. S-a uita la Cora.

— Astea erau cele mai ieftine, a spus Cora. A spus: Nu prea ai de unde alege.

Piciorul era din cauciuc roz, cu unghii transparente, tari. Pielea era moale, fără nici un pistrui, aluniță sau vinișoară. Detectivul a prins piciorul de încheietură și l-a ridicat, dînd la iveală un genunchi trandafiriu și catifelat. Apoi o coapsă trandafirie. Apoi a urmat o ploaie de boabe albe de polistiren. Bulele de plastic au pocnit, fișiile au căzut. Și o fetiță trandafirie, goală pușcă, atîrna din pumnul detectivului ridicat înspre tavan. Părul ei blond cădea în bucle, măturînd podeaua. Brațele goale îi spînzurau de o parte și de cealaltă a capului. Gura căscată într-o uimire mută îi arăta dinții albi, mici cît niște perle, și cerul gurii roz și neted. O fetiță la vîrsta vîntătorilor de Paști după ouăle de ciocolată, a primei împărtășanii și a statului pe genunchii lui Moș Crăciun.

Cum o gleznă era prinsă în strînsoarea detectivului, celălalt picior atîrna, îndoit din genunchi. Între picioare, desfăcut acolo, nu doar corect anatomic, ci și... perfect, era vaginul trandafiriu al fetei. Cu labiile mai întunecate, curbate înăuntru.

Încă în cutie, uitîndu-se în sus la fetiță, la ei toți, era un băiețel gol pușcă.

O broșură a căzut fluturînd pe podea.

Apoi brațele Corei s-au repezit în jurul fetei, strîngîndu-i moliciunea ca de pernă, căutînd o folie de plastic pe care s-o înfășoare în jurul trupușorului.

Detectivul a zîmbit, clătinînd din cap, ținîndu-și ochii strîns închiși și spunînd:

— Te pricepi de minune la *procurat*, Cora.

Cora o ținea pe fetiță, ascunzîndu-i cu o mînă fesele rozalii. Cu cealaltă sprijinind căpșorul blond la piept, Cora a spus:

— E o greșeală.

Broșura spunea că păpușile erau din silicon moale, turnat, din cel folosit la implanturile mamare. Dacă erau ținute sub o pătură electrică, puteau păstra căldura pentru ore întregi de plăcere. Pielea lor acoperea un schelet din fibră de sticlă, cu articulații de oțel. Părul le fusese implantat, şuviță cu şuviță, în scalp. Păr pubian nu aveau. Păpușa de gen masculin avea un prepuț opțional care putea fi rulat peste gland. Cea de gen feminin avea un himen de plastic înlocuibil, care putea fi comandat. Ambele păpuși, spunea broșura, aveau gîturi și recturi adînci, *potrivite pentru o penetrare orală și anală viguroasă*.

Siliconul avea memoria formei și se întorcea la ea, orice ai fi făcut. Sfîrcurile puteau fi întinse pînă la de cinci ori lungimea lor fără să se rupă. Labiile, scrotul, rectul puteau fi întinse pentru a se acomoda *aproape oricărei dorințe*. Păpușile, spunea broșura, suportau *ani întregi de satisfacere violentă, susținută*.

Pentru curățare se folosea pur și simplu săpun și apă.

Dacă erau lăsate la soare, culorile ochilor și buzelor puteau păli, spunea broșura în franceză, spaniolă, engleză, italiană și ceea ce părea chineză.

Siliconul era garantat inodor și insipid.

La prînz, Cora s-a dus să cumpere o rochiță, o pereche de pantalonași și o cămășuță. Cînd s-a întors la biroul ei, cutia era goală. Boabele de polistiren expandat și ambalajul de plastic pocneau la fiecare pas sub tălpile ei. Păpușile nicăieri.

În camera de gardă, l-a întrebat pe dispecer dacă știa ceva. Omul a ridicat din umeri. În camera de recreere, un detectiv i-a spus că poate avea nevoie cineva de ele pentru un caz. Omul a ridicat din umeri și a spus:

— Doar la *asta* se folosesc...

Afară, în hol, l-a întrebat pe un alt detectiv dacă le văzuse.

A întrebat: unde erau păpușile-copii?

Strîngea din dinți. Punctul dintre sprîncene o dureau de cît și le încruntase. Își simțea urechile arzînd. Fierbinți, parcă topite.

A găsit păpușile în biroul directoarei. Stînd pe sofa. În pielea goală, zîmbind. Cu fețele pline de pistrui, nerușinîndu-se de nimic.

Directoarea Sedlak trăgea de unul dintre sfîcurile băiatului. Cu degetul mare și arătătorul, doar cu unghiile de un roșu închis, directoarea răsucea și trăgea de sfîrcul roz. Trecîndu-și degetele celeilalte mîini în sus și-n jos printre picioarele fetei, directoarea spunea :

— Măi să fie, parcă-i adevărată.

Cora i-a spus directoarei că-i pare rău. S-a aplecat să-i dea băiatului părul de pe frunte și a spus că habar n-avusese. I-a încrucișat fetei brațele peste sfîcurile trandafirii. Apoi i-a încrucișat și picioarele din genunchi. I-a pus băiatului mîinile desfăcute în poală. Păpușile zîmbeau acolo nemișcate. Amîndouă aveau ochi de sticlă albaștri, păr blond. Dinți strălucitori de porțelan.

— De ce-ți pare rău ? a întrebat directoarea.

Pentru că irosise fondurile locale, a răspuns Cora. Cumpărînd ceva atît de scump pe nevăzute. Crezuse că face o afacere. Acum agenția avea să rămînă cu vechile păpuși de cîrpe pentru încă un an. Agenția n-avea ce face, și păpușile astea trebuiau distruse.

Și directoarea Sedlak i-a zis :

— Nu fi prostuță. Și-a trecut degetele prin părul blond al fetei, spunînd : Nu-i nici o problemă. Spunînd : Le putem folosi pe astea.

Dar păpușile, a spus Cora, erau prea adevărate.

Și directoarea a zis :

— Sînt din cauciuc.

Silicon, a zis Cora.

Și directoarea a spus :

— Dacă te-ajută, gîndește-te la ele ca la niște prezervative de treizeci de kilograme...

În aceeași după-amiază, cînd Cora abia trăgea hainele pe băiat și pe fetiță, detectivii au venit la ea în birou să le ceară. Pentru interviuri. Pentru investigații. Cerînd să le fie rezervate pentru cîte-o evaluare secretă pe teren. Cerîndu-le peste noapte, ca să le poată folosi dis-de-dimineață. Peste weekend. Preferabil fetița, dar dacă nu era disponibilă mergea și băiatul. Pînă la sfîrșitul primei zile, amîndouă păpușile erau rezervate pentru tot restul lunii.

Dacă era nevoie urgentă de o păpușă, le oferea păpușile de cîrpe.

De cele mai multe ori, detectivul zicea c-o să aștepte.

Cu tot valul ăsta de noi cazuri, nimeni nu i-a adus nici măcar un singur dosar.

Timp de aproape o lună, Cora a văzut băiatul și fetița doar cîte-o clipă, doar cît să le înmîneze altui detectiv. Și următorului. Și următorului. Și nu era niciodată limpede cine ce făcea, dar fetița sosea și pleca, într-o zi cu urechile găurite, apoi cu un piercing în buric, apoi cu buzele rujate, apoi duhnind a parfum. Băiatul a sosit, la un moment dat, cu un tatuaj. Un lanț de spini în jurul mușchiului firav de la pulpă. Altă dată, cu sfîrcurile găurite de niște inele de argint. Apoi cu penisul găurit. Odată, cu părul blond mirosind acru.

Mirosind a gălbenele.

Ca pungile de marijuana din camera cu probe. Camera aia plină cu pistoale și cuțite. Pungile de marijuana și cocaină care mereu cîntăreau mai puțin decît ar fi trebuit. Camera aia, întotdeauna următoarea oprire pentru detectivul care lua cîte-o păpușă cu el. Cu fetița sub braț, umbla la pungile cu probe. Vîra ceva în buzunar.

În biroul directoarei, Cora i-a arătat chitanțele pe care i le trimiteau detectivii pentru ramburs. O chitanță pentru o cameră de hotel, în aceeași noapte în care detectivul o luase pe fetiță cu el pentru un interviu de a doua zi dimineață. Camera de hotel era pentru o pîndă, spusese detectivul. Un altul în noaptea următoare, tot cu fetița,

o cameră de hotel, o masă comandată la room-service. Un film pentru adulți comandat pe circuitul închis. Altă pîndă, spusese el.

Directoarea Sedlak s-a uitat la ea. Cora stătea acolo, aplecată peste biroul ei, tremurînd atît de violent încît chitanțele îi fluturau în mînă.

Directoarea s-a uitat la ea și a zis :

— Și ce vrei să spui?

E clar ce se întîmplă, a spus Cora.

Și, așezată la biroul ei de lemn, directoarea s-a pus pe rîs.

I-a spus :

— Ia-o drept o plată cu aceeași măsură. Toate femeile alea, a spus directoarea, care scandează și protestează împotriva revistei *Hustler*, spunînd că pornografia transformă femeia într-un obiect... Ei, a spus ea, ce crezi că reprezintă un vibrator? Sau sperma unui donator de la o clinică?

Unii bărbați nu vor decît poze cu femei goale. Dar unele femei nu vor decît scula unui bărbat. Sau sperma lui. Sau banii.

Ambele sexe au aceeași problemă cu intimitatea.

— Nu te mai tot agita atîta pentru niște păpuși de cauciuc, i-a spus Corei directoarea Sedlak. Dacă ești geloasă, du-te și cumpără-ți un vibrator drăguț.

Încă o dată, asta fac oamenii...

Nimeni nu bănuia încotro o vor lua lucrurile.

În aceeași zi, Cora a ieșit la prînz și a cumpărat niște Superglue.

Și la următoarea rotație, cînd a primit păpușile înapoi, înainte să le dea altui bărbat, Cora a stors Superglue în vaginul fetei. În gurile ambilor, lipindu-le limbile de cerul gurii. Pentru a le încheia buzele. Apoi a stors lipici și în dos, să le închidă anusurile. Să-i salveze.

Cu toate astea, în ziua următoare, un detectiv a întrebat-o dacă n-avea o lamă pe care o putea folosi. Sau un cuțit X-Acto. Sau un briceag automat.

Și cînd l-a întrebat : „De ce ? La ce-i trebuia ?“, el zice : „La nimic. Lasă. Găsesc eu ceva în camera cu probe“.

Și în ziua următoare băiatul și fetița erau amîndoi tăiați, încă moi, dar acoperiți de cicatrice. Crestați. Scobiți. Mirosind încă a lipici, însă tot mai puternic a lichidul dinăuntrul Suflătoarei Betty care-i pătase covorul de acasă.

Motanul Corei mirosea petele astea ore întregi. Nu le lingea, dar le amușina așa de parcă ar fi fost aurolac sau cocaină din camera probelor.

Atunci Cora a ieșit la prînz și a cumpărat o lamă. Două. Trei lame. Cinci.

La următoarea rotație, cînd fetița ajunge pe biroul ei, Cora o duce la baie și o așază pe marginea chiuvetei. Îi șterge cu un șervețel rujul de pe buzele roz. Îi spală și piaptănă părul uns. În timp ce următorul detectiv bate deja în ușa încuiată a băii, Cora îi spune fetiței :

— Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă... Îi spune : O să fie bine.

Și vîră o lamă adînc în vaginul moale de silicon. În gaura făcută de bărbat cu cuțitul. Dîndu-i capul pe spate, Cora introduce o altă lamă adînc în gîtlejul de silicon. A treia lamă sfîrșește înăuntrul anusului zdrențuit, destupat, al fetei.

Cînd sosește și băiețelul, cînd îl găsește aruncat cu fața în jos pe brațul scaunului ei, Cora îl duce la baie, împreună cu ultimele două lame.

Plătește cu aceeași măsură.

A doua zi vine un detectiv tîrînd fata de păr. O lasă să cadă pe jos, lîngă biroul ei. Scoțînd o agendă și un stilou din buzunarul vestonului, scrie : „Cine a avut-o ieri ?“.

Și, ridicînd-o de pe podea, netezindu-i părul, Cora îi spune un nume. Unul la întîmplare. Al unui alt detectiv.

Ochii i se îngustează și, scuturînd din cap, omul cu agendă și stilou zice :

— Pifda măfii dă ficălos !

Cînd vorbește se întrevăd jumătățile limbii ținute împreună de copci negre.

Detectivul care-l aduce pe băieţel şchiopătează.

Toate cele cinci lame au dispărut.

După asta, Cora a trebuit să discute cu cineva de la o clinică.

Nimeni nu ştie cum a intrat în posesia specimenului ăluia biologic din laborator.

După asta, fiecare bărbat din departament îşi scarpină scrotul prin pantaloni. Îşi ridică braţul ca o maimuţă, să-şi scarpine părul de la subsuoară. Din câte ştiu n-au făcut sex cu nimeni. În nici un caz nu poate fi vorba de lăţei.

Tot cam pe atunci, nevasta unuia dintre detectivi vine la secţie. A găsit petele minuscule de sînge pe care le lasă păduchii laţi. Ca de piper roşu, împröscate pe albul chiloţilor sau în interiorul tricourilor albe, oriunde hainele intră în contact cu părul de pe corp. Pete mici de sînge, sînge, sînge. Poate că nevasta le-a găsit în lenjeria bărbatului. Poate într-a ei. Ăştia-s oameni cu facultate şi casă în suburbii, care cumpără de la mall şi n-au experienţă cu lăţei. Acum toate mîncărimile capătă un sens.

Şi acum nevasta e întăritată rău de tot.

Şi nici vorbă să ştie că-i versiunea „păpuşă de cauciuc“ a lăţeiilor cu care te pricopseşti de la un colac de WC. Fără îndoială asta i-ar spune bărbatul. Doar atît a reuşit Cora să obţină în grabă de la clinica locală. Spirocheţii nu trăiesc pe silicon. Nu poţi transmite hepatita dacă n-ai leziuni ale pielii. Sînge. Salivă. Nu, păpuşile-s adevărate, dar nici chiar *aşa* de adevărate.

Dacă vreo nevastă lasă să treacă de la ea, te pomenesci că săptămîna viitoare o să le aducă, ei şi copiilor, vreun herpes. Gonoree. Chlamydia. SIDA. Aşa că o ia pe Cora la întrebări:

— Cu cine şi-o trage bărbatu-meu în pauza de prînz?

Ajunge să arunce o singură privire înspre Cora, cu freza ei dată cu spray, cu perlele, ciorapii de nailon pînă

la genunchi și costumele ei cu pantaloni, și nici o nevastă n-o să dea vina pe ea. Cora, cu șervețele vechi de hîrtie dosite în mînele cardiganului. Cora, avînd pe birou o farfurie cu bomboane decorative de zahăr ars în formă de fundițe. Cu bucăți din benzile desenate *Family Circus* prinse de panoul ei de plută.

Și totuși, nimeni nu zice că n-ar fi atrăgătoare.

Însă apoi nevasta o vede pe directoarea Sedlak, cu unghiile ei roșii-roșii.

N-a fost nimeni să nu fie uluit cînd Cora a fost chemată la o mică discuție între patru ochi.

Nimeni n-a avut cum să-i spună că zilele ei erau numărate.

Directoarea îi spune să ia loc de cealaltă parte a mesei mari de lemn. În biroul ei cu fereastra înaltă. Directoarea e așezată în contralumină, pe fundalul mașinilor din parcare. Îi face semn Corei să se aplece mai aproape.

— Mi-a fost greu, spune directoarea, să decid dacă întreaga echipă a înnebunit, sau dacă tu ai... reacționat exagerat.

Nimeni n-a simțit strîngerea ei de inimă din clipa aia. A înlemnit acolo. Asta facem noi: ne transformăm pe noi înșine în obiecte. Transformăm obiectele în noi înșine.

Milioanele alea de oameni din toată lumea care încă încearcă s-o salveze pe Betty Suflătoarea. Poate c-ar trebui să-și vadă de-ale lor. Poate că-i prea tîrziu.

Copiii, zice directoarea, sînt ăia care rup păpușile. Așa a fost mereu. Copiii abuzați abuzează și ei de ce pot. Fiecare victimă găsește o victimă. E un ciclu. Zice:

— Cred c-ar trebui să-ți iei liber o vreme.

Dacă v-ajută, gîndiți-vă la Cora Reynolds ca la un prezervativ de șaizeci de kilograme.

Nimeni nu spune asta. Dar nimeni n-are de ce s-o spună.

Nimeni nu-i spune să se ducă acasă și să se pregătească de ce e mai rău.

Ca să-și păstreze slujba, Cora va trebui s-o dea înapoi pe Betty, despre care se spune că e la ea acasă. Va trebui să renunțe la jucăriile de pluș cumpărate cu banii agenției. Să predea cheile de la cabinetul sanitar. Imediat. Și să pună păpușile cu anatomie corectă la dispoziția întregului personal. Primul venit, primul servit. Imediat.

Cora s-a simțit ca și cum ar fi condus un milion de miliarde de kilometri cu viteză prea mare, fără centură de siguranță, și ar fi dat de un prim semafor roșu. Resemnare amestecată cu ușurare obosită. Cora, doar un tub de piele, cu câte un orificiu la fiecare capăt. Un sentiment groaznic, dar a ajutat-o să-și facă un plan.

În ziua următoare, la lucru, n-o vede nimeni intrînd în camera probelor. Acolo unde sînt cuțite mirosind a sînge și Superglue, pe care le poate lua oricine.

Deja se formează o coadă în fața biroului ei. Așteaptă cu toții ca vreun detectiv să aducă înapoi unul din copii. Oricare. Amîndoi arată la fel cu fața în jos.

Dar Cora Reynolds nu e fraiera nimănui. Nimeni nu-i spune *ei* ce să facă.

Apare un detectiv cu băiatul atîrnîndu-i sub un braț, și fetița sub celălalt. Bărbatul îi lasă pe amîndoi pe birou, și mulțimea se îmbulzește, apucînd picioarele de silicon.

Nimeni nu știe cine e cu adevărat nebun.

Și Cora are în mînă un pistol, cu eticheta de înregistrare atîrnînd încă de-o sfoară. Cu numărul cazului scris pe ea. Cora face semn cu țeava armei înspre cele două păpuși.

— Ia-le, spune ea. Și vino cu mine.

Băiețelul poartă doar chiloțeei lui albi, murdăriți în spate de vaselină. Fetița, doar un slip de satin, întărit de la atîtea pete. Cu un singur braț, detectivul apucă păpușile grele cît doi copii, și le strînge la piept. Cu inelele lor din sfircuri și tatuajele și păduchii lor lați. Mirosind a fum de iarbă și a lichidul care se scurge din Betty Suflătoare.

Fluturînd pistolul, Cora îl îndrumă spre ușa biroului.

Cu toți bărbații ăia dîndu-i tîrcoale, pîndind-o, Cora îl forțează pe detectiv să meargă cu spatele pe coridor, tîrînd fetița și băiatul prin fața biroului directoarei, prin fața cabinetului sanitar. Pînă în holul de la intrare. Apoi pînă în parcare. Acolo detectivii așteaptă pînă-și deschide mașina.

Cu băiatul și fata așezați pe bancheta din spate, Cora apasă accelerația, improșcîndu-i pe bărbați cu pietriș. Pînă să treacă de poarta gardului de sîrmă, se aud deja venind sirenele mașinilor de poliție.

Nimeni n-a știut cît de pregătită era Cora Reynolds. Betty Suflătoarea era deja în mașină, pe scaunul mortului, cu o năframă acoperindu-i părul roșcat, cu ochelari negri de soare pe fața ei de cauciuc. Cu o țigară atîrnînd dintre buzele ei roșii-roșii. Franțuzoaica asta întoarsă din morți. Salvată, și ținută dreaptă de centura de siguranță.

O persoană transformată într-un obiect, acum transformat la loc într-o persoană.

Animăluțele oloage, tigrii roși, ursuleții și pinguinii orfani sînt toți aliniați în dreptul lunetei. Pisica e printre ei, adormită în soare. Toți fac cu mîna.

Cora o ia pe autostradă, derapînd cu spatele, mergînd deja de două ori mai repede decît limita de viteză. Sedanul ei maroniu trage deja după el o coadă de zmeu formată din mașini de poliție, cu luminile lor roșii și albastre. Formată din elicoptere. Din detectivi furioși în mașini fără însemne. Din echipe de televiziune în dubițe albe cu cîte un număr mare pictat pe laturi.

Cora n-are cum să nu reușească.

Are fetița. Băiatul. Pistolul.

Chiar dacă rămîne fără benzină, nimeni n-o să-i fută copiii.

Chiar dacă trupele speciale îi trag în cauciucuri. Chiar și atunci, o să-i împuște în trupurile lor de silicon. O să le spulbere chipurile. Sfîrcurile și nasurile. N-o să rămînă nimic în care vreun bărbat să vrea să-și bage scula. O să facă la fel cu Betty Suflătoarea.

Și o să se împuște și ea. Ca să-i salveze.

Să ne înțelegem. Nimeni nu spune că a făcut bine.

Nimeni nu spune nici măcar că nu era nebună. Și totuși a învins.

Exact asta fac oamenii: transformă obiectele în persoane, persoanele în obiecte. Înainte și înapoi. Cu aceeași măsură.

Asta va găsi poliția dacă se apropie prea mult. Copiii mutilați. Morți cu toții. Animalele scăldate în sângele ei. Morți cu toții împreună.

Dar pînă în clipa aceea, Cora are un rezervor plin cu benzină. Are o pungă de cocaină plină din camera probelor, care s-o țină trează. O pungă cu sandviciuri. Cîteva sticle de apă și o pisică torcînd în somn.

Are doar cîteva ore de autostradă pînă în Canada.

Dar, mai mult decît orice altceva, Cora Reynolds își are familia cu ea.

Mama Natură pune pe ea un soi de jachetă neagră. E o uniformă militară sau un costum de patinaj artistic, din stofă de lână neagră, cu două rînduri de nasturi de alamă în faţă. Parcă-i o majoretă neagră de catifea, cu nasul ei despicat, ținut laolaltă de cojile de un roșu închis. Își vîră mîinile prin mînecele lungi, apoi îi spune Sfîntului Fără-Mațe

— Mă închei? Flutură ce-a mai rămas din mîinile ei și zice: N-am degetele de care-aș avea nevoie.

Degetele ei sînt doar cioturi la încheituri. I-au rămas doar arătătoarele, ca să poată forma numerele de telefon după ce-o să fie celebră. Ca să apese butoanele unui bancomat. Faima o reduce deja dintr-un lucru tridimensional într-unul plat.

Mama Natură, Sfîntul Fără-Mațe, Reverendul Fără Dumnezeu, cu toții ne îmbrăcăm în negru înainte de a-l conduce pe domnul Whittier la subsol. Înainte de-a juca scena asta importantă.

Nu contează că înmormîntarea noastră e doar o repetiție. Sîntem doar dublurile participanților la adevărata înmormîntare, care va fi jucată de actori celebri în fața aparatelor de filmat, după ce lumea ne va descoperi. Făcînd asta, înfășurîndu-l pe domnul Whittier în pînze, și legîndu-l ca pe un sac, apoi ducîndu-l la subsol pentru o ceremonie, vom avea cu toții aceeași experiență. Vom spune cu toții aceeași poveste tragică ziariștilor și poliției.

E greu de spus dacă domnul Whittier a început să miroase. Domnișoara Hapciu și Reverendul Fără Dumnezeu

duc pungile argintii cu mîncare stricată, din care se scurg sucuri puturoase. Lăsînd în urmă picuri și pete de duhoare, cară amîndoi pungile prin hol înspre cabinele noastre și le aruncă la WC.

— Mă ajută, spune domnișoara Hapciu, trăgîndu-și nasul, că n-am simțul mirosului.

Cîte o pungă merge. Pînă cînd Reverendul încearcă să grăbească lucrurile, și duhoarea te face să te îneci. Să-ți verși mațele goale. Putoarea le intră în haine și în păr. Prima dată cînd încearcă să arunce două pungi deodată, toaletele se blochează și încep să dea pe-afară. Se mai înfundă încă un WC. Deja apa inundă covorul albastru din hol. Înțepenite în vreo conductă, pungile se îmbibă de apă, umflîndu-se ca bucățile de curcan care i-au făcut felul domnului Whittier, blocînd conducta principală astfel încît refulează și toaletele care arată OK.

N-o să mai funcționeze nici una. Centrala termică și boilerul sînt defecte. Mai avem cutii întregi de mîncare putrezită. Domnul Whittier nu e cea mai mare problemă în momentul ăsta.

După calendarul de pe ceasul Sorei Justițiare și după rădăcinile șatene din părul lui Miss America, sîntem aici de vreo două săptămîni.

Închizînd-o la ultimul nasture de alamă, Sfîntul Fără-Mațe se apleacă s-o sărute pe Mama Natură, întrebînd-o:

— Mă iubești?

— Ce să fac, trebuie, spune ea, dacă vrem să meargă idila.

Cu Lordul Zdreanță scînteindu-i pe deget, Mama Natură își șterge buzele cu dosul palmei și spune:

— Saliva ta are un gust groaznic...

Sfîntul își scuipă în palmă și linge saliva, înghițînd-o din nou. Își miroase mîna și zice:

— Cum adică groaznic?

— A cetone, spune doamna Clark fără a se adresa cuiva anume. Sau poate adresîndu-se tuturor.

— Acru, spune Mama Natură. Ca o lumînare de aromaterapie cu lămîie și clei de aeromodele.

— E din cauza subnutriției, spune doamna Clark, legînd momîia domnului Whittier cu un șnur de mătase aurie. Pe măsură ce arzi grăsimile, crește concentrația de acetonă din sînge.

Sfîntul Fără-Mațe își miroase mîna și flegma parcă îi zuruie în cap.

Reverendul Fără Dumnezeu ridică un braț și adulmecă la subsuoară. Taftaua umedă e acolo mai întunecată din cauza transpirației, și porii lui păstrează amintirea prea multului parfum Chanel No. 5.

Cărînd un cadavru în sus și-n jos pe scări, ne irosim grăsimile prețioase.

Și totuși, ar trebui să avem o ceremonie funerară, spune Sora Justițiară strîngîndu-și Biblia în mîini. Cum domnul Whittier e cărat la subsol, împachetat strîns într-o perdea roșie de catifea luată de pe promenada imperială chinezească, legat cu panglici de mătase aurie din hol, ar trebui să ne strîngem în jurul lui și să vorbim adînc. Ar trebui să cîntăm un imn. Nimic prea religios, ceva ce-ar da bine.

Tragem la sorți să vedem cine trebuie să bocească.

Tot mai mult facem loc în fiecare grup videocamerei Agentului Ciripel. Vorbim astfel încît reportofonul Contelui Calomniei să prindă fiecare cuvînt. Aceeași bandă sau card de memorie sau compact disc folosit din nou și din nou. Ne ștergem trecutul cu prezentul, mizînd pe faptul că următorul moment va fi mai trist, mai groaznic sau mai tragic.

Tot mai mult, ceva și mai rău trebuie să se întîmple.

Domnul Whittier a murit de cîteva zile sau ore. E greu de spus, de cînd se ocupă Sora Justițiară cu stinsul și aprinsul luminilor. Noaptea auzim pașii cuiva bocănind grei, un uriaș care coboară scările dinspre hol în întuneric.

Totuși, ceva *și mai cumplit* trebuie să se întâmple.

Pentru un procent cât mai mare din piață. Pentru dramatism.

Ceva *și mai îngrozitor* trebuie să se întâmple.

Din cabina lui din culise, îl purtăm pe domnul Whittier pe scenă și pe intervalul din mijlocul amfiteatrului. Îl cărăm prin holul îmbrăcat în catifele albastre și jos pe scări în foaierul maya portocaliu cu auriu de la primul nivel al subsolului.

Sora Justițiară spune că i se tot resetează ceasul. E un semn clasic de bîntuire. Apoi Baroneasa Degerătură afirmă că a găsit un punct friguros în fumoarul gotic. În galeria celor O mie și una de nopți îți poți vedea aburii răsufării în aerul rece de deasupra pernei pe care obișnuia să stea domnul Whittier. Contesa Clarviziune spune că e stafia lui Lady Zdreanță cea pe care o auzim umblînd după ce se dă stingerea.

În coada cortegiului funerar, Directoarea Tăgadă spune :

— A văzut-o cineva pe Cora Reynolds ?

Sora Justițiară spune :

— Oricine mi-a luat bila de bowling să mi-o dea înapoi, și *promit* să nu-l bat măr...

Conducînd procesiunea, ținînd în brațe protuberanța care ar trebui să fie capul domnului Whittier, doamna Clark spune :

— A văzut-o cineva pe Miss America ?

După ce toate astea se vor sfîrși, n-o să se poată turna filmul aici. După ce vom fi descoperiți, locul ăsta o să devină un obiectiv turistic. O Comoară Națională. Muzeul Nostru.

Nu, compania de producție va trebui să reconstituie fiecare încăpere de aici pe platouri. Holul Ludovic al XV-lea de catifea albastră. Amfiteatrul egiptean de mohair negru. Salonul renescentist italian de satin verde. Fumoarul gotic de piele galbenă. Galeria celor O mie și una de nopți,

de culoare violet. Foaierul maya portocaliu. Promenada chinezească roșie. Fiecare încăpere într-o altă culoare adîncă, dar cu aceleași note aurii.

Nu camere, ar spune domnul Whittier, ci scenografii. Purtăm cadavrul împachetat prin cutiile astea mari și răsunătoare în care oamenii devin regi, împărați sau ducese pentru prețul unui bilet la film.

Încuiate în biroul din spatele barului din hol, în debaraua strîmtă cu pereți din lemn de brad lăcuit, stau dulapurile burdușite cu programe tipărite, facturi, liste de rezervări și fișe de pontaj. În partea de sus a hîrtilor ăstora care se fărîmă la margini scrie „Teatrul Libertatea“. Pe altele scrie „Cinema Capitol“. Pe altele: „Teatrul de vodevil Neptun“. Pe altele: „Biserica Sfintei Întruniri“. Pe altele: „Templul Mîntuirii Creștine“. Sau: „Adunarea Îngerilor“. Sau: „Cinema pentru adulți Capitol“. Sau: „Teatrul burlesc Diamant“.

Toate locurile astea aveau aceeași adresă.

Aici oamenii au îngenuncheat în rugăciune. Și au îngenuncheat în spermă.

Toate țipetele de extaz și groază și mîntuire încă prizoniere și înăbușite între pereții ăștia de beton. Ecourile lor răsună încă aici, cu noi. Aici, în paradisul nostru prăfuit.

Toate poveștile astea se vor sfîrși cu povestea noastră. După miile de realități diferite ale pieselor de teatru și filmelor, ale religiei și stripteuzelor, clădirea asta va deveni pentru totdeauna Muzeul Nostru.

Pețitorul le spune candelabrelor de cristal „piersici“. Tovarășa Lătrău îi spune fumoarului gotic „Camera lui Frankenstein“.

În foaierul maya, Reverendul Fără Dumnezeu spune că basoreliefurile portocalii sînt strălucitoare ca lumina unui reflector de pe podium trecînd prin petalele de mătase ale unei clasice fuste-lalea bufante create de Christian Lacroix...

Pe promenada chinezească, tapetul de mătase e de un roșu care n-a văzut niciodată lumina zilei. Roșu ca sîngele unui critic de restaurante, spune Bucătarul Asasin.

În fumoarul gotic, scaunele de strănă sînt tapițate cu o piele de un galben intens, care n-a fost decolorată nici o clipă de lumina soarelui. Cel puțin de cînd o purtau vacile, spune Veriga Lipsă.

Pereții salonului în stilul Renașterii italiene sînt de un verde închis, cu vine și cheaguri negre, un strat de vopsea care parcă se transformă în malachit dacă îl privești cu atenție.

În amfiteatrul egiptean, pereții sînt de ipsos și *papier mâché*, sculptați și modelați în piramide și sfîncși. În faraoni uriași așezați pe tron. În șacali cu nas ascuțit. În șiruri peste șiruri de hieroglife căscate ca niște ochi mari. Deasupra lor atîrnă frunzele penate ale palmierilor artificiali, făcute din panglici de hîrtie neagră îngreunate de mucegai. Deasupra coroanelor prăfuite ale copacilor, ipsosul negru al cerului de noapte e împănat cu o puzderie de stele electrice. Carul Mare. Orion. Constelațiile, doar niște povești născocite de oameni ca să înțeleagă cerul nopții. Stelele astea, încetoșate de nori din pînze de păianjeni.

Scaunele sînt acoperite cu mohair negru, care zgîrie ca mușchiul uscat de pe coaja copacilor. Toate lucrurile negre din amfiteatru, fiecare spătar de scaun și margine de covor, sînt accentuate de același chenar auriu intens.

Dacă vreți cu tot dinadinsul, firetul e din aur adevărat. Fiecare încăpere depinde de ce credeți.

Înveștmîntați în mătăsurile și catifelele ca din povești, acoperiți cu sînge uscat, grupul nostru e negru și se mișcă prin întunecime. În lumina slabă, domnul Whittier probabil pare să plutească în coconul lui de catifea stacojie, legat cu șnur de aur. Încetînd să mai fie un personaj, domnul Whittier a devenit recuzită. Păpușa noastră. O constelație căreia îi putem alipi o poveste ca să zicem c-am înțeles.

Cu fața ascunsă într-o batistă de dantelă, Tovarășa Lătrău spune :

— Nu știu de ce-ar trebui să-l plîngem.

Respiră prin parfumul vechi impregnat în batistă, încercînd să nu simtă duhoarea. Spune :

— Personajul meu n-ar plînge. Spune : Jur pe trandafirul tatuat pe fesă că bătrînul m-a violat.

Și brusc cortegiul funerar se oprește. În clipa asta, Tovarășa Lătrău e victima numărul unu între victime. Restul sîntem cu toții în roluri secundare.

Doamna Clark, care ne conduce, privește îndărăt și spune :

— Ce-a făcut ?

Și din spatele videocamerei, Agentul Ciripel spune :

— Și pe mine. Pe mine m-a violat primul.

Sfîntul Fără-Mațe spune :

— Păi, la naiba... mi-a vîrît-o și mie.

De parcă țîrului de Sfînt i-a rămas ceva în care să fie vîrîtă.

Doamna Clark spune :

— Nu e amuzant deloc.

— Asta e, îi spune Peșitorul. N-a fost amuzant nici cînd m-ai violat pe mine.

Scuturîndu-și coada de cal, Ducele Vandalilor îi spune Peșitorului :

— Pe tine nu te-ar viola nimeni nici să plătești.

Și Mama Natură rîde improșcînd cu sînge și cruste peste tot.

Diavolul a murit. Trăiască diavolul.

Acum îl înmormîntăm pe Satana. Domnul Whittier e demonul în fața căruia toate păcatele noastre trecute vor părea o nimica toată. Povestea crimelor lui ne va întări, ne va lustrui pînă la albul inocent al victimei.

Pînă ni se va fi greșit mai mult decît am greșit noi înșine.

Totuși, moartea lui lasă un post liber la munca de jos pe care nimeni nu-l dorește.

Așa că în film o să ne vedeți plîngîndu-l și iertîndu-l pe domnul Whittier în timp ce doamna Clark stă cu biciul pe noi.

Diavolul a murit. Trăiască diavolul.

N-am rezista nici o clipă dacă n-am avea pe cine să dăm vina.

Îl purtăm pe domnul Whittier pe covorul negru din amfiteatru, pe promenada chinezească, în jos pe scara franțuzească albastră. Prin foaierul maya cu portocaliul lui intens, unde Mama Natură își dă de pe frunte șuvițele unei peruci, și clopoțeei ei de bronz răsună. O perucă rămasă de la vreo operă, cu bucle cărunte. Cîrlionții îi atîrnă, uzi de la sudoarea de pe față, și Mama Natură spune:

— Numai mie mi-e cald?

Ducele Vandalilor suflă greu, cu umărul apăsător de greutatea domnului Whittier, gîfîie și trage de gulerul fracului.

Chiar și momîia purpurie parca-ar fi umedă de sudoare. Se simte mirosul de clei de aeromodele al cetnelor. Din cauza foametei.

Și Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Nu-i de mirare că ți-e cald. Ți-ai pus peruca invers.

Și Peștorul spune:

— Ascultați.

Sub noi, al doilea nivel al subsolului e în întuneric. Scările de lemn sînt înguste. În întunericul ăla, ceva uruie și mormăie.

Ceva *misterios* trebuie să se întîmple.

Ceva *periculos* trebuie să se întîmple.

— E fantoma, spune Baroneasa Degerătură, rămînînd cu marginile unsuroase ale gurii ei căscate.

E centrala termică funcționînd la maxim. Suflînd aer fiebinte în țevi. E arzătorul cu gaz duduind. Centrala pe care a distrus-o domnul Whittier.

Cineva a reparat-o.

De undeva din întuneric, o pisică zbiară, o singură dată.

Ceva trebuie să se întâmple. Așa că o pornim pe treptele de lemn, purtînd cadavrul domnului Whittier.

Asudăm cu toții. Irosind și mai multă energie în căldura asta imposibilă.

Urmînd leșul în întuneric, Mama Natură spune:

— Ce știi tu despre purtatul perucilor? Cu cioturile mîinilor, cu inelul scînteind, își răsucește peruca pe cap, spunîndu-i Reverendului: Ce știe o matahală ca tine despre creațiile clasice ale lui Christian Lacroix?

Și Reverendul Fără Dumnezeu spune:

— Despre o fustă Lacroix bufantă, cu petale de lălea? Spune: Nici nu ți-ar veni să crezi.

Bîlbe

Un poem despre Reverendul Fără Dumnezeu

— Pînă în capitolul unsprezece din Cartea Facerii, spune Reverendul

Fără Dumnezeu, n-a existat război.

Pînă cînd Dumnezeu ne-a pus să ne batem unii cu ceilalți,
pentru tot
restul istoriei.

Reverendul Fără Dumnezeu pe scenă, cu sprîncenele pensate și trasate

cu creionul în două arcuri gemene, sub care

e un curcubeu strălucitor de fard de pleoape, în nuanțe de la roșu la verde.

Și pe bicepsul dezgolit, umflîndu-se

dedesubtul bretelei subțiri cît o spaghetă a unei rochii de seară cu paiete roșii,

e tatuat un craniu și, sub bărbie, cuvintele
astea :

Mai bine moartea decît dezonoarea.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :

Un jurnal de călătorie care prezintă biserici, moschei, și temple.

Mai marii religiiilor în straie împodobite

făcîndu-le oamenilor cu mîna din mașini blindate.

Reverendul Fără Dumnezeu spune :

— Pe cîmpia din țara

Șinear, toți oamenii munceau împreună.

Întreaga omenire împărtășea același vis

măreț și nobil, și toți lucrau cot la cot să-l îndeplinească,

în vremea aceea de dinaintea armelor și armatelor și bătăliilor.

Apoi Dumnezeu s-a pogorît să vadă turnul, visul împărtășit

de toți,

care se înălța încet, ajungînd cam aproape ca El să se simtă în siguranță.

Și Dumnezeu a spus „Iată, ei sînt un singur popor... și iată de ce s-au

apucat... acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gînd...”.

Cuvintele Lui, în Biblia Lui, în Cartea Facerii, capitolul unsprezece.

— Așa că Dumnezeuul nostru, spune Reverendul Fără Dumnezeu, cu mușchii brațelor și

coapselor dezgoliți, presărați

cu punctele negre ale părului ras crescînd în

fiecare por,

spune: Dumnezeuul nostru atotputernic așa s-a speriat încît

a împrăștiat omenirea

pe toată fața pămîntului,

și le-a fărîmat limba ca să-Și țină copiii despărțiți.

Pe jumătate travestit imitînd o cîntăreață, pe jumătate soldat din marina SUA la pensie,

Reverendul Fără Dumnezeu,

strălucitor în paietele roșii, spune:

— Un Dumnezeu atotputernic atît de nesigur?

Care-și asmute copiii unii împotriva celorlalți, ca să rămînă slabi.

Spune: Dumnezeuului ăstuia ar trebui să ne închinăm?

Buimac

O poveste de Reverendul Fără Dumnezeu

Webber se uită în jur cu fața bușită, cu un pomete mai jos decît celălalt. Unul din ochi îi e doar o mingiuță lăptoasă strînsă în umflătura roșie-neagră de sub frunte. Buzele îi sînt despicate atît de adînc la mijloc încît are patru în loc de două. Îndărătul buzelor nu se vede nici măca un singur dinte.

Webber se uită în jur, în cabina avionului, la pielea albă de pe pereți, la mobilierul din lemn de arțar cu noduri ca ochii de pasăre, lăcuit oglindă.

Webber se uită la băutura pe care o ține în mînă; gheața abia de s-a topit sub jetul de aer condiționat. Cum aproape și-a pierdut auzul, spune, prea tare, aproape strigînd:

— Unde sîntem ?

Sînt într-un Gulfstream G550, cel mai tare avion privat cu reacție pe care-l poți închiria, spune Flint. După care Flint își vîră două degete în buzunarul pantalonilor și-i întinde ceva lui Webber, așezat de partea cealaltă a culoarului. O pastilă albă.

— Înghite-o, spune Flint. Și bea odată aia, aproape am ajuns.

— Unde-am ajuns? spune Webber și bea pastila.

A rămas răsucit, uitîndu-se la fotoliile de piele albă care se pot roti și lăsa pe spate. La covorul alb. La măsuțele de arțar cu ochi de pasăre, atît de lăcuite încît par ude. La canapelele de velur alb aliniat lîngă pereții cabinei. La pernuțele asortate. La revistele *Elite Traveler*, mari cît un poster de film, cincizeci de dolari bucata. La suporturile de pahar și robinetele de baie din aur de

24 de carate. La chicinața cu automat de espresso și lampă cu halogen, a cărei lumină joacă strălucitoare pe paharele de cristal. Cu frigider și cuptor cu microunde și automat de făcut gheață. Toate astea zboară la cincisprezece mii de metri altitudine, cu o viteză de 0.88 Mach, undeva deasupra Mediteranei. Cu toții beau scotch. Toate astea, mai drăguțe decât orice loc în care vei fi vreodată. Poate cu excepția sicriului.

Webber își dă băutura pe gât, vîrîndu-și nasul cît un cartof roșu sub aerul rece, și se vede că nările lui nu mai duc nicăieri. Însă Webber întreabă :

— A ce miroase?

Și Flint adulmecă și zice :

— A *nitrat de amoniu*. Îți spune ceva?

E nitratul de amoniu pe care l-a pregătit pentru ei în Florida amicul lor Jenson. Amicul lor din războiul din Golf. Reverendul nostru Fără Dumnezeu.

— Adică îngrășămînt? întreabă Webber.

Și Flint zice :

— Juma' de tonă.

Mîna lui Webber tremură atît de puternic încît se aude gheața zuruind în paharul gol.

Tremurul ăsta e traumatic. E doar Parkinson. Encefalopatia traumatică cu necroză parțială a țesutului cerebral are efecte de-astea. Neuronii sînt înlocuiți de țesut cicatrizat mort. Îți pui o perucă cu bucle roșcate, gene false, dai din buze pe Bette Midler la Tîrgul și Rodeoul din districtul Collaris, le oferi oamenilor șansa să-ți tragă un pumn pentru zece dolari și scoți bani buni.

În alte locuri tre' să porți cîrlionți blonzi, să-ți strîngi curul într-o rochie strîmtă cu paiete, să-ți vîri picioarele în cea mai mare pereche de pantofi cu toc pe care-o poți găsi. Dai din buze pe Barbra Streisand, cîntecul ăla, „Evergreen“, da' e bine să ai un prieten care să te ducă cu mașina la urgență. Să iei vreo două Vicodine înainte. Înainte să-ți lipești unghiile alea lungi, roz de Barbra

Streisand ; după aia nu poți apuca nici un lucru mai mic decît o sticlă de bere. Ia-ți sedativele înainte și poți cînta ambele părți ale discului *Color me Barbra* înainte să te pună jos un pumn ca lumea.

Prima noastră idee pentru strîngerea de fonduri a fost „Dați-i un pumn mimului pentru cinci dolari“. Și-a mers, mai ales în orășelele universitare. La școlile de agricultori. În unele orașe nu se întorcea unul acasă fără să aibă pumnii mînjiți cu albul ăla de față de clown. Cu alb de clown și cu sînge.

Problema e că toate noutățile devin fumate. Închirierea unui Gulfstream costă. Treizeci de mii de dolari doar combustibilul și uleiul pentru un zbor pînă în Europa. Doar dus nu-i așa de mult, dar nu te poți duce la biroul de închirieri și să le spui că n-ai de gînd să te mai și întorci cu avionul, că-ți pun interdicție cît ai clipi.

Nu, Webber își puna costumul colant negru, și oamenii le curgeau deja balele să-l lovească. Se vopsea cu alb pe față, intra în cutia lui invizibilă, începea să mimeze, și banii începeau să curgă. Mai ales la colegii, dar mergea treaba și la tîrgurile locale și statale. Chiar dacă o luau drept un fel de spectacol ambulant, tot plăteau să-i dea una. Să-l însîngereze.

La barurile de pe marginea șoselelor, după ce treaba cu mimul s-a fîsiit, am încercat „Cincizeci de dolari să-i dai un pumn unei tipe“. Flint știa o fată care ar fi fost de acord. Dar după ce-a luat una în figură, fata a zis „Pas...“.

Așezată pe podea, printre cojile de alune, ținîndu-se de nas, fata zice :

— Dați-mi mie voie să fac școala de pilotaj. Să fiu eu pilotul. Vreau să v-ajut.

Cam jumătate de bar încă mai așteaptă cu banii în mînă. Tați divorțați, băieți părăsiți de iubite, tipi cu vechi frustrări de cînd fuseseră învățați să facă la oliță, cu toții doritori să pocnească pe cineva.

Flint zice :

— Las' că aranjez eu.

Şi o ajută să se ridice. O ia de braţ şi o duce la baie. Intrînd împreună cu ea, Flint ridică mîna cu degetele răsfirate şi zice:

— Dă-mi cinci minute.

Abia lăsaţi la vatră, habar n-aveam cum altcumva să facem banii ăia. Legal, vreau să zic. După părerea lui Flint, nu exista nici o lege care să spună că oamenii nu pot da bani ca să tragă un pumn cuiva.

Şi Flint iese de la toaletă purtînd peruca de sîmbătă seara a fetei, machiat vîrtos pe faţa lui proaspăt bărbierită. Şi-a deschis nasturii la piept, şi-a legat poalele cămăşii pe burtă, îndesînd-o cu prosoape de hîrtie ca să-şi facă ţiţe. Mînjit cu tuburi întregi de ruj în jurul gurii, Flint zice:

— Hai să-i dăm drumul...

Bărbaţii care stau la coadă spun că-i ţeapă să plătească cincizeci de dolari ca să-i dea un pumn unui tip.

Aşa că Flint zice:

— Hai pe zece dolari...

Dar oamenii tot nu se-nghesuie, caută feluri mai bune să-şi cheltuiască banii.

Atunci Webber se duce la tonomat. Bagă o fisă. Apasă pe cîteva butoane şi minune. Porneşte muzica şi preţ de-o răsuflare nu se aude decît mugetul prelung al tuturor bărbaţilor din bar.

E cîntecul ăla plîngăcios de la sfîrşitul filmului *Titanic*. Puicuţa aia din Canada.

Şi Flint, cu peruca lui blondă şi gura ca de clown, se urcă pe-un scaun, apoi pe-o masă, şi începe să cînte. Tot barul se uită la el, şi Flint dă tot ce poate, mîngîindu-şi coapsele prin blugi. Cu ochii închişi, aşa încît nu se vede decît fardul albastru strălucitor de pleoape. Şi pata aia rujată cîntă.

Exact la momentul potrivit, Webber ridică mîna să-l ajute să coboare. Flint îi ia braţul ca o femeiuşcă, dînd

încă din buze. I se văd acum și unghiile vopsite într-o roșu de acadea. Și Webber îi șoptește:

— Am băgat de cinci dolari.

Webber îl ajută să coboare, și-l duce în fața tipului care e primul în rînd și zice:

— Numai cîntecul ăsta o să-l audă toată seara.

Din cei cinci dolari ai lui Webber au făcut aproape șase sute în seara aia. Nici un pumn n-a plecat din barul ăla neistovit, netatuat cu albastrul și roșul și verdele rimelului de pe fața lui Flint. Unii l-au lovit pînă le-a obosit mîna, apoi s-au pus din nou la coadă să-i dea și cu cealaltă.

Cîntecul ăla plîngăcios din *Titanic* aproape l-a băgat în mormînt pe Flint. Cîntecul și tipii care purtau ghiuluri imense pe degete.

După care am introdus o regulă interzicînd inelele. Și verificam și să vedem dacă nu cumva ascundeai în pumn un fișic de monede sau plumb de undiță, ca să faci prăpăd.

Femeile-s cele mai rele. Unele nu-s mulțumite pînă nu-ți văd dinții zburînd prin celălalt colț al gurii.

Cu cît se îmbată mai tare, cu atît mai mult le place și le place și le place să caftească un travestit. Știind că-i un bărbat. Mai ales dacă-i gătit și arată mai bine decît ele. E voie și să dea palme, dar nu să zgîrie.

Piața s-a deschis repejor. Webber și Flint au început să nu mai mănînce seara. Să bea bere *light*. În fiecare orășel nou, îl puteai suprinde pe cîte unul din ei stînd din profil în fața unei oglinzi, privindu-și abdomenul cu umerii trași în spate și curul împins în afară.

În fiecare oraș ai fi putut jura că fiecare avea altă valiză. Pentru rochiile simandicoase, pentru rochiile de seară. Aveau și ambalaje speciale ca să nu li se șifoneze hainele. Aveau genți cu pantofi și cutii cu peruci. Cîte-o trusă babană de machiaj fiecare.

Toaletele lor au ajuns să ne înghită mai toate fondurile. Dar dacă scoteai o vorbă despre asta, Flint îți zicea: „Tre' să cheltuiești ca să faci bani“.

Asta fără să punem la socoteală cît dădeau pe muzică. Încercînd diferite variante au descoperit că majorității oamenilor le vine cheful să te caftească dacă le pui următoarele albume:

*Color me Barbra*¹

*Stoney End*²

*The Way We Were*³

*Thighs and Whispers*⁴

*Broken Blossoms*⁵

Sau *Beaches*⁶. Pe bune, mai ales *Beaches*.

Ai fi putut să-l bagi pe Mahatma Gandhi într-o mănăstire, să-i tai boășele, să-l umfli cu Demerol, și tot ți-ar fi dat una dacă i-ai fi pus cîntecul ăla cu „vîntul de sub aripile mele”⁷. Cel puțin asta-ți spunea Webber din proprie experiență.

Armata nu i-a pregătit pentru nimic din toate astea. Dar, întorcîndu-se acasă, n-au găsit nici un anunț în care se căutau experți în muniție, specialiști în stabilirea țintelor, cercetași de infanterie. Nimic care să plătească atît de bine pe cît aduna Flint, cu picioarele ieșindu-i din crăpătura laterală a unei rochii de seară din satin verde, cu degetele de la picioare prinse în ciorapi de plasă și ieșind prin sandale aurii. Flint se oprea între melodii și

1. Abum al cîntăreței Barbra Streisand (1966).

2. Abum al cîntăreței Barbra Streisand (1971).

3. Melodie a cîntăreței Barbra Streisand din filmul omonim (1973, regia Sidney Pollack, cu Robert Redford și Barbra Streisand). Ulterior, Streisand a lansat și un album *The Way We Were*.

4. Album al cîntăreței Bette Midler (1979).

5. Album al cîntăreței Bette Midler (1977).

6. Album al cîntăreței Bette Midler (1988), conținînd melodii de pe coloana sonoră a filmului *Beaches* (1988, regia Gary Marshall, cu Barbara Hershey și Bette Midler).

7. *The Wind Beneath My Wings*, melodie a cîntăreței Bette Midler (1979).

pumni doar atît cît să-și mai întindă niște fond de ten peste vînatăi, cu țigara avînd un inel roșu în jurul filtrului. Sînge și ruj.

Țîrgurile locale erau o afacere bună, iar întîlnirile motocicliștilor erau foarte aproape pe locul doi. Și rodeourile erau bune. Și spectacolele nautice. Sau parcărilor din fața clădirilor în care se țineau convențiile alea mari ale iubitorilor de cuțite și arme de foc. Nu, n-a trebuit să caute prea mult pentru un public care să plătească din greu.

Într-o seară, pe cînd se întorc la motel după ce Webber și Flint și-au lăsat mare parte din machiaj în parcare, Expoziției de Arme și Muniții a Statelor din Vest, Webber, așezat pe locul mortului, întoarce oglinda retrovizoare spre el și zice:

— Nu mai pot să duc mult chestia asta.

Webber arată OK. Oricum, nu contează cum arată. Melodia contează mai mult. Peruca și rujul de asemenea.

— N-am fost niciodată, cum s-ar zice, *frumușel*, spune Webber, dar cel puțin m-am menținut la... *drăguț*.

Conduce Flint, cu ochii la oja roșie ciobită de pe unghiile degetelor care strîng volanul. Ronțăind o unghie ruptă cu dinții lui ciobiți, Flint spune:

— Mă gîndeam să folosesc un nume de scenă. Uitîndu-se tot la unghii, spune: Ce ziceți de numele *Pepper Bacon*?

Pe atunci, fata lui Flint era plecată să facă școala de pilotaj.

Mai bine. Oricum lucrurile mergeau tot mai prost.

De pildă, chiar înainte să se instaleze în parcare din fața Expoziției de Pietre Prețioase și Minerale din Statele Montane, Webber se uită la Flint și zice:

— Ce dracu', ai țîțele prea mari...

Flint poartă o rochie lungă cu spatele decupat și cu bretele care se leagă după gît ca să țină partea din față. Și da, țîțele par mari, dar Flint spune că din cauza rochiei.

Și Webber zice :

— Nu, nu-i din cauza rochiei. În ultimele patru state ți-au tot crescut țîțele.

— Mă tot cicălești, zice Flint, numa pen' că-s mai mari ca a tale.

Și Webber zice, liniștit, din colțul buzelor rujate :

— Fost sergent major Flint Stedman, o să-ți ajungă țîțele ca la vacă...

Dup-aia paietele și părul perucilor zboară în toate direcțiile. În noaptea aia au făcut zero bani. Nimeni nu vrea să pocnească o arătare dintr-asta, zgîriată toată și umplută de sînge. Cu ochi injectați și cu fardul întins peste tot de lacrimi.

Privind în urmă, bătaia aia de puicuțe aproape le-a compromis întreaga misiune.

Țara asta nu poate cîștiga nici un război fiindcă tot timpul ne batem între noi în loc să luptăm cu dușmanul. Așa și Congresul cînd nu lasă armata să-și facă treaba. Nimic nu se rezolvă așa. Webber și Flint nu-s oameni răi, ci doar exemple ale tipurilor deasupra cărora încercăm să ne ridicăm. Toată misiunea lor e să rezolve situația asta cu terorismul. Pentru totdeauna. Și ca s-o facă e nevoie de bani. Ca s-o țină pe fata lui Flint la școală. Ca să pună mîna pe un avion cu reacție. Ca să obțină medicamentele pentru a-l droga pe pilotul companiei de închirieri. Toate astea costă bani serioși.

Ca să spunem adevărul, țîțele lui Flint deveniseră cam de speriat.

Lungiți în fotoliile de piele albă, la cincisprezece mii de metri altitudine, se îndreaptă spre sud de-a lungul Mării Roșii, pînă la Jedda, unde o s-o cotească la stînga.

Te și-ntrebi cum au făcut rost de bani ceilalți tipi care se află în aer acum, îndreptîndu-se cu toții spre țintele prestabilite. Prin ce dureri și chinuri au avut de trecut.

Încă se vede unde și-a făcut Webber găuri în urechi și cît de mult cerceii lungi i-au întins și tras în jos lobii.

Privind în urmă, majoritatea războaielor din istorie s-au purtat în numele vreunei religii.

Ăsta e pur și simplu atacul care să pună capăt tuturor războaielor. Sau măcar celor mai multe dintre ele.

După ce Flint și-a recăpătat controlul asupra țîțelor sale, au mers din colegiu în colegiu. Oriunde oamenii beau bere și n-au nimic de făcut. Flint avea deja o retină dezlipită plutind în interiorul ochiului, ceea ce însemna că nu vedea cu ochiul respectiv. Webber își pierduse auzul în proporție de șaizeci la sută de cît îi sunase apa în cap. Leziuni cerebrale traumatiche, i-au spus la urgență. Cum tremurau amîndoi, țineau pensula de machiaj cu ambele mîini. Amîndoi erau prea rigizi pentru a-și putea închide fermoarul rochiei la spate. Se clătinau chiar și pe tocuri medii. Și touși mergeau înainte.

Cînd va fi timpul, cînd avioanele de luptă ale Emiratelor Arabe Unite îi vor însoți ca niște umbre, Flint s-ar putea să fie prea orb ca să piloteze, dar se va afla acolo, în carlingă, cu tot ce a învățat la aviație.

Aici, în cabina de piele a Gulfstream-ului G550, Flint s-a descălțat de cizme, și unghiile de la picioare îi sînt încă rozalii ca sfîrcurile, din cauza ojei. Încă se mai simte un iz de Chanel No. 5 amestecat cu mirosul de transpirație.

Într-una din ultimele lor reprezentații, în orașul Missoula din Montana, a ieșit o fată din mulțime și le-a spus că sînt niște bigoți odioși. Că încurajează ura și agresiunile față de persoanele cu identitate de gen nesigură din societatea noastră altfel pașnică și pluralistă.

Întrerupt în mijlocul cîntecului *Buttons and Bows*, versiunea mișto cîntată de Doris Day, nu cea ieftină interpretată de Dinah Shore, Webber, în rochia lui albastră de satin, fără bretele, cu părul de pe piept, umeri și brațe fluturînd de la încheietură la încheietură ca un boa luxuriant de pene negre, a întrebat-o pe fată :

— Și nu vrei să cumperi o lovitură ?

Aflat la doi pași, încasînd bătăi celor de la coadă, Flint zice :

— Dă tot ce poți. Zice: Juma' de preț pentru puicuțe.

Bătînd în pămînt cu vîrful pantofului de tenis, fata se uită la ei, cu buzele strînse și trase pe-o parte a feței.

În cele din urmă zice:

— Poți da din buze pe cîntecul ăla din *Titanic*?

Și Flint îi ia cei zece dolari și o îmbrățișează.

— Pentru tine, zice el, punem cîntecul ăla și toată noaptea...

Aia a fost seara în care au depășit cele cincizeci de miare pentru misiune.

Acum, din avion se vede coasta Arabiei Saudite, neregulată, auriu-maronie. Geamurile unui Gulfstream sînt de două-trei ori mai mari decît hublourile mici ale unui avion de linie. Doar uitîndu-te afară, la soare și la ocean, la toate celelalte care par amestecate de la înălțimea asta, aproape ți-ai dori să mai trăiești. Să lași baltă toată misiunea și să te întorci acasă, oricît de negru ar fi viitorul.

Un Gulfstream poate căra destul combustibil pentru a zbura 6750 de mile marine, chiar și cu optzeci și cinci la sută vînt din față. Pînă la țintă erau doar 6701, ceea ce lasă îndeajuns combustibil pentru a detona bagajele, valizele și mulțimea de pungi pe care Jenson le-a încărcat în Florida, unde au aterizat pentru că pilotul începea să se simtă rău. Asta după ce i-au dat o cană de cafea. Trei pastile de Vicodin măcinate și amestecate în cafea ar face pe oricine să fie buimac, să amețească, să-i fie rău. Așa că au aterizat. Au debarcat pilotul. Au îmbarcat pungi. Domnul Jenson purtînd în cîrcă nitratul de amoniu. A apărut și fata lui Flint, Sheila, cu școala abia terminată și gata de decolare.

Prin ușa deschisă a carlingii, o vezi pe Sheila coborîndu-și căștile în jurul gîtului. Privind peste umăr, zice:

— Tocmai am auzit la radio. Cineva a intrat cu un avion plin cu îngrășămînt în Vatican...

Ca să vezi, zice Webber.

Privind pe fereastră, lăsat pe spate în fotoliul de piele albă, Flint zice:

— Avem musafiri.

În partea aia se văd două avioane de vânătoare. Flint le face cu mâna. Profilurile micuțe ale piloților nu schițează nici un gest de răspuns.

Și Webber se uită la gheața care se topește în paharul gol și zice :

— Unde mergem ?

Din carlingă, Sheila spune :

— Sînt după noi de cînd am luat-o spre interior, la Jedda.

Își pune din nou căștile pe urechi.

Și Flint se apleacă peste interval să umple din nou paharul cu scotch și zice :

— Mecca îți spune ceva, amice ? Al-Haram ? Zice : Dar Ka'ba ?

Cu o mîină pe cască, Sheila spune :

— Au lovit Tabernacolul Mormon... Sediul Convenției Naționale Baptiste... Zidul Plîngerii și Domul Stîncii... hotelul Beverly Hills...

Neah, zice Flint. Dezarmarea n-a funcționat. Nici Națiunile Unite. Și totuși, poate că asta o să funcționeze.

Iar prietenul lor, Jenson, Reverendul nostru Fără Dumnezeu, o să fie singurul supraviețuitor.

Webber zice :

— Da' ce-i în hotelul Beverly Hills ?

Și Flint își golește paharul și zice :

— Dalai Lama...

În noaptea aia, Webber i-a luat numele și telefonul fetei din Missoula, Montana. Cînd a venit timpul să-și scrie cu toții testamentele, Webber i-a lăsat fetei tot ce avea pe lume, inclusiv Mustangul parcat în șopronul părinților lui, setul lui de unelte Craftsman și paisprezece poșete Coach cu pantofi și toalete asortate.

În noaptea aia, după ce a plătit cincizeci de dolari ca să-l bată măr pe Webber, fata se uită la el, la ochiul lui orb și lăptos, umflat, aproape închis, la buzele lui

despicate. E doar cu trei ani mai mare decît ea, dar arată de parcă ar fi bunică-sa, și fata zice :

— Și pînă la urmă de ce faci asta ?

Și Webber își desprinde peruca, toate șuvițele și cîrlionții blonzi lipiți de sîngele închegat în jurul nasului și gurii. Webber zice :

— Oricine vrea să facă lumea mai bună.

Flint bea din berea lui *light* și-l privește. Clătinînd din cap, zice :

— Băi pulă... Zice : Aia nu-i peruca mea ?

Groaza nu ne umplea chiar toate zilele.

Trebiei ăsteia Pețitorul îi spune „culesul piersicilor albe“.

Tragi două canapele albe pe roțile și le așezi față în față, chiar sub „copac“. Pe insula asta din canapele construiești o „scară“ așezînd una peste alta măsuțe de lemn sculptat și suflat în aur. Fiecare masă cu tăblia ei grea de marmură cenușie, cu vinișoare roz. Deasupra măsuțelor așezi scaune cu picioare subțiri, fragile precum coaja de ou, ca să poți urca tot mai sus. Pînă ajungi să te uiți în jos la cuiburile gri ale perucilor prăfuite ale fiecăruia. Stau toți cu capetele date pe spate atît de mult încît le atîrnă fălcile. Atît de sus încît te poți uita în gaura din spatele claviculelor, să vezi treptele cutiei toracice dispărînd în rochie sau în guler.

Toți avem mîinile înfășurate în zdrențe însîngerate. Mănușile se bălăngănesc libere, cu degetele goale pe dinăuntru. În pantofi ne-am vîrît șosete făcute ghem ca să înlocuiască degetele lipsă.

Ne spunem Comitetul Popular pentru Conservarea Luminii Zilei.

Pețitorul culege o „piersică“, învelită în catifea ca să-și protejeze mîna, și o coboară pînă la țîrul de Sfînt Fără-Mațe, care o dă Bucătarului Asasin, cu burta lui mare vîrîtă în pantaloni ca într-un hamac.

Agentul Ciripel, cu videocamera lipită de ochi, filmează trecerea piersicii din mînă în mînă.

Te poți vedea reflectat în piersicile mai vechi, care s-au înnegrit. Pețitorul spune că din cauza filamentului de

tungsten. Care devine incandescent cînd trece prin el curentul electric. De-aia fiecare piersică e umplută cu un gaz inert. Cele mai multe cu argon. Un gaz irespirabil, care împiedică arderea filamentului. Cele mai vechi nu-s umplute cu nimic. Înăuntru e vid.

Pețitorul, cu pistrui roz pe obraji și pe antebrațele dezgolite pînă la cot, ne spune:

— Tungstenul se topește la trei mii trei sute de grade Celsius.

În mod normal, inima unei piersici e atît de fierbinte încît ar topi o tigaie. Ar aduce mărunțișul de cupru la fierbere. Două mii două sute de grade Celsius.

În loc să izbucnească în flăcări, filamentul de tungsten se evaporă, atom cu atom. Unii atomi ricoșează înapoi din atomii de argon și se lipesc din nou de filament, formînd cristale minuscule, ca niște giuvaieruri perfecte. Alți atomi de tungsten se atașează de interiorul mai rece al „piersicii“ de sticlă.

Atomii se „condensează“, spune Pețitorul. Formînd un strat de metal în interiorul sticlei, transformînd exteriorul într-o oglindă.

Glazura întunecată din interior face din becuri niște oglinzi sferice care te arată gras. Chiar și pe slăbănogul de Sfînt Fără-Maște, cu pantalonii și mînecele cămășilor mereu fluturînd în jurul lujerelor subțiri ale picioarelor și brațelor.

Nu, crimele și chinurile nu ne umpleau chiar toate zilele. Unele zile erau așa:

Tovarășa Lătrău se privește într-o piersică, întorcîndu-și fața ca s-o vadă din unghiuri diverse în sticla bombată. Cu degetele celeilalte mîini, cu buricele lor trage de pielea flască din fața urechii. În timp ce trage, adîncitura întunecată de sub pomete dispăre.

— Ce spun o să sune groaznic, zice Tovarășa Lătrău. Degetele ei dau drumul pielii și jumătatea de față revine la pungile lăsate și ridurile întunecate. Am văzut poze cu

oamenii ăia din lagăre, în spatele gardurilor de sîrmă ghimpată, spune ea. *Scheletele alea vii*. Și întotdeauna m-am gîndit: ăștia ar putea *purta orice*.

Contele Calomniei întinde brațul spre ea, să-i culeagă cuvintele pe banda argintie a reportofonului.

Tovarășa Lătrău îi dă piersica Baronesei Degerătură... Care zice:

— Ai dreptate. Baroneasa Degerătură zice: Chiar sună îngrozitor.

Și Tovarășa Lătrău se apleacă spre microfon și spune:

— Dacă înregistrezi acum, ești un nesimțit.

Baroneasa Degerătură, cu dinții ei slăbiți în gingii, clănțănind, fiecare dinte mare și alb cu rădăcina maronie și subțire la vedere, îi înmînează piersica Duceului Vandalilor.

Ducele, care și-a desfăcut coada de cal și părul îi atîrnă pe față, mestecă aceeași gumă cu nicotină pe care a mestecat-o de la început. Părul îi miroase a țigări cu aromă de cuișoare.

Miss America primește piersica de la Duce, săraca noastră Miss America, însărcinată, cu rădăcinile negre ale părului ei platinat care ne arată de cînd sîntem închiși aici.

Deasupra noastră, copacul se stinge pentru o fracțiune de secundă. În clipa aia nu existăm. Nimic nu există. În clipa următoare, curentul revine. Revenim și noi.

— Stafia, zice Agentul Ciripel dindărătul camerei, cu vocea înăbușită.

— Stafia, repetă Contele Calomniei în reportofonul lui ascuns în pumn.

Aici, pentru fiecare supratensiune momentană, pentru fiecare curent mai rece sau zgomot ciudat sau miros de mîncare, dăm vina pe stafia noastră.

Pentru Agentul Ciripel, stafia e un detectiv privat ucis.

Pentru Contele Calomniei, stafia e un actor copil în mizerie.

Crengile de alamă ale copacului, unduitoare, încovoiate, răsucite ca niște vițe de vie scăldate în aur stins. Picurînd „frunze” de sticlă și cristal. Clinchetul lor fremătător în timp ce pătrunzi între ele. Mirosul de praf ars al fiecărei piersici „coapte”, încă strălucind alb incandescent. Prea fierbinți ca să le atingi cu mîna goală, fără o bucată de stofă, un petic din vreo fustă de catifea sau din vreo jiletcă de brocart. Celelalte piersici, cele „putrede”, înnegrite și reci, smălțuite cu praf și drapate în firele albe ale pînzelor de păianjen. Frunzele de sticlă și cristal sînt albe și argintii și cenușii în același timp. În timp ce se rotesc, marginile lor mai scînteiază preț de o clipă, împrăștiind un curcubeu înainte de-a redeveni incolore.

Crengile contorsionate, împîclite parcă în maroniul lor întunecat. Pe fiecare dintre ele poți urmări o cărăruie de excremente uscate de șoareci, mici ca boabele de orez.

Legănîndu-se în față și-n spate, ținîndu-și răsufierea, Pețitorul vîră mîna în coroana copacului și culege piersicile. Încă fierbinți, le aruncă Verigii Lipsă, care le prinde între două perne de mătase. Veriga Lipsă, eroul nostru într-ale sportului. Domnul Bursă de Studiu, cu sprîncenele lui unite, groase și încîlcite ca părul pubian. Domnul Mare Fundaș Lateral, cu bărbia lui cu gropiță, arătînd ca două nuci mari într-un săculeț.

Doar de la aruncarea asta scurtă, piersica se răcește destul ca s-o poți atinge. Mama Natură ia piersicile dintre perne și le pune într-o cutie veche de pălării plină cu peruci, pe care o ține în brațe domnișoara Hapciu.

Mamei Natură desenele de henna roșie îi pătează dosul palmelor și îi scot în evidență lungimea degetelor. De cîte ori întoarce capul sau încuviințează, șiragul de clopoței de la gît scoate cîte-un clinchet. Părul îi miroase a lemn de santal, a paciuli și mentă.

Domnișoara Hapciu tușește. Săraca domnișoară Hapciu, tușind mereu, cu nasul roșu și strivit într-o parte pe obraz de cît și l-a șters cu mîneca. Ochii ei exoftalmici, înecați

în lacrimi și crestați de vinișoare roșii. Domnișoara Hapciu tușește și tot tușește cu limba pe-afară, cu mâinile pe genunchi, îndoită de șale.

Uneori, Pețitorul apucă strîns picioarele scaunelor, marginile tăbliilor de marmură cu vinișoare ale meselor aurite, ca să mențină scara fixă.

Uneori, Contesa Clarviziune se ridică în vîrfurile picioarelor și înalță cu ambele mâini coada unei mături prăfuite și rigide sus deasupra capului și rotește copacul ca să te ajute să ajungi la cît mai multe piersici coapte. Alea care sînt încă atît de fierbinți încît ar topi cuprul. Cum stă în vîrfurile picioarelor, cu brațele întinse, îi poți zări brățara de siguranță încă sigilată în jurul încheieturii. Cu dispozitivul de urmărire impus prin termenii eliberării condiționate.

Pentru Contesă, stafia e un bătrîn vînzător de antichități, cu beregata tăiată cu briciul.

Și cu fiecare piersică pe care o culege Pețitorul, copacul devine tot mai întunecat.

Pentru Sfîntul Fără-Mațe, stafia este un avorton cu două capete, cu fețe identice cu a lui.

Pentru Baroneasa Degerătură, stafia poartă un șorț alb în jurul taliei și-l blestemă pe Dumnezeu.

Uneori, Sora Justițiară bate cu degetul în cadranul ceasului ei negru, zicînd:

— Trei ore, șaptesprezece minute și treizeci de secunde pînă la stingere...

Pentru Sora Justițiară, stafia e un erou cu jumătate din față surpată înăuntru.

Pentru domnișoara Hapciu, stafia e bunica ei.

De aici de sus, spune Pețitorul, vezi tavanul ca pe o frontieră pustie pe unde n-a călcat nimeni niciodată. Tot așa cum – atunci cînd erai mic și stăteai pe canapea cu capul în jos, cu picioarele sprijinite pe pernele spătarului, și capul îți atîrna –, vechiul salon al familiei tale ți se părea un loc nou și ciudat. Cu capul în jos, puteai pași

pe podeaua aceea văruiată și te puteai uita în jos la noul tavan carpetat și ticsit cu stalactitele mobilei atârând din el.

Tot așa cum, spune Ducele Vandalilor, un artist își întoarce invers o pictură, din același motiv, sau o privește reflectată într-o oglindă, ca s-o vadă așa cum ar vedea-o un străin. Ca pe un lucru necunoscut. Ca pe realitatea altuia.

Tot așa cum, spune Sfântul Fără-Mațe, un pervers întoarce o revistă porno invers ca să i se pară nouă și excitantă pentru încă puțin.

În felul ăsta, fiecare copac cu frunzele și piersicile lui de sticlă e înrădăcinat în pământ prin trunchiul împletit al unui lanț gros, acoperit cu o coajă de catifea roșie, prăfuită.

Cînd copacul e întunecat aproape în întregime, ne mutăm scara, scaun cu scaun, canapea cu canapea, la următorul. Cînd „livada“ e culeasă, trecem în încăperea următoare.

Piersicile culese le ambalăm într-o cutie de pălării.

Nu, nu fiecare zi a prizonieratului nostru e marcată de umilințele răpirii.

Contele Calomniei scoate un carnețel din buzunarul cămășii. Mîzgălește ceva pe hîrtia albastră și liniată, spunînd:

— Șaizeci și două de becuri încă în stare de funcționare. Plus douăzeci și două de rezervă.

Ultima noastră linie defensivă. Ultima noastră resursă împotriva gîndului c-o să murim aici, singuri, părăsiți în întuneric cu toate becurile arse. Într-o lume fără un soare, supraviețuitori înfrigurați și bîjbîind în beznă. Cu tapetul încăperilor devenind alunecos din cauza mucegaiului.

Nimeni nu vrea asta.

Pe măsură ce piersicile coapte lăsate pe copac putrezesc și se sting, îți construiești din nou scara de mobile. Te cațări iar acolo sus. Îți vîri capul în coroana de frunze

de sticlă și cristal, în bolta de crengi din alamă stinsă. Prin praf, printre excrementele șoarecilor și pînzele de păianjen. Și înlocuiești piersicile întunecate cu alte cîteva coapte încă, care ard albe, incandescente.

Piersica moartă din mîna Pețitorului nu ne oglindește așa cum sîntem. Mai degrabă așa cum eram odinioară. Sticla întunecată ne oglindește grași pe suprafața ei bombată. Stratul de atomi de tungsten precipitat în interior, exact opusul unei perle, spatele de argint al unei oglinzi. Sticlă suflată, subțire ca un balon de săpun.

Iat-o pe doamna Clark cu noile ei riduri ascunse în spatele unui văl gros cît o plasă de sîrmă. Chiar sfrijită din cauza foametei, buzele ei tot par grase de la silicon, încremenite în mijlocul unei felații. Sînii ei umflați nu-s plini cu vreun lichid pe care ai avea chef să-l sugi. Peruca ei pudrată cu alb e înclinată într-o parte. Gîtul îi e ațos și împînzit de tendoane.

Iată Veriga Lipsă, cu pădurea întunecată care i-a crescut pe obraji, cu țepii scufundați în canioanele adînci care-i traversează fața pornind de sub ochi.

Ceva trebuie să se întîmple.

Ceva groaznic trebuie să se întîmple.

Și trosc.

O piersică a alunecat și s-a spart pe podea. Arată ca un cuib din ace de sticlă. O grămadă de așchii albe. Imaginea noastră așa cum eram, grași, nu mai e.

Contele Calomniei notează un rînd în carnețel și spune :

— Douăzeci și *unu* de becuri bune de rezervă...

Sora Justițiară bate cu degetul în ceas și zice :

— Trei ore și zece minute pînă la stingere...

Atunci doamna Clark spune :

— Zi-mi o poveste. Uitîndu-se prin vălul ei la Pețitorul cocoțat în copacul scînteietor de cristal, spune cu buzele ei de silicon : Povestește-mi ceva ca să uit cît îmi e de foame. Spune-mi o poveste pe care n-ai spune-o nimănui.

Răsucind cu mîna o piersică învelită într-o bucată de catifea lipicioasă de la sîngele închegat, Pețitorul zice :

— E o glumă în familia mea. Sus pe scara lui din scaune suprapuse, zice: O glumă pe care-o spuneau unchii mei doar cînd se îmbătau...

Contele Calomniei ridică reportofonul.

Agentul Ciripel, camera video.

Consultantul

Un poem despre Pețitor

— Dacă iubești pe cineva, spune Pețitorul, eliberează-l.
Dar să nu te miri dacă-ți vine înapoi cu un herpes...

Pețitorul pe scenă, îndoit de spate, cu mâinile
vîrite adînc
în buzunarele salopetei.
Cizmele îi sînt încrustate cu bălegar uscat.
Cămașa cu carouri, din flanelă. Cu capse perlate în loc de
nasturi.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
înregistrări de la nunți, în care miri și mirese schimbă
verighete

și se sărută și fug afară într-un viscol de boabe de orez.
Toate astea i se scurg pe față, și buza de jos îi e umflată
de o îmbucătură
de mahorcă

Pețitorul spune :

— Fata pe care-am iubit-o a crezut
că poate găsi pe cineva mai bun.
Fata voia un bărbat mai înalt, bine bronzat, cu păr
lung și c-o sculă mai mare.
Care să știe să cînte la chitară. .
Așa c-a zis „Nu“ prima oară cînd el a îngenuncheat s-o
ceară.

Așa că Pețitorul a angajat o tîrfă pe nume Armăсарu', un
prostituat al cărui anunț suna așa :

Păr lung și o pulă groasă cît o conservă de chili. Și care
putea să învețe
cîteva acorduri.

Și Armăсарu' s-a prefăcut c-o întîlnește din întîmplare, la
biserica.

Și apoi înc-o dată, la bibliotecă.

Pețitoru' plătea două sute de dolari pe întâlnire,
și lua notițe cînd ăsta-i zicea cît

îi place fetei să i se ciupească

sfîrcurile pe la spate. Și cum era mai ușor să-i provoace
orgasm de două sau trei ori.

Armăsarul îi trimitea trandafiri. Îi cînta cîntece. O futea pe
bancheta din spate a mașinii și în jacuzzi,
unde îi jura iubire și credință veșnice.

Apoi n-a mai sunat-o o săptămînă. Două. O lună.

Pînă cînd s-a prefăcut c-o întâlnește din întîmplare, tot
la biserică.

Acolo, Armăsarul i-a zis că s-a terminat... fiindcă prea
era o zdreanță. Era aproape curvă.

— Jur, spune Pețitorul, i-a zis *ei* curvă. Ce
neobrazat...

Dumnezeu să-l binecuvînteze.

Toate astea făceau parte din planul secret al Pețitorului
de a-i frînge

prematur, rapid, inima prietenei sale. Și apoi s-o
prindă în perioada vulnerabilă.

La ultima întâlnire cu Armăsarul i-a dat în plus cincizeci
de dolari pentru
o muie.

Și Armăsarul a îngenucheat între genunchii lui și s-a
apucat de lucru.

În felul ăsta, cînd viitoarea lui nevastă avea să aibă
orgasmele ei

multiple, bine studiate,

bărbatul din mintea ei n-avea să fie un străin pentru
soțul ei,

Pețitorul.

Ritual

O poveste de Peșitor

E o glumă în familie pe care unchii o spun doar la beție.

Jumate din glumă e sunetul pe care-l scot. E sunetul cuiva care-și trage flegma din adâncul gâtului. Un sunet prelung, hîrîit. La fiecare reuniune de familie, cînd nu mai au nimic de făcut decît să bea, unchii își duc scaunele afară, sub copaci. Afară în întuneric, unde nu-i putem vedea.

În timp ce mătușile spală vasele și verișorii aleargă bezmetici, unchii sînt în livada din spate, dînd sticle pe gît, lăsîndu-se pe spate în scaune. În întuneric îl auzi pe cîte unul scoțînd sunetul: *Hîrrrr-șșștiu*. Chiar și pe întuneric, știi că a tăiat cu palma întinsă aerul, într-o parte. *Hîrrrr-șșștiu*, și ceilalți unchi izbucnesc în rîs.

Mătușile aud sunetul și zîmbesc și clatină din cap. Bărbații aștia. Mătușile nu știu gluma, dar știu că orice i-ar face pe bărbați să rîdă așa de tare trebuie să fie o prostie.

Nici verișorii nu știu gluma, dar scot sunetul. *Hîrrrr-șșștiu*. Taie aerul cu plama, într-o parte, și se tăvălesc pe jos de rîs. Toată copilăria lor, toți copiii au făcut-o. Au spus *Hîrrrr-șșștiu*. Au țipat *Hîrrrr-șșștiu*. Formula magică a familiei care-i face pe ceilalți să rîdă.

Unchii se aplecau să-i învețe. Chiar și cînd erau copilași, abia ținîndu-se pe două picioare, mimau sunetul. *Hîrrrr-șșștiu*. Și unchii le arătau cum să taie cu palma într-o parte, întotdeauna de la stînga la dreapta, în fața beregatei.

Atîrnați de brațul cîte unui unchi, agitîndu-și picioarele în aer, verișorii întrebau ce însemna sunetul? Dar mișcarea mîinii?

Era o poveste tare veche, se apuca să le spună un unchi. Sunetul era de cînd unchii erau tineri soldați. Din război. Verișorii se cățarau pe buzunarele hainei unchiului, cu un picior vîrît într-un buzunar, cu mîna întinsă înspre următorul, aflat mai sus. Așa cum te urci în copac.

Și se rugau: Spune-ne. Spune-ne povestea.

Dar unchiul doar le promitea: mai tîrziu. Cînd o să crească. Unchiul te prindea sub braț și te arunca pe umăr. Te purta așa, alergînd, întrecîndu-se cu ceilalți unchi să ajungă primul în casă, să sărute mătușile și să mai mănînce o felie de plăcintă. Se făceau floricele și se asculta programul la radio.

Era parola familiei. Un secret pe care cei mai mulți nu-l înțelegeau. Un ritual care-i menținea în siguranță. Tot ce știau verișorii era că-i făcea să rîdă împreună. Asta o știau doar ei.

Unchii ziceau că sunetul era dovada faptului că și cele mai rele spaime pot să dispară pur și simplu. Oricît de îngrozitor ți s-ar fi părut un lucru, mîine s-ar putea să nu mai existe. Dacă murea vreo vacă, și celelalte păreau și ele bolnave, dacă li se umflau burțile și erau pe moarte, dacă nu se putea face nimic, unchii scoteau sunetul. *Hîrrrr-șșștiiu*. Dacă piersicii din livadă dădeau rod și se anunța brumă în noaptea aceea, unchii scoteau sunetul. *Hîrrrr-șșștiiu*. Însemna că teroarea pe care n-o puteai opri s-ar putea opri ea de la sine.

De cîte ori familia se aduna, asta era salutul lor: *Hîrrrr-șșștiiu*. Mătușile se uitau cruciș la atîția verișori care scoteau sunetul ăla prostesc. Toții verișorii tăind cu palma aerul. *Hîrrrr-șșștiiu*. Și unchii rîdeau așa de tare încît se aplecau și se sprijineau cu mîinile pe genunchi. *Hîrrrr-șșștiiu*.

Vreuna dintre mătușile care veniseră în familie prin alianță întreba și ea: ce înseamnă? Care era povestea sunetului? Dar unchii clătinau din cap. Iar unchiul care-i era soț își petrecea brațul pe după mijlocul ei și o săruta pe obraz și-i spunea: Puiule scump, n-ai vrea să știi.

În vara în care am împlinit optsprezece ani, un unchi mi-a spus povestea. Eram doar noi doi. Și de data asta n-a rîs.

Fusesem recrutat în armată și nimeni nu știa dacă o să mă mai întorc vreodată.

Nu era război, dar în armată bîntuia holera. Erau boli și se întîmplau accidente. Îmi făceam bagajul, doar eu și unchiul, și unchiul a zis: *Hîrrrr-șșștiiu*. Adu-ți aminte, a zis, că oricît de negru pare viitorul, toate necazurile pot dispărea pînă mîine.

Pregătindu-mi bagajul, l-am întrebat: Ce însemna?

Era din ultimul mare război, a spus el. Cînd unchiul erau toți în același regiment. Fuseseră luați prizonieri și forțați să muncească într-un lagăr. Acolo, un ofițer din armata inamică îi obliga să muncească sub amenințarea armei. În fiecare zi se așteptau ca omul ăsta să-i omoare și nu puteau face nimic. În fiecare săptămînă soseau trenuri pline cu prizonieri din țările ocupate: soldați și țigani. Cei mai mulți făceau doar două sute de pași din tren pînă la moarte. Unchiul le cărau cadavrele. Ofițerul pe care-l urau comanda plutonul de execuție.

Unchiul care-mi povestește toate astea zice că în fiecare zi ieșeau în față să tîrască morții la groapă – găurile din haine încă vărsau sînge cald – și plutonul aștepta următorul lot de executat. De fiecare dată cînd intrau în raza puștilor, se așteptau ca ofițerul să ordone deschiderea focului.

Apoi, spune unchiul într-o zi: *Hîrrrr-șșștiiu*.

S-a întîmplat așa cum se întîmplă Soarta.

Dacă vedea vreo țigăncușă care-i plăcea, ofițerul o scotea din rînd. După ce lotul ei era ucis, în timp ce unchiul tîrau cadavrele, ofițerul o forța să se dezbrace. Stînd acolo în uniformă lui plină de fireturi strălucind aurii în soare, înconjurată de puști, ofițerul o forța să îngenuncheze pe pămînt și se deschidea la prohab. O forța să deschidă gura.

Unchii văzuseră asta de atâtea ori că nici nu-și mai aminteau de câte. Țigăncușa își vîra buzele în prohabul ofițerului. Cu ochii închiși, sugea și sugea, și nu-l vedea scoțînd cuțitul din spatele centurii.

În clipa în care ofițerul ajungea la orgasm, o prindea de păr, ținîndu-i capul fix cu o mîină. Cu cealaltă îi tăia beregata.

Era mereu același sunet: *Hirrrr-șșștiu*. Cu sămînța încă izbucnindu-i din mădular, o împingea la o parte, înainte ca sîngele să țîșnească din gîtul secționat.

Era sunetul care însemna mereu sfîrșitul. Soarta. Un sunet de care n-aveau să poată scăpa vreodată. Pe care n-aveau să-l uite.

Pînă cînd, într-o zi, ofițerul a luat o țigăncușă și a îngenuncheat-o pe jos. Cu tot plutonul de execuție privindu-l, cu unchii privindu-l vîrîți pînă la genunchi în stratul de leșuri, ofițerul a forțat-o să-i deschidă fermoarul. Femeia a închis ochii și a deschis gura.

Era un lucru la care unchii asistaseră de atâtea ori încît îl puteau privi fără să-l mai vadă cu adevărat.

Ofițerul a prins-o pe țigancă de părul ei lung, și l-a înfășurat pe mîină. Cuțitul a scînteiat și apoi a urmat sunetul. Sunetul ăla. Care acum e codul secret al familiei pentru hohotele de rîs. Salutul lor. Țiganca a căzut pe spate, cu sîngele țîșnind de sub bărbie. A tușit o dată și ceva a căzut în praf, alături de locul morții ei.

S-au uitat cu toții, plutonul și unchii și ofițerul, și acolo în praf era jumate de mădular. *Hirrrr-șșștiu* și ofițerul își tăiase propria sculă vîrîtă în gîtul femeii moarte. Din prohabul ofițerului sămînța încă țîșnea, țîșnea și sîngele. Ofițerul a întins mîna spre scula lui care zăcea în praf. Genunchii i s-au înmuiat.

După care unchii i-au tîrît trupul să-l îngroape. Ofițerul care a preluat comanda lagărului n-a mai fost atît de rău. Apoi războiul s-a sfîrșit și unchii s-au întors acasă. Dacă nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat, familia

noastră ar fi putut să nu existe. Dacă ofițerul ăla ar fi trăit, s-ar fi putut întâmpla să nu mă mai nasc niciodată.

Sunetul ăla, codul secret al familiei, mi-a spus unchiul, înseamnă : Da, se întâmplă lucruri groaznice, dar uneori grozăviile astea... te salvează.

În fața ferestrei, ceilalți verișori aleargă printre piersicii din spatele casei. Mătușile stau pe verandă și dezghioacă mazăre. Unchii stau cu brațele încrucișate, ciondănindu-se despre cel mai bun mod de-a vopsi un gard.

Poate c-o să ajungi în război, zice unchiul. Sau poate c-o să iei holeră și-o să mori. Sau, spune el și taie aerul cu palma întinsă, de la stînga la dreapta, sub centură : *Hîrrrr-șșștiu...*

Cea care găsește cadavrul e Sora Justițiară. Coborînd scările în hol, din foaietul de la primul etaj, după ce a stins luminile în cabina proiecționistului, se împiedică de roata de exerciții din plastic roz, ținută strîns de două mîini livide.

Acolo, pe micul ecran al camerei video, Ducele Vandalilor zace lat la picioarele scărilor din hol, cu poalele cămășii lui de velur cu franjuri scoase din pantaloni, cu părul blond răsfireat, cu fața în jos pe covor. O parte a feței îi e făcută piftie, părul îi e năclăit peste tot de sînge.

Unul mai puțin la împărțeala drepturilor de autor pentru povestea noastră.

Sora Justițiară avea camera la ea. Ca să se descurce în întuneric, domnul Whittier obișnuia să folosească o lanternă, dar acum bateriile sînt la fel de moarte ca el sau ca Lady Zdreanță. Acum, ca să urce și să coboare scările înainte de răsărit și după apus, Sora Justițiară folosește spotul camerei video cu baterii reîncărcabile.

— Hemoragie subarahnoidă, spune Sora Justițiară, și cuvintele ei se înregistrează în timp ce plimbă camera pe deasupra cadavrului. Cu avulsie parțială a emisferei cerebrale stîngi. Spune: E consecința cea mai obișnuită a traumelor craniene majore.

Focalizează ca să prindă în plan apropiat fractura craniană compusă, sîngerarea din straturile exterioare ale creierului.

— Dacă se presează craniul într-un anume loc, spune ea, conținutul se umflă în acea zonă și face calota să plesnească într-o formă relativ circulară.

Ochiul camerei video trece peste muchiile ascuțite și sîngele închegat pe craniu, și vocea Sorei spune :

— *Deformare înspre exterior* prezintă pe zone extinse...

Camera se înalță să ne arate pe noi ceilalți bîjbîind prin hol, căscînd și mijindu-ne ochii în lumina camerei.

Doamna Clark privește cadavrul Ducelui întins pe jos, îmbrăcat în velur. Cocoloșul de gumă cu nicotină și toți dinții i-au zburat pînă în mijlocul holului. Și buzele ei gonflate chițăie un mic țipăt.

Miss America spune :

— *Nemernicul*. Se apropie de cadavru și îngenunchează să smulgă mînerile de cauciuc negru ale roții din degetele înțepenite. Încearcă să slăbească și mai mult decît noi ceilalți, spune ea. Ticălosul ăsta, căcatul ăsta făcea exerciții ca să arate... *mai rău*.

În timp ce Miss America se luptă și smucește degetele înțepenite, doamna Clark spune :

— *Rigor mortis*.

Trăgînd corpul într-o parte, răsucind roata ca s-o elibereze din strînsoarea mîinilor, întoarce cadavrul cu fața în sus. Fața Ducelui e întunecată, ca arșă de soare, însă de culoare violet, cu excepția vârfului nasului. Vârful bărbiei, al nasului și fruntea sînt toate alb-albastrii.

— *Livor mortis*, spune doamna Clark.

Sîngele se strînge în părțile de jos ale corpului. În afară de punctele în care fața s-a sprijinit de covor, acolo greutatea corpului a menținut capilarele închise, așa că sîngele nu s-a putut aduna.

Din spatele camerei video, Sora Justițiară spune :

— Pari să știi tare multe despre cadavre...

Și doamna Clark zice :

— Ce înseamnă *avulsie parțială a emisferei cerebrale stîngi* ?

În timp ce plimbă camera pe deasupra cadavrului, înregistrînd peste moartea domnului Whittier, Sora Justițiară spune :

— Înseamnă că-i curge creierul afară.

Roata roz alunecă dintre degetele Duceului, care par să se relaxeze. Rigor mortis dispare, spune doamna Clark, doar cînd leșul începe să se descompună.

De-acum a sosit și Agentul Ciripel, care arată ciudat așa, cînd i se văd ambii ochi. Reverendul Fără Dumnezeu se apropie de cadavru. Și Mama Natură, cu mirosul ei de paciuli. Și Pețitorul, mestecînd între măsele o îmbucătură bună de tutun și salivă, se apleacă să vadă mai bine.

Și doamna Clark încuviințează, încrețindu-și buzele siliconate. După moarte, spune ea, filamentele de actin și miosin ale mușchilor se complexează din lipsa producției de adenosin-trifosfat...

— N-ai cum să înțelegi, zice ea.

— Păcat, spune Bucătarul Asasin. Dacă nu era așa trecut, am fi putut avea un mic-dejun copios.

— Glumești, spune Mama Natură.

Și Bucătarul zice:

— Nu, chiar vorbesc serios.

Pețitorul stă ghemuit lîngă leș, cu ochii holbați, căutînd ceva în buzunarul din dos al pantalonilor.

Frecîndu-și mîinile pictate cu henna și căscînd, Mama Natură zice:

— Cum de ești așa *treaz*?

Și, deschizînd gura larg, arătînd cu degetul la scîrboșenia maronie dinăuntru, Pețitorul zice:

— Chestia asta... Își scoate portmoneul, vîră bancnotele înăuntru și apoi și-l introduce din nou în buzunar, spunînd: Sărută-mă și-o să fii și tu vioaie.

Și, clătinînd din cap, Mama Natură zice:

— Nu, mulțumesc.

— Fetiço, zice Pețitorul. Scurpă un șuvoi maroniu pe covorul albastru și zice: Tre' să fii un personaj puținel mai sexy sau nici o actriță ca lumea n-o să vrea să te joace...

Și Sfîntul Fără-Mațe o trage departe de ei.

Sora Justițiară stinge camera video și i-o dă înapoi Agentului Ciripel.

Doamna Clark spune :

— Pe cine bănuieți ?

Se adresează tuturor. Sau poate nimănui.

Și Agentul Ciripel zice :

— Pe tine.

Doamna Clark. S-a trezit târziu în noapte. L-a găsit pe Duce singur, făcându-și exercițiile pentru abdomen. I-a zdrobit țeasta. Asta e versiunea oficială.

— Vă gândiți vreodată, spune doamna Clark, ce-o să faceți după ce vă vindeți *vechea viață* ?

Și Pețitorul își linge saliva de pe buze, zicînd :

— Ce vrei să spui ?

Își vîră degetele mari pe sub bretelele salopetei.

— După ce-ați spus povestea *asta*, zice doamna Clark, o să căutați pur și simplu un alt personaj malefic ? Spune : O să căutați pe cineva pe care să dați vina pentru tot restul vieții ?

Și Agentul Ciripel zîmbește, zicînd :

— Ia-o-ncet. N-are rost să dai vina pe unul dintre *noi* pentru treaba asta. Există *victimă*, zice el, arătîndu-se pe sine cu degetul. Și există *călai*, zice, arătînd-o pe ea. Nu băga nuanțe pe care publicul larg n-o să le înțeleagă.

Și doamna Clark spune :

— Nu eu l-am omorît pe tînărul ăsta.

Și Agentul ridică din umeri. Își pune camera pe umăr, zicînd :

— Dacă vrei simpatia publicului în momentu' ăsta, tre' să-ți dai silința. Beculețul se aprinde licărind, lumina cade pe ea și Agentul Ciripel spune : Zi-ne ceva. Dă-ne o amintire ca lumea, să-i fie publicului măcar puțin milă de tine...

Cutia Coșmarurilor

O poveste de doamna Clark

În noaptea de dinaintea dispariției ei, Cassandra și-a tăiat genele.

Ușoară treabă. Cassandra ia o forfecuță de unghii cromată din poșetă, se apleacă înspre oglinda mare de deasupra chiuvetei din baie, și se privește. Cu ochii pe jumătate închiși, și cu gura căscată de parcă s-ar machia, Cassandra își sprijină brațul pe etajeră și începe să reteze cu forfecuța. Genele lungi și negre cad în chiuvetă, flutură prin gaura de scurgere, și Cassandra nici măcar nu se uită la imaginea mamei ei reflectată în oglindă, la maică-sa care stă în spatele ei în oglindă.

În noaptea aia, doamna Clark o aude strecurându-se din pat când afară e încă întuneric. La ora la care pe stradă nu trece nici o mașină, fata se duce în pielea goală în salon, fără să aprindă nici o lumină. Se aude scîrțîitul arcurilor vechi ale canapelei. Se aude sîsîitul și clicul unei brichete. Apoi un oftat. Și un damf de fum de țigară.

Soarele a răsărit și Cassandra e tot acolo, goală pe canapea, cu perdelele de la fereastră trase în lături și cu mașinile trecînd prin fața casei. Strînsă ghem din cauza frigului. Într-o mîină ține țigara, arsă pînă la filtru. Scrumul a căzut alături, pe canapea. E trează și se uită la ecranul stins al televizorului. Poate se uită la imaginea ei reflectată acolo, goală în sticla întunecată. Părul îi e încîlcit de cînd nu și l-a mai pieptănat. Rujul de acum două zile îi e și acum întins pe obraz. Rimelul îi accentuează cutele din jurul ochilor. Fără gene, ochii ei verzi par stinși, falși, pentru că n-o vezi clipind.

Mama o întreabă :

— Ai visat aia ?

Doamna Clark o întreabă: nu vrea pâine prăjită? Doamna Clark dă drumul la căldură și-i aduce halatul de pe cuierul din baie.

Cassandra stă cu genunchii lipiți, cu brațele încrucișate strîns la piept ridicîndu-i sînii. Fulgi de scrum de țigară sînt împrăștiați pe partea superioară a fiecărei coapse. Fulgi de scrum de țigară în părul ei pubian. Tendoanele picioarelor îi zvîcnesc sub piele. Picioarele lipite de podeaua de lemn lustruit, unul lîngă celălalt, sînt singura parte a corpului neîncremenită ca o statuie.

Doamna Clark spune:

— Îți amintești ceva? Spune: Purtai rochia nouă, neagră... Spune: Aia scurtă, scurtă.

Doamna Clark își acoperă fata cu halatul, aranjîndu-l strîns în jurul gîtului. Spune:

— S-a întîmplat la galeria aia. Vizavi de magazinul de antichități.

Cassandra nu-și dezlipește ochii de oglindirea ei întunecată din ecranul televizorului. Nu clipește, și halatul alunecă lăsîndu-i din nou sînii în frig.

Și mama o întreabă: ce-a văzut?

— Nu știu, spune Cassandra. N-aș putea spune.

— Stai să-mi iau notițele, îi zice doamna Clark. Zice: Cred că mi-am dat seama.

Cînd se întoarce din dormitor, cu dosarul gros de notițe într-o mînă, deschis ca să poată răsfoi prin el cu cealaltă, cînd se uită în salon, Cassandra nu mai e.

În clipa aia, doamna Clark zicea:

— Cutia Coșmarurilor funcționează așa: în partea din față...

Dar Cassandra nu-i nici în bucătărie, nici în baie. Cassandra nu-i în pivniță. Atîta-i toată casa lor. Nu-i nici în curtea din spate, nici pe trepte. Halatul e pe canapea. Nu-i lipsesc poșeta, pantofii sau paltonul. Valiza e tot pe patul ei, pe jumătate făcută. Doar Cassandra nu mai e.

La început Cassandra a spus că nu-i nimic. Conform notițelor, s-a întîmplat la vernisajul unei expoziții.

Notițele doamnei Clark spun: „Un cronometru cu interval aleatoriu...”.

Spun: „Omul s-a spânzurat...”.

A început în seara în care toate galeriile de artă își vernisau expozițiile, și tot centrul orașului era plin de oameni ținându-se de mână, încă îmbrăcați în hainele de la birou sau de la școală. Cupluri pe la treizeci și ceva de ani, în haine închise la culoare, pe care nu se vedea jegul luat de pe banchetele taxiurilor. Purtându-și bijuteriile pe care nu le puteau purta în metrou. Cu dinții albi, de parcă nu i-ar fi folosit decât la zîmbit.

Se priveau unii pe alții uitându-se la lucrările de artă înainte de-a se privi unii pe alții luînd cina.

Totul se găsește în notițele doamnei Clark.

Cassandra purta noua ei rochie neagră. Cea scurtă, scurtă.

În seara aceea a vrut un pahar înalt cu vin alb, doar să-l aibă în mână. Nu îndrăznea să-l ridice la buze sau în semn de noroc, pentru că rochia nu avea bretele, așa că-și ținea brațele pe lângă corp, coatele strînse. Asta îi încorda un mușchi al pieptului, un mușchi nou pe care-l descoperise jucînd baschet la școală. Care îi împingea sînii atît de sus încît decolteul părea să-i înceapă din gît.

Rochia era neagră, cu paiete și mărgele negre. Era o crustă de un negru brut, strălucitor, ținîndu-i sînii trandafirii și cărnosi înăuntru. O cochilie neagră și dură.

Unghiile ei date cu lac i se împleteau, astfel încît mîinile parcă-i erau încătușate în jurul paharului de vin. Părul ei greu și bogat era prins într-un coc înalt. Șuvițe și bucle se despletiseră din strînsoare și atîrnau, dar ea nu îndrăznea să ridice mîna să le aranjeze. Stătea cu umerii dezgoliți cu părul despletindu-se, și pantofii cu toc îi încordau mușchii gambelor, îi împingeau fundul în sus, scoțîndu-i în evidență curbura de sub fermoarul lung.

Buzele îi erau rujate perfect. Nici o urmă de ruj pe paharul pe care nu îndrăznea să-l înalțe. Ochii îi erau

imenși sub genele lungi. Ochii ei verzi, singura parte a corpului ei care se mișca în încăperea aglomerată.

Stînd zîmbitoare în mijlocul unei galerii de artă, era singura femeie de care ți-ai fi adus aminte mai tîrziu. Cassandra Clark, de doar cincisprezece ani.

Asta cu mai puțin de o săptămînă înainte să dispară, doar cu trei zile înainte.

Așezată în locul cald și presărat cu scrum pe care Cassandra l-a lăsat pe canapea, doamna Clark se uită prin notițele din dosar.

Proprietarul galeriei vorbea cu ele și oamenii s-au strîns în jurul lor.

„Rand“, spun notițele ei. Numele proprietarului e Rand.

Proprietarul le-a arătat o cutie așezată pe un trepied înalt. O cutie neagră, de mărimea unui aparat foto de demult. Tipul acela de aparat în spatele căruia fotograful și-ar fi vîrît capul sub o acoperitoare neagră, ca să protejeze placa de sticlă tratată chimic dinăuntru. Tipul acela de aparat din timpul Războiului Civil, care-ți făcea poză cu un blitz pe bază de praf de pușcă. Scoteau un nor de fum înțepător, cenușiu. Cînd ai intrat prima dată în galerie, așa arăta cutia pe trepied.

Era vopsită în negru.

— Lăcuită, le-a spus proprietarul galeriei.

Era lăcuită în negru, dată cu ceară și năclăită de amprente.

Proprietarul zîmbea cu ochii ațintiți la decolteul rochiei fără bretele a Cassandrei. Avea o mustăcioară subțire, pensată și aranjată ca o spînceană. Avea o bărbuță de drăcușor care-i făcea bărbia să pară ascuțită. Purta un costum albastru de bancher, și un singur cercel, unul prea mare, a cărui strălucire prea falsă nu putea fi decît un diamant adevărat.

Fiecare muchie a cutiei era ornată cu muluri sofisticate, cu creste și caneluri care o făceau să pară grea ca un seif de bancă. Fiecare muchie ascunsă sub detaliile ornamentului și sub un strat gros de vopsea.

— Ca un mic sicriu, a spus cineva din galerie.

Un tip cu coadă de cal, care mesteca gumă.

De ambele laturi ale cutiei era cîte un mîner de bronz. Trebuia să le prinzi în mîini, le-a spus proprietarul galeriei. Ca să închizi circuitul. Dacă voiai să faci cutia să funcționeze corect, apucaî mînerule. Îți lipeai ochiul de vizorul de bronz din partea frontală. Ochiul stîng. Și te uitai înăuntru.

În seara aceea, om cu om, aproape o sută de persoane trebuie c-au privit în cutie, dar nu s-a întîmplat nimic. Au privit ținînd de mîner, dar nu și-au văzut decît propriul ochi reflectat în bezna de dincolo de mica lentilă de sticlă. Au auzit doar un sunet slab. Ca al unui ceas, ticăind. Pic... pic... pic... lent ca picurii scurgîndu-se dintr-un robinet defect. Ticăielile astea slabe venind din interiorul cutiei.

Cînd o atingeai, cutia era unsuroasă, ca acoperită cu o mîzgă.

Proprietarul a ridicat un deget. A bătut cu el într-o latură a cutiei și-a spus :

— Are un fel de cronometru cu interval aleatoriu.

Putea merge timp de o lună întreagă, ticăind fără încetare. Sau poate doar pentru încă o oră. Dar în clipa în care se oprea, atunci era momentul să privești înăuntru..

— Uite aici, a spus Rand, proprietarul, și a bătut cu degetul într-un butonaș de alamă ca de sonerie, aflat pe una din laturi.

Ții mînerule și aștepți. Cînd ticăitul încetează, privești înăuntru și apeși butonul.

Pe o plăcuță de bronz prinsă cu șuruburi de partea de sus a cutiei scria „Cutia Coșmarurilor“. Și numele „Roland Whittier“. Mînerule erau cocolite de cîți oameni le ținuseră strîns, așteptînd. Garnitura din jurul vizorului era năclăită de răsufările lor. Peretele negru era unsuros de la atîtea fețe care stătuseră lipite de el.

Dacă apucaî mînerule, simțeai ticăitul înăuntru. Cronometrul. Statornic parcă pentru vecie, ca bătaia unei inimi.

În clipa în care se oprea, a spus Rand, butonul declanșa un flash înăuntru. Un singur puls luminos.

Ce vedeai atunci, Rand habar n-avea. Cutia provenea de la magazinul de antichități de peste drum. Fusesse acolo vreme de nouă ani și nu se oprise din ticăit. Omul care-o deținea, vânzătorul de antichități, le spunea clienților că s-ar putea să fie stricată. Sau că era doar o glumă.

Nouă ani stătuse cutia pe raft, ticăind, acoperită de praf. Pînă cînd, într-o zi, nepotul vânzătorului o găsisse tăcută. Nepotul avea nouăsprezece ani, făcea facultatea de drept. Toate fetele intrau în magazin să-i arunce ocheade adolescentului ăstuia fără un fir de păr pe piept. Un băiat bun, care avea o bursă pentru că juca în echipa de fotbal, avea un cont în bancă, mașină, o slujbă pe vacanță în magazinul de antichități, unde ștergea lucrurile de praf. Cînd a găsit cutia, era tăcută – era pregătită și aștepta. Băiatul a apucat mînerule. A apăsat butonul și s-a uitat înăuntru.

L-a găsit bunicul lui cu ochiul stîng încă înconjurat de un inel de praf. Clipind. Uitîndu-se în gol. Stătea într-o grămadă de praf și mucuri de țigări pe care tocmai le măturase. Nepotul nu s-a mai întors la facultate. Mașina i-a rămas parcată lîngă bordură pînă cînd primăria i-a ridicat-o. În fiecare zi băiatul stătea în fața magazinului. La douăzeci de ani, stă toată ziua pe trotuar, fie soare, fie ploaie. Îl întrebi ceva și rîde. Puștiul ar trebui să fie de-acuma avocat, să profeseze, în schimb îl găsești într-un hotel plin de purici. Stă acolo pe cheltuiala autorităților, trăiește din asistența socială primită pentru depresia lui ireversibilă. Nici măcar pentru dependență de droguri.

Rand, proprietarul galeriei, spune:

— Pur și simplu un caz de țicneală totală.

Te duci să-l vizitezi pe puști, și el stă pe pat toată ziua, cu gîndaci intrîndu-i și ieșindu-i din pantaloni și guler. Unghiile i-au crescut lungi și galbene ca niște creioane.

Îl întrebi ceva, orice: Ce mai face? Mănîncă destul? Ce-a văzut? Și puștiul doar rîde. Vezi gîndacii ca niște gîlme, plimbîndu-i-se pe sub cămașă. Un roi de muște îi zumzăie în jurul capului.

Într-altă dimineață, vînzătorul de antichități sosește dimineața la magazin, și toată harababura prăfuită dinăuntru e altfel. De parcă-ar fi ajuns într-un loc necunoscut. Cutia s-a oprit din nou din ticăit. Din numărătoarea ei liniștită. Și Cutia Coșmarurilor așteaptă ca el să privească înăuntru.

Vînzătorul nu deschide ușa toată dimineața. Oamenii vin și-și pun mîinile pîlnie la ochi să vadă înăuntru. Să caute ceva acolo în umbră. Un motiv pentru care magazinul nu e deschis.

Tot așa, vînzătorul ar fi putut să privească în cutie. Să vadă de ce. Să știe ce s-a întîmplat. Ce i-a putut răpi sufletul unui băiat de douăzeci de ani, care avea toată viața înainte.

Toată dimineața vînzătorul nu scapă din ochi cutia care nu mai ticăie.

În loc să privească în ea, curăță WC-ul din spate. Scoate o scară și curăță lampadarele de muștele moarte, uscate. Lustruiește alămurile. Mobila de lemn. Asudă pînă cînd cămașa lui apretată se înmoaie și face cute. Face toate lucrurile pe care le urăște.

Vecinii, vechii lui clienți, vin la magazin și găsesc ușa încuiată. Poate bat de cîteva ori. Apoi pleacă.

Și cutia îl așteaptă să-i arate ce și cum.

O să fie cineva iubit care o să privească înăuntru.

Toată viața vînzătorul muncește din greu. Găsește marfă bună la prețuri decente. O aduce într-un cărucior și o expune. O șterge de praf. Mai toată viața a fost în magazinul ăsta, și deja, cînd se vînd lucrurile vreunei familii, cumpără și revinde aceleași obiecte a doua sau a treia oară. Cumpără de la clienții morți și vinde celor vii. Magazinul lui inspiră și expiră aceleași mărfuri.

Aceeași marea de scaune, mese, păpuși de porțelan. De paturi, dulăpioare, fleacuri.

Toate astea intră și-i ies din magazin.

Toată dimineața ochii îi fug la Cutia Coșmarurilor.

Își face socotelile. Toată ziua bate la mașina de adunat cu zece clape, verificând contabilitatea. Adună și compară coloane lungi de numere. Vede aceeași marfă, aceleași scrinuri și cuiere sosind și plecând pe hîrtie. Își face o cafea. Apoi o alta. Bea cafea pînă cînd cutia de boabe se golește. Curăță pînă cînd se vede oglindit peste tot în lemnul lustruit și-n sticla curată. În mirosul de lămîie și ulei de migdale. În mirosul transpirației sale.

Cutia așteaptă.

Își ia o cămașă curată. Se piaptănă.

Îi dă telefon soției și-i spune că de ani de zile ține bani ascunși într-o cutie de tablă ascunsă sub roata de rezervă, în portbagajul mașinii. Cu patruzeci de ani în urmă, cînd s-a născut fiica lor, îi spune el soției, a avut o aventură cu o fată care venea să-l vadă în pauza ei de prînz. Îi spune că-i pare rău. Îi spune să nu-l aștepte cu masa. Îi spune c-o iubește.

Lîngă telefon, cutia așteaptă tăcută.

A doua zi îl găsește poliția. Cu socotelile încheiate. Cu magazinul în perfectă ordine. Vînzătorul de antichități a luat un prelungitor portocaliu și l-a înnodat de cuierul din baie. În baia cu dale de faianță, unde orice mizerie va fi ușor de curățat, și-a prins gîtul în laț și apoi pur și simplu... s-a relaxat. A alunecat, rezemat de perete. S-a sufocat, a murit, aproape așezat pe podea.

Pe tejgheaua cu vitrină, cutia ticăie din nou.

Povestea asta se găsește în dosarul gros al doamnei Tess Clark.

Apoi cutia a ajuns aici, în galeria de artă a lui Rand. Deja se crease un soi de legendă în jurul ei, le spune Rand celor cîțiva strînși în jurul lui. Cutia Coșmarurilor.

Peste drum, magazinul de antichități e doar o cameră mare, vopsită și goală îndărătul vitrinei.

Și chiar atunci, în seara aceea, cînd Rand le arăta cutia și Cassandra stătea cu brațele strînse lîngă trup ca să nu-i alunece rochia, chiar în clipa aceea cineva din mulțime a zis:

— S-a oprit.

Ticăitul.

Se oprise.

Grupul a așteptat în tăcere, cu urechile ciulite după orice sunet.

Și Rand a spus:

— Poftiți.

— Așa? a întrebat Cassandra, dîndu-i doamnei Clark paharul înalt de vin alb. A ridicat o mîină pînă la unul dintre mînere. I-a înmînat lui Rand poșetuța ei de seară cu mărgelile, în care erau doar rujul și banii în caz de urgență.

— Așa e bine? a întrebat ea, ridicînd cealaltă mîină înspre mîner.

— Așa, spuse Rand.

Doamna Clark stătea acolo, o mamă neajutorată, cu cîte un pahar de vin în fiecare mîină, privind. Gata să verse sau paharele să le scape.

Rand și-a așezat mîina făcută căuș pe ceafa Cassandrei, pe pielea dezgolită de deasupra vertebrelor, acolo unde o singură buclă se desprinsese și flutura. Între mîina lui și fundul fetei se întindea fermoarul lung. I-a apăsat ceafa, arcuindu-i gîtul, astfel încît bărbia i s-a ridicat o idee și buzele i s-au întredeschis. Ținîndu-i ceafa într-o mîină și poșeta în cealaltă, Rand i-a spus:

— Uită-te înăuntru.

Cutia e tăcută. Așa cum e poate o bombă în clipa de dinainte de-a exploda.

Ridicînd din sprîncene, cu genele ochiului stîng tremurînd grele în învelișul de rimel negru, Cassandra își apropie obrazul stîng de cutie. Își lipește ochiul ei verde, umed și moale, ceva între lichid și solid, de vizorul de sticlă, de întunericul din interior.

Lumea strînsă în jur aşteaptă. Rand o ține încă de ceafă.

O unghie lăcuită se apropie de buton, și, cu fața lipită de lemnul negru al cutiei, Cassandra zice :

— Spuneți-mi cînd să apăs.

Ca să poți privi înăuntru, ca să-ți potrivești obrazul, trebuie să-ți rotești puțin fața înspre dreapta. Trebuie să te apleci puțin, să te înclini cam prea tare. Trebuie să te ții de mînere pentru că aplecarea te dezechilibrează. Greutatea trebuie să se sprijine pe cutie, prin mîini, și echilibrată prin apăsarea feței.

Cassandra stă cu obrazul lipit de colțurile și unghiurile negre, sofisticate, ale cutiei vechi. De parcă ar săruta-o. Buclele îi tremură. Cerceii îi atîrnă lucitori.

Degetul i se mișcă pe buton.

Și ticăitul începe din nou, un sunet stins în adîncul cutiei.

Doar Cassandra vede ce se întîmplă.

Cronometrul aleatoriu pornește din nou, pentru încă o săptămînă, pentru încă un an. Pentru încă o oră.

Stă cu fața lipită de vizor, apoi umerii i se lasă. Stă cu brațele atîrnate de mînere, cu umerii rotunzi, prăbușiți.

Clipind des, Cassandra se îndepărtează și-și scutură ușor capul. Cu buzele strînse, fără să privească pe cineva în ochi, se uită în podea, la picioarele oamenilor. Marginea rigidă a rochiei se umflă în față, dezlipindu-i-se de sînii fără sutien. Întinde mîna și se împinge în spate, depărtîndu-se de cutie.

Iese din pantofii cu toc și stă cu tălpile goale pe podeaua galeriei, și mușchii gambelor dispar. Cele două fese tari ca piatra se înmoaie.

O mască de păr îi atîrnă pe față.

Dacă ești destul de înalt, îi poți zări sfîrcurile.

Rand spune :

— Ei ? Își drege glasul, expirînd cu un sunet prelung de flegmă și muci, și spune : Ce-ai văzut ?

Și încă fără să privească pe vreunul, cu genele îndreptate spre podea, Cassandra ridică brațul și-și scoate cerceii.

Rand îi întinde poșetuța, dar Cassandra n-o ia. În schimb îi dă bijuteriile.

— Ce s-a întâmplat? spune doamna Clark.

Și Cassandra răspunde:

— Puteam să mergem acasă?

Toți ascultă ticăitul cutiei.

Peste câteva zile își taie genele. Deschide o valiză și începe s-o umple cu pantofi și șosete și lenjerie intimă, apoi le scoate afară. Împachetează și despachetează. După ce ea a dispărut, valiza tot acolo a rămas. Pe jumătate plină sau pe jumătate goală.

Acum tot ce are doamna Clark sînt notițele ei, dosarul gros despre funcționarea Cutiei Coșmarurilor. Cumva trebuie că te hipnotizează. Îți implantează o imagine sau o idee. O străfulgerare subliminală. Îți injectează un mesaj în creier, atît de adînc încît nu-l mai poți recupera. Nu-l poți desluși. Cutia te infectează în felul ăsta. Face să ți se pară greșit tot ce știi. Să ți se pară inutil.

În cutie e un lucru de care nu te mai poți dezvăța. Vreo idee nouă pe care n-ai cum s-o mai uiți.

La câteva zile după vizita la galerie, Cassandra a dispărut.

În a treia zi, doamna Clark se duce în centru. Înapoi la galerie. Cu dosarul maroniu și gros sub braț.

Ușa de la intrare nu e încuiată și luminile sînt stinse. În lumina cenușie a ferestrelor îl vede pe Rand așezat pe podea înconjurat de părul pe care și l-a tăiat. Nu mai are bărbuța de drac. Nici diamantul baban.

— Te-ai uitat, nu-i așa? întreabă doamna Clark.

Și proprietarul continuă să șadă acolo, cu picioarele depărtate pe betonul rece, privindu-și mîinile.

Doamna Clark se așază turcește alături și zice:

— Uită-te prin notițele mele. Zice: Spune-mi că am dreptate.

Cutia Coșmarurilor funcționează fiindcă are partea frontală oblică în afară. Te obligă să-ți lipești ochiul stîng de vizor. Are o mică lentilă convexă într-o montură de bronz, precum vizoarele obișnuite. După cum e înclinat peretele cutiei, nu poți privi înăuntru decît cu ochiul stîng.

— În felul ăsta, spune doamna Clark, ceea ce vezi percepi cu emisfera dreaptă.

Orice ai vedea înăuntru, martoră e partea intuitivă, emotivă, instinctuală, emisfera dreaptă.

În plus, doar o singură persoană poate privi de fiecare dată. Ce pățești, pățești doar tu. Ce se întîmplă în Cutia Coșmarurilor ți se întîmplă doar ție. N-ai cu cine să împărtășești experiența. Nu e loc pentru altcineva.

În plus, lentila convexă deformează ceea ce vezi. Distorsionează.

În plus, spune doamna Clark, numele gravat pe plăcuță – Cutia Coșmarurilor – îți spune că o să-ți fie frică. Numele creează o anumită așteptare, pe care o împlinești.

Doamna Clark stă și așteaptă să i se dea dreptate.

Stă așteptînd să-l vadă pe Rand clipind.

Cutia stă deasupra lor pe trepid, ticăind.

Doar pieptul lui Rand se mișcă, odată cu respirația.

Pe biroul lui din spatele încăperii sînt cerceii Cassandrei.

Și poșeta ei cu mărgele.

— Nu, zice Rand. Zîmbește și zice: Nu-i așa.

Ticăitul își continuă numărătoarea inversă, răsunînd puternic în liniștea rece.

Nu poți da telefon la nesfîrșit spitalelor, să întrebă dacă n-au internat cumva o fată cu ochi verzi și fără gene, spune doamna Clark. După o vreme încep să nu te mai audă. Să te pună să aștepți la receptor. Să te facă să renunți.

Își ridică ochii din vraful ei de hîrtii, și zice:

— Spune-mi.

Magazinul de antichități de peste drum e tot părăsit.

— Nu asta s-a întîmplat, zice Rand. Privindu-și doar mîinile, zice: Dar așa m-am simțit, ca atunci.

Și povestește că odată a trebuit să meargă la un picnic de weekend al companiei la care lucra atunci. O slujbă pe care o ura. Și, în glumă, a adus în loc de mîncare un coș cu porumbei dresați. Pentru toată lumea părea doar un coș obișnuit de picnic, probabil cu salată de paste și vin. Rand a ținut toată ziua coșul sub o față de masă, la umbră și răcoare. Ca porumbeii să stea liniștiți.

Le-a dat firimituri de pîine. Le-a strecurat bucățele de mămăligă prin găurile dintre nuiele.

Toată dimineața colegii lui au băut vin sau apă minerală și au vorbit despre scopurile corporației. Despre definirea misiunii lor. Despre construirea unei echipe.

În clipa în care se părea că irosiseră o frumoasă dimineață de duminică, în momentul în care toată vorbăria încetează, atunci a deschis Rand coșul.

Și oamenii. Oameniiăștia care munceau împreună în fiecare zi. Care credeau că se cunosc unii pe alții. În timp ce un haos alb. O furtună a explodat în mijlocul picnicului. Unii au țipat. Alții au căzut pe spate în iarbă. Și-au acoperit fețele cu mîinile. Au vărsat vinul și au împrăștiat mîncarea. Și-au pătat hainele de duminică.

Iar în clipa în care și-au dat seama că n-avea cum să le facă rău. Cînd au înțeles că sînt în siguranță. A fost cel mai drăguț lucru pe care-l văzuseră vreodată. Au căzut pe spate, prea uimiți chiar și pentru a zîmbi. În clipa aceea lungă cît un ceas, au uitat de toate lucrurile importante și au privit norul de aripi albe ridicîndu-se în văzduhul albastru.

L-au urmărit cum se rotea în spirală. Și spirala s-a deschis. Și păsările, antrenate de nenumărate drumuri, s-au urmat unele pe altele înspre un loc despre care știau că e adevăratul lor cămin.

— Asta, spune Rand, se află în Cutia Coșmarurilor.

E ceva care ajunge dincolo de viața de apoi. În cutie e dovada că, de fapt, ceea ce numim viață nu e viață. Că lumea noastră-i un vis. De o falsitate nesfîrșită. Un coșmar.

O singură privire, spune Rand, și viața ta – umflatul în pene și zbuciumul și grijile – ți se pare fără rost.

Nepotul pe care se plimbă gîndacii, vînzătorul de antichități și Cassandra plecînd dezbrăcată, fără gene.

Toate problemele și iubirile tale.

Toate sînt o iluzie.

— În cutie, spune Rand, vezi o frîntură din adevărata realitate.

Și cum stau amîndoi acolo, împreună pe podeaua de beton a galeriei, scăldați în lumina de afară și în zgomotul străzii, totul li se pare altfel. Parc-ar fi într-un loc în care n-au mai fost niciodată. Și chiar atunci cutia se oprește din ticăit.

Iar doamnei Clark i-a fost prea frică să se uite.

N-avem nimic de mâncare. N-avem apă caldă. În curînd s-ar putea să rămînem în întuneric, căutîndu-ne în Braille drumul din încăpere în încăpere, pipăind peste tot cu mîinile, fiecare bucată de tapet mucezit și moale. Sau tîrîndu-ne pe covorul lipicios, cu mîinile și genunchii acoperiți, îngreunați de excremente uscate de șoareci. Atingînd fiecare pată uscată pe covor, cu brațele și picioarele ei răsfirate.

Căldură n-avem, centrala e din nou defectă... așa cum și trebuie.

Din cînd în cînd îl auzim pe Sfîntul Fără-Mațe strigînd după ajutor, dar e un strigăt slab ca un ecou al unui perete îndepărtat.

Sfîntul își spune mai nou Comitetul Popular pentru Atragerea Atenției. Se plimbă toată ziua de-a lungul pereților exteriori, țipînd și izbind în ușile metalice de incendiu, care sînt zăvorîte. Dar izbește doar cu palma. Și nu țipă prea tare. Doar așa, să nu se spună că n-a încercat. Că n-am încercat. Facem față situației cum putem mai bine, jucîndu-ne personajele curajoase și puternice.

Am organizat comitete. Am rămas calmi.

Tot mai suferim, în ciuda fantomei care a reconectat țevile de scurgere și a pus în funcțiune toaletele. Fiindcă Tovarășa Lătrău a aruncat mînerul, Fantoma a folosit niște clești ca să dea drumul la gazul pentru boiler. Ba chiar a lipit cablul electric al mașinii de spălat, și a spălat o tură de haine.

Pentru Reverendul Fără Dumnezeu, fantoma e Dalai Lama. Pentru Contesa Claviziune, e Marilyn Monroe. Sau e scaunul cu roțile al domnului Whittier, care strălucește cromat în camera lui.

În timpul programului de clătire, fantoma a adăugat balsam de rufe.

Tot culegînd becuri, strigînd după ajutor și stricînd tot ce repară fantoma, nu ne rămîne timp mai deloc pentru altele. Doar să menținem centrala defectă e o slujbă cu normă întreagă.

Mai rău e că nimic din toate astea nu poate ajunge în versiunea finală a scenariului. Nu, trebuie să dăm impresia că suferim. Că ne e foame și că ne dor toate. Ar trebui să ne rugăm tot timpul pentru ajutor. Doamna Clark ar trebui să ne comande cu o mîină de fier.

Lucrurile nu merg atît de rău cît ar trebui. Nici măcar nu ne e atît de foame pe cît am dori. Sîntem dezamăgiți.

— Avem nevoie de un monstru, spune Sora Justițiară, sprijinindu-și coatele de bila de bowling din poală. Ca să-și scoată unghiile vîră vîrful unui cuțit sub unghie, mișcă lama într-o parte și-n cealaltă, destupîndu-le ca pe niște capace, apoi le smulge și zice: Clădirea trebuie să fie împotriva noastră, asta-i baza oricărei povești de groază. Aruncînd unghie după unghie, scutură din cap, spunînd: Nu doare dacă te gîndești cîți bani valorează cicatricele.

Abia ne putem abține să n-o scoatem pe doamna Clark din cabina ei și s-o forțăm sub amenințarea cuțitului să ne brutalizeze și să ne chinuie.

Sora Justițiară își spune Comitetul Popular pentru Găsirea unui Dușman Mai Acătării.

Directoarea Tăgadă șchioapătă, cu ambele picioare înfășurate în zdrențe de mătase. Și-a tăiat toate degetele. Din mîina stîngă n-a mai rămas mare lucru, doar o lopățică de piele și os, doar palma fără degete, o lopățică învelită în atîtea zdrențe încît a devenit uriașă. La mîina dreaptă mai are doar degetul mare și arătătorul. Între ele ține un deget retezat, cu unghia încă acoperită cu oja ei de un roșu închis.

Cu degetul între degete, Directoarea cutreieră din încăpere în încăpere, din galeria celor O mie și una de nopți în salonul renascentist italian, zicînd:

— Hai, pis, pis, pis. Zicînd : Cora ? Hai la mama, Cora, puiule. Hai să papi...

Din cînd în cînd se aude vocea Sfîntului Fără-Mațe, strigînd stîns, ca o șoaptă :

— Ajutor... Ajutați-ne, vă rog...

Și apoi sunetul moale al palmelor lui pe ușile de incendiu.

Foarte slab și moale, în caz că s-ar afla cineva chiar în fața ușii.

Directoarea Tăgadă își spune Comitetul Popular pentru Hrănirea Pisicii.

Domnișoara Hapciu și Veriga Lipsă sînt Comitetul Popular pentru Aruncatul Restului de Alimente Stricate. Îndeasă fiecare pungă aruncată în WC cu o pernă sau un pantof, să fie siguri că toaletele rămîn înfundate.

Agentul Ciripel bate la ușa doamnei Clark, spunînd :

— Ascultă aici. Spunînd : Nu poți fi victimă. Te-am votat viitorul personaj negativ.

Agentul Ciripel își spune Comitetul Popular pentru Găsirea unui Nou Diavol.

Becurile, „piersicile“ pe care le culege Pețitorul, pe care i le coboară Baronesei Degerătură... Pe care ea le aranjează cu grijă în cutii căptușite cu peruci vechi... La sfîrșitul fiecărei zile, Conte Calomniei le duce la subsol și le sparge pe podeaua de ciment. Le aruncă exact așa cum va spune lumii întregi că le-a spart doamna Clark.

Deja încăperile par mai mari. Mai întunecate. Culorile și pereții dispar în întuneric. Agentul Ciripel filmează becurile sparte și unghiile Sorei Justițiară împrăștiată pe podea. Semilune albe aproape identice.

În ciuda fantomei, traiul aproape că e îndeajuns de rău.

Pentru Sora Justițiară, fantoma e un erou. Cică oamenii nu suportă eroii.

— Civilizația funcționează întotdeauna cel mai bine, spune Sora Justițiară, vîrînd cuțitul sub o altă unghie, cînd există un bau-bau.

Voir dire

Un poem despre Sora Justițiară

— Un tip a dat pe cineva în judecată, spune Sora Justițiară,

din cauză că i-a fost aruncată o privire lascivă.

În prima zi în care ea-și făcea datoria de jurat.

Sora Justițiară pe scenă, ține o carte să ascundă
partea din față a bluzei.

Bluza ei galbenă cu volănășe, cu tiv de dantelă albă.

Cartea, învelită în piele neagră, cu titlul imprimat cu foiță
de aur pe copertă :

Sfînta Biblie.

Sora poartă ochelari cu rame negre.

Singura ei bijuterie, o brățară talisman cu zdrăngănele
tremurătoare de argint.

Părul vopsit cu același negru al cremei
de pantofi. Sau al Bibliei.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :

În fiecare lentilă a ochelarilor ei se oglindesc imaginile
unor scaune electrice

și ale unor spînzurători. Filmări de pe vechi role de
știri,

cu prizonieri sortiți camerei de gazare

sau plutonului de execuție.

Unde-ar trebui să fie ochii ei,

Nimic.

În prima ei zi ca jurat, în următorul proces, un bărbat care
se împiedicase

de bordură a dat în judecată

mașina de lux de care se lovise.

Cerînd daune de cincizeci de mii pentru că fusese așa un tolomac.

— Toți ăștia care nu reușesc să-și coordoneze mișcările, spune Sora Justițiară.

Toți se pricep de minune *să dea vina pe alții*.

Un altul a cerut o sută de mii de la proprietarul unei case care lăsase furtunul din grădină întins în iarbă, și el se împiedicase, își rupsese glezna, în timp ce fugea de poliție acuzat fiind, într-un cu totul alt caz, de viol.

Violatorul ăsta olog voia o avere pentru durerea și suferința lui.

Acolo, sus pe scenă, cu talismanele de argint scînteind lîngă

manșeta ei de dantelă,

cu Biblia strînsă în mîini,

cu unghiile vopsite în același galben al volănașelor,

Sora Justițiară spune că-și plătește impozitele la timp.

Nu traversează pe roșu. Reciclează materialele plastice. Ia autobuzul

pînă la serviciu.

— În momentul ăla, zice Sora Justițiară, în prima ei zi, i-am spus judecătorului

o versiune mai cu zdrăgănele a lui :

Dă-o-n pizda mă-sii.

Și judecătorul a acuzat-o *pe ea* de sfidarea curții...

Apusul civil

O poveste de Sora Justițiară

În vara aia oamenii nu s-au mai plîns de prețul benzinei. În vara aia au încetat să mai boscorodească programele de la televizor.

Pe 24 iunie, apusul civil a fost la ora 8.35. Apusul civil s-a încheiat la 9.07. O femeie urca o porțiune abruptă de pe Lewis Street. Undeva între intersecțiile cu 19th și 20th Avenue, a auzit un bubuit. Părea zgomotul unui ciocan pneumatic, bufnete grele pe care le simțea prin tălpile plate ale pantofilor, în cimentul trotuarului. Se repetau tot la cîteva secunde, devenind tot mai puternice, apropiindu-se cu fiecare bubuitură. Trotuarul era pustiu, și femeia s-a lipit de peretele de cărămidă al unui hotel cu apartamente. Peste drum, un asiatic stătea în ușa unui magazin de delicatese, ștergîndu-și mîinile cu un prosop alb. Undeva în întunericul dintre felinare s-a auzit un zgomot de sticlă spartă. Bubuitul a continuat, și o alarmă de mașină a început să urle. Bubuiturile s-au apropiat, un lucru invizibil venind prin noapte. O cutie de ziare a fost spulberată dintr-o parte, aruncată în mijlocul străzii. Apoi a urmat o altă izbitură, a spus ea, și geamurile unei cabine telefonice s-au făcut țandări, la doar trei mașini distanță de ea.

Conform unui articolaș din ziarul de a doua zi, numele femeii era Teresa Walker. Treizeci de ani. Funcționară la o firmă de avocatură.

În momentul acela, asiaticul dispăruse deja înăuntrul magazinului. Întorsese tăblița atîrnată pe ușa pe cealaltă parte: Închis. Ținînd încă prosopul în mînă, fugise în fundul magazinului și stinsese luminile.

Apoi strada a rămas în întuneric. Alarma mașinii încă piuia. Bubuitul s-a auzit din nou, atît de puternic și de aproape încît imaginea femeii în vitrina magazinului de delicatese tremura în geamul care se scutura violent. O cutie poștală fixată de trotuar a bubuit tare ca un tun, apoi a continuat să tremure, să vibreze bușită, culcată într-o rînă. Un stîlp de curent din lemn s-a zgîlțuit violent, cablurile prinse deasupra lui izbindu-se unele de altele, scînteile plouînd în jur ca o jerbă strălucitoare de artificii.

La o intersecție mai încolo de locul unde se afla Wheeler, peretele de plexiglas al unui refugiu de autobuz, cu fotografia luminată din spate a unei vedete de cinema purtînd doar lenjerie intimă, a explodat.

Wheeler a rămas lipită de peretele de cărămidă din spatele ei, cu degetele vîrîte în crăpăturile dintre cărămizi, atingînd mortarul cu buricele degetelor, ținîndu-se strîns ca iedera. Cu capul împins atît de mult pe spate încît atunci cînd le-a arătat polițiștilor, cînd le-a povestit întîmplarea, cărămida aspră îi rosese scalpul, lăsîndu-i o zonă cheală.

Apoi, a spus ea, nimic.

Nu s-a întîmplat nimic. Nimic nu trecuse pe strada întunecată.

Povestindu-ne, Sora Justițiară își vîră lama cuțitului sub fiecare unghie și o smulge.

Apusul civil, spune ea, e intervalul dintre apusul soarelui și momentul în care soarele ajunge la nu mai mult de șase grade sub linia orizontului. Astea șase grade durează cam o jumătate de oră. Apusul civil, spune Sora Justițiară, e diferit de apusul nautic, care ține pînă cînd soarele e la doisprezece grade sub linia orizontului. Amurgul astronomic durează pînă la optsprezece grade sub linia orizontului.

În aval de Teresa Wheeler, spune Sora, lucrul ăla pe care nu l-a văzut nimeni a îndoit acoperișul unei mașini care aștepta la semafor lîngă 16th Avenue. Același nimic

invizibil a distrus reclama de neon a clubului The Tropics, a sfărîmat neoele și a îndoit semnul de oțel atârnat lîngă o fereastră de la etajul trei.

Și totuși n-aveai cum să-l descrii. Era un efect fără cauză. O hărmălaie invizibilă care a făcut prăpăd pe Lewis Street, începînd de la 20th Avenue pînă aproape de faleză.

Pe 29 iunie, spune Sora Justițiară, apusul a fost la ora 8.36.

Apusul civil s-a terminat la 9.08.

Un tip care lucra la casa de bilete a cinematografului pentru adulți Olympia a povestit cum ceva a trecut val-vîrtej prin fața geamului lui. N-a văzut ce. Era mai degrabă un vuiet în aer, ca al unui autobuz invizibil trecînd, sau zgomotul unui eșapament enorm, atît de aproape încît a împrăștiat teancul de bancnote pe care-l avea în față. Era doar un sunet acut. La marginea cîmpului său vizual, luminile restaurantului de peste drum au pîlpîit, ca și cum ceva ar fi obturat întreaga lume pentru o clipă.

Trăgînd aer în piept, tipul cu biletele a descris bubuitul menționat pentru prima dată de Teresa Wheeler. Un cîine a lătrat undeva în întuneric. Era ca un sunet de pași, le-a spus puștiul de la casă polițiștilor. Sunetul unor pași uriași. Un singur picior enorm pe care nu l-a văzut legă-nîndu-i-se prin fața ochilor, la cîteva palme distanță.

Pe 1 iulie, oamenii se plîngeau încă de lipsa apei. Cîrcoteau despre reducerile din bugetul orașului și despre polițiștii concediați la grămadă. Furturile din mașini se înmulțiseră. La fel și graffiti-urile și jafurile armate.

Pe 2 iulie, nu se mai plîngeau.

Pe 1 iulie, apusul a fost la 8.34, iar apusul civil s-a terminat la 9.03.

Pe 2 iulie, o femeie care-și plimba cîinele a găsit trupul lui Lorenzo Curdy, cu o parte a feței zdrobită. Mort, spune Sora Justițiară.

— Hemoragie subarahnoidă, spune ea.

În clipa de dinainte de-a fi izbit, omul trebuie să fi simțit ceva, poate curentul de aer, ceva, pentru că-și acoperise fața cu mâinile. Când l-au găsit, palmele îi erau atît de adînc înfundate în față încît unghiile intraseră în creierul zdrobit.

Pe stradă, cînd te aflai între stîlpii de iluminat, auzeai sunetul în întuneric. Bufnetele. Unii au spus că era ca un tropot. Poate auzeai un al doilea zgomot, mai aproape, chiar lîngă tine, sau, mai rău, deveneai următoarea victimă. Oamenii îl auzeau venind, o dată, de două ori, tot mai aproape, și încremeneau. Sau își forțau picioarele să-i ducă, stîngul, dreptul, stîngul, trei-patru pași pînă la vreo poartă apropiată. Se ghemuiau înfricoșați lîngă mașinile parcate. Următorul bufnet era și mai aproape, apoi o izbitoră și țipătul unei alarme de mașină. Ceva se apropia pe stradă tot mai rapid, zgomotele erau tot mai apropiate și tot mai puternice.

În beznă, spune Sora Justițiară, lovea – bang – ca un trăznet.

Pe 13 iulie, cu apusul la 8.33 și apusul civil gata la 9.03, o femeie pe nume Angela Davis tocmai plecase de la curățătoria la care lucra, pe Center Street, cînd nimicul ăsta a lovit-o drept în mijlocul spatelui, rupîndu-i șira spinării cu atît forță încît a ridicat-o în aer de i-au zburat pantofii.

Pe 17 iulie, cînd apusul civil s-a terminat la 9.01, un bărbat pe nume Glenn Jacobs a coborît din autobuz și a pornit-o în sus pe Porter Street, înspre 25th Avenue. Ceva nevăzut de nimeni l-a izbit atît de tare încît i-a zdrobit cutia toracică. Pieptul i-a fost înfundat înăuntru ca un coș de răchită.

Pe 25 iulie, apusul civil s-a terminat la 8.55. Mary Leah Stanek a fost văzută pentru ultima oară făcînd jogging pe Union Street. S-a oprit să-și lege șiretul și să-și verifice pulsul pe ceasul de la încheietură. Stanek și-a scos șapca de baseball pe care o purta. A întors-o cu

cozorocul în spate, și-a așezat-o din nou, vîrîndu-și părul ei lung și castaniu sub marginile ei.

A luat-o spre vest pe Pacific Street, după care a murit. Fața i-a fost smulsă de pe os și de pe mușchii de dedesubt.

— Avulsie, spune Sora Justițiară.

Lucrul care a ucis-o pe Stanek n-avea urme de amprente. Era năclăit de sînge și păr. Au găsit arma crimei sub o mașină parcată mai jos pe 2nd Avenue.

Era o bilă de bowling, au spus polițiștii.

Bilele astea negre, unsuroase, le poți cumpăra la orice magazin de mărunțișuri cu juma' de dolar bucata. Poți să și alegi, au coșuri întregi pline cu ele. Cineva care le-ar cumpăra pe o perioadă mai îndelungată, să zicem una pe an de la fiecare magazin din oraș, ar putea avea sute de bile. Chiar și de la terenurile de bowling e ușor să pleci cu o bilă de patru kile vîrîtă sub haină. Cu una de șase kile într-un cărucior de copil, ca o armă abia ascunsă.

Poliția a ținut o conferință de presă. S-au dus într-o parcare, și cineva a aruncat o bilă de bowling, a dat cu ea puternic de ciment. Și bila a săltat. A scos sunetul unui ciocan pneumatic îndepărtat. A ricoșat înalt, peste capul omului care o aruncase. N-a lăsat nici o urmă, și dacă trotuarul ar fi înclinat, au spus cei de la poliție, bila ar continua să sară, tot mai sus, tot mai repede, săltînd în jos cu pași mari. La secție, au aruncat-o de la etajul trei, și bila a ricoșat și mai sus. Echipele de televiziune au filmat-o. Fiecare post a dat înregistrarea în seara respectivă.

Consiliul local a luat o hotărîre ca toate bilele să fie vopsite în roz strălucitor. Sau în galben, portocaliu sau verde neon, o culoare care să se vadă dacă-ți zboară în față pe o stradă întunecată, noaptea. Să le dea oamenilor o clipă ca să se ferească înainte ca – bang – să le zboare față.

Tătucii orașului au scos o lege prin care posesia unei bile negre devenea o infracțiune.

Poliția i-a spus făptuitorului *un ucigaș cu motivație nespecifică*. Ca Herbert Mullin, care a omorît zece oameni

ca să împiedice cutremurele din sudul Californiei. Sau ca Norman Bernard, care împușca vagabonzi pentru că i se părea că face bine economiei. Ceea ce FBI-ul ar numi ucigași cu o *cauză personală*.

Sora Justițiară spune :

— Poliția a crezut că ucigașul era dușmanul lor.

Bila de bowling, spuneau oamenii, era o mușamalizare de-a poliției. O pistă falsă. O pretendentă la statutul de monstru. Bila era o soluție rapidă, ca să liniștească populația.

Pe 31 iulie, soarele era la șase grade sub linia orizontului la ora 8.49. În seara aceea, Darryl Earl Fitzhugh, un om fără adăpost, dormea pe Western Avenue. Își acoperise fața cu un exemplar deschis al cărții *Stranger in a Strange Land*¹, când pieptul i-a fost zdrobit, ambii plămîni striviți și mușchiul inimii perforat.

Conform unui martor, ucigașul a ieșit din apa golfului și s-a cățărat pe buza falezei. Un alt martor a văzut monstrul, de pe care curgeau mizeriile, strecurîndu-se afară dintr-o gură de canal. Aceiași oameni au spus că probele legistului sugerau o lovitură dată cu coada de o șopîrlă uriașă, umblînd pe picioarele dinapoi. Cutia toracică strivită era dovada sigură că victima fusese călcată de un dinozaur care supraviețuise pînă în ziua de azi.

Ceva trecuse rapid pe lîngă ei, au spus alții, aproape de sol, prea iute ca să fie un animal. Sau era vorba de un maniac care o luase razna cu un baros de douăzeci de kile. O martoră a spus că eram „bătuți“ de Dumnezeu din Vechiul Testament. Pocniți de laba uriașă a unei creaturi negre ca noaptea. Tăcute și invizibile. Fiecare vedea altceva.

1. „Străin în țară străină“, roman SF al scriitorului Robert Heinlein, apărut în 1961, care spune povestea unui pămîntean crescut de marțieni.

— Ce contează, spune Sora Justițiară, e că oamenii au nevoie de un monstru în care să poată crede.

Un dușman adevărat, un dușman groaznic. Un demon în opoziție cu care să se definească pe ei înșiși. Altminteri, am fi doar noi împotriva noastră.

Vîrînd vîrful cuțitului sub altă unghie, spune :

— Ce-i important e că rata criminalității a scăzut.

În timpuri ca alea, fiecare bărbat e suspect. Fiecare femeie o victimă potențială.

Atenția populației s-a îndreptat în direcția asta și în timpul crimelor din White Chapel, cu Jack Spintecătorul. În timpul celor o sută de zile, rata omorurilor a scăzut cu nouăzeci și patru la sută, la doar cinci prostituate. Cu beregatele tăiate. Cu un rinichi mîncat pe jumătate. Cu măruntaie atîrnate în încăperi, de cîrlige de expoziție. Cu un fetus și organe genitale luate ca suveniruri. Tîlhăriile au scăzut cu optzeci și cinci la sută. Atacurile cu șaptezeci la sută.

Sora Justițiară spune că nimeni nu voia să fie următoarea victimă a Spintecătorului. Oamenii își zăvorau ferestrele. Mai ales, nimeni nu voia să fie acuzat de comiterea crimelor. Oamenii nu mai umblau noaptea pe străzi.

În timpul Asasinatelor din Atlanta, cîtă vreme treizeci de copii au fost strangulați, legați de copaci, înjunghiați, bătuți, împușcați, restul orașului a trăit într-o siguranță pe care n-o mai cunoscuse.

La fel în timpul crimelor ucigașului din Cleveland care-și dezmembra victimele. La fel cu Strangulatorul din Boston. Spintecătorul din Chicago. Ucigașul cu măciuca din Tulsa. Sfîrtecătorul din Los Angeles...

În timpul acestor valuri de crime, infraționalitatea a scăzut în fiecare oraș. În afara cîtorva victime de paradă, cu brațele retezate și capetele găsite cine știe pe unde, în afara acestor sacrificii spectaculoase, fiecare oraș s-a bucurat de cea mai liniștită perioadă din istoria sa.

În timpul crimelor comise de Omul cu Securea în New Orleans, ucigașul a scris unui ziar local, *The Times-Picayune*.

În noaptea de 19 martie, ucigașul a promis să nu ucidă pe nimeni în casele în care va auzi jazz. În noaptea aceea muzica a răsunat peste tot în New Orleans și nimeni n-a fost ucis.

— Într-un oraș cu un buget al poliției limitat, spune Sora Justițiară, un ucigaș în serie notoriu e un mod eficient de-a schimba comportamentul populației.

Cu umbra acestui bau-bau groaznic hoinărind prin oraș, bîntuind străzile din centru, nimeni nu se mai plînge de rata șomajului. De lipsa apei curente. De trafic.

Cu îngerul morții umblînd din poartă-n poartă, oamenii se strîng laolaltă. Nimeni nu mai comentează, toată lumea stă cuminte.

Cînd Sora Justițiară a ajuns aici cu povestitul, Directoarea Tăgadă a trecut pe lîngă noi, plîngînd și chemînd-o pe Cora Reynolds.

Una e, zice Sora, să fie ucis un om, cineva cu pieptul zdrobit încercînd să-și tragă răsuflarea o ultimă dată înainte să moară, gîfîind și gemînd, cu buzele deschise larg, înghițind aerul. Poți îngenunchea lîngă cineva cu pieptul zdrobit, spune ea, pe o stradă întunecată, cu nimeni împrejur care să te vadă. Îi vezi ochii împăienjenindu-se. Dar să fie ucis un animal, ei, e altceva. Animalele, spune ea, un cîine de pildă, ne fac să ne simțim umani. Dau dovada umanității noastre. Oamenii ne fac doar să ne simțim în plus. Un cîine sau o pisică, o pasăre sau o șopîrlă, ne fac să ne simțim Dumnezeu.]

Cît e ziua de lungă, spune ea, cel mai mare dușman al nostru sînt ceilalți. Oamenii blocați în jurul nostru în trafic. Oamenii din fața noastră, la coada din supermarket. Casierii de la supermarket care ne urăsc fiindcă le dăm atîta de lucru. Nu, oamenii nu voiau ca ucigașul ăsta să fie doar un simplu om. Dar voiau să moară oameni.

În Roma antică, spune Sora Justițiară, la Coloseum, omul care organiza jocurile sîngeroase prin care populația era menținută unită și pașnică se numea „editor”. De acolo provine cuvîntul „editor”. Astăzi, editorii noștri

fac meniul crimelor, violurilor, incendierilor, atacurilor de pe primele pagini ale ziarelor.

Desigur, a existat un erou. Din întâmplare, pe 2 august, când apusul a fost la ora 8.34, o femeie de douăzeci și șapte de ani pe nume Maria Alvarez ieșea din hotelul în care lucra în schimbul de noapte. S-a oprit pe trotuar să-și aprindă o țigară, când un bărbat a tras-o dintr-odată în spate. În aceeași clipă, monstrul a trecut în goană pe lângă ei. Bărbatul îi salvase viața. Orașul l-a aplaudat la televizor, dar în adâncul inimilor oamenii l-au urât.

De-un erou, de-un mesia n-aveau nevoie. De nemernicul ăsta idiot, care salvase o viață ce nu era a lor. Oamenii voiau un sacrificiu la câteva zile, cineva care să fie aruncat în vulcan. Ofranda noastră regulată adusă hazardului sorții.

Povestea s-a terminat când într-o noapte monstrul a nimerit peste un câine. Un Zdreanță pișpirel a cărui leasă era legată de un aparat de taxat parcare pe Porter Street. Câțelul stătuse și lătrase în timp ce bubuiturile se apropiau. Cu cât bufnetele se apropiau, cu atât lătrase mai tare.

Vitrina unui magazin a ajuns un mozaic de sticlă spartă. Un hidrant lovit într-o parte, fonta spartă, din care șuiera o perdea albă de apă. Marginea unui pervaz a explodat într-un jet de pietriș și ciment făcut praf. Un aparat de taxat bușit, clătinându-se, zornăindu-și mone-dele dinăuntru. Un semn de circulație din oțel, cu „Parcarea interzisă“, cu flapsurile îndoite, smuls de pe stîlpul de metal. Stîlpul încă mai răsuna din cauza impactului invizibil.

Încă un bufnet și lătratul a încetat.

Monstrul n-a mai apărut după noaptea aia. A trecut o săptămână și străzile erau tot pustii după lăsarea întunericului. A trecut o lună, și editorii au găsit alte grozăvii pe care să le pună pe prima pagină a ziarelor. Un război pe undeva. Un nou tip de cancer.

Pe 10 septembrie, apusul a fost la 8.02. Curtis Hammond plecase de la sesiunea de terapie în grup la care participa săptămînal, la numărul 257, Mill Street. Trăgea de nodul cravatei cînd s-a întîmplat. Abia se deschisese la guler. S-a întîmplat cînd s-a întors să se uite în susul străzii. A zîmbit înspre aerul cald care-i venea în față, a închis ochii și a inspirat adînc pe nas. Cu o lună înainte îl cunoștea tot orașul, fusese pe prima pagină a ziarului. Fusese dat la știri. Salvase o angajată de noapte a unui hotel de la moartea pe care i-o aducea monstrul. De la pedeapsa lui Dumnezeu.

Era eroul pe care nimeni nu-l dorea.

Pe 10 septembrie, apusul civil a fost la 8.34, și peste o clipă, Curtis Hammond s-a întors în direcția din care auzise un zgomot. Desfăcut la cravată, și-a mijit ochii în întuneric. Zîbind, cu dinții strălucitori, a spus:

— E cineva?

O găsim pe Tovarăşa Lătrău prăbuşită pe covor în faţa unei canapele tapiţate din foaierul de la galeria a doua. Faţa ei alb-albăstrie încadrată de perna pe care o formează perucile ei cărunte, cu părul încrustat de murdărie. Peruci grămădite, prinse împreună. Nici una nu se mişcă. Mîinile ei sînt doar oase ținute laolaltă de tendoane înlăuntrul cărnii mănuişilor negre de catifea. Tendoanele gîtului par înfăşurate în piele ca într-o pînză. Obrajii şi ochii închişi sînt prăbuşiţi înăuntru, adînciţi şi găunoşi.

E moartă.

Pupilele îi rămîn de mărimea unui ac cu gămălie chiar şi cînd Conte Calomniei îi deschide pleoapele cu degetul mare. Îi verificăm braţele să vedem dacă a început *rigor mortis*, îi căutăm pielea de pete şi urme ale sîngelui coagulat, dar e încă o carne proaspătă.

Drepturile de autor se împart acum doar la paisprezece.

La treisprezece dacă domnişoara Hapciu o ține tot așa cu tusea. La doisprezece dacă Pețitorul capătă curaj și-și taie scula.

Acum Tovarăşa Lătrău a devenit o membră permanentă a distribuției secundare. O tragedie pe care o s-o povestim noi, aștialaltă. Cum a fost atît de curajoasă și de bună, acum c-a murit. E doar decor în povestea noastră.

— Dacă a murit, e de mîncare, zice Miss America. Stă în capul scărilor, cu o mînă pe balustrada aurită. Cealaltă mînă îi susține burta. Doar știți că ea v-ar fi mîncat, spune Miss America. Strîngînd balustrada susținută de amorași grăsuți suflați în aur, Miss America spune: Ea ar dori s-o mîncăm.

Și Contele Calomniei zice:

— Rostogoliți-o, dacă așa vă e mai ușor. Ca să nu-i vedeți fața.

Așa c-o rostogolim, și Bucătarul Asasin îngenunchează pe covor și scormonește în straturile de fuste și jupe, în crinolină și muselină, ridicându-le în jurul taliei, dezvelindu-i chiloții galbeni de bumbac scofilciți în jurul feselor plate și palide. Spune:

— Sînteți siguri că-i moartă?

Miss America se apleacă și strecoară două degete în partea laterală a gîtului zbîrcit al Tovarășei Lătrău, înăuntrul gulerului de dantelă, apăsînd pielea albăstrie. Bucătarul Asasin o privește, în genunchi, ținînd cuțitul de dezosat, o lamă de oțel lungă cît un deget. Mîna lui liberă ține la o parte spuma de dantelă albă și cenușie, muselina gălbuie, mormanul de jupe și fuste. Privește lama și zice:

— Credeți c-ar trebui să-l sterilizăm?

— Doar nu-i scoți apendicele, spune Miss America, apăsînd cu două degete gîtul alb-albăstriu. Dacă ți-e frică, zice ea, putem fierbe carnea mai mult.

Într-un fel, cei din grupul Donner¹ au avut noroc, spune Contele Calomniei, încă scriind în agendă. Și rugbiștii sud-americani din avionul care s-a prăbușit în Anzi în 1972 au fost mai norocoși decît noi. Frigul era de partea lor. Congelarea. Cînd murea cîte unul, aveau timp să dezbată chestiunile mai delicate ale comportamentului uman acceptabil. Îi îngropai pe morți în zăpadă pînă cînd toți erau atît de hămesiți încît nu mai conta.

Aici, chiar la demisol, chiar în subsolul unde se află, înveliți în catifea, Lady Zdreanță, domnul Whittier și Ducele Vandalilor, nu-i îngheț. Dacă nu mîncăm acum,

1. Grup de emigranți din Illinois porniți spre California, format din familiile Donner și Reed. Înzăpeziți în munții Sierra Nevada în iarna anului 1846, membrii grupului s-au dedat la acte de canibalism pentru a supraviețui.

cît timp bacteriile din corpul Tovarășei Lătrău nu și-au început încă haleala, o să se strice. O să se umfle și-o să putrezească. O să fie otrăvită în așa hal încît oricît i s-ar roti carnea în cuptorul cu microunde n-o să mai devină niciodată comestibilă.

Nu, dacă n-o facem – dacă n-o măcelărim aici și acum, pe covoarele aurite și înflorate, lîngă sofalele tapițate și abajururile-scoică din cristal de la galeria a doua, unul dintre noi va fi mort mîine. Sau poimîine. Nouă ne va tăia Bucătarul Asasin lenjeria la spate, cu cuțitul lui de dezosat, scoțînd la iveală cururile noastre scofilcite, alb-albăstirii, și coapsele subțiri ca niște vreascuri. În spatele fiecărui genunchi pielea va fi prins o culoare cenușie.

Unul dintre noi, doar carne pe cale să se strice.

Pe una din bucle turtite, chiloții sumeși dezvelesc un tatuaj, un trandafir în floare. Întocmai cum ne-a spus.

Din cartea rugbiștilor ălor pierduți în Anzi știe Bucătarul Asasin că mai întîi trebuie să taie fesele.

Miss America își retrage degetele de pe gîtul rece și se ridică. Suflă aer cald pe degete, apoi își freacă iute mîinile și le vîră în faldurile fustei.

— Lătrău e moartă, zice ea.

În spatele ei, Baroneasa Degerătură se întoarce spre scările care duc jos în hol. Cu fustele foșnind și tîrîndu-se pe podea, vocea ei îndepărtîndu-se spune:

— Aduc o farfurie sau un platou. Spune: Aranjamentul mîncării e *așa de important*, și s-a dus.

— Ia, zice Bucătarul Asasin, să țină careva astea la o parte.

Și împinge cu cotul maldărul de fuste și țesături întărite care tot cad peste locul în care vrea să lucreze.

Contele Calomniei pășește peste cadavru, în dreptul taliei, stă cu fața spre picioarele Tovarășei Lătrău. Care poartă șosete albe rulate pînă la jumătatea gambelor înțesate de tendoane și vine, și e încălțată cu pantofi roșii cu toc. Contele adună fustele în brațe și se ghemuiește,

dîndu-le la o parte. Se așază suspinînd pe umerii morți ai Tovarășei Lătrău, cu genunchii pliați, cu brațele pierdute în mulțimea de stofe și dantele. Cu microfonul metalic ițindu-i-se din buzunarul cămășii. Cu micul led RECORD strălucind roșu.

Și, cu o mîină cu degetele răsfirate, Bucătarul Asasin netezește pielea de pe o fesă. Cu cealaltă, trage cuțitul. De parcă ar trasa o linie dreaptă pe curul alb-albăstriu al Tovarășei Lătrău, o linie care se tot îngroașă pe măsură ce se lungește. Linia pare neagră pe pielea alb-albăstrie, pare neagră-roșietică pînă cînd picuri roșii cad pe fustele de sub ea. Și lama cuțitului e roșie. Aburindă. Bucătarul Asasin, cu mîinile înroșite, aburind, zice :

— Așa *sîngerează* morții ?

Nimeni nu spune nimic.

Un', doi, trei, patru, undeva, în altă parte, Sfîntul Fără-Mațe șoptește :

— Salvați-ne !

Cotul Bucătarului Asasin joacă în sus și-n jos în timp ce hărtănește, tăind cu mica lamă ca un fierăstrău în talmeș-balmeșul roșu. Linia dreaptă a dispărut în tocana asta roșie. Aburul se ridică, mirosind a sînge ca un tampon, mirosul toaletelor friguroase pentru femei. Se oprește din măcelărit și ridică o bucată roșie într-o mîină. Fără să se uite la ea. Ochii îi rămîn pe terciul roșu din mijlocul jupelor albe. Pe floarea asta aburindă de pe covorul foaielor de la galerie a doua. Bucătarul Asasin scutură bucata roșie din mîina ridicată. La care nu se poate uita, din care picură și se scurge sîngele întunecat. Și zice :

— S-o ia careva.

Nimeni nu întinde mîina.

Trandafirul tatuat e în mijlocul bucății tăiate.

Și, tot fără s-o privească, Bucătarul Asasin strigă :

— Luați-o !

Cu un foșnet de mătase din povești și de fuste de brocart, Baroneasa Degerătură a apărut din nou printre noi. Spune :

— O, Dumnezeuule...

O farfurie de hîrtie plutește sub bucata însîngerată, și Bucătarul Asasin o lasă să cadă. Pe farfurie, e doar carne. O fleică subțire. Ca un cotlet. Sau ca bucățile alea lungi de carne numite „franjuri” în vitrina măcelarului.

Cotul Bucătarului Asasin saltă din nou, în timp ce taie carnea. Ridică bucată după bucată, picurînd sînge, din mijlocul aburind al uriașei flori albe. Farfuria de hîrtie e plină, și începe să se îndoie sub greutatea grămezii. Sucul roșu se scurge pe o latură. Baroneasa se duce să aducă altă farfurie. Și pe asta o umple Bucătarul.

Încă așezat pe spinarea cadavrului, Contele Calomniei se lasă pe spate, îndepărtîndu-și fața de terciul aburind. Nu-i mirosul aproape inexistent al cărnii curate, reci, din supermarket. E mirosul unui animal lovit de mașină, aproape mort, lăsînd în urmă o dîră de fecale și sînge în timp ce-și tîrăște etichetele din spate zdrobite de pe o autostradă înfierbîntată de soarele verii. E mirosul muruit al unui nou-născut.

Apoi cadavrul, Tovarășa Lătrău, scoate un geamăt stins.

Un mormăit blînd al cuiva care visează în somn.

Și Bucătarul Asasin cade pe spate, cu mîinile picurînd sînge peste tot. Cuțitul rămîne înfipt în mijlocul roșu al florii, pînă cînd fustele scăpate din mîini se cern, se lasă fluturînd, acoperind terciul. Baroneasa scapă din mînă farfuria plină. Floarea se închide. Contele Calomniei sare în picioare și se dă la o parte. Facem cu toții un pas în spate. Ne holbăm. Ascultăm.

Ceva trebuie să se întîmple.

Ceva trebuie să se întîmple.

Apoi, un' doi, trei, patru, undeva Sfîntul Fără-Mațe șoptește:

— Ajutor!

Vocea lui blîndă, plată, ca sirena de ceață a unui vapor.

De altundeva se aude Directoarea Tăgadă, chemînd:

— Hai... pis, pis, pis... Lungind cuvintele, cu glasul întretăiat de plîns, spune:

— Hai... la mama... pușor...

Fără să atingă nimic, holbându-se la cadavru, Bucătarul Asasin își flexează degetele mâinilor mînjite cu roșu, cu sîngele care începe să se închege ca o gumă, și zice :

— Ai spus că...

Și Miss America se ghemuiește, și cizmele ei de piele scîrțîie. Miss America vîră două degete în gulerul de dantelă și apasă gîtul alb-albăstrui. Zice :

— Lătrău e moartă. Dă din cap înspre Contele Calomniei și zice : Trebuie că ai apăsător și i-ai scos afară aerul din plămîni. Dă din cap înspre carnea revărsată din farfurie, acum făcută pane cu praful și scamele de pe covor, și zice : Ridic-o...

Contele Calomniei își derulează caseta, și vocea Tovarășei Lătrău geme și geme, același geamăt. Papagalul nostru. Moartea Tovarășei Lătrău înregistrată peste moartea Ducei Vandalilor înregistrată peste cea domnului Whittier înregistrată peste cea a lui Lady Zdreanță.

Tovarășa Lătrău a făcut probabil un infarct. Doamna Clark spune că din cauza lipsei de tiamină sau, cum i se spune, vitamina B1. Sau poate o fi fost o insuficiență de potasiu în sînge, cauzînd slăbirea musculaturii și, din nou, un infarct. Așa a murit Karen Carpenter în 1983, după ani de *anorexia nervosa*. A leșinat și, pînă a căzut la podea, era moartă. Doamna Clark spune că fără îndoială a fost un infarct.

Nimeni nu moare, de fapt, de inaniție, spune doamna Clark. Mori de pneumonia cauzată de malnutriție. Mori de insuficiența renală cauzată de lipsa potasiului. Mori din cauza șocului ruperii oaselor șubreze de osteoporoză. Mori de crizele cauzate de lipsa sării.

Oricum o fi murit, spune doamna Clark, așa o să murim și cei mai mulți dintre noi. Dacă nu mîncăm.

În sfîrșit, diavolul nostru ne poruncește. Sîntem atît de mîndri de ea.

— Ușor de parcă ai jupui un piept de pui, zice Bucătarul Asasin, și mai trîntește o bucată de carne pe farfuria de hîrtie. Zice : Doamne-Dumnezeule, cît iubesc cuțitele astea...

Planul B

Un poem despre Bucătarul Asasin

- Ca să devii un nume, spune Bucătarul Asasin, ai nevoie doar de-o pușcă.
Asta a învățat el de mic, uitîndu-se la știri. Citind ziarul.

Bucătarul Asasin pe scenă, poartă pantalonii ăia în carouri albe și negre
pe care ajung să-i poarte doar bucătarii profesioniști.
Largi nevoie mare, dar tot strîmți pe curul lui.
Mîinile, degetele îi sînt împînzite de cruste și cicatrici.
De vechi arsuri lucioase.
Cu mînecele albe suflecate,
Vezi că nu mai are fir de păr pe antebrațe, tot i-a fost pîrlit.
Brațele și picioarele lui groase nu se îndoaie
cît mai degrabă se *pliază* din cot și din genunchi.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, licărește o secvență de film :

- în prim-plan, două mîini cu unghii curate și palme perfecte
ca o pereche de mănuși roz,
jupuiesc un piept de pui.
Cu fața ca un ecran rotund, pierdută în stratul de grăsimi, gura
pierdută sub mustăcioara ca
o pensulă de patiserie,
Bucătarul Asasin zice :
— E planul meu de rezervă.

Zice :

- Dacă formația cu care repet în garaj nu prinde

vreun contract...

dacă nu găsește editor pentru cartea lui...

dacă nu i se aprobă scenariul de film...

dacă nici o televiziune nu-i preia episodul pilot...

Fața i se strîmbă și tresare în ritmul mîinilor perfecte :

care jupuiesc și dezoasează

care bat și condimentează

dau prin pesmet și pun la fript și împănează

pîna cînd bucata de carne moartă arată prea bine ca s-o mai mănînci.

O pușcă. O lunetă. O bună poziție de ochit și o coloană oficială.

Ce-a învățat el de mic, uitîndu-se la știri în fiecare seară.

— Ca să nu mă uite lumea, spune Bucătarul.

Ca să nu-și irosească viața.

Spune :

— Țsta e planul B.

Plasarea produsului

O poveste de Bucătarul Asasin

Domnului Kenneth MacArthur
Manager Comunicare
Cuțite Kutting-Blok, SRL.

Dragă domnule MacArthur,

Să știți că produceți un cuțit minunat. Un cuțit excelent.

E greu și așa să lucrezi ca bucătar profesionist, darămite să mai tolerezi și niște cuțite proaste. Trebuie să faci o *allumette* de cartofi perfectă, mai subțire decât un creion. Tăietura *cheveu* perfectă e cam de dimensiunea unei sîrmușițe, adică jumătate din grosimea unor chipsuri de cartofi. Îți câștigi existența tăind morcovi *brunoisette*, în timp ce în tigăile fierbinți de *sauté* sfîrșie deja untul, oamenii strigă că au nevoie de cartofii ăia tăiați *minunette*, și înveți repede diferența dintre un cuțit prost și un Kutting-Blok.

Cîte povești nu v-aș putea spune. Cum în repetate rînduri m-au scos din belea cuțitele dumneavoastră. Mărunțiți andive belgiene timp de opt ore, și-o să aveți o idee despre cum e viața mea.

Totuși, al naibii, poți să faci morcoviori *tourné* cît e ziua de lungă, să-i cioplești în mingiuțe perfecte, și ăla la care dai în bară o să ajungă pe farfuria unui bucătar ratat, un nimeni cu o diplomă în servicii turistice, doar o bucată de hîrtie luată de la un colegiu de provincie, unul care se crede critic de restaurante. Un puțoi care abia știe să mestece și să înghită, și care una, două scrie în ziarul de săptămîna următoare cum că bucătarul de la Chez Restaurant e varză la făcut morcovi *tourné*.

O curvă pe care n-ar angaja-o nimeni, nici măcar să facă rondela de ciuperci, scrie că păstîrnacii mei *bâtonnet* sînt prea groși.

Vînduții ăștia. Nu, e mai ușor să cauți nod în papură decît să gătești efectiv mîncărurile.

De fiecare dată cînd se comandă cartofi *dauphinoise* sau *carpaccio* de vită, să știți că e cineva la noi în bucătărie care înalță o mică rugă de mulțumire cuțitelor Kutting-Blok. Echilibrului lor perfect. Mînerelor nituite.

Sigur, batem în lemn, tuturor ne-ar plăcea să facem mai mulți bani muncind mai puțin. Dar să te vinzi, să devii critic, să te dai atotștiutor, să-i lovești sub centură pe unii care mai încearcă să-și cîștige existența răzuind limbi de vițel... îndepărtînd grăsimea de pe rinichi... jupuind membrana de pe ficat... în timp ce criticii ăștia stau în birourile lor îngrijite și curate, bătîndu-și cîrcotelile la computer cu degete îngrijite și curate – ceva nu-i în regulă.

Fără îndoială, e doar părerea lor. Dar iat-o alături de știri adevărate – despre foamete și ucigași în serie și cutremure – tipărită cu același corp de literă. Cîrteala unuia că pasteles lui n-au fost chiar *al dente*. De parcă părerile lor ar fi judecata lui Dumnezeu.

O garanție negativă. Opusul unei reclame.

După mintea mea, cei ce pot fac. Cei ce nu pot comentează.

Nu e jurnalism. Nu-i obiectiv. Nu-i reportaj, ci judecată.

Criticii ăștia n-ar putea găti o masă pe cinste nici dacă ar fi viața lor în joc.

Cu acest gînd în minte, mi-am început proiectul.

Oricît de bun ai fi, munca la bucătărie e o moarte înceată cauzată de milioane de tăieturi minuscule. De zeci de mii de mici arsuri. De opăriri. De statul pe betonul rece toată noaptea, de umblatul pe podele unsuroase sau ude. De sindromul tunelului carpian, de nervii distruși de atîta amestecat și mărunțit și întins cu lingura. De scosul vinelor din creveți cît să umple un ocean, sub

apa rece ca gheața. De durerile la genunchi și de varice. De afecțiunile la încheietură și umăr datorate mișcării repetitive. O carieră construită gătind desăvârșit *calamares relenos* e un martiraj de-o viață. O viață petrecută gătind ideal *ossobuco alla milanese* e o moarte lentă, îndelungată și chinuitoare.

Și totuși, oricât ai avea piele de groasă, să te ia la purecat un scriitorăș la gazetă sau pe internet nu te ajută deloc.

Criticii ăia *online*, de trei lei bucata. Oricine are gură mare și un computer poate face asta.

Asta au în comun toate țintele mele. E o binecuvântare faptul că polițiștii din orașe diferite nu conlucrează mai îndeaproape. Altfel ar putea să remarce cazul scriitorului liber-profesionist din Seattle, al studentului din Miami care scria recenzii, al turistului din Midwest care-și posta opiniile pe un site de călătorii... Există un model la toate cele șaisprezece ținte de pînă acum. Da, și mai sînt anii întregi care au creat motivul.

Nu-i mare diferență între a dezosa un iepure sau un blogger cîrcotaș care a afirmat că în *costatine*-le *al finocchio* pe care le faci ar fi nevoie de mai mult sos Marsala.

Și mulțumesc cuțitelor Kutting-Blok. Cuțitele dumneavoastră forjate pentru *tourné* își fac minunat treaba, fără să-ți obosească mîna sau încheietura, așa cum s-ar întîmpla cu un cuțit mai ieftin.

La fel, să cureți o friptură subțire sau să jupuiesti hîrciogul care a postat un articol în care menționa că ai stricat friptura de vită Wellington cu prea mult *foie gras*, ambele trebșoare se fac iute și fără efort, grație lamei flexibile de 20 de centimetri a cuțitului dumneavoastră de filetat.

Ușor de ascuțit și ușor de curățat. Cuțitele dumneavoastră sînt o binecuvîntare.

Doar țintele se dovedesc mereu o dezamăgire. Oricît de puțin te-ai aștepta cînd îi întîlnești față în față pe oamenii ăștia.

Ca să pui de-o întâlnire, nu trebuie decît să-i lauzi nițel. Să te prezinți drept genul de partener sexual pe care și l-ar dori. Sau și mai bine, să sugerezi că ești editorul unei reviste naționale și vrei să le faci vocea auzită peste tot. Să-i ridici în slăvi. Să le dai gloria pe care o merită pe deplin. Tot căcatul ăla cu băgatul în seamă, dă-le numai o porție, și vin să te întâlnească pe orice alee întunecoasă pe care le-o indici.

Față în față, ochii lor sînt întodeauna atît de mici, fiecare ca o mărgea neagră vîrîtă în buricul unui grăsan. Mulțumită în parte și cuțitelor Kutting-Blok, arată mai bine, curăței, îmbrăcați elegant și aranjați. Carne, gata să fie pusă la treabă.

După ce-ai scos viscerele reci a sute de găinușe pitice, nu-i mare lucru să despici burtica unui scriitor liber-profesionist care a scris în vreun ghid local de divertisment că tășcuțele tale cu brînză feta și andive sînt prea gumoase. Nu, cuțitul franțuzesc Kutting-Blok cu lama de 25 de centimetri face și sarcina asta ușoară ca eviscerarea unui păstrăv, a unui somon, sau a oricărui pește fusiform.

E ciudat ce-ți rămîne în minte. Arunci o privire înspre glezna subțire și albă a uneia, și vezi cine trebuie să fi fost ea pe cînd era la școală, înainte să-și cîștige existența atacînd felurile de mîncare. Sau un alt critic, care purta pantofi maro lustruiți precum crusta de caramel de pe o *crème brûlée*.

E aceeași atenție la detalii pe care o puneți dumneavoastră în fiecare cuțit.

E grija și atenția pe care le acordam odinioară muncii mele în bucătărie.

Și totuși, oricît aș fi de grijuliu, e doar o chestiune de timp pînă cînd mă va prinde poliția. Cu gîndul ăsta în minte, mă tem doar că, în mintea publicului, cuțitele Kutting-Blok vor fi asociate cu o serie de fapte pe care oamenii le-ar putea înțelege greșit.

Prea mulți vor vedea în preferința mea un soi de reclamă. Ca și cum Jack Spintecătorul ar face o reclamă la TV.

Sau Ted Bundy pentru frînghiile marca Ixulescu.

E drept, o reclamă negativă, care ar putea chiar dăuna secțiunii dumneavoastră de piață și vânzărilor nete. Mai ales în sezonul de cumpărături de Crăciun, care se apropie.

E procedura standard a tuturor ziarelor mari, în momentul în care află de vreun accident de avion major – o ciocnire în aer, o deturnare, o prăbușire la aterizare –, retrag publicitatea la companiile aeriene în ziua respectivă. Pentru că, peste cîteva minute, toate liniile aeriene vor da telefon să anuleze reclamele, chiar dacă trebuie să plătească taxa întreagă pentru un moment publicitar pe care nu-l vor folosi. Un spațiu umplut în ultimul moment cu vreo reclamă gratuită pentru Asociația Americană de Luptă împotriva Cancerului sau Distrofiei Musculare. Fiindcă nici o companie aeriană nu vrea să riște asocierea cu știrile proaste, foarte proaste, ale zilei. Cu sutele de morți. Nu vor să se facă legătura asta în mintea publicului.

Să ne amintim ce efect au avut așa-zisele Crime Tylenol asupra stocurilor produsului respectiv. Cu șapte morți la activ, doar retragerea produsului din 1982 a costat Johnson&Johnson 125 de milioane de dolari.

Genul acesta de promovare negativă e exact opusul reclamei. Cum fac și criticii în recenziile lor batjocoritoare, tipărite doar ca să arate cît de deștepți și de acri au devenit.

Detaliile fiecărei ținte, inclusiv cuțitul folosit, îmi sînt cu toate atît de proaspete în minte. Poliția nu va trebui să se spetească prea tare ca să mă facă să mărturisesc, să facă public sortimentul variat de cuțite fabricate de dumneavoastră pe care le-am folosit și în ce scop.

După asta, pentru totdeauna, oamenii vor vorbi despre „Crimele Kutting-Blok“, sau despre „Omorurile în serie Kutting-Blok“. Compania dumneavoastră e mult mai cunoscută decît persoana mea neînsemnată. Aveți deja

cîte un cuțit în atîtea bucătării. Ar fi mare păcat să vedem ani întregi de muncă de calitate distruși din cauza proiectului meu.

Să știți, criticii de restaurante nu cumpără multe cuțite. Să batem în lemn, dar în cazul acesta simpatia celor din bransă s-ar putea prea bine să se îndrepte înspre mine. Înspre mine, un erou ieșit din cei umili. N-ai cum să știi.

Orice mică investiție pe care vă dă mîna s-o faceți ne va fi amîndurora de folos.

Cu cît îmi puneți la dispoziție mai multe resurse pentru a scăpa de arestare, cu atît mai puțin probabil e ca acest fapt nefericit să ajungă vreodată la cunoștința consumatorului de cuțite. O donație de doar cinci milioane de dolari mi-ar permite să emigrez și să trăiesc neobservat într-o altă țară, departe de aria dumneavoastră de piață. Banii aceștia îi vor garanta companiei dumneavoastră o creștere susținută înspre un viitor luminos. Pe mine, banii mă vor ajuta să mă reprofilez într-un alt domeniu, să-mi fac o altă carieră.

Sau, pentru doar un milion de dolari, aș putea folosi cuțite Sta-Sharp – *și, dacă voi fi arestat, voi jura că am folosit doar produsele lor mediocre în decursul întregului proiect...*

Un milion de dolari. E mult pentru fidelitatea completă față de brand?

Pentru a contribui, vă rog să plasați o pagină de reclamă în ziarul local, duminica viitoare. Văzînd reclama, vă voi contacta pentru a accepta ajutorul dumneavoastră. Pînă atunci, trebuie să-mi continui munca. În caz contrar, vă puteți aștepta la o nouă țintă.

Vă mulțumesc pentru luarea în considerare a cererii mele. Aștept cu nerăbdare vești grabnice de la dumneavoastră.

În lumea asta, în care atît de puțini își dedică viețile realizării unui produs de calitate, vă aplaud.

Rămîn, ca întotdeauna,
cel mai mare fan al dumneavoastră,

Richard Talbott

În spatele bărulețului din hol, cuptorul cu microunde face ding o dată, de două ori, de trei, și lumina dinăuntru se stinge. Bucătarul Asasin deschide ușa și scoate farfuria de carton acoperită cu un șervet de hîrtie. Ridică șervetul și aburul se răspîndește în aerul rece din hol. Pe farfurie, cîteva fișii de carne încă pocnesc și scuipă, scot aburi din ochiurile de grăsime topită.

Bucătarul Asasin așază farfuria pe tăblia de marmură a barului și zice :

— Cine vrea al treilea supliment ?

Răspîndiți prin hol, ici-colo, pitiți în umbra alcovurilor și nișelor, la ghișeul garderobei și la standul portarului, doamna Clark și Miss America, Contesa Clarviziune și Contele Calomniei, noi toți stăm mestecînd. Grăsimea ne strălucește pe bărbii și pe vîrfurile degetelor. Fiecare ține în mîna o farfurie de carton umedă. Mestecăm.

— Repede, pînă nu se răcesc, spune Bucătarul Asasin. Astea-s cu mirosul Cajun. Ca să ascundă mirosul floral.

E mirosul parfumului Tovarășei Lătrău sau al pudrei ei de toaletă, poate al batistei ei de dantelă, un miros dulceag, de trandafiri. Bucătarul Asasin zice că două treimi din simțul gustului se bazează pe mirosul mîncării.

Miss America se apropie și întinde farfuria. Bucătarul Asasin își vîră un cîrcel de carne maronie în gură, dar o scoate imediat cu degetele.

— E încă fierbinte, spune, și suflă în ea.

Cu cealaltă mîna pune cîrcei mici de carne în farfuria întinsă de Miss America.

Cu farfuria plină, Miss America se retrage în dosul tejghelei de la garderobă, care o ascunde aproape în întregime. Cu spatele la perete și la rîndurile de cuiere de lemn. Toate cuierele sînt goale, fiecare avînd o mică etichetă cu un număr.

În aer plutesc mirosurile mîncării, de șuncă grasă, de hamburger, de grăsimi arsă, de foc pe care s-a prăjit unsoare. Și stăm cu toții acolo mestecînd. Nimeni nu spune: mergem să mai luăm? Nimeni nu spune: trebuie să împachetăm ce-a rămas și s-o ducem la subsol înainte să devină un focar de infecție...

Nu, stăm aici și ne lingem degetele.

Fiecare dintre noi scrie sau rescrie povestea noastră în clipa asta. Inventăm modul în care domnul Whittier a măcelărit-o pe Tovarășa Lătrău. Și ce-a făcut stafia ei ca să se răzbune.

N-o vede nimeni coborînd scările. N-o aude nimeni pășind pe covorul foaierei de la balconul al doilea. Nimeni nu privește în sus pînă cînd spune:

— Aveți de mîncare?

E Tovarășa Lătrău. În maldărul ei de rochii de Zîină Bună. În grămada ei de șaluri și peruci. Stă la picioarele marii scări din hol, cu mîinile alb-albastrii pierdute în faldurile fustei. Își rotește privirea prin încăpere și își urmează ochii și nasul.

— Ce gătiți? Spune: Dați-mi și mie...

Nimeni nu zice nimic. Tăcem cu gura plină. Ne scobim bucățelele de carne rămase între dinți.

Tovarășa Lătrău vede farfuria de carton plină cu bucele maronii de carne, aburind acolo pe tejgheaua barului.

Nimeni nu se gîndește s-o oprească.

Tovarășa Lătrău se împleticește de-a curmezișul holului, căzînd o dată pe podeaua de marmură roz, tîrîndu-și fustele, apoi întinzîndu-se să prindă muchia tejghelei și să se ridice în picioare. Stînd acolo, fața și perucile se prăbușesc în farfurie.

În spatele ei, coborînd treptele pe covorul albastru, sînt urmele de sînge ale picioarelor ei.

Fantoma de-aici, care acuma e, acuma nu.

Tot ce vedem noi sînt bucelele cărunte săltînd deasupra farfuriei de carton de pe tejgheaua de carton. În dosul fustei ei înflorește, tot mai mare și mai mare, o uriașă floare roșie. Apoi perucile se trag îndărăt, și se întoarce cu totul dinspre farfuria golită. Strîngînd încă o fișie de carne în mîna alb-albăstrie, Tovarășa Lătrău se linge pe buze și spune:

— Dumnezeu, e atît de tare și de amară.

Cineva trebuie să spună ceva. Să fie... bun.

Țîrul de Sfînt Fără-Mațe zice:

— De obicei nu mănînc carne, dar *asta* a fost... chiar delicioasă.

Și privește în jur.

Ridicînd palma unsuroasă în semn de stop, cu ochii închiși, Bucătarul Asasin spune:

— Vă avertizez... *nu*-mi criticați mîncarea...

Încuviințăm cu toții, da. Delicioasă. Farfuriile tuturor sînt goale. Înghițim cu toții, încă mestecînd. Ne trecem limbile peste dinți, ștergînd orice rămășiță de ulei. De grăsime.

Tovarășa Lătrău se îndreaptă înspre canapelele tapitate din centrul holului, chiar în mijloc, sub lucirea înghețată a celui mai mare candelabru de cristal. Mîinile ei ridică o pernă de catifea albastră, cu franjuri aurii atîrînd la colțuri, și o așază la un capăt al canapelei. Își scoate picioarele din pantofi. Șosetele albe sînt pătate de sînge. Dă să se așeze, să se întindă pe canapea cu capul pe pernă. Și Tovarășa Lătrău tresare. Fața i se schimonosește o clipă, apoi i se relaxează. Duce mîna la spate, pipăind pe sub straturile umede ale fustelor și jupelor. Se chircește de parcă ar vrea să se ridice, și îi cad ochii pe urmele de sînge lăsate pe covorul albastru, de la scări la bar și apoi la canapea.

Ne uităm cu toții la sîngele care i se revarsă din pantofi.

Încă mestecînd, rotindu-și fălcile, rumegînd ca o vacă, Tovarășa Lătrău ne privește.

Încearcă să digere scena.

Cînd își scoate mîna de sub fuste, ține în ea cuțitul de dezosat al Bucătarului Asasin. Cu lama încă mînjită, lăcuită de sînge.

Bucătarul Asasin iese de după bar. Cu palma deschisă, fluturînd din degetele unsuroase înspre ea, zice :

— Iau eu ăsta. E-al meu.

Și Tovarășa Lătrău se oprește din mestecat. Și înghite.

— Am... spune ea.

Tovarășa Lătrău se uită la cuțit și la cîrcelul de carne pe care încă îl ține în mînă.

Pe bucata de carne e un trandafir tatuat pe care nu l-a văzut niciodată. Decît poate în oglindă. Doar că acum e ceva mai maroniu.

Fața Contelui Calomniei e ascunsă de farfuria de carton pe care o linge.

Tovarășa Lătrău spune :

— Am leșinat doar... Spune : Am leșinat... și voi mi-ați mîncat curul? Se uită la farfuria de carton de pe bar, goală, unsuroasă, și spune : Mi-ați dat să-mi mănînc curul?

Mama Natură rîgîie cu mîna la gură și zice „Pardon“.

Bucătarul Asasin întinde mîna după cuțit, și sub unghia de la degetul mare i se zărește un cerculeț sîngeriu. Se uită în sus să vadă o sută de mii de versiuni minuscule ale Tovarășei Lătrău scînteind în cristalul prăfuit al candelabrului. Ținînd în mînă o sută de mii de trandafiri gătiți Cajun.

Contesa Clarviziune se întoarce cu spatele, dar continuă să privească propria ei versiune redusă a realității, o versiune a Tovarășei Lătrău cît pe un ecran de film sau televizor, reflectată în oglinda mare din spatele barului.

Cu toții o vedem pe Tovarășa Lătrău în propria noastră versiune. Fiecare cu propria poveste despre ce se întâmplă. Cu toții siguri că versiunea noastră e cea reală.

Verificându-și ceasul, Sora Justițiară spune :

— Mîncați. Mai e doar o oră pînă la stingere.

Toate versiunile mai mici ale Tovarășei Lătrău înghit cu noduri. Obrajii lor albi-albăstirii se umflă. Gîtlejurile se închid ermetic, înecîndu-se de amăreala propriei pielii.

Cu toții ne transformăm realitatea într-o poveste. O digerăm ca să scoatem o carte. Ce vedem că se întâmplă e deja un scenariu de film.

Mitul Nostru.

Apoi, la țanc, Tovarășa Lătrău în mărime naturală, cea așezată pe canapea, alunecă la podea. Cu ochii întredeschiși privind fix candelabrul. Zăcînd într-un maldăr de catifea și brocart pe podeaua de marmură roz. Moare. Cu o mîină încă ținînd cuțitul de dezosat. Cealaltă strîngînd buclișoara maronie provenită din curul ei fript.

Canapeaua tapițată e pătată cu roșu închis în locul în care s-a așezat. Perna de catifea albastră păstrează adîncitura capului ei. Tovarășa Lătrău nu va fi camera din spatele camerei din spatele camerei. Ținem în mîini adevărul despre ea. Ne-a rămas printre dinți.

Cu vocea pierdută într-o șoaptă, Tovarășa Lătrău spune :

— Cred... c-am meritat...

Și, după un moment de derulare, din reportofonul Contelui Calomniei vocea ei spune din nou „am meritat-o... meritat-o...“.

Anticipare

Un poem despre Tovarășa Lătrău

— Mi-am pierdut virginitatea, spune Tovarășa Lătrău, prin urechi.

Era atât de mică încît mai credea în Moș Crăciun.

Tovarășa Lătrău pe scenă, cu mîinile în șolduri,
cu brațele îndoite
astfel încît peticele de piele de la coate ies în afară pe
laturi.

Cu picioarele depărtate în cizmele cu bombeuri metalice,
cu șireturile legate pînă sus.

Cu pantalonii largi de camuflaj strînși în jurul gleznelor.

Se apleacă înainte atât de mult încît umbra bărbiei cade
pe jacheta ei măslinie de infanterist.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
pancarte de protest și linii de pichet, guri lățite
pînă la urechi
strigînd, deschise larg.

De se văd doar dinții, nu și buzele.

Guri deschise atât de larg încît efortul îi face pe oameni
să închidă ochii.

— După ce tribunalul a decis custodia comună, spune
Tovarășa Lătrău, mama mi-a zis...

În toiul nopții,

cînd dormi buștean cu capul pe pernă,

dacă taică-tu intră tiptil la tine în cameră :

vii și-mi spui mie.

Maică-sa i-a zis : „Dacă taică-tu îți dă vreodată jos pantalonii

de pijama și te pipăie...”

vii și-mi spui mie.

Dacă scoate un șarpe gros și greu din fermoarul
pantalonilor – măciuca aia fierbinte, lipicioasă, care
miroase urât –
și încearcă să ți-o vîre în gură...
vii și-mi spui mie.

— În loc de toate astea, spune Tovarășa Lătrău, tata m-a
dus
la grădina zoologică.
A dus-o la balet. La antrenamentul de fotbal.
O săruta la culcare.

Culorile grevelor pașnice, formele de nesupunere
civilă încă mărșăluiesc,
mărșăluiesc, mărșăluiesc,
peste fața ei,
și Tovarășa Lătrău spune :
— Dar pentru tot restul vieții, eram deja pregătită.

Să-ți spui amarul

O poveste de Tovarășa Lătrău

Din clipa în care s-a așezat, am încercat să-i explicăm...

Nu primim bărbați. Țsta e un refugiu doar pentru femei. Scopul grupului nostru este să inculcăm și să întărim în femei un sentiment al intimității. Să le permitem să vorbească liber, fără a fi interogate sau judecate. Trebuie să excludem bărbații, pentru că bărbații le inhibă. Energia masculină intimidează și umilește femeia. Pentru bărbați, femeia e fie fecioară, fie tîrfă. Fie mamă, fie curvă.

Cînd îi cerem să plece, sigur că se face că plouă. Ne zice să-i spunem „Miranda“.

Îi respectăm alegerea. Efortul și dorința pe care le-a depus pentru a ajunge să arate ca o femeie. Dar locul ăsta, îi spunem pe un ton blînd, sensibil, locul ăsta e doar pentru femei care *s-au născut* femei.

El s-a născut Miranda Joyce Williams. Așa zice, și-și deschide micul portmoneu roz învelit în piele de șarpe. Scoate un permis de conducere. Îl împinge pe masă, bătînd cu unghia lungă, roz, pe litera „F“ înscrisă la categoria sex.

Poate că statul îi recunoaște noul sex, îi spunem, dar noi alegem să n-o facem. Multe dintre membrele grupului nostru au suferit traume în copilărie din cauza bărbaților. Se tem să nu cumva să fie reduse doar la corpul lor. Să nu cumva să fie folosite doar ca niște obiecte. Acestea sînt probleme pe care el n-are cum să le înțeleagă, fiind născut bărbat.

Zice: m-am născut femeie.

Cineva din grup zice:

— Ne poți arăta certificatul de naștere?

„Miranda“ zice:

— Sigur că nu.

Altcineva zice:

— Ai ciclu?

Și „Miranda“ zice:

— În minutul ăsta nu.

Își face de lucru cu eșarfa în culorile curcubeului înnotată în jurul gâtului, o răsuțește, trage de ea. Cochetează cu o caricatură a comportamentului feminin anxios. Se joacă mereu cu eșarfa strălucitoare, licăritoare care-i învăluie umerii, lăsînd-o să-i cadă pe spate, să-i atîrne pe antebrăț. Își trece degetele prin franjuri lungi de la fiecare capăt. Trage puțin de eșarfă într-o parte, apoi în cealaltă. Își încrucișează picioarele, un genunchi sub celălalt. Apoi invers. Ridică și împăturește haina de blană pe care o ține în poală. O întoarce, mîngîie blana cu palma deschisă, cu unghiile apropiate, vopsite în roz și scînteietoare ca niște bijuterii.

Buzele și pantofii și gentuța lui, unghiile și ceasul-brățară, toate-s la fel de roz bonbon ca găoaza unei roșcate.

O femeie din grup se ridică în picioare. Privindu-l încruntată, spune: Aiurea. Îndesîndu-și lucrul de croșetat și sticla de apă în geanta de mînă, spune:

— Toată săptămîna aștept chestia asta. Și-acum s-a dus la dracu’.

„Miranda“ rămîne locului, cu ochii umbriți de genele lungi și groase. Ochii îi înoată în bălți verzui-albastrii de dermatograf. Se rujează. Pune fond de ten peste fond de ten. Bluza tăiată i se ridică pe piept. Mătasea roz pare s-atîrne de vîrfurile sfîrcurilor. Sînii mari cam cît fața ei se umflă ca niște baloane din faldurile bronzate ale sternului. I se vede abdomenul tare și bronzat, un abdomen de bărbat. E o păpușă sexuală desăvîrșită, genul de femeie în care doar un bărbat s-ar putea transforma.

Pentru un grup de beștelit, zice „Miranda“, se aștepta la mai multă beștealeală.

Noi stăm și ne uităm la el.

Prostănacul. „Miranda“ ăsta. E fantezia sexuală a oricărui bărbat însuflețită într-un soi de monstru frankensteinian al stereotipilor: sînii perfecți, mari și rotunzi. Mușchii tari ai coapselor prelungi. Gura, un botic perfect, uns cu ruj. Fusta de piele roz, prea scurtă și strîmtă pentru orice altceva în afară de sex. Vorbește cu vocea răgușită a unei fete sau a unei starlete de cinema. Suflînd prea mult aer pentru sunetele stinse pe care le scoate. E vocea șoptită pe care revista *Cosmopolitan* le-o recomandă fetelor, pentru a-i face pe bărbații care le ascultă să se aplece mai aproape.

Stăm locului, și nimeni nu vorbește, nimeni nu împărtășește nimic. Nu poți fi sinceră cînd știi că-i un penis sub masă. Chiar așa, în mijlocul posterelor cu picturi de Frida Kahlo și Georgia O'Keeffe... al lumînărilor cu aromă de măr și scorțișoară... lîngă pisica de stambă, mascota librăriei.

OK, spune „Miranda“, atunci încep eu.

„Miranda“, cu părul ei oxigenat ridicat ca la salonul de coafură, întărit de spray, și prins cu agrafe.

La serviciu e un tip de care „Miranda“ s-a îndrăgostit nebunește. Tipul nu-i răspunde la flirt. E un scumpic cum nu s-a mai văzut, un tînăr director de vînzări asociat, cu părul dat pe spate și cu un Porsche. E căsătorit, dar „Miranda“ știe c-ar vrea să facă sex cu ea în draci. O dată, după program, zice „Miranda“, tipul vine și pune mîna...

Și toate o privim fix.

Tipul îi pune mîna pe braț și o întreabă dacă n-are chef să bea ceva.

Brațele „Mirandei“ sînt subțiri, pe mușchii bronzăți nu joacă pic de grăsime. Netede ca plasticul. Chicotește. „Miranda“ efectiv chicotește. Își rotește ochii spre tavan.

„Miranda“ povestește cum tipul ăsta de la vînzări a dus-o cu mașina la un bar foarte întunecos, genul de local în care mergi cînd vrei să treci neobservat de...

Chestia asta-i așa de masculină, eu, eu, eu, toată ziua bună ziua.

Noi venim aici să scăpăm de bărbați, de soți care nu vor să-și strângă ciorapii murdari. Soți care ne mai trag câte-o scatoalcă, și-apoi ne înșeală. De tați dezamăgiți că n-am ieșit băieți. De tați vitregi care ne-au pipăit. De frați care ne brutalizează. De șefi. De preoți. De polițiștii de la circulație. De doctori.

De cele mai multe ori nu permitem replicile, dar cineva din grup zice „Miranda“?

Și „Miranda“ se oprește din trăncănit.

Îi spunem că elevarea conștiinței pornește de la a te plînge. În ceea ce mulți numesc sesiuni de vărsat nervii. În China comunistă, în anii de după revoluția lui Mao, un rol important în construirea unei noi culturi l-a avut permisiunea de-a te plînge de trecut. La început, cu cît te plîngeai mai mult, cu atît trecutul părea mai negru. Dar, vărsîndu-și nervii, oamenii au reușit încet-încet să-și încheie socotelile cu trecutul. Tot lamentîndu-se și lamentîndu-se, și-au consumat drama propriilor povești de groază. Au început să se plictisească. Abia atunci au fost gata să accepte o nouă poveste pentru viețile lor. Să pornească la drum.

De-asta venim aici în fiecare miercuri seara, în cămăruța asta fără ferestre din dosul unei librării, de-asta stăm pe scaunele metalice pliante în jurul unei mari mese pătrate.

Revoluția a numit acest lucru „a-ți spune amarul“.

„Miranda“ dă din umeri. Ridică din sprîncene, clatină din cap și spune că n-are povești de groază. Oftează și zîmbește și-și flutură genele.

Și cineva din grup zice :

— Atunci nu ești bine-venit aici.

Toată ideea asta a bărbaților de-a crea femeii-robot perfecte pentru satisfacția lor se petrece în fiecare zi. Din cele mai „frumoase“ femei pe care le vezi în public,

nici una nu e reală. Sînt doar bărbați care perpetuează stereotipul lor pervers despre femei. Cea mai veche poveste din lume. E cîte-un penis pe fiecare pagină din *Cosmopolitan*, dacă știi unde să te uiți.

„Miranda“ zice că nu sîntem prea primitoare.

Și cineva zice:

— Tu nu ești femeie.

Ne întîlnim în locul de întîlniri rezervat doar femeilor din spatele Cooperativei Cărților Femina. În nici un caz nu dorim ca spațiul să ne fie poluat de opresiva energie falică yang.

A fi femeie e ceva special. E sacru. Țsta nu-i un club oarecare, în care poți intra. Nu poți pur și simplu să-ți faci o injecție cu estrogen și să apari aici.

„Miranda“ zice: Nu-i nevoie decît de-o mică transformare. Să te faci puțin mai frumoasă.

Bărbații n-au cum să înțeleagă. A fi femeie înseamnă mai mult decît doar a te machia și a umbla pe tocuri. Această mimare a sexului, această maimuțareală de gen e cea mai gravă insultă. Un bărbat crede că nu trebuie decît să se rujeze și să-și taie scula, și asta-l face o soră de-a noastră.

Una dintre noi se ridică de pe scaun. Apoi o alta, și amîndouă pornesc de o parte și de alta în jurul mesei.

Ce au de gînd? le întreabă „Miranda“.

Și o a treia dintre noi zice:

— O transformare majoră.

Unghiile roz ale „Mirandei“ se reped înspre portmoneu. Scoate un spray lacrimogen și spune că nu-i e frică să-l folosească. Își vîră între buzele roz un fluier argintiu, din acelea folosite de femei cînd le atacă cineva.

O alta înconjoară masa și se postează chiar lîngă el. Mîna i-a albit de cît de tare strînge spray-ul lacrimogen. Apoi cineva din grup spune:

— Ia să-ți vedem țîțele...

În grupul nostru nu există șefă. Regulile elevării conștiinței nu permit replicile. Nimeni nu poate contesta experiența unei alte membre. Fiecăreia îi vine rîndul la cuvînt.

„Miranda“ scapă fluierul dintre buze. Buzele lui de Paris Hilton umflate de collagen. Boticul unui supermodel spunînd „Joi“.

„Miranda“ spune: Glumiți.

Tipic, bărbații vor toate avantajele feminității, dar nimic din mizeriile la care e supusă.

Altcineva spune:

— Nu, pe bune. Arată-ne...

Aici sîntem toate femei. Am mai văzut țite la viața noastră. Una dintre noi, aflată chiar lîngă el, întinde mîna înspre primul nasture al bluzei roz. Bluza din mătase roz, întinsă ca un cort peste sfîrcuri. E tăiată, dezvelindu-i abdomenul plat și neted, și atîrnă în falduri deasupra fustei cu centură. Centura roz din piele de șarpe nu e mai groasă decît zgarda unui cîine.

Una din mîinile lui roz o plesnește pe cea a femeii, ca s-o îndepărteze. Cînd vede că nimeni nu mai încearcă, „Miranda“ lasă să-i scape un mic oftat. În timp ce-l privim, își desface singur nasturele de sus. Apoi și următorul, cu unghiile lui roz. Apoi următorul. Se uită și el la noi, trecîndu-și privirea de la una la alta, pînă e desfăcut la toți nasturii, și bluza se deschide. Înăuntru e un sutien de satin roz brodat cu trandafiri și cu tiv de dantelă. Pielea îi e roz mat, de parcă ar fi retușată pe computer, e curată ca într-un poster dintr-o revistă pentru bărbați, fără alunițele, firele de păr sau înțepăturile roșii de insecte pe care le vezi pe o piele adevărată. În jurul gîtului, un colier de perle arată drept în jos, spre decolteul mare, în care sîinii se umflă ca niște fese.

Sutienul e din acelea care se deschid în față, și „Miranda“ mai așteaptă un tempo, ținînd catarama în mîna și trecîndu-și privirea de la o femeie la alta.

Și cineva din grup întreabă:

— Cît estrogen trebuie să bagi în tine ca să-ți menții o înaintare ca asta?

Altcineva fluieră. Restul grupului vorbește în șoaptă. Sînii sînt prea perfecți. Amîndoi de aceeași mărime, și nu prea depărtați. Par fabricați.

Unghiile roz răsucesc catarama, și sutienul cade desfăcut. Sutienul cade, dar sînii rămîn sus, tari și rotunzi, cu sfîrcurile îndreptate spre tavan. Exact setul de țîțe pe care l-ar alege un bărbat.

Cineva din apropiere întinde mîna și dă să apuce. Mîna ei strînge carnea. Prinzînd sfîrcul între degete, spune:

— Puneți și voi mîna – Dumnezeuule, ce scîrbos. Mîna ei strînge și apoi eliberează. Strîngînd din nou, spune: Parc-ar fi... nu știu... aluat de pîine.

„Miranda“ se răsucesce ca să scape, lăsîndu-și corpul pe spate, împingînd scaunul.

Dar degetele mîinii care-i prinde sînul strîng tare, și femeia spune „Nu“.

Altcineva spune:

— Mi-ar plăcea să am și eu așa niște balcoane faine.

Sigur sînt de silicon. O altă mînă intră sub bluza descheiată și prinde al doilea sîn, îl rulează, îl împinge înspre colierul de perle, ca să vedem cicatricea chirurgicală de dedesubt.

„Miranda“ stă fără să facă nimic, cu brațele îndoite din cot, cu mîinile încă ținînd capetele sutienului, ținîndu-l deschis ca să vedem. Dă să închidă sutienul la loc, să sigileze totul din nou.

Și cineva care pipăie una dintre țîțe spune:

— Nu încă.

Permisul de conducere e tot pe masă, în fața noastră, cu litera F tipărită sub „Sex“.

Altcineva spune:

— Țîțele false nu demonstrează nimic.

Altcineva spune:

— Bărbatu-meu le are mai mari ca alea.

Mîini venite din spatele „Mirandei“ îi smulg eșarfa de pe umeri, trag bluza în jos pînă cînd îi alunecă de pe brațe. Pielea îi lucește, curată ca perlele din cerceii pe care-i poartă. Sfîrcurile îi sînt la fel de roz ca portmoneul. „Miranda“ nu se împotrivește.

Cineva aruncă bluza într-un colț al încăperii.

Și altcineva spune :

— Ia să-ți vedem păsărica.

Și „Miranda“ spune „Nu“.

E clar. Nenorocitul ăsta care nu știe ce-i cu el, săracul, ne folosește. Așa cum un masochist îl incită pe un sadic. Așa cum criminalul vrea să fie prins. „Miranda“ de fapt abia așteaptă. De-asta a apărut aici. De-asta s-a îmbrăcat cum s-a îmbrăcat. Știe că fusta scurtă-scurtă și țîțele astea cît niște pepeni scot din sărite femeile adevărate. În cazul ăsta „nu“ înseamnă „da“. Înseamnă „da, te rog“. Înseamnă „plesnește-mă“.

„Miranda“ zice :

— Faceți o mare greșală.

Și toată lumea rîde.

Îi spunem că elevarea conștiinței înseamnă să-ți cunoști propriile organe genitale. La alte întîlniri, ne-am adus oglinjoare și ne-am ghemuit deasupra lor. Am folosit toate un specul și am studiat diferențele dintre un cervix de virgină și unul de mamă. Am avut invitați de la cooperativa de sănătate a femeilor care ne-au demonstrat extracția la termen cu o canulă Karman. Da, toate astea chiar aici, pe masa de lemn. Am cumpărat împreună jucării sexuale și-am studiat punctul G.

Îl îmbrîncim nițel, și „Miranda“ e pe masă. Chiar și stînd în patru labe, sîinii îi sînt tot rotunzi și tari, nu se lasă, nu atîrnă. Deschidem cei cincisprezece centimetri ai fermoarului, și fusta îi alunecă de pe fundul slăbănog. Poartă chiloți tetra, altă dovadă a faptului că nu e femeie.

Ne privim unele pe altele. Să avem aici un bărbat care să asculte poruncile noastre. Unele dintre noi au fost molestate. Altele, violate. Toate am fost pipăite, cîntărite

și dezbrăcate din priviri de către bărbați. E rîndul nostru, și nu știm de unde să începem.

Cineva îi dă jos chiloții. Altcineva spune :

— Arcuiește-ți spinarea.

Nici una dintre noi nu e surprinsă de cum arată labiile „Mirandei”. Pielea e prea dantelată. Look-ul ăla de floare umedă pe care stiliștii se străduiesc să-l obțină în *Playboy* sau *Hustler*. Și totuși, carnea nu pare îndeajuns de moale, și culoarea e prea stinsă, nu e roz sau maro deschis. E culoarea cicatricilor chirurgicale. Părul pubian e ras și depilat într-o fișie subțire. E parfumat. Nu așa trebuie s-arate o pizdă. Cu cît o privim mai mult, cu atît sîntem mai convinse că nu e adevărată.

Cineva o atinge pe „Miranda” cu o cheie de mașină. Nici măcar cu degetul. Cineva apasă cutele de piele și zice :

— Sper că n-ai plătit prea mult pentru asta...

O altă membră a grupului spune c-ar trebui să vedem cît e de adîncă.

Orice-ar fi el, „Miranda” plînge. E prins în mica lui dramă ; tot dermatograful și pudra amestecată cu fondul de ten i se scurg pe obraji pînă la colțurile buzelor. E aproape gol, chiloții îi sînt răsuciți în jurul gleznelor, încă poartă sandale aurii elegante, cu tocuri înalte. Bluza n-o mai are, iar sutienul roz de dantelă e deschis și-i atîrnă de pe umeri. Sîinii fermi și rotunzi tremură la fiecare suspin. Așa stă el pe masa de discuții. Haina de blană zace pe jos, împinsă cu piciorul într-un colț. Părul blond îi cade peste față. Mica lui poveste de groază.

Cineva îi spune să tacă din gură. Să tacă și să se întoarcă pe spate.

Cineva îl prinde de o gleznă. Altcineva de cealaltă, și îi răsucesc picioarele pînă cînd „Miranda” scoate un mic țipăt și se întoarce. E culcat pe spate, cu picioarele depărtate larg, cu sandalele aurii strînse de cîte o pereche de mîini.

Asta nu-i femeie. Poate dacă un marțian ar vedea femeii doar în *Cosmopolitan*, ar crea așa ceva. Observăm cum clitorisul e de fapt penisul micit. Cineva spune că bolta vaginală artificială e tot penisul, golit și îndesat înăuntru, împreună cu o secțiune din intestinul gros care produce mucus, adăugată pentru a da adâncime. Unde ar trebui să fie cervixul, au folosit pielea rămasă de la scrot.

— Ai, dai, n-ai. Ia nu da, să vezi cum ai, spune cineva.

Cineva scoate o lanternă mică din poșetă și spune :

— Tre' să văd chestia asta.

Altcineva spune :

— Atîta circ. Se vede că n-a făcut niciodată un examen pelvian.

Privind în urmă, ar fi fost mai bine dacă se cărau toate acasă. O, atîta-s de evaluate politic, pînă cînd cineva o pățește.

Și totuși se întîlnesc aici în fiecare săptămînă, se plîng despre cine ce slujbă n-a obținut. Despre cine se simte împiedicată să avanseze. Cine simte că vînzătorii de la benzinărie și muncitorii de pe șantier o dezbracă din priviri. Doar gura e de ele. Acum însă au șansa să să-și ia revanșa.

E un exercițiu de construire a echipei.

Îl întreabă de ce-a venit. E spion ?

Experții spun că femeile cîștigă doar șaizeci de cenți pentru fiecare dolar cîștigat de bărbații în posturi similare. Bărbatul cîștigă toți banii ăștia în plus, și uite cum îi cheltuiește. Se machiază și-și pune țite de plastic. Orice femeie adevărată tre' să aibă vergeturi. Fire cărunte. Coapse cu pielea de portocală din cauza celulei.

Îl întreabă ce se aștepta să găsească.

Cineva scormonește cu degetele. Cineva ține lanterna și o vîră aproape.

Grupul îl întreabă dacă se aștepta la o bandă de lesbiene cît niște vaci, care urăsc bărbații și se întîlnesc să se mozolească și să se lingă întinse pe covorașe.

Lanternă, becuțelul ei cu halogen trebuie că e fierbinte, pentru că „Miranda” țipă și se zbate atît de puternic încît e nevoie de toate pentru a o ține locului. Pentru a-i ține picioarele depărtate și a-i deschide labiile cu forța ca să se uite înăuntru.

Cineva întreabă :

— Cum arată ?

Restul grupului așteaptă să le vină rîndul.

„Miranda” se zvîrcolește pe masă, și grupul se apleacă deasupra lui, șiragul de perle se rupe și mărgelile se împrăștie care încotro. Agrafele îi cad din păr. Sîinii îi saltă și se scutură, două movile de gelatină.

Și cineva ciupește un sfîrc, îl răsucește, spune :

— Scutură-le, mami sexy ce ești.

Altceineva spune :

— Vrem doar să vedem unde ți-ai băgat coaiele, curvă ce ești.

E o juxtapunere interesantă. O relație sociopolitică de putere fascinantă, să fii îmbrăcată și să examinezi un om despuiat și ținut strîns, care poartă doar sandale cu tocuri și bijuterii.

Femeile care-i scurmă între picioare se opresc. Cineva spune :

— Stați.

Femeia cu lanterna spune :

— Țineți-l să nu se miște, și se apleacă înainte, vîrînd lanterna și mai adînc. Îl întreabă : Asta voiai să se întîmple ?

Crăcănat pe masă, „Miranda” se scutură de plîns, încercînd să-și apropie genunchii. Să se răsucească într-o parte și să se facă ghem.

„Miranda” se scutură de plîns și zice nu. Zice vă rog, opriți-vă. Zice doare.

Vai, doare. O laie. Ei, na, te doare.

Femeia cu lanterna se uită cel mai îndelung, mijindu-și ochii și încruntîndu-se, răsucind lanterna și împingînd-o înăuntru. Apoi își îndreaptă spatele și spune :

— S-au terminat bateriile, și stă acolo, înaltă, privind în jos spre „Miranda“, rămas cu picioarele depărtate în fața ei.

Femeia se uită la masa mînjită de lacrimi și fond de ten, la perlele risipite pe jos, și ne spune să-i dăm drumul. Înghite în gol, ochii i se plimbă peste corpul întins pe masă. Apoi oftează și-i spune „Mirandei“ să se ridice. Să se scoale și să îmbrace. Să se îmbrace și să se care. Să se care și să nu se mai întoarcă vreodată.

Cineva spune că poate lanterna doar s-a stins și-o cere să verifice.

Și femeia vîră lanterna în poșetă și spune „Nu“.

Cineva întreabă :

— Ce-ai văzut ?

Toate am văzut ce-am vrut să vedem, spune femeia.

— Ce-am făcut adineaori ? spune femeia cu lanterna.

Spune : Cum de-am *ajuns așa* ?

Din clipa în care s-a așezat, am încercat să-i explicăm. Nu primim bărbați. Țsta e un refugiu doar pentru femei. Scopul grupului nostru...

Pentru unii dintre noi nopțile sînt prea lungi. Pentru alții, zilele. Luminile se aprind cînd Sora Justițiară face să răsară soarele, dar astăzi, în zori, ne scoală din pat mirosul. Visul perfect despre un miros care ne scoate din cabinele noastre în hol. Umblăm ca niște zombie, conduși de nas.

Directoarea Tăgadă iese pe coridor și aproape se prăbușește grămadă înainte să se sprijinească în mîini de peretele opus. Împingîndu-se în perete ca să rămîină în picioare, spune:

— Cora? Pis, pis?

În hol, Reverendul Fără Dumnezeu se chinuie cu ambele mîini să-și închidă fermoarul pantalonilor de matador, pantalonii care ieri îi veneau bine.

— Fantoma, zice el, ne face hainele să intre la apă.

Colierul cu clopoței o strînge de gît pe Mama Natură, e atît de strîmt încît ori de cîte ori înghite se aud clinchete.

— La dracu', spune ea, n-ar fi trebuit să mănînc și suplimentul ăla din Tovarășa Lătrău.

Pe ușa următoare iese Veriga Lipsă, cu capul dat pe spate atît de mult încît perii din nas îi sînt punctul cel mai înalt al corpului. Adulmecă și trece pe lîngă Directoarea Tăgadă și Reverendul Fără Dumnezeu. Amușinînd în aer, cu nările lărgite ca niște caverne negre și păroase, mai face un pas înspre scenă și amfiteatru.

Directoarea Tăgadă spune „Cora...“, și alunecă la pămînt.

De după o altă ușă iese doamna Clark, spunînd:

— Azi trebuie s-o împachetăm pe Tovarășa Lătrău. Trebuie s-o ducem lângă domnul Whittier.

De la podea, Directoarea Tăgadă spune :

— Cora...

— Dă-o-n mă-sa de pisică, spune Miss America.

Îmbrăcată într-o robă lungă de mandarin, brodată cu dragoni, se apleacă în pragul cabinei ei, prinzându-se de canaturile ușii cu mâinile subțiri ca niște păianjeni. Fața îi e palidă în jurul buzelor negre, mînjite, și spune :

— Îmi crapă capul de durere, frecîndu-și fața cu palma.

Miss America își dă halatul de pe un umăr și strecoară un braț subțire afară. Îl ridică moale deasupra capului, și părul negru i se ițește la subsuoară. Spune :

— Palpați-mi ganglionii. Sînt imenși.

Brațul ei subțire e brăzdat în sus și-n jos de zgîrieturi roșii. Zgîrieturi de pisică, linii paralele apropiate. Pe kilometri întregi, urme de gheare de pisică.

Privind-o în față de aproape, Veriga Lipsă zice :

— Arăți ca dracu'. Zice : Ai limba neagră.

Și Miss America își lasă brațele să cadă inerte pe lângă canaturile ușii. Lingîndu-și buzele cu limba îngroșată și neagră, înnegrindu-și buzele, spune :

— Mi-era așa de foame. Azi-noapte mi-am mîncat toate rujurile. Pășind peste corpul Directoarei Tăgadă, spune : Ce-i mirosul ăsta ?

Miroase a pîine prăjită și a ouă fripte în grăsime. Un miros gras. O halucinație comună cauzată de înfometare. Miroase a melci și a cozi de homar. Miroase a brioșe englezești, din care picură dulceață.

Contele Calomniei îl urmează pe Veriga Lipsă care o urmează pe doamna Clark care o urmează pe Sora Justițiară. Mergem cu toții pe urma mirosului, traversăm scena și ne îndreptăm pe interval înspre holul de la intrare.

Domnișoara Hapciu își suflă nasul. Apoi adulmecă și zice :

— Unt.

Miroase a unt încins.

Fantoma din fiecare cinema.

Fantoma unsuroasă a Tovarășei Lătrău o vom mirosi de cîte ori folosim cuptorul cu microunde. Îi tragem adînc duhul în plămîni. Duhoarea ei dulceagă, de unt, o să ne bîntuie.

Celălalt miros e respirația Mamei Natură, care a mîncat o lumînare cu aromă de mirt.

La jumătatea culoarului ne oprim.

De afară auzim zgomotul slab al grindinei. Sau al focului de mitralieră. Sau un răpăit de tobe.

O furtună de pocnete și bufnete amestecate. Răpăitul ăsta rapid și slab vine din hol.

Noi, încremeniți în mijlocul amfiteatrului egiptean de ghips negru, cu stelele prăfuite, împînzite de păianjeni, luminînd stins deasupra noastră, ne sprijinim de spătarele scaunelor negre. Stăm și ascultăm.

Și focul de armă, grindina, încetează.

Ceva antrenant trebuie să se întîmple.

Ceva uluitor trebuie să se întîmple.

În holul îmbrăcat în catifea albastră, cuptorul cu microunde face ding o dată, de două ori, de trei.

Fantoma Tovarășei Lătrău.

Trăgînd de colier, Mama Natură se prăbușește într-un scaun negru tapițat cu mohair aspru.

Sfîntul Fără-Mațe se uită la Reverendul Fără Dumnezeu, care se uită la Peșitor, care se uită la Conte Calomniei, care ia notițe, care încuviințează, da. Și o pornesc pe interval, noi ceilalți urmîndu-i la cîțiva pași. Spotul camerei ținute de Agentul Ciripel ne urmează.

Ieșim pe ușile amfiteatrului, și holul francez e pustiu. Umbre se ascund îndărătul fiecărui scaun, fiecărei canapele. Lumina celor cîteva becuri pe care le-am lăsat nu-i îndeajuns de strălucitoare pentru a răzbate pînă la pereții din cealaltă parte. Ușile băilor din hol sînt

proptite în poziția deschis, și podeaua cu dale dinăuntru strălucește de apa revărsată din toalete. Ici-colo, bucăți înmuiate de hîrtie igienică, solitare în băltoace.

Peste mirosul de toaletă, de *Tetrazzini* de curcan putreziți, peste mirosul curului fript al Tovarășei Lătrău, tot se simte... miros de unt.

Prin geamul afumat al cuptorului cu microunde, se vede ceva alb care umple tot aproape tot interiorul.

Veriga Lipsă trage un chiot. Bărbatul nostru păros ca o fiară. Chiuie și plesnește tejgheaua barului cu palmele atît de tare încît își rotește picioarele într-o parte și sare peste ea. În spatele barului, deschide cuptorul și înhață ce e înăuntru.

Mai chiuie o dată și-l scapă din mîini.

Moment în care Baroneasa Degerătură a sărit și ea peste tejgheaua de marmură.

Contesa Clarviziune se repede să vadă.

Mama Natură zice:

— Floricele.

Clopoțelii răsună la fiecare cuvînt.

Un alt chiot vine din spatele tejghelei, și ceva alb saltă sus în aer. Îi urmează mîini care plesnesc punga albă de hîrtie ca la volei, nelăsînd pe cineva s-o înhațe. În lumina videocamerei, mingea devine o lună albă, care se învîrte aburind.

Domnișoara Hapciu rîde și tușește. Contesa Clarviziune plînge pe sub ochelari. Ne întindem cu toții după minge. Ne întindem să-i prindem mirosul aiuritor, unsuros și fierbinte.

Pețitorul strigă:

— Nu putem. Fluturîndu-și brațele, strigă: Nu putem mînca nici un pic din asta!

Mingea de hîrtie lovită de mîinile noastre se rotește și saltă pînă aproape de tavan.

Și Contesa Clarviziune strigă:

— Are dreptate. Strigă: S-ar putea să fim salvați chiar azi!

Cu un salt de om-fiară, Veriga Lipsă a prins mingea cu ambele mâini.

Veriga i-o pasează Contesei, care i-o pasează Peșitorului, care dă fuga la baie.

Noi ceilalți – Sfântul și Miss America și Sora și Baroneasa – îl urmărim țipînd și plîngînd. În urma noastră vine Agentul Ciripel cu videocamera, spunînd:

— Hai să nu ne certăm. Hai, vă rog. Vă rog...

Contele Calomniei derulează deja reportofonul să audă răpăitul de tobe al popcornului fierbinte în cuptorul cu microunde. Apoi micul „ding“ care anunță că e gata.

Doar Bucătarul Asasin și doamna Clark au mai rămas în spatele barului.

Pentru Mama Natură, fantoma e prietena ei, Lentil. Pentru domnișoara Hapciu, fantoma e profesoara ei de engleză, bolnavă de cancer. Tot așa cum am stricat mîncarea, fantoma noastră ar putea fi rezultatul combinat a două sau trei persoane. Oricare dintre noi.

De la baie se aude apa la toaletă. Apoi încă o dată. Ecoul unui cor de gemete răsună din podeaua cu dale, prin ușile deschise. Un val de apă proaspătă iese pe ușă, lovindu-se ușor de marginea covorului albastru.

Apa presărată ici-colo cu hîrtie înmuiată. Cu hîrtie și floricele. Un alt dar de la fantoma noastră.

Privind încă fix în cuptorul cu microunde, doamna Clark spune:

— Tot nu-mi vine să cred c-am ucis-o...

Adulmecînd încă mirosul de unt din aer, Agentul Ciripel spune:

— Ar fi putut fi și mai rău.

În apa revărsată din toaleta înfundată, purtate și lăsate pe covor, se văd smocuri de păr. Dintr-o blană tărcată de pisică. Și o zgardă subțire de piele neagră. Și niște oase subțiri cît un creion.

Directoarea Tăgadă ne-a ajuns de-acum din urmă. Chiar la timp ca să vadă craniul cu dinți micuți, curățat de carne de către cineva și apoi vomat de toaletă.

Pe zgardă e gravat un nume : „Domnișoara Cora“.

Întorcîndu-și ochii de la grimasa de pe fața Directoarei Tăgadă, privindu-i imaginea mai mică reflectată în oglinda din spatele barului, doamna Clark spune :

— Cum ? Cum să fie și mai rău, cînd ai ucis pe cineva ?

Vacanțe americane

Un poem despre Agentul Ciripel

— Americanii iau pastile, spune Agentul Ciripel, pentru
că nu

se descurcă prea bine cu timpul liber.

În schimb iau Percodan, Vicodin, OxyContin.

Agentul Ciripel pe scenă, ținând cu o mână camera
ca pe o mască,

își ascunde jumătate din față.

Restul e îmbrăcat într-un costum maro luat de-a gata.

Pantofi

maro.

O vestă galben-muștar. Părul castaniu, lins, pieptănat
pe spate.

Un papion galben și o cămașă albă cu gulerul prins în
nasturi.

Acolo, pe albul cămășii licărește
un model cu vedete de cinema.

În locul luminii unui reflector, Agentul Ciripel e un ecran
pentru filmări

de duzină :

un cadru cu publicul dintr-un cinema.

Șiruri după șiruri de oameni, cu toții
aplaudînd fără sunet.

Agentul Ciripel stă pe scenă, sprijinindu-și greutatea pe
dreptul,

aplecîndu-se puțin cîte puțin, mereu spre dreapta.

De unde-ar trebui să-i fie ochiul, privește lumina roșie
a ledului

RECORD.

În loc de ureche, pe partea aceea e microfonul
integrat. Ca să nu se audă decît pe sine.

Agentul Ciripel zice :

— Americanii sînt cei mai buni din lume la
a-și face treaba.

La studiu și la competiții.

Dar sîntem pastă cînd e să ne relaxăm.

Nu există profit. Nici trofeu.

La Jocurile Olimpice nu există premiu pentru atletul
cel mai lejer.

Nimeni nu sponsorizează cel mai leneș nu-știu-ce
din lume.

Cu ochiul camerei pus pe autofocus, spune :

— Sîntem tari

la a învinge sau a pierde.

Și la frecatul ridichii,

dar nu la a accepta. Nu la a ridica din umeri și a fi
toleranți.

— În schimb, își spune el sieși, avem marijuana și
televizor. Bere și Valium.

Și asigurări de sănătate.

Și rețete de medicamente, reînnoite după necesități.

Olog

O poveste de Agentul Ciripel

Chiar în clipa asta, Sarah Broome se uită la cel mai bun făcăleț pe care-l are. Îl leagă încoace și-ncolo, încercându-i greutatea. Îl lovește tare de palmă. Scormonește pe raftul de deasupra mașinii de spălat, printre conserve și sticle, scutură recipientul de înălbitor să vadă cât a mai rămas.

Dacă m-ar putea auzi, dacă m-ar asculta, i-aș spune că e în regulă să măucidă. Ba chiar i-aș spune cum s-o facă.

Mașina mea închiriată e parcată mai încolo pe drum, cam la un cîtec distanță dacă ascuți radioul. Cam la două sute de pași, dacă numeri pașii cînd ți-e frică. S-ar putea duce pînă acolo s-o aducă. Un Buick roșu-închis, prăfuit de trecerea atîtor mașini pe pietriș. Ar putea parca aproape de șopronul pentru unelte sau pentru grădină, sau ce-o fi chestia asta în care mă ține închis.

În caz că-i pe aproape, că mă poate auzi, strig:

— Sarah? Sarah Broome? Strig: N-are de ce să-ți pară rău.

Închis aici, aș putea s-o instruiesc. S-o învăț. Să-i spun cum. Va trebui să facă rost de-o șurubelniță și să scoată clemele care fixează furtunul ca un acordeon acoperit cu foiță de aluminiu din spatele uscătorului de haine. Apoi poate folosi aceleași cleme ca să prindă un capăt al furtunului de eșapamentul mașinii. Furtunurile astea se lungesc mai mult decît crezi. Rezervorul e aproape plin. Poate are o bormașină, să dea niște găuri în peretele sau în ușa șopronului. Femeie fiind, poate găuri unde n-o să se vadă mai tîrziu.

E important cît de bine aranjată îi e casa. Cum arată lucrurile pe care le are.

— Viața mea a fost ca a ei, spun. Înțeleg care crede ea că e situația.

Poate fixa capătul furtunului de perete cu bandă izolatoare. Ca să grăbească lucrurile, poate arunca o folie de plastic peste șopron, și apoi s-o lege strâns cu frînghii la margini. Să transforme chestia asta într-o mică afumătoare ermetică. În cinci ore va avea o sută de kile de salam de vară.

Cei mai mulți oameni n-au ucis în viața lor nici măcar o găină, darămite un om. Oamenii habar n-au cît de greu o să fie.

Promit să inspir adînc.

În raportul de la compania de asigurări scrie că o cheamă Sarah. Sarah Broome, patruzeci și nouă de ani. A fost brutăreasă la o brutărie cu vînzare timp de șaptesprezece ani. Lua pe umăr un sac cu făină, greu cît un copil de zece ani, îl ținea acolo în timp ce smulgea sfoara de la gura sacului, vărsînd făina, puțin cîte puțin, într-un mixer rotativ. Conform relatării ei, în ultima zi de lucru podeaua era încă umedă după ce fusese ștearsă în seara dinainte. Nici lumina nu era prea bună. Greutatea făinii a răsturnat-o pe spate, de-a dat cu capul de marginea rotunjită a unei mese de oțel, cauzînd pierderea memoriei, migrene, și slăbiciune generală care o face inaptă pentru orice fel de muncă.

Tomografiile n-au arătat nimic. Nici rezonanța magnetică. Nici radiografiile. Dar Sarah Broome nu s-a mai întors la muncă.

Sarah Broome, căsătorită de trei ori. Fără copii. Primește ceva ajutor social. Plus, în fiecare lună, suma modestă din înțelegerea cu brutăria. Primește douăzeci și cinci de miligrame de OxyContin ca să-și trateze durerea cronică de cap și spate, care radiază în ambele brațe. În unele luni, cere Vicodin sau Percodan.

La nici trei luni după înțelegere, s-a mutat aici, la dracu-n praznic, unde n-are nici un vecin.

Chiar acum, închis în șopronul ei, piciorul meu drept pare răsucit. Genunchiul e sigur rupt, tendoanele și nervii dinăuntru răsuciți pe jumătate. Sub genunchi nu simt nimic. E prea întuneric să văd, dar unde stau miroase a bălegar. Chestiile alea netede de plastic pe care ating trebuie să fie saci cu îngrășământ pregătiți pentru noua ei grădină. Rezemate de perete sînt o lopată, o sapă și o greblă.

Săraca Sarah Broome, chiar în clipa asta își inspectează uneltele electrice. I se face greață la ideea de-a mă tăia cu drujba. În loc de rumeguș, lama rotativă scuipe o coadă de cocoș făcută din sînge și carne și os. Asta dacă are un prelungitor destul de lung. Citește etichetele de pe cutiile de vopsea, de otravă pentru melci, de lichid de curățat, căutînd semnul cu un craniu și oase încrucișate. Căutînd fața verde și încruntată a domnului Yuck¹. Sună la numărul verde al centrului local de toxicologie și întreabă cît combustibil pentru *barbecue* trebuie să bea un bărbat ca să moară. Cînd experții în otrăvuri o întreabă de ce, Sarah închide imediat.

Știu toate astea... fiindcă acum zece ani distribuiam butoiașe de bere la o groază de bărutețe și taverne. Erau localuri prea mici ca să aibă o zonă de descărcare a mărfii, așa că parcai în dreptul altor mașini. Sau pe banda sinucigașilor din mijlocul străzii, între benzile de circulație care treceau prin fața și prin spatele tău. Luam butoiașul în cîrcă. Clădeam lăzi de bere într-un cărucior și așteptam o pauză în trafic destul de mare ca să pot fugi pe cealaltă parte. Mereu în întîrziere, pînă cînd, absolut din întîmplare, un butoiaș s-a rostogolit din suport și m-a făcut piftie pe trotuar.

După aia, mi-am luat un cuibușor aproape la fel de drăguț ca ăsta. Un camper Winnebago ruginit, care o

1. Mr. Yuck (sau Yuk). Logo (o față verde, schimonosită, cu limba scoasă) aplicat pe produsele toxice, pentru a le atrage atenția copiilor să nu le ingereze.

terminase cu deplasările, parcat lângă o budă turcească, într-un luminiș din pădure, la marginea unui drumeag de pietriș. Ca să merg în oraș, aveam un Ford Pinto cu patru cilindri și transmisie manuală. Aveam o pensie de invalid cu gradul I de handicap, și tot timpul de pe lume.

Pentru tot restul vieții, nu mai trebuia decît să-mi mențin mașina în stare de funcționare. Mă făceam pastă cu atîta Vicodin încît o simplă plimbare la soare făcea cît un masaj. Ba chiar cît un masaj plus o labă.

Doar să privesc păsărelele la platforma pe care li se punea hrana. Păsările colibri. E-o viață destul de bună, să pui alune în pădure, drogat, și să rîzi văzînd cum se bat pe ele veverițele roșcate și cele dungate. Visul american de-a trăi fără un ceas deșteptător. Fără să trebuiască să-i oprești soneria, sau să porți o nenorocită de plasă de păr. O viață de vis, în care nu trebuie să ceri permisiunea unui cretin ca să te duci să te caci.

Nu, pînă în după-amiaza asta, Sarah Broome n-a avut nimic de făcut decît să citească romane împrumutate de la bibliotecă. Să privească păsările colibri. Să înghită pastiluțele albe. Un soi de vacanță de vis care n-ar trebui să se sfîrșească vreodată.

Ce-i nașpa e că, olog sau nu, tot tre' să te prefaci olog. Tre' să șchiopătezi sau să-ți ții ceafa țeapănă, să se vadă că nu-ți poți întoarce capul. Chiar și cu analgezicele zvîcnind în tine, ăsta-i genul de prefăcătorie care te face să te simți ca naiba. Ia simulează un simptom o perioadă destul de lungă, și-o să vezi că începe să te doară pe bune. Șchiopătezi o vreme și-apoi genunchiul începe să te doară de-adevăratele. Șezi pe cur toată ziua și-o să te transformi într-o matahală grasă și cocoșată.

Visul american al timpului liber devine repede plictisitor. Și totuși, ești plătit să fii olog. Să stai la televizor. Să zaci într-un hamac, uitîndu-te la afurisitele alea de animăluțe. Dacă nu muncești, nici nu poți dormi. Zi și noapte ești pe jumătate treaz și plictisit de moarte.

Îți dai seama cine urmărește programele TV din timpul zilei după cele trei tipuri de reclame. La clinici pentru bețivii care încearcă să rămână pe sec. La firme de avocatură pentru victimele accidentelor care cer daune în instanță. Și la școli care oferă cursuri vocaționale prin poștă, ca să te facă bibliotecar. Sau detectiv particular. Sau lăcătuș.

Dacă te uiți la TV în timpul zilei, ăsta-i profilul tău demografic. Ești fie bețiv. Fie olog. Fie idiot. După vreo două săptămîni, lenevitul e nașpa.

N-ai bani să călătorești, dar nu te costă nimic să dai cu sapa. Să-ți repari mașina. Să-ți faci o grădină de legume.

Într-o seară, după lăsarea întunericului, în jurul becului de pe verandă s-a strîns un nor gros de țînțari și tăuni. Stînd în Winnebago, cu o cană de ceai fierbinte și niște Vicodin în sînge, îmi ridic privirea din carte să mă uit pe fereastră la gîngăanii. Și-aud un sunet. O voce de bărbat, strigînd din întuneric, undeva în pădure.

Cineva strigă după ajutor. Vă rog. Ajutor. A căzut și s-a lovit la spate. Dintr-un copac, îmi spune.

E miezul nopții, și el e îmbrăcat într-un costum maro, cu o vestă galben-muștar, purtînd pantofi de piele maro, cu găurele în bombeu, și zice că a venit să observe păsările. La gît îi atîrnă un binoclu. De-astea te-nvață în cursurile pentru corespondență. Dacă ești prins de un suspect, să zici că te uiți la păsări. Mă ofer să-i duc servieta. Apoi ne trecem cîte-un braț pe după umeri și facem o cursă de melc, pe trei picioare, spre becul de pe veranda rulotei mele.

Aproape am ajuns, cînd tipul vede buda și întrebă dacă ne putem opri un minut. Tre' să se cace neapărat, zice. Îl ajut să intre.

De-abia am închis ușa, de-abia i-am auzit catarama curelei căzînd pe podea, că-i și deschid servieta. Înăuntru o grămadă de hîrtii. Și o cameră video. Deschid trapa laterală și înăuntru e o casetă. Cînd închid trapa, caseta pornește de la sine și micrul ecran se aprinde.

Pe ecran, un omuleț scoate roata din spate a unui Pinto rablagit.

Nimic altceva. Nici o pasăre. După un interval cu pureci, pe ecran apar eu în versiune pitică, fără cămașă și ridicînd o canistră plină cu propan. O car pînă în fața camperului, după care iau una goală.

Dacă Sarah îmi seamănă cît de cît, chiar în clipa asta pune mîna pe un cuțit de pîine dintr-un sertar. Dacă-mi dă cîteva Vicodine într-un pahar cu apă, poate reușește să mă adoarmă. Chiar acum, privește de aproape, cruciș, lama zimțată a cuțitului, să vadă cît e de ascuțită. E atît de ușor să secționezi un pui, să tai o beregată nu poate fi mult mai greu. Poate o să-mi arunce un prosop pe față, prefăcîndu-se că taie o franzelă. O franzelă sau o friptură, pînă cînd taie o venă, și inima încă pompează, așa că sîngele țîșnește în jeturi mari. Chiar în clipa asta pune cuțitul la loc în sertar.

Poate are un cuțit electric pentru carne, pe care l-o fi primit cadou de nuntă, acum hă-hă cîți ani, și pe care nu l-a folosit niciodată. E încă în cutia elegantă, împreună cu broșurica despre cum să tai un curcan... să dezozezi o șuncă... să secționezi o pulpă de miel.

Nu scrie nimic despre cum să dezmembrezi un detectiv.

Trebuie să aveți în vedere că poate am vrut să fiu prins.

Răul, nemernicul de mine, spionînd-o pe sărmana Sarah Broome și familia ei de pisici.

Trebuie să aveți în vedere că poate *ea* a vrut să fie prinsă. Toți avem nevoie de un doctor să ne smulgă din uterul nostru perfect. Gemem și ne căinăm, dar ne convine că Dumnezeu ne-a scos în șuturi din rai. Ne plac greutățile prin care trecem. Ne venerăm dușmanii.

În caz că Sarah Broome e pe-aproape, strig :

— Te rog, nu-ți face sînge rău pe chestia asta...

Nu există încuietoare ca să ții pe cineva închis într-o budă, așa că am trecut o funie de trei ori în jurul ei, strîns, și-am făcut un nod triplu. Înăuntru, tipul grohăia,

vărsîndu-și murdăria în gaura deasupra căreia stătea. Dînd cu palma la o parte țîntarii și tăunii care zumzăiau în întuneric, prea ocupat să mă audă legînd funia și ducîndu-i servieta în camper, s-o examinez mai îndeaproape.

În servietă sînt foi scoase la imprimantă cu nume, tipul handicapului, adresă. Bărbați cu sindromul tunelului carpian. Cu afecțiuni non-specifice la țesuturile moi ale spatelui. Cu dureri cronice la vertebrele cervicale. Sînt înșirate și organizațiile care plătesc ajutorul pentru handicap, și companiile de asigurare. Și analgezicele prescrise în fiecare caz.

Și, pe foaie, iată-mă și pe mine: Eugene Denton.

În servietă, un set gros de cărți de vizită legate cu elastic; pe toate scrie „Lewis Lee Orleans, detectiv particular“. Și un număr de telefon.

Cînd îl formez, un celular din servietă începe să sune.

Afară, Lewis Lee Orleans urlă să-l ajut să deschidă ușa la budă.

Dacă ar ajuta-o pe Sarah Broome să nu se simtă așa prost că mă ucide, i-aș spune cum a plîns detectivul. Printre suspinele înăbușite cu mîna, mi-a spus că are nevastă și trei copii. Mici. Dar nu purta verighetă, și n-avea poze în portofel.

Oamenii spun că simt cînd cineva ascuns îi urmărește. E ca și cum ți-ar intra furnici în pantaloni. Eu însă nu. În după-amiaza aia, mi-am schimbat cauciucurile între ele, am verificat uzura plăcuțelor de frînă. Am schimbat uleiul, trecînd de la greutatea de iarnă 10-10, la cea de vară 10-40. Aici, pe micul ecran al camerei video, iată-mă trăgînd o cutie de ulei de motor de sub rulotă și luînd-o sub braț. Eu, invalidul, ologul, care meritam să-mi petrec tot restul vieții tras pe linie moartă. Așa cum apar pe ecran, la bustul gol, cu sudoarea de la subsuori lăsînd o urmă întunecată de umezeală pe cutia de carton, parc-aș fi omul de fier de la circ.

Trăind pe-afară cînd e vreme bună, mîncînd moderat, dormind tun toată noaptea, omulețul ăsta musculos și bronzat arată ca mine la nouăsprezece ani.

Asta era cea mai faină viață pe care o cunoscusem, și tipul închis în budă era pe cale să mi-o distrugă.

Cele mai multe procese de handicap sînt mereu în apel. Cei de la companiile de asigurare pentru angajați vor să-și urmărească oamenii ani de zile. Să obțină o înregistrare video clară, de doar cîteva minute, în care unul ridică de pildă o grapă rotativă și o pune în spatele camionetei sale. Pun banda la tribunal și gata, au închis cazul. Cererea de handicap e refuzată. Reclamantul acuma-i aranjat pe viață, cu o sumă bunicică în fiecare lună, asigurare de sănătate, plus tot Vicodinul, Percocetul, OxyContinul de care are nevoie să-și îndulcească zilele. Avocații apărării arată filmul respectiv în sala de judecată – grapa rotativă ridicată în furgonetă – și gata, omul rămîne cu buza umflată.

Are în jur de patrușcinci, cincizeci de ani și e acuzat de fraudarea asigurării. Nici vorbă să mai primească altceva decît salariul minim pentru tot restul vieții. Fără beneficii. Fără timp liber pînă la șaizeci și ceva, cînd poate ieși la pensie.

Chiar în clipa asta, pentru Sarah Broome, condamnarea la închisoare pe viață pentru crimă sună mai bine decît să întîrzie cu plata taxelor pe proprietate, să-și piardă mașina și să ajungă în stradă, împingînd un cărucior.

Cînd am fost în situația ei, tot ce aveam la îndemînă erau patru fumigene pentru insecte. Winnebago-ul avea un cuib de viespi dedesubt. Instrucțiunile fumigenelor ziceau să agiți bine, apoi să spargi duza de la un capăt, și-o să scoată fum otrăvitor pînă se golește.

Eticheta spunea că ucide tot.

Săracul detectiv. M-am urcat pe o scară și-am aruncat toate patru fumigenele prin conducta de aerisire. După care am acoperit gaura cu mîna, să nu iasă nimic. Cocoțat

acolo, eram Adolf Hitler gazîndu-l pe detectiv, ascultîndu-l cu tușește și cerșește o gură de aer. Doar auzîndu-l cum se îneacă în vomă, apoi bucățile căzînd pe podeaua de lemn, și-mi venea să urlu. Mirosul de sulf al fumului pentru insecte și mirosul de vomă. Fumigenele au tot fisîit pînă cînd rotocoale albe au început să iasă prin toate crăpăturile și găurelele. Un fum care duhnea a benzină ieșea pe ambele laturi cînd detectivul se izbea de pereți, apoi de ușă, încercînd să iasă. Zdrobindu-și brațele într-o pastă vînată în costumul său maro, cu bureți la umeri. Extenuîndu-se.

Cum stau aici, cu piciorul zvîcnind de durere pînă la șold, așteptînd-o pe Sarah Broome să se joace de-a rezolvatul problemei, sînt atîtea lucruri pe care aș vrea să i le spun. Cum insecticidul abia dacă ne-a făcut greață amîndurora. Cum e să lovești pe cineva în țeastă cu un levier. Cum primele zece-douăsprezece lovături, chiar lovind cu ambele mîini, fac doar un terci de păr și sînge, nu prea spargi osul. Cum sîngele face levierul atît de alunecos încît abia poți să-l ții în mînă, și trebuie să găsești ceva curat ca să termini treaba.

Dacă nu eram handicapat înainte să-l omor pe respectivul domn Lewis Lee Orleans, am ajuns după aia. Omorîtul e muncă grea. Grea și scîrboasă. Grea, scîrboasă, zgomoasă, cu tipul care urlă și cuvintele lui parcă nu înseamnă mai mult decît mugetul unei vaci la abator.

Din cîte-mi dau seama, chiar dacă nu l-aș fi ucis eu pe băgăciosul de detectiv, noaptea lungă și friguroasă ar fi făcut-o cu siguranță. Tăunii și șocul piciorului rupt ar fi făcut-o. Cînd ești mort ești mort, și în felul ăsta nici unul dintre noi n-a avut de suferit. Prea mult.

Chiar dacă nu m-ar prinde niciodată, uciderea detectivului mi-a stricat pofta de-a mai fi olog. Acuma știam că sînt urmărit, văzusem tabelul, un alt detectiv avea să mă viziteze într-o bună zi.

Așa că, dacă nu-i poți înfrînge, treci de partea lor.

La următoarea reclamă TV pentru un curs prin corespondență, am sunat. Te învață cum să pîndești un suspect. Cum să scormonești prin gunoi în căutare de probe. Într-o lună jumate eram detectiv particular cu patalama. După care am primit și eu un tabel cu profitori pe care să-i spionez. Despre care să-mi fac micile documentare ca să-i demasc. Le spun „hăitui-tare“.

Ieși din belea dacă ești șmecher și te întorci împotriva semenilor tăi ologi. De cele mai multe ori, nici nu trebuie să te duci la tribunal. Îți trimiți pur și simplu decontul pentru motel, mașina închiriată, mesele la restaurant, și primești cecul prin poștă. Plus comision.

Pînă azi am urmărit-o pe doamna Broome timp de cinci zile, și nimic. Cînd filmezi un hăitui-tar ești efectiv căsătorit cu suspectul. O urmărești cînd se duce la poștă să-și ridice scrisorile. La librărie să mai împrumute o carte. La băcănie. Chiar și dacă stă toată ziua în rulotă, cu perdelele trase, uitîndu-se la televizor, chiar și atunci parchez mai încolo pe drumeag, mă afund în scaun și mă reazem de o pernă proptită de portiera din dreapta. Ca să țin ușa sub supraveghere. Chiar dacă nu se întîmplă nimic.

E-o căsnicie.

Toată după-masa am stat ghemuit în tufișuri, strivind țînțari pe dealul din spatele rulotei ei. Urmărind-o prin obiectivul camerei video, așteptam ocazia să pot apăsa pe RECORD. Tot ce avea de făcut Sarah era să se aplece și să ridice o canistră cu propan. Doar o înregistrare de cinci minute cu ea descărcînd din vechea ei mașină cu haion pungi grele, pline cu mîncare pentru pisici, și treaba ar fi fost gata. Nu mai rămînea nimic de făcut decît să-mi predau mașina închiriată și să prind următorul avion spre casă.

Mă aflu acum în șopronul ei pentru că, desigur, m-am împiedicat și-am căzut. M-a găsit după lăsarea întunericului, după ce țînțarii au devenit mai groaznici decît orice –

gloanțe, tăieturi de cuțit – mi-ar fi putut ea face. A trebui să strig după ajutor, și ea mi-a petrecut un braț pe după talie și pe jumătate m-a cărat ea pînă aici. M-a așezat în șopron. Ca să se odihnească o clipă, a spus.

Nimeni n-a zis că-s original. Mă uit la păsări, îi spun. Zona e faimoasă pentru ploierul păros cu creastă roșie. În perioada asta a anului, fazanii cu gît albastru vin aici să se împerecheze.

Ea are camera și se joacă cu micul ecran rabatabil și zice :

— O, te rog, arată-mi și mie. Camera scoate un bîzîit, un clic, și butonul roșu PLAY se aprinde strălucitor. Ea se uită zîmbind la ecran, încremenită.

Îi spun : nu. Mă întind după cameră, s-o iau, dar prea repezit. Îi spun : nu. Cu voce prea tare.

Și Sarah Broome face un pas înapoi, trăgîndu-și brațele, îndepărtînd camera de mine. Cu lumina ecranului licărindu-i stins pe față, ca o luminare, zîmbește și continuă să privească.

Continuă să privească, dar fața i se relaxează, zîmbetul i se pleoștește, obrații îi atîrnă pe fălci.

E o înregistrare cu ea ridicînd saci cu îngrășămînt, saci alunecoși de plastic plini cu bălegar de vacă. Pe fiecare sac e tipărit cu litere negre : Greutate netă 25 kg.

Cu ochii încă ațintiți la ecran, toți mușchii feței i se strîng în mijloc. Și sprîncenele. Și buzele. Iată cele cinci minute care o să pună capăt vieții ei așa cum o știe. Micul meu „hăitui-tar“ care o s-o arunce înapoi în sclavia clasei muncitoare.

Poate i s-o fi vindecat spatele. Poate că s-a prefăcut tot timpul, dar e clar că nu-i invalidă. Cu brațele alea, ar putea cîștiga o pîine luptîndu-se cu aligatori.

Sarah Broome, vreau doar să-ți spun că înțeleg. În clipa asta, în timp ce citești instrucțiunile de pe spatele unei cutii de otravă pentru șobolani, vreau să știi – că prima mea săptămînă de olog, cu totul neajutorat și

invalid, a fost fără discuție cea mai tare săptămână din toată viața mea de adult.

E visul oricărui fermier. Al fiecărui acar și al fiecărei chelnerițe care și-a luat vreodată o vacanță de o săptămână ca să meargă în munți, la camping. Într-o zi norocoasă, un tren de marfă ia curba prea repede și deraiază, sau ea alunecă pe un milkshake vărsat pe jos, și ajung să trăiască la marginea unui drumeag fără nume. Ologi fericiți.

Poate că nu-i Viața Cea Mai Bună, dar e o Viață Destul de Bună. Cu mașina de spălat și uscătorul de haine aranjate pe o platformă acoperită, lângă rulotă. Toate vopsite metalic, cu bășici și pete de rugină.

Dacă m-ar asculta, i-aș spune doamnei Broome cum să-mi găsească artera carotidă. Sau în ce loc să mă lovească în cap cu barosul.

Nu, Sarah Broome îmi spune doar să aștept puțin. Închide ușile șopronului și mă lasă acolo. Încuietoarea păcăne.

Chiar în clipa asta, ascute un cuțit. Caută printre hainele ei, printre pantaloni și bluze, blugi și sfetere, o costumație pe care n-o să vrea s-o mai poarte după aia.

Așteptînd-o, îi strig să nu se simtă prost. Strig că e-n regulă ce face. E singura cale perfectă pentru a sfîrși cu toate astea.

Stînd în spatele barului, Agentul Ciripel ne spune:

— Se pare c-a fost mai deșteaptă decît mine Sarah Broome asta.

În loc să-l ucidă, a lăsat camera să meargă. A înregistrat toată povestea trecutului lui pe casetă. Uciderea lui Lewis Lee Orleans. Și după ce a ascuns caseta, l-a dus cu mașina la spital.

— Asta, ne spune Agentul Ciripel, o iau drept un happy-end...

Unele povești, ar spune domnul Whittier, le spui și le consumi. Altele, te consumă ele pe tine.

Miss America își ține burta cu ambele mâini, ghemuindu-se pe unul din scaunele galbene de strană din fumoa-rul gotic, legănându-se înainte și înapoi, cu un șal aruncat pe umeri. Nu-i ușor de spus dacă i-a crescut burta sau dacă e doar îmbrăcată cu prea multe bulendre. Se leagănă, cu brațele împinzite de umflăturile și crustele roșii ale zgîrieturilor de pisică. Spune:

— Ați auzit de CMV, citomegalovirus? E fatal pentru femeile însărcinate, și pisicile îl poartă.

— Dacă ai remușcări din cauza pisicii, spune Veriga Lipsă, așa și trebuie.

Ținându-se de burtă și legănându-se, Miss America spune:

— Situația era așa: sau pisica, sau eu...

Stăm cu toții în „Camera lui Frankenstein“, în fața șemineului cu flăcări de sticlă galbene și roșii. Ne privim unii pe alții, reținem fiecare gest și replică. Peste fiecare moment, eveniment, emoție, le înregistrăm pe următoarele.

Așezat într-un scaun galben de strană, Veriga Lipsă se întoarce spre Contesa Clarviziune, așezată alături, și spune:

— Așa, și? Tu pe cine-ai ucis de-ai ajuns aici?

Toată lumea se prefăce că habar n-are despre ce vorbește.

Toți încercăm să fim camera video, nu subiectul.

— Nu vi se pare că toți ne ascundem de ceva? spune Veriga Lipsă. Cu nasul lui lung, cu sprâncenele dense

unite ca într-o marchiză, spune prin barbă : Altfel de ce-ar fi intrat niște oameni normali pe ușa aia cu Whittier, un om pe care nu-l cunoșteau ?

Pe tapetul de mătase galbenă dintre ferestrele înalte cu ogive și vitralii lucind de lumina eternă a becurilor de cincisprezece wați din spatele lor, pe tapetul galben Sfântul Fără-Mațe a marcat cu liniuțe zilele petrecute aici. Ține un creion de colorat între degetul mare și arătătorul care i-au mai rămas la o mînă și trage cîte-o liniuță pentru fiecare zi în care Sora Justițiară aprinde lumina.

Pe podeaua de piatră neșlefuită, Agentul Ciripel se dă înainte și înapoi pe roata de exerciții, încercînd să slăbească și mai tare.

Centrala termică e defectă – din nou. Și boilerul la fel. Toaletele sînt înfundate și blocate cu popcorn și pisica moartă. Din mașina de spălat și din uscător ies firele cablurilor smulse sau tăiate de atîtea ori.

Ne pișăm în oale și le vărsăm la chiuvetă. Sau ne ridicăm fustele și ne pișăm în vreun colț din încăperile mari.

Purtînd peruci și catifele ca din povești, petrecînd toate zilele în camere reci și pline de ecouri, în duhoarea de urină și sudoare, cam asta era viața șic de la curte pentru aristocrația de acum cîteva secole. Toate palatele și castelele care par elegante și curate în filme ; în realitate, cînd erau noi-nouțe, erau împutite și friguroase.

Conform Bucătarului Asasin, bucătăriile din castelele franțuzești erau atît de departe de sufrageriile regale încît mîncarea ajungea rece la masă. De-aia au inventat francezii enșpe mii de sosuri groase, drept pături care să țină mîncarea fierbinte pînă ajungea pe masă.

Noi am găsit toate obiectele din vînătoarea necrofagă : bila de bowling, roata de exerciții, pisica.

— Umanitatea noastră nu se măsoară prin felul cum ne purtăm cu ceilalți, spune Veriga Lipsă. Pipăind cu degetul stratul de păr de pisică de pe mîneacă, spune : Umanitatea noastră se măsoară prin cum ne purtăm cu animalele.

Se uită la Sora Justițiară, care se uită la ceas.

Într-o lume în care drepturile omului sînt mai evaluate decît în orice altă epocă din istorie... într-o lume în care nivelul mediu de viață e la vîrf... într-o cultură în care fiecare persoană e responsabilă pentru propria viață – aici, spune Veriga Lipsă, animalele sînt tot mai mult singurele victime adevărate. Singurii sclavi, singurele prăzi.

— Prin animale, spune Veriga Lipsă, defînim umanul.

Fără animale n-ar exista umanitate.

Într-o lume doar cu oameni, oamenii n-ar însemna nimic...

— Poate că așa s-au abținut ăia de la Villa Diodati să nu se omoare unii pe alții în zilele ploioase în care stăteau închiși în casă, spune Veriga Lipsă.

Avînd o colecție largă de cîini și pisici și cai și maimuțe care să-i facă să se comporte ca oamenii.

Uitîndu-se la Miss America, la ochii ei înroșiți și fața asudată de febră, Veriga Lipsă spune că, în viitor, oamenii care protestează în fața clinicilor – ăia cu pancarte înfățișînd bebeluși zîmbitori, ăia care înjură și scuipă gravidele – într-o lume mizerabilă, aglomerată, spune Veriga, „Ăia se vor coaliza împotriva puținelor femei egoiste care vor mai hotărî să-și țină copilul...”.

În lumea aia viitoare, lumea de dincolo de zidurile astea, singurele animale vor fi cele de la zoo și din filme. Orice nu e uman va fi doar o aromă de mîncare : pui, vită, porc, miel sau pește.

Miss America își strînge burta în mîini și spune :

— Dar trebuia să mănînc.

— Fără animale, spune Veriga Lipsă, n-o să mai existe oameni, nici umanitate.

Privind inelul de logodnă, cu diamantul baban al lui Lady Zdreanță strălucindu-i pe deget, Mama Natură spune :

— Ce-ai zis de protestele alea cu bebeluși... e așa de groaznic, parc-ai fi Tovarășa Lătrău.

A patra fantomă de aici.

— De acord, spune Sfîntul Fără-Mațe, uitîndu-se la Mama Natură. Bebelușii sînt... minunați.

Mama Natură și Sfîntul – încă-s episodul nostru romantic.

Apoi Veriga Lipsă ridică mîinile și-și scutură mînecele, să-i alunece pe brațe. Apăsîndu-și tîmplele cu degetele arătătoare, zice :

— Atunci ea vorbește prin mine.

E mediumul Tovarășei Lătrău. Și, canalizînd spiritul domnului Whittier, spune că oamenii trebuie să accepte latura de animal sălbatic a naturii lor. Avem nevoie de o metodă prin care să ne consumăm reflexele de dă-sau-fugi. Tot ce-am acumulat în ultimele mii de generații. Cînd nu ne luăm în seamă nevoia de a răni și de a fi răniți, dacă o blocăm și o lăsăm să se acumuleze, atunci apar războaiele. Ucigașii în serie. Elevii care trag cu pușca în colegi.

— Deci spui că există războaie, întreabă Sfîntul Fără-Mațe, pentru că ne plictisim prea ușor?

Și Veriga Lipsă spune :

— Există războaie pentru că nu recunoaștem că ne plictisim ușor.

Agentul Ciripel îl filmează pe Conte Calomniei, care-l înregistrează pe Veriga Lipsă, și cu toții căutăm cîte-un amănunt fizic semnificativ pe care să-l putem comunica într-o bună zi unui actor, pe un platou de filmare. Un detaliu care să ne facă versiunea asupra adevărului mai reală.

Vîrîndu-și o mîină pe sub fuste, Miss America își rotește ochii privind în gol spre covor. În timp ce degetele se agită sub fuste, respirația ei, ritmul pieptului ei înălțîndu-se și căzînd, încetează.

Cînd își scoate mîna, degetele îi lucesc umezite de un lichid limpede. Nu de sînge. Își duce mîna la nas și inspiră mirosul. Se încruntă, încrețindu-și adînc pielea dintre ochii albaștri.

Săraca Directoare Tăgadă s-a oprit de mult din plîns. De atunci doar stă, privind-o pe Miss America. Urmărind-o prin încăperi. Așteptînd.

— Ai o infecție bacteriană, spune Veriga Lipsă, uitîndu-se la zgîrieturile de pe brațele ei. *Bartonella bacterium*, o infecție a ganglionilor limfatici.

Și tace atît cît oamenii să poată lua notițe. Spune pe litere, B-A-R-T..., în timp ce Contele Calomniei scrie cu sîrg.

— Și dacă nu greșesc, spune Veriga, adulmecînd în aer, tocmai ți s-a rupt apa...

Domnișoara Hapciu tușește în pumn, și, în tăcere, scîrțîitul stiloului pe hîrtie e sonor ca un tunet.

Cînd Miss America își duce mîna umedă la nas, ochii Directoarei Tăgadă o urmăresc.

Fiecare dintre noi, camera din spatele camerei din spatele camerei.

Scuturîndu-și părul de pe mîneci, fără să-și ridice privirea, Veriga Lipsă spune:

— Denumirea populară e boala zgîrieturii de pisică.

— Am o migrenă, spune Miss America, ștergîndu-și degetele umezite de șal. Ridicîndu-și fustele în mîini, se apleacă în față din scaun. Își înfășoară șalul în jurul gîtului zgîriat. Ridicîndu-se, pornește înspre scări, spunînd:

— Mă duc la mine în cameră.

Șezutul de piele al scaunului e întunecat. Ud. Apă, nu sînge.

Miss America dispare puțin cîte puțin pe trepte, și Directoarea Tăgadă abia acum se mișcă.

Cînd Miss America a dispărut, Directoarea Tăgadă o urmează în jos pe scări.

Și restul privim și luăm notițe. Felul în care mîinile Directoarei țin în pumni uniforma, o fustă lungă Clara Barton și un șorț cu o cruce roșie pe piept, o șepcuță pliată de asistentă medicală prinsă în vîrfurile perucii. Degetele îi strîng fusta atît de tare încît se învinețesc.

Felul în care bărbia îi cade în piept și ochii i se rotesc în sus, să vadă pe sub sprâncene. Buzele îi sînt atît de strînse încît colțurile fălcilor s-au umflat ca niște mingi. Fără să scoată un sunet mai puternic decît stilourile noastre pe hîrtie, Directoarea Tăgadă pornește după Miss America.

Restul așteptăm țipătul.

Ceva greu de înghițit trebuie să se întîmple.

Ceva morbid trebuie să se întîmple.

Mitul Nostru – doar că drepturile se împart la cu unul mai puțin.

Agentul Ciripel cade plească la podea, întins pe o parte, răsuflînd greu, cu fața strălucind de transpirație. Caftanul lasă să se vadă dedesubt șalvarii de harem. Peruca îi e trasă jos pe cap, să-i țină de cald.

— Ca să-ți testezi propria teorie, îi spune el Verigăi Lipsă, tu pe cine-ai omorît de ești aici?

Evoluție

Un poem despre Veriga Lipsă

— Ce-ai să faci azi? întreabă Veriga Lipsă. Cum ai să justifici?

Muntele de animale moarte și strămoși pe care stai.

Veriga Lipsă pe scenă, ochii lui holbați, ochi galbeni, adânciți în umbra arcadelor.

Ochii și nasul i se grămădesc în luminiș, în micul spațiu liber dintre părul stufos de pe frunte și barba ca o pădure.

Mîinile îi atîrnă pînă prea aproape de genunchi, Falangele acoperite cu păr negru și creț.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :

Peliculă de șaisprezece milimetri cu un monstru acoperit de

blană roșie,

înalt cît un om călare, cu un creștet

țuguiat,

fugind de aparatul de filmat.

O zi însorită pe malul rîului, cu un fundal de pini.

Monstrul ăsta din documentar suprapus peste Veriga Lipsă,

Monstrul își leagăna țîțele păroase, roșii, și își întoarce capul să privească în urmă.

Pe scenă, Veriga Lipsă spune :

— Fiecare respirație a ta se datorează morții cuiva.

Ceva sau cineva a trăit și-a murit ca tu să ai viața asta.

Muntele de morți te ridică la lumină.

Veriga Lipsă spune:

— Eforturile și energia și
elanul vieții lor...

Cum vor ajunge la tine?

Cum te vei bucura de darul lor?

Pantofii de piele și puiul fript și soldații morți sînt
o tragedie doar

dacă le irosești darul

stînd la televizor. Sau blocat în trafic. Sau
prins într-un aeroport.

— Cum vei arăta toate făpturile din istorie? spune
Veriga Lipsă.

Cum vei arăta că nașterea și lucrul și moartea lor n-au
fost

în zadar?

Teză de doctorat

O poveste de Veriga Lipsă

Și nici măcar nu-i o întâlnire pe bune.

Sigur, o bere la tavernă cu o fată drăguțică. O partidă de biliard. Muzică la tonomat. Doi hamburgeri cu ouă prăjite și cartofi pai. Mîncare de întâlnire.

E prea curînd după moartea Lisei, însă mă simt bine. Mai ies și eu.

Și totuși, fata asta nouă nu-și întoarce privirea de la mine. Nici măcar spre partida de fotbal de la televizorul de deasupra barului. Greșește toate loviturile cu tacul pentru că nici nu-și poate ține ochii pe bila albă. Ochii ei parc-ar scrie după dictare. Ar stenografia. Ar face poze.

— Ai auzit de fetița aia care a fost omorîtă? zice. Nu era din rezervație? Zice: Ai cunoscut-o?

Pereții din lemn de cedru negeluit au strîns ani de fum de țigară. Pe jos rumegușul e gros ca să absoarbă scuipatul amestecat cu tutun. Beculețe de Crăciun se întind încoace și încolo pe tavanul negru. Roșii, albastre și galbene. Verzi și portocalii. Unele clilesc. E genul de bar în care nu-ți pasă că-ți aduci cîinele sau pistolul.

Și totuși, în ciuda aparențelor, e mai degrabă un interviu decît o întâlnire.

Chiar și cînd fata face o afirmație, îi iese tot ca o întrebare:

— Știi, zice, că Sfîntul Andrei și Sfîntul Bartolomeu au încercat să convertească un uriaș cu cap de cîine? Nici măcar nu încearcă să-și fixeze tacul pentru următoarea lovitură, în timp ce zice: Scriitorii catolici timpurii au descris uriașul ca fiind înalt de doisprezece picioare, cu o față de cîine, coamă de leu, și dinți ca niște colți de mistreț sălbatic.

Ratează, desigur, dar nu se lasă. Tot bla bla bla.

— Ai auzit de expresia italienească *lupa maniera*? zice ea.

Aplecată peste masă, dă în bară și cu lovitura următoare, una ușoară, bila doi aliniată fix pentru gaura din colț. În timp ce zice:

— Ai auzit de familia Gandillon din Franța? Zice: În 1584 au fost toți arși pe rug...

Fata asta, Mandy Nuștiucum, se-nvîrte prin campus în ultimele două luni, poate de prin vacanța de Crăciun. În fuste scurte și cizme cu tocuri ascuțite ca un vîrf de creion. Nu-s haine pe care o fată și le-ar putea cumpăra de pe-aici. La început freacă menta pe la catedra de antropologie. E asistenta profului la cursul de „Popoarele lumii, o introducere”, și de-atunci începe să se tot holbeze la mine. Apoi freacă menta pe la catedra de engleză, întreabă de programele de pregătire pentru drept. E p-acolo în fiecare zi. Mă salută în fiecare zi. Dar tot spionînd. Ochii ei parcă fac poze. Parcă iau notițe.

Parc-ar fi Mandy Nuștiucum, agent secret.

Ne chiorîm unul la celălalt tot trimestrul de iarnă, și săptămîna asta zice:

— Nu vrei să mîncăm undeva?

Cică plătește ea. Dar cu tot cu hamburgeri, becuțe de Crăciun și bere, asta nu-i întîlnire.

Acuma, dînd aiurea-n bila șase, zice:

— Sînt mai bună antropoloagă decît jucătoare de biliard. Dîndu-și tacul cu cretă, zice: Cunoști cuvîntul *varulf*? Dar Gil Trudeau știi cine-a fost? A fost călăuza generalului Lafayette în timpul revoluției americane? Tot frecînd cubulețul albastru de cretă pe vîrfurile tacului, Mandy Nuștiucum zice: Ai auzit de expresia franțuzească *loup-garou*?

Ochii ei mă inspectează tot timpul. Mă cîntăresc. Caută un răspuns. O reacție.

Antropoloaga din ea vrea să ne întîlnim, să ieșim împreună. S-a mutat aici de la New York, atîta drum doar ca să întîlnească bărbați din rezervația Chewlah. Da, e o chestie rasistă, zice.

— Da' rasistă în sensul *bun*. Pur și simplu găsesc bărbații chewlah irezistibili...

Cînd sîntem la hamburgeri, Mandy Nuștiucum se apleacă înainte, cu coatele pe masă, își sprijină bărbia într-o mîină, cu degetele celeilalte urmărește un desen invizibil pe masă. Zice că toți tipii din tribul chewlah seamănă între ei.

— Bărbații chewlah au toți o sculă mare și coaie pe față, zice.

Vrea să spună că bărbații chewlah au bărbia pătrată și cam prea ieșită în afară. Au bărbia crestată atît de adînc încît parc-ar fi două coaie în scrot. Bărbații chewlah trebuie să se bărbierească tot timpul, chiar și imediat după ce se bărbieresc.

Umbra aia pe care o au tot timpul pe obraz, Mandy Nuștiucum o numește „barbă de cinci minute“.

Bărbații din rezervația chewlah au o singură sprînceană, un tufiș încîlcit și negru, de parc-ar avea păr pubian deasupra nasului, pe frunte, și care se întinde aproape pînă la urechi.

Între smocul ăsta de cîrlionți negri și săculețul aspru al bărbiei se întinde faimosul nas chewlah. Un tub umflat și lung, turtit în mijlocul feței. Un nas atît de gros și pe jumătate întărit, încît vîrfurile le ascunde gura. Nasul chewlah atîrnă atît de jos încît se suprapune puțin peste scrotul din bărbie.

— Sprîncenele astea le ascund fețele, zice Mandy. Nasul le ascunde bărbia.

Cînd te întîlnești cu un chewlah, la început nu vezi decît păr pubian, o sculă atîrnînd pe jumătate întărită și cele două coaie atîrnînd chiar în spatele ei.

— Ca Nicolas Cage, zice ea, da' mai mult. Ca o pulă și niște coaie. Mănîncă un cartof pai și zice: Așa-ți dai seama dacă un tip arată bine.

Masa e zgrunțuroasă de la sarea pe care a vărsat-o peste cartofi. Plătește totul cu un card American Express de-o culoare pe care barmanul n-a mai văzut-o. Titaniu sau uraniu.

Teza a adus-o aici. Nu poți răbda prea mult să-ți construiești o ipoteză ca a ei în Manhattan, printre toți absolvenții ăia de antropologie care chicotesc pe la spate, nu poți tolera așa ceva prea mult timp pînă cînd conducătorul de lucrare începe să te sfătuiască să faci niște cercetare pe teren. În domeniul ei, criptozoologia. Studiul animalelor dispărute sau legendare, precum Yeti, monstrul din Loch Ness, vampirii, Puma din Surrey, Omul Molie, Diavolul din Jersey. Animale care s-ar putea sau nu să existe. A fost ideea îndrumătorului ei să vină aici, să viziteze rezervația chewlah, să studieze cultura și să facă o încălzire de legistă. Să-și dezvolte ideea pentru teză.

Caută o reacție, o confirmare, cu ochii jucînd în sus și-n jos.

— Dumnezeule, zice, cu limba scoasă, prefăcîndu-se în glumă că vomează, chestia asta mă face să par una care vrea să fie Margaret Mead¹?

La început planul ei era să *locuiască* în rezervația chewlah. Să închirieze o casă, sau așa ceva. Părinții ei sînt ambii doctori și vor ca ea să-și urmeze visul, nu să ajungă ca ei, indiferent cît ar costa. Chiar și cînd vorbește

1. Margaret Mead (1901-1978), cunoscută antropoloagă americană. A studiat culturi din Samoa, Noua Guinee, triburi de indieni. Printre lucrările ei cele mai cunoscute se numără „Sex și temperament în trei culturi primitive“, „Continuități în evoluția culturală“, „Cultură și angajare“ etc.

despre sine, Mandy Nuștiucum pune întrebări. Povestind despre ai ei, zice :

— De ce nu-și schimbă cariera ? Jalnic, nu-i așa ?

Fiecare propoziție se termină cu un semn de întrebare.

Ochii ei albaștri sau cenușii, apoi argintii, mă urmăresc mereu. Mușcă din hamburger, deși trebuie să se fi răcit. De parc-ai mânca o mortăciune...

Zice :

— Fata aia care-a murit... Apoi : Ce crezi că s-a întîmplat ?

Teza ei e despre cum aceleași misterioase creaturi uriașe se întîlnesc în toate regiunile lumii. Uriașii ăștia sînt numiți Seehtik în Munții Cascadei de lîngă Seattle. Li se spune Alma în Europa. Yeti în Asia. În California îi cheamă Oh-mah-ah. În Canada, Sasquatch. În Scoția, Fear Liath More, faimoșii „Oameni cenușii” care hălăduiesc pe muntele Ben Macdhui. În Tibet, uriașilor li se spune Metoh-kangmi, sau Abominabilii Oameni ai Zăpezii.

Toate astea sînt doar nume diferite pentru uriașii păroși care cutreieră pădurile, munții, uneori zăriți de către excursioniști sau muncitori forestieri, uneori fotografiați, dar niciodată prinși.

E un fenomen care se întîlnește în mai multe culturi, zice :

— Urăsc termenul generic : Yeti, zice.

Toate legendele astea s-au format separat unele de altele, dar toate descriu monștri imenși, păroși, care put de-ți mută nasul. Monștrii ăștia se feresc de om, dar dacă sînt provocați, atacă. Într-o relatare din 1924, un grup de mineri din Pacific Northwest au tras cu puștile înspre ceea ce credeau că-i o gorilă. În aceeași noapte, baraca lor de pe muntele Sf. Elena a fost atacată cu pietre de un grup de uriași păroși. În 1967, un tăietor de lemne din Oregon a văzut un alt uriaș lăptos ridicînd stînci de peste o tonă de pe solul înghețat și mîncînd marmotele care hibernau dedesubt.

Dovada cea mai serioasă împotriva existenței monștrilor e că nici unul n-a fost capturat vreodată. Nici unul n-a fost găsit mort. Cu toți vânătorii care bat astăzi coclaurii pe motociclete, ar trebui ca vreunul să împuște un Yeti.

Barmanul vine la masă, întreabă dacă mai vrem un rînd. Și Mandy Nuștiucum tace dintr-odată, de parc-ar vorbi despre un mare secret. Și zice, în timp ce barmanul așteaptă în picioare:

— Pe datorie.

Cînd ăla se îndepărtează, Mandy zice:

— Știi cuvîntul galez *gerulfos*? Zice: Îmi dai voie? Răsucindu-se într-o parte, își vîră mîinile în poșeta așezată lîngă ea, scoate un caiet prins cu elastic. Notițele mele, zice, și scoate elasticul, răsucindu-și-l pe mînă. Ai auzit de rasa căreia vechii greci îi spuneau *cynocephali*? zice. Citește din caietul deschis. Dar de *vurvolak* ai auzit? De *aswang*? De *cadejo*?

Asta-i cealaltă jumătate a obsesiei ei.

— Toate numele astea, zice, înțepînd pagina cu degetul, oameni din toată lumea cred în ele, de mii de ani.

Fiecare limbă din lume are un cuvînt pentru vîrcolaci. Oamenilor din toate culturile le e frică de ei.

În Haiti, zice, femeilor însărcinate le e atît de teamă că un vîrcolac le va mîncea nou-născutul, încît beau cafea amară amestecată cu benzină. Se îmbăiază într-un terci de usturoi, nucșoară, praz, și cafea. Ca să amestece sîngele pruncului și să-l facă mai puțin apetisant pentru vîrcolacii din zonă.

Aici intervine teza ei.

Bigfoot și vîrcolacii, zice ea, sînt același fenomen. Știința n-a găsit niciodată un Yeti mort pentru că se preschimbă. Monștrii ăștia sînt de fapt oameni. Se transformă doar pentru cîteva ore sau zile pe an. Le crește părul. Devin *berserk*, cum spuneau danezii. Se umflă, devin uriași, și au nevoie de spațiu ca să colinde. În păduri și pe munți.

Zice :

— Cam ca ciclul menstrual. Zice: Chiar și masculii au cicluri dintr-astea. Elefanții masculi trec prin ciclul *must* tot la șase luni. Duhnesc a testosteron. Urechile și organele genitale își schimbă forma, și-s foarte nervoși.

Somonii, zice ea, cînd urcă în amonte să-și depună icrele, își schimbă înfățișarea atît de mult, li se deformează falca, se schimbă și culoarea, încît cu greu i-ai recunoaște drept aceeași specie. Sau greierii care devin lăcuste. În cazul lor, întregul corp își schimbă forma și mărimea.

— Conform teoriei mele, zice, gena Yeti e legată fie de hipertricoză, fie provine de la umanoidul *Gigantopithecus*, despre care se crede că a dispărut acum o jumătate de milion de ani.

Domnișoara asta Nuștiucum îi dă înainte bla bla bla.

Bărbații au ascultat tîmpenii și mai mari, încercînd să pună mîna pe-o bucățică.

Primul termen complicat pe care l-a rostit, hipertricoză, e o afecțiune genetică în care-ți crește păr din toți porii și-ajungi panaramă la circ. Al doilea termen, *Gigantopithecus*, era un strămoș de-al omului înalt de patru metri, descoperit în 1934 de un doctor pe nume Koenigwald care studia fosila unui singur dinte uriaș.

Bătînd cu degetul în caietul deschis, Mandy Nuștiucum zice :

— Îți dai seama de ce urmele – și bate cu degetul – fotografiate de Eric Shipton pe muntele Everest în 1951 – și iar bate – arată exact ca urmele fotografiate pe Ben Macdhui din Scoția – și bate cu degetul – și exact ca urmele găsite de Bob Gimlin în nordul Californiei în 1967?

Pentru că toți monștrii păroși din lume sînt înrudiți.

Teoria ei e că există grupuri izolate de oameni purtători ai genei care-i transformă în monștri, ca parte a ciclului lor de reproducere. Grupurile sînt izolate, locuiesc singure în regiuni sălbatice, fiindcă nimeni nu vrea să se tranforme într-o fiară lăptoasă, uriașă, în centrul Chicago-ului, de pildă. Sau la Disneyland.

— Sau, zice, în avionul ăla British Airways, la jumătatea zborului dintre Seattle și Londra...

Se referă la un zbor de luna trecută. Avionul s-a prăbușit undeva aproape de Polul Nord. În ultima transmisiune, pilotul spune că e cineva care rupe în bucăți ușa carlingii. Ușa de oțel ranforsat, antiglonț, rezistentă la explozii. Pe înregistrarea din cutia neagră, se aud urlete, mîrîituri, și vocea pilotului țipînd „Ce-i asta? Ce se întîmplă? Ce ești tu?...“.

Autoritatea Aviatică Federală afirmă că n-a fost posibil să se introducă arme, cuțite sau bombe la bordul avionului.

Biroul Național de Securitate afirmă că prăbușirea a fost cauzată cel mai probabil de un singur terorist, dopat cu mari cantități din vreun nou drog. Care i-a dat o forță supraomenească.

Printre pasagerii morți, spune Mandy Nuștiucum, era o fetiță de treisprezece ani din rezervația chewlah.

— Fetița mergea – și răsfoiește prin notițe – în Scoția.

Teoria ei e că tribul chewlah o trimisese în străinătate înainte să ajungă la pubertate. Ca să poată întîlni și probabil să se mărite cu cineva din comunitatea Ben Macdhui. Unde, spune tradiția, uriași cu blană cenușie hălăduiesc pe pantele muntelui, la peste o mie trei sute de metri altitudine.

Mandy Nuștiucum e plină de teorii. Biblioteca publică din New York deține una dintre cele mai mari colecții de volume despre științele oculte, zice ea, pentru că odinioară era condusă de un grup de vrăjitoare.

Mandy Nuștiucum zică că populația amish are registre cu toate comunitățile lor de pe pămînt. Un inventar al tuturor membrilor bisericii lor. Astfel încît, atunci cînd călătoresc sau emigrează, să fie, să locuiască, să se împerecheze mereu cu de-ai lor.

— Nu-i chiar așa de neînchipuit ca populațiile de Yeti să aibă și ei asemenea registre, zice Mandy.

Căutătorii n-au găsit niciodată un Yeti mort pentru că transformarea e doar temporară. Și tot de aceea, ideea de vîrcolac apare în toate culturile, în toată istoria omenirii.

Singura înregistrare pe peliculă a fost făcută de un bărbat pe nume Roger Patterson în 1967, și înfățișează o creatură bipedă, umblînd dreaptă, acoperită cu blană... o femelă cu sîni și fese enorme, și un cap țuguat. Fața și sînii și fundul, toate acoperite cu un păr lăptos roșcat-marونیu.

Filmul de cîteva minute, pe care unii îl numesc o farsă, iar alții o dovadă de netăgăduit, se prea poate s-o fi surprins pe mătușica Tilly Yeti în ciclul ei de transformare. Rătăcind prin păduri, mîncînd fragi și insecte, încercînd să stea departe de oameni pînă-i trece.

— Săraca femeie, zice Mandy. Închipuie-ți un film pe care-l vîd milioane de oameni, cu tine gol pușcă, cînd îți stă părul mai aiurea?

Probabil că familia femeii, de cîte ori e dat filmul la televizor, o cheamă în camera de zi și o tachinează.

— Ceea ce lumii i se pare un monstru, zice Mandy, e doar un film de familie pentru tribul chewlah.

Și așteaptă puțin, poate o reacție. Un rîset sau un oftat. Un tremur nervos.

Despre fata din avion, zice Mandy, închipuie-ți cum s-o fi simțit. Își mănîncă porția micuță, dar tot îi e foame. Mai foame decît i-a fost vreodată. Îi cere stewardesei niște snackuri, resturi, orice. Apoi își dă seama ce are să se întîmple. Pînă acum doar a auzit povești despre mami și tati care pleacă în excursie în pădure timp de cîteva zile, unde mănîncă sconși, căprioare, somon, tot ce reușesc să prindă. O iau razna cîteva nopți și se întorc acasă extenuați și, poate, mami e însărcinată. Închipuie-ți-o pe fetiță încercînd să se ascundă în toaleta avionului, care e încuiată. Ocupată. Stă acolo pe culoar, în fața ușii și i se face tot mai foame. Cînd ușa se deschide în cele din urmă, omul care iese îi spune „Scuze“, dar e prea tîrziu. Ființa din fața ușii nu mai e umană. E doar foame. Îl împinge

înapoi în toaletă și se închide acolo cu el. Înainte ca bărbatul să poată urla, făptura care a fost o fetiță de treisprezece ani îl mușcă de trahee și i-o smulge.

Mănîncă și nu se mai oprește. Îi sfîșie hainele, cum ai decoji o portocală, să mai înfulece din carnea lui succulentă.

În timp ce pasagerii adorm în cabină, fata mănîncă încontinuu. Mărîncă și crește. Și apoi poate că o stewardesă vede sîngele lipicios revărsat pe sub ușa încuiată. Poate că stewardesa bate la ușă și întreabă dacă totul e în regulă. Sau poate că fata chewlah înfulecă și înfulecă și tot îi e foame.

Ființa care iese pe ușă scăldată în sînge, nici vorbă să se fi săturat. Ființa care dă buzna în cabina întunecată a avionului, smulgînd cu mîna umeri și fețe, umblă pe culoar așa cum ai umbla în lungul unui bufet, ciugulind, ronțăind. Avionul aglomerat trebuie să fi părut ochilor ei înfometați și galbeni o cutie în formă de inimă, cu bomboane de ciocolată.

Un bufet suedez zburător, din care te servești singur cu căpățîni de om, și mănînci cît poți.

În ultima transmisiune radio, înainte ca ușa carlingii să fie făcută țandări, căpitanul a strigat: „Ajutor, ajutor. Cineva-mi mănîncă echipajul...”.

Mandy Nuștiucum se oprește aici, cu ochii rotunzi ca niște cercuri, apăsîndu-și cu o mînă pieptul care-i palpită, și-și trage răsufierea. Răsufierea-i miroase a bere.

Ușa barului se deschide și intră un grup de bărbați îmbrăcați cu toții în portocaliu. Tricourile. Vestele. Jachetele. Parcă-s o echipă sportivă, dar de fapt sînt muncitori la reparatul șoselei. Pe televizorul de deasupra barului e o reclamă la înrolarea în marină.

— Îți închipui? zice Mandy.

Ce-o să se întîmple dacă ea demonstrează că toate astea sînt adevărate? Dacă doar apartenența la o rasă te face o armă de distrugere în masă? Oare guvernul îi va obliga pe toți purtătorii genei să ia medicamente care s-o suprimă?

Națiunile Unite îi vor pune pe toți în carantină? În lagăre? Sau le vor fi implantate radio-emitoare, așa cum fac pădurarii cu urșii periculoși pentru a-i urmări?

— E doar o chestiune de timp, zice, nu crezi, pînă cînd o să apară FBI-ul să facă investigații în rezervație?

În prima săptămînă, Mandy s-a dus cu mașina la rezervație și a încercat să discute cu oamenii. Plănuia să închirieze o locuință și să le observe viața de zi cu zi. Să facă o baie de cultură chewlah, să vadă cum își cîștigau oamenii existența. Să culeagă legendele și istoria lor orală. S-a dus acolo înarmată cu un reportofon și casete însumînd cinci sute de ore. Și nimeni n-a vrut să stea de vorbă cu ea. Nu venise nici de-o oră, cînd șeriful i-a spus că exista un consemn pe timp de noapte, și că trebuia să iasă din rezervație pînă la apusul soarelui. Și la cît e de lung drumul, i-a spus el, ar fi mai bine să pornească imediat.

I-au dat un șut în fund.

— Chestia e, zice Mandy Nuștiucum, că aș fi putut să împiedic tot ce s-a întîmplat.

Furia înfometată a fetei. Prăbușirea avionului. Sosirea FBI-ului peste doar cîteva zile. Apoi lagărele de concentrare. Purificarea etnică.

De atunci se tot învîrte pe la colegiul local, încercînd să agațe un bărbat chewlah. Pune întrebări și așteaptă. Dar nu așteaptă răspuns. Așteaptă aplauze. Așteaptă să aibă dreptate.

Cuvîntul pe care l-a spus mai înainte, *varulf*, înseamnă vîrcolac în suedeză. *Loup-garou* e în franceză. Tipul ăla, Gil Trudeau, călăuza generalului Lafayette, e primul vîrcolac menționat în istoria americană.

— Spune-mi că am dreptate, zice, și o să încerc să vă ajut.

Dacă vin cei de la FBI, zice, povestea n-o să iasă nici odată la lumină. Toți oamenii suspecti că ar purta gena o să dispară, luați în custodie de autorități. Pentru binele public. Sau se va întîmpla un accident oficial care va rezolva problema. Nu genocid, cel puțin nu oficial. Dar

există motive întemeiate pentru care guvernul a fost atât de necruțător cu unele triburi, distrugându-le cu pături infectate cu virusul variolei, sau închizându-i în rezervații îndepărtate. Desigur, nu toate triburile purtau gena Yeti, dar cu un secol în urmă, cum să-i identifici pe cei cu potențial de risc?

— Spune-mi că am dreptate, spune Mandy Nuștiucum, și te pot băga la TV în programul matinal de astăzi.

Poate chiar în segmentul A...

O să dea în vileag povestea. O să creeze un val de simpatie publică. Poate o să-i implice și pe cei de la Amnesty International. Asta ar putea fi următoarea mare bătălie pentru drepturile omului. Una globală. A identificat deja celelalte comunități, triburi, grupuri din lume care e cel mai probabil să poarte teoretica genă a monstrului. Răsuflarea ei duhnind a bere spune „monstru“ destul de tare ca muncitorii portocalii să se uite încoace.

Are tipi din toată lumea cu care ar putea flirta. Chiar dacă întâlnirea asta e un eșec, o să găsească ea pe cineva care-o să-i spună ce vrea să audă.

Că vîrcolacii și Yeti există. Și că-s unul și același lucru.

Bărbații au ascultat tîmpenii și mai mari, încercînd să pună mîna pe o bucățică.

Chiar și bărbații chewlah cu sculele pe față.

Chiar și eu. Dar îi spun :

— Pe fetița aia de treisprezece ani o chema Lisa. Îi spun : Era surioara mea.

— Nu exclud, zice Mandy Nuștiucum, posibilitatea sexului oral...

Oricine ar fi un prost să n-o ducă acasă, în rezervație. Poate s-o prezinte familiei. Toată tărășenia.

Și, ridicîndu-mă, îi spun :

— Poți vedea rezervația – astă-seară – dar înainte trebuie să dau un telefon.

La Miss America în cabină, între pereții de ciment gri cu țevi neacoperite, îngenuncheată lângă pat, doamna Clark spune că a avea un copil nu-i întotdeauna visul pe care ți l-ai închipuit.

Noi, ceilalți, spionăm din coridor. Ne e tuturor teamă să nu ratăm vreun eveniment crucial și să trebuiască să credem pe altcineva pe cuvânt.

Miss America e încovrigată pe pat, pe o parte, cu fața înspre peretele gri, și n-are nici o replică în scena asta.

Și, îngenuncheată lângă ea, cu sînii ei imenși și secați așezați pe marginea patului, doamna Clark spune:

— Îți amintești de fiica mea, Cassandra?

Fata care s-a uitat în Cutia Coșmarurilor.

Care și-a tăiat genele și apoi a dispărut.

— Când a dispărut, am observat prima oară anunțul domnului Whittier.

Vîrîtă într-o carte, în dormitorul părăsit, era o foaie de hîrtie pe care Cassandra scrisese: „Tabără pentru scriitori. Abandonați-vă viața timp de trei luni“.

Doamna Clark spune:

— Știu că domnul Whittier a mai făcut asta în trecut.

Și Cassandra a fost aici – prizonieră în locul ăsta – ultima dată cînd s-a întîmplat.

Copiii, zice ea. Cît sînt mici, cred orice le-ai spune despre lume. Ca mamă, tu ești alamanahul *Lumea* și enciclopedia și dicționarul și Biblia, toate laolaltă. Dar după ce trec de o anume vîrstă, ca prin farmec, e exact opusul. După aia, ești fie mincinoasă, fie proastă, fie rea.

Cum scriem cu toții de zor, aproape nu se mai aude nimic de zgomotul stilourilor pe hîrtie. Scriem cu toții: *fie mincinoasă, fie proastă*.

Din reportofonul Contelui Calomniei auzim „...fie rea“.

Tot ce știe într-adevăr doamna Clark e că, la trei luni după dispariția Cassandrei, au găsit-o. Poliția a găsit-o.

Îngenuncheată lângă pat, doamna Clark spune:

— Am fost de acord să-l ajut pe Whittier pentru că am vrut să știu ce i s-a întîmplat copilului meu... Doamna Clark spune: Am vrut să știu, și ea n-a vrut să-mi spună...

Cap de afiş

O poveste de doamna Clark

La trei luni după ce a dispărut, Cassandra Clark s-a întors. Un navetist de dimineată care venea spre oraş pe autostradă a văzut o fată aproape goală, şchiopătînd pe pietrişul de lîngă banda de urgenţă. Părea să poarte o cîrpă neagră în jurul şoldurilor, mănuşi şi pantofi negri. Avea un soi de baveţică sau o eşarfă neagră legată în jurul gîtului care îi acoperea pieptul. Pînă cînd şoferul a reuşit să întoarcă maşina şi să sune la poliţie, se făcuse destulă lumină ca să vadă că fata era de fapt goală puşcă.

Pantofii şi mănuşile, cîrpa şi baveta erau de fapt sînge uscat, gros, pe care roiau muşte negre, zumzăitoare. Muştele se plimbau pe ea formînd un strat gros ca o blană.

Capul fetei era jupuit şi plin de răni. Smocuri de păr zdrenţuit se îţeau din spatele urechilor şi în creştet.

Şchiopăta pentru că ultimele două degete ale picio-rului drept fuseseră amputate.

Medicii de la urgenţă au spălat cu alcool baveta aia, stratul de sînge de pe piept, blana de muşte, şi au descoperit un joc de X şi O scrijelit în pielea de deasupra sînilor. Cîştigase jucătorul cu X.

Cînd i-au curăţat mîinile, au văzut că lipseau ambele degete mici. Unghiile de la celelalte degete fuseseră smulse, lăsînd vîrfurile umflate şi vinete.

Sub sîngele uscat, pielea ei era alb-albăstrie. Toată faţa îi era compusă doar din proeminenţele osoase ale bărbiei şi pomeţilor, şi de creasta nasului. La tîmple şi deasupra maxilarelor, pielea se afunda în găuri umbrite.

În separeul de perdele de la urgenţă, doamna Clark s-a aplecat peste barele cromate ale patului Cassandrei şi-a spus :

— Puiule, o, puiule drag... cine ți-a făcut asta?

Cassandra a rîs și s-a uitat la acele înfipite în brațe, la tuburile transparente de plastic vîrîte în venele ei, și-a spus:

— Doctorii.

Nu, a spus doamna Clark, cine îi tăiase degetele?

Și Cassandra și-a privit mama și i-a spus:

— Crezi că aș lăsa pe *altcineva* să-mi facă așa ceva? S-a oprit din rîs și-a zis: Eu mi-am făcut asta.

Și atunci a fost ultima oară cînd Cassandra a rîs.

Polițiștii, spune doamna Clark, au găsit probe. Au găsit așchii de lemn, subțiri ca niște ace, înfipite în pereții vaginului ei. Și în anus. Legiștii au scos cioburi din tăieturile de pe piept și brațe. Doamna Clark i-a spus fiicei sale că tăcerea nici nu intra în discuție.

Trebuia să știe toate amănuntele pe care Cassandra și le amintea.

Polițiștii au spus că oricine era făptașul, avea să răpească o altă victimă. Dacă ea nu-și înfrunta teama și nu-i ajuta, atacatorul ei n-avea să fie găsit niciodată.

În pat, scăldată în lumina care intra pe fereastră, Cassandra stătea sprijinită în perne și se uita la păsările care se avîntau înapoi și-ncolo în cerul albastru.

Cu degetele înfășurate în mari feșe albe, cu pieptul căptușit de bandaje, mîna în care ținea creionul a desenat doar păsări, zburînd înapoi și-ncolo. Pe un bloc de desen sprijinit de genunchi.

Doamna Clark a spus:

— Cassandra, scumpo? Trebuie să le spui tot domnilor de la poliție.

Dacă era util, un hipnotizator putea să vină la spital. Asistenții sociali o să aducă păpuși *cu anatomie detaliată* pentru a fi folosite la interviu.

Și Cassandra se uita după păsări. Făcea schițe.

Doamna Clark a spus „Cassandra?” și și-a așezat mîna pe una din mîinile ei bandajate.

Și Cassandra și-a privit mama și a spus :

— N-o să se mai întâmple. Întorcîndu-și din nou privirea spre păsări, a spus : Cel puțin nu mie... A spus : Am fost propria mea victimă.

Afară, în parcare, știriștii de la televiziuni se pregăteau să transmită prin satelit, fiecare dubiță își alinia antena de pe acoperiș. Gata de pasa primită de la moderatorul din studiou. Reporterița de teren ținea microfonul în mînă și-și vîra UFI în ureche.

Timp de trei luni, oamenii din oraș lipiseră afișe pe stîlpii de telefon. Fiecare afiș cu poza Cassandrei Clark în uniforma ei de majoretă, zîmbind și scuturîndu-și părul blond. Timp de trei luni, polițiștii îi interogaseră pe elevii de la liceu. Pe angajații de la autogară, de la gară, de la aeroport. Radioul și televiziunea locală au dat pe post anunțuri gratuite, în care o descriau ca avînd 55 de kilograme, un metru șaizeci și cinci, ochi verzi, păr lung pînă la umeri.

Cîinii salvamontului îi amușinaseră fusta de majoretă și urmăriseră mirosul pînă pe banca unei stații de autobuz.

Jandarmii în bărci cu motor dragaseră fiecare iaz și lac și rîu pe o distanță de o zi de mers cu mașina.

Paranormali au sunat la poliție să spună că fata era în siguranță. Ba că fugise și se măritase. Ba că era moartă și-ngropată. Ba că fusese vîndută ca sclavă, scoasă din țară și dusă în haremul unui magnat al petrolului. Ba că-și schimbase sexul și că în curînd avea să se întoarcă acasă băiat. Ba că era prizonieră într-un palat, sau într-un fel de castel, împreună cu un grup de necunoscuți, și că toți se mutilau. Paranormalul ăsta din urmă a scris trei cuvinte pe o foaie de hîrtie și le-a trimis doamnei Clark. În interiorul hîrtiei împăturite, cele trei cuvinte tremurate erau :

Tabără de scriitori

După trei luni, toate panglicile galbene pe care oamenii și le legaseră de antenele mașinilor se decoloraseră pînă la alb. Steaguri de capitulare.

Nimeni nu le-a dat prea mare importanță paranormalilor, erau atîția.

La fiecare necunoscută găsită de polițiști, arsă, putrezită sau mutilată pînă la a nu mai putea fi identificată, doamna Clark își ținea respirația pînă cînd dantura sau testele ADN arătau că nu era Cassandra.

În a treia lună, Cassandra Clark zîmbea și-și scutura părul pe fața laterală a cutiilor de lapte. De-acuma întîlnirile de rugăciune la lumina lumînărilor încetaseră. Fondul pentru recompensă de la filiala locală a unei bănci era singurul aspect al cazului care mai stîrnea interesul.

Apoi – minune – apare goală, șchiopătînd pe marginea autostrăzii.

În patul ei de spital, pielea îi părea violetă de la vînatăi. Avea capul ras. Pe brățara de plastic de la încheietură scria: C. Clark.

Doctorul legist a luat mostre, căutînd celule peniene – care, a spus el, sînt alungite, spre deosebire de celulele vaginale rotunde. I-au luat mostre, căutînd spermă. Echipa de detectivi i-a aspirat scalpul și mîinile și picioarele căutînd celule străine. Au găsit fibre de catifea albastră, mătase roșie, mohair negru. I-au badijonat interiorul gurii și au cultivat ADN-ul în vase petri.

Consilierii de la poliție au venit și-au stat pe marginea patului, spunînd cît era de important ca ea să-și verse suferința vorbind. Să-și spună amarul.

Echipele de radio și televiziune, reporterii de la știri sau de la ziare au stat în parcare, transmițîndu-și reportajele pe fundalul ferestrei de la camera ei. Unii s-au dat în spate să filmeze alte echipe care filmau alte echipe care îi filmau fereastră. Să arate ce circ devenise toată tărășenia, de parcă ăla era adevărul ultim.

Cînd sora îi aducea somnifere, Cassandra scutura din cap, nu. Adormea de cum închidea ochii.

După ce Cassandra n-a vrut să vorbească, poliția și-a vărsat amarul pe doamna Clark, spunîndu-i cît îi costase

pe contribuabili toată ancheta. Detectivii au scuturat din cap și au spus cît de furioși erau, cît de trădați se simțeau, munciseră din greu, le păsase așa de mult de fata asta care nu dădea un sfanț pe durerea și greutățile pe care le provocase propriei familii, comunității, autorităților. Îi făcuse pe toți să plîngă și să se roage. Toată lumea ura monstrul care o torturase, și toți voiau să-l vadă prins și judecat. După toate cercetările și eforturile lor, meritau cel puțin atîta. Meritau s-o vadă la tribunal, plîngînd în timp ce povestea cum monstrul îi tăiasse degetele. Cum îi scrijelise pieptul. Cum îi vîrîse o țepușă de lemn în fund unei fete înfometate.

Și Cassandra Clark se uita la detectivii înșirați lîngă patul ei. La fețele lor, la ura și furia îndreptate înspre ea pentru că nu le dădea un suspect. Un adevărat demon. Diavolul de care aveau atîta nevoie.

Procurorul a amenințat că o dă în judecată pentru obstrucționarea justiției.

Mama ei, doamna Clark, era și ea printre fețele alea mînioase.

Cassandra a zîmbit și le-a spus:

— Nu vedeți că sînteți dependenți de conflicte? A spus: Țsta e happy-end-ul meu. Întorcîndu-și privirea spre fereastră, la păsările care zburau, a spus: Mă simt minunat.

Era încă în spital cînd a cerut un acvariu cu un peștișor auriu. După care stătea sprijinită în perne, privindu-l cum înoată în cerc. Îl desena. La fel cum mama ei urmărea program după program la televizor, toată noaptea.

Ultima dată cînd s-a dus doamna Clark s-o viziteze, Cassandra și-a ridicat ochii de la peștișor doar cît să spună:

— Nu mai sînt ca tine. Să spună: Nu trebuie să mă laud cu durerea mea...

După care Tess Clark n-a mai mers s-o vadă.

În cabina ei, Miss America țipă.

În pat, cu fustele sumețite și ciorapii în jurul gleznelor, țipă :

— Să nu lăsați vrăjitoarea aia să-mi ia copilul...

Îngenuncheată lângă pat, ștergându-i transpirația de pe frunte cu un prosop, Contesa Clarviziune zice :

— Nu-i un copil. Nu încă.

Și Miss America țipă din nou, fără cuvinte.

În pragul ușii, pe coridor pute a fecale și sînge. E primul scaun pe care unul dintre noi l-a avut în ultimele zile, poate în ultimele săptămîni.

E Cora Reynolds. O pisică din care a rămas doar o duhoare. Excremente.

— E acolo, așteaptă, gîfîie Miss America, mușcîndu-și pumnul.

Durerea îi împinge genunchii la piept. Crampele o chircesc într-o parte, în cearșafurile și păturile mototolite.

— Așteaptă copilul, zice Miss America.

Lacrimile se scurg pe perna ei, cenușii.

— Nu-i copilul, spune Contesa Clarviziune. Stoarce o cîrpă și se apleacă să șteargă sudoarea. Spune : Să-ți zic o poveste. Ștergîndu-i fața cu cîrpa umedă, spune : Știi că Marilyn Monroe a pierdut două sarcini ?

Și o clipă Miss America tace, ascultă.

Din camerele noastre ascultăm cu toții, și scriem. Cu urechile și reportofoanele ciulite înspre conducte.

Din coridor, îmbrăcată în uniforma ei de soră de la Crucea Roșie, Directoarea Tăgadă strigă :

— Să punem apa la fiert ?

Și, îngenuncheată lângă pat, Contesa Clarviziune spune:

— Da, te rog.

Tot din coridor, capul Directoarei cu tichiuța ei de soră medicală se ițește prin ușa deschisă, și spune:

— Bucătarul Asasin ar vrea să știe... cînd să pună morcovii la fiert?

Miss America țipă.

Și Contesa Clarviziune strigă:

— Dacă-i o glumă, nu-i *deloc* amuzantă...

Morcovul invizibil, povestea rămasă de la Sfîntul Fără-Mațe.

Și, din coridor, Bucătarul Asasin strigă:

— Calmează-te. Bineînțeles că-i o glumă. Zice: *N-avem* nici morcovi, nici cartofi...

Miopie

Un poem despre Contesa Clarviziune

- Un senzor electronic de urmărire, spune Contesa Clarviziune, scuturîndu-și brățara de plastic.
O condiție a eliberării ei condiționate
din închisoare.

Contesa Clarviziune pe scenă, strînsă în plasa
unui șal negru de dantelă.

Cu un turban de catifea albastră înfășurat în jurul
capului.

Purtînd inele cu pietre de culori diferite pe fiecare
deget.

Turbanul, prins în față cu o piatră neagră, lustruită,
onix sau agat sau sardonix,
o piatră care absoarbe totul. Care nu reflectă nimic.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :
Umbrele vedetelor de cinema moarte, un reziduu
de electroni care-au ricoșat din trupurile lor
cu o sută de ani în urmă.

Electronii au trecut printr-o peliculă de celuloid,
schimbînd compoziția chimică a oxidului de argint
și recreînd curse de care, pe Robin Hood și Greta Garbo.

— Radarul, spune Contesa. Sistemele de poziționare
globală,
radiografiile...

Cu două sute de ani în urmă te-ar fi ars pe rug pentru
astea.

Cu o sută de ani în urmă, ar fi rîs de tine. Ți-ar fi spus
că ești
un prost sau un mincinos.

Chiar și azi, dacă prezici viitorul sau citești trecutul din
indicii

pe care nu le sesizează toată lumea...

în cele din urmă ajungi la închisoare sau la azil.

Lumea îi va pedepsi întotdeauna pe cei puțini care au talente

speciale

pe care noi, ceilalți, nu le recunoaștem drept reale.

La audierea pentru eliberare, un psiholog a numit crima comisă de ea

„psihoză acută indusă de stres“.

Un „episod izolat, atipic“.

O crimă pasională.

Care n-o să se repete în vecii vecilor.

Batem în lemn.

Pînă atunci făcuse patru ani din sentința de douăzeci.

Soțul o părăsise, luînd copiii.

Peste cîteva sute de ani, cînd ce-a văzut, a

citit și știut,

cînd toate astea vor fi înțelese,

Contesa va fi doar un număr

de deținut.

Un dosar.

Cenușa unei vrăjitoare.

Ceva-ceva tot o ieși¹

O poveste de Contesa Clarviziune

Claire Upton sună din WC-ul aflat în spatele unui magazin de antichități. În spatele ușii încuiate, ecoul vocii ei răsună din pereți și din podea. Își întreabă soțul :

— Cît e de greu să desfaci o cameră video de supraveghere? Să furi caseta dinăuntru? zice și izbucnește în plîns.

Săptămîna asta e a treia sau a patra oară cînd Claire se află în magazinul de antichități. Unul dintre magazinele în care poți intra doar dacă-ți lași pînă și portmoneul la casă. Trebuie să-ți lași și haina, dacă are buzunare încăpătoare. Și umbrela, fiindcă unii lasă să cadă lucrurile, piepteni, bijuterii, mărunțișuri, în faldurile ei. Lîngă bătrînul casier e o bucată de carton gri pe care cineva a scris cu o carioca neagră: „Nu ne place cînd furați de la noi!“.

Scotîndu-și haina, Claire zice :

— Nu-s hoată.

Bătrînul o măsoară din priviri. Plescăie din limbă și zice :

— Și de ce-ai fi tu o excepție?

Îi dă cîte-o jumătate de carte de joc pentru fiecare lucru pe care ea îl lasă la intrare. Pentru poșetă, asul de inimă roșie. Pentru haină, nouă de treflă. Pentru umbrelă, treiul de pică.

Casierul îi privește mîinile, buzunarele de la piept și linia ciorapilor, căutînd umflături care să indice vreun lucru furat. În spatele tejghelei, în tot magazinul sînt agățate mici inscripții care te avertizează să nu furi.

1. *Something's got to give*, titlul ultimului film (neterminat) în care a jucat Marilyn Monroe.

Camerele video supraveghează toate culoarele și ungherele, înfățișându-le pe un mic ecran dintr-o serie de alte ecrane aliniate astfel încât bătrînul să poată sta la casă și să le vadă pe toate.

Îi putea urmări fiecare mișcare, în alb-negru. Va ști unde se află Claire în orice clipă. Va ști tot ce ea atinge.

Magazinul e una din cooperativele alea de antichități în care se strîng mai mulți vînzători sub un singur acoperiș. Bătrînul casier era singurul care lucra în ziua respectivă, și Claire era singura clientă. Magazinul era mare cît un supermarket, dar împărțit în standuri mici. Pretutindeni erau orologii care produceau un fundal sonor, un vacarm de tic, tac, ticăieli. Peste tot erau trofee de bronz, de un portocaliu închis, murdar. Pantofi de piele chirciți și crăpați. Bomboniere din mozaic de sticlă. Cărți cu blăniță moale de mucegai cenușiu. Balansoare și coșuri de picnic din răchită. Pălării de pai.

Pe un dreptunghi de carton, lipit cu bandă adezivă de marginea unui raft, scrie: „Încîntătoare la privit, minunate la atingere, dar dacă le spargi, le CUMPERI!“.

Un alt semn spune „Vezi. Încerci. Spargi. CUMPERI!“.

Un altul: „Dac-o spargi aici... O DUCI ACASĂ!“.

Chiar și cu toate camerele video care o urmăresc, Claire se comportă în magazinul de antichități ca într-o menajerie cu animăluțe pentru paranormali. Ca într-un muzeu în care poți atinge toate exponatele.

După Claire, toate lucrurile văzute vreodată într-o oglindă sînt tot acolo. Strat peste strat. Toate lucrurile care s-au oglindit vreodată într-un glob de Crăciun sau într-o tavă de argint, ea spune că le poate vedea. Tot ce oglindește e un album foto paranormal sau un film cu imaginile a ceea ce s-a petrecut în jur. Într-un magazin de antichități, Claire poate pipăi obiecte toată după-masa, citindu-le așa cum alții citesc cărți. Căutînd trecutul încă reflectat acolo.

— E o știință, spune Contesa Clarviziune. Se numește *psihometrie*.

Claire te va sfătui să nu iei în mînă un cuțit cu mîner de argint pentru că ea vede încă, în lama lui, imaginea victimei unei crime țipînd. Vede sîngele de pe mînușa polițistului în timp ce acesta scoate cuțitul din pieptul moartei. Claire vede întunecimea din camera probelor. Apoi o sală de judecată cu lambriuri. Un judecător în robă neagră. O spălare îndelungată în apă caldă, cu săpun. Apoi licitația de la poliție. Toate astea sînt reflectate în lamă. Următoarea imagine e chiar cea de acum, a ta într-un magazin de antichități, gata să iei cuțitul și să-l duci acasă. Te gîndești doar că-i drăguț. Nu-i cunoști trecutul.

— Orice lucru drăguț, spune Claire, e de vînzare doar pentru că nu-l vrea nimeni.

Și dacă nimeni nu vrea un lucru drăguț, lustruit și vechi, e dintr-un motiv îngrozitor.

Cu toate camerele împotriva hoților îndreptate spre ea, Claire ți-ar putea spune totul despre supraveghere.

Cînd s-a întors să-și ia haina, i-a dat bătrînului cele trei jumătăți de cărți de joc. Asul de inimă roșie. Nouă de treflă. Trei de pică.

Din spatele casei de marcat, bătrînul o întreabă :

— Doreai să cumperi ceva ?

Îi dă poșeta peste tejghea, dînd din cap înspre rîndul de monitoare. Dovada faptului că o urmărise cum atingea toate lucrurile.

Atunci îl vede, în vitrina unui bufet în care stau grămădite solnițe și păhăruțe de porțelan, înconjurat de bijuterii ieftine, un borcan plin cu un lichid alb, tulbure. Prin pîclă, un pumn minuscul cu patru degete perfecte atinge sticla.

Claire arată cu degetul, plimbîndu-și privirile de la bufet la bătrîn, și zice :

— Ce-i aia ?

Omul se întoarce să se uite. Ia un breloc de chei de pe un cârlig ascuns după tejghea și se duce să deschidă bufetul. Vîrînd mîna printre bijuterii și păhăruțe, zice:

— Ce crezi c-ar putea fi?

Claire habar n-are. Știe doar că borcanul emite o energie formidabilă.

Bătrînul îi aduce borcanul, și lichidul alb murdar plescăie înăuntru. Capacul e din plastic alb, înșurubat și sigilat cu o bucată de bandă adezivă în dungi albe și roșii. Bătrînul își sprijină cotul pe tejghea, și îi apropie borcanul de față. Cu o mișcare din încheietură, răsuțește borcanul pînă cînd Claire vede un ochi mic și negru privind afară. Un ochi, și linia unui năsuc.

Peste o clipă, ochiul dispare, pierzîndu-se înapoi în lichidul tulbure.

— Ghici, zice bătrînul. Zice: N-o să ghicești niciodată. Ridică borcanul, să-i arate fundul, de sticla căruia sînt lipite două fese minuscule și cenușii.

Bătrînul zice:

— Te dai bătută?

Așază borcanul pe tejghea. Pe capacul de plastic alb e lipită o etichetă. Pe care e tipărită cu cerneală neagră inscripția: „Spitalul Cedars-Sinai“. Dedesubt, de mîna, cu roșu, niște cuvinte, poate o dată, pe care hîrtia umedă le-a dizolvat. E doar o mîzgăleală care nu se poate citi.

Uitîndu-se la etichetă, Claire clatină din cap.

Oglindiți în sticla borcanului, vede ani din urmă, zeci de ani: o încăpere cu dale verzui. O femeie desculță, cu picioarele desfăcute, peste care e așezată o pînză albastră. Picioarele femeii prinse în scări. Deasupra unei măști de oxigen, Claire vede părul blond-platinat al femeii, sub care se văd rădăcinile castanii.

— E veritabil, spune bătrînul. Am testat ADN-ul cu ajutorul unui fir de păr autentificat. Toți indicatorii se potrivesc.

Încă mai ai ocazia să-i cumperi părul pe Internet, zice omul. Resturile platinat, tăiate la coafor.

— După voi, astea care ardeți sutiene în public, spune bătrînul, nu-i un copil – e doar țesut. Ar putea la fel de bine să-i fie apendicele.

Citind sticla, straturile de imagini reflectate acolo, Claire vede : o lampă pe noptieră. Un telefon. Sticluțe de medicamente.

— Părul cui ? întreabă ea.

Și bătrînul zice :

— Al lui Marilyn Monroe. Zice : Dacă te interesează, să știi că nu-i ieftin.

Asta-i o relicvă a lumii filmului, spune bătrînul. O relicvă sacră. Sfîntul Graal al colecționarilor de suveniruri din filme. Mai tare decît papuceii cu rubine din *Vrăjitorul din Oz* sau decît sania pe nume Rosebud¹. Țsta e copilul pierdut de Marilyn Monroe pe cînd filma *Unora le place jazzul*, cînd Billy Wilder a pus-o să alerge pe peronul gării, dublă după dublă, pe tocuri.

Omul ridică din umeri.

— Am luat-o de la unul – care mi-a spus și povestea adevărată a morții ei.

Și Claire Upton a continuat să privească filmul vechilor ogîndiri în peretele bombat al borcanului.

Iată un suvenir, o relicvă asemeni mîinii unui sfînt, mumificată și adorată într-o răcliță de cristal dintr-o catedrală din India. Sau asemeni unei șuvițe de păr. Sau doar o ființă umană moartă. Băiețelul sau fetița care i-ar fi putut salva viața lui Marilyn Monroe.

Bătrînul spune :

— Pe internet poți vinde orice.

Omul care i-a vîndut borcanul i-a spus că Monroe a fost ucisă. În vara lui 1962 fusese concediată de producătorii filmului *Ceva-ceva tot o ieși*. George Cukor o vorbea de rău și șefii de la studiou erau supărați că fugise de la

1. Sania pe care o avea Charles Foster Kane pe cînd era copil, în celebrul film al lui Orson Welles, *Cetățeanul Kane* (1941).

filmări să-i cînte „La mulți ani“ lui Kennedy. Tocmai împlinise treizeci și șase de ani. Familia Kennedy nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Îmbătrînea și n-avea pe nimeni, n-avea nimic. Cariera îi era distrusă, și Liz Taylor atrăgea toată atenția publicului.

— Așa că face pe șmechera, spune bătrînul.

Monroe atrage revista *Life* de partea ei, convingîndu-i să publice un articol extins despre ea. Îl convinge pe Dean Martin să părăsească filmările la *Ceva-ceva tot o ieși*, cînd studioul o înlocuiește cu Lee Remick. Și convoacă o întîlnire. La apartamentul ei din Brentwood, o mică întîlnire doar cu vîrfurile aisbergurilor care sînt studiourile de producție. Cu fiecare studioul care deține vreun film de-al ei.

— O fată deșteaptă ca ea, spune bătrînul, te-ai aștepta să aibă o armă la îndemînă. Ceva cu care să se apere.

Cu toți mahării de la studiouri așezați în jurul mesei ei mexicane, Monroe bea șampanie și le spune că plănuiește să se sinucidă. Dacă n-o reangajează pentru *Ceva-ceva tot o ieși*, și dacă nu-i oferă un nou contract de un milion de dolari, o să ia o supradoză. Simplu ca bună ziua.

— Țștia de la studiouri, zice bătrînul, nu se sperie ei așa ușor.

Rechinii ăștia au stors-o deja de tot ce avea mai bun. Monroe îmbătrînește, și publicul s-a cam plictisit de ea. Dacă se sinucide, fiecare film al ei pe care-l au în arhive va fi aur curat. Îi spun: dă-i drumul, doamnă, sinucide-te.

— Tipul care mi-a vîndut borcanul, spune bătrînul, a auzit asta direct din gura unui mahăr care-a participat la întîlnire.

Monroe se ametește cu șampanie. Zmeii ăia de la studiouri așezați pe scaune. Avea binecuvîntarea lor. Trebuie că i-a frînt inima.

— După care, spune bătrînul, face pe șmechera cu ei.

Își schimbă testamentul, le spune ea. E adevărat că înțelegerile ei sînt foarte proaste în ce privește profitul de pe urma filmelor, dar tot primește cîte puțin la fiecare

relansare a producțiilor mai vechi. Filmele astea din arhive o să fie vândute într-o bună zi la televiziune. Și-o să se vîndă în continuare, mai ales dacă se sinucide. Ea știe asta. O știi și ei.

Moartă, o să rămînă mereu sexy. Publicul o să iubească mereu imaginea ei, pe care o dețin studiourile. Filmele astea sînt bani siguri, dacă nu cumva...

Bătrînul zice :

— Și aici intervine testamentul ei.

O să înființeze o fundație : Fundația Marilyn Monroe. Și toate veniturile ei vor intra acolo. Și fundația va distribui fiecare bănuț unor organizații alese de ea. Ku Klux Klan. Partidul Nazist American. Asociația Nord-Americană pentru Amorul Liber dintre Bărbați și Băieți.

— Poate că unele din astea nu existau pe atunci, spune bătrînul, dar pricepi ideea.

Cînd publicul o să afle că din prețul fiecărui bilet la unul din filmele ei, cîtiva cenți, poate chiar cinci, se duc la naziști.... S-a zis cu vânzarile. Cu sponsorii la TV. Filmele n-or să mai valorizeze o ceapă degerată.

Și pozele cu ea goală la fel. Marilyn Monroe o să devină doamna Hitler a Americii.

— Ea-și construisese imaginea, le-a spus șefilor de studiouri. Și tot ea putea s-o distrugă, spune bătrînul.

Claire își ridică privirea de la borcanul așezat între ei, și spune :

— Cît costă ?

Bătrînul se uită la ceas. Zice că nu l-ar vinde în vecii vecilor, dar că-i bătrîn. Ar vrea să se pensioneze, nu să stea aici toată ziua și să fie furat.

— Cît? spune Claire, cu poșeta deschisă pe tejghea, cu mîinile înmănușate scormonind după portofel.

Și bătrînul zice :

— Douăzeci de mii de dolari...

E cinci și jumătate și magazinul se închide la șase.

— Hidrat de clor, îi spune bătrînul.

Picături de anestezie, așa a omorît-o tipul. În noaptea aia de august a găsit-o pe jumătate adormită de pastile, și i-a vărsat o sticlură pe gît. Sigur, un Mickey Finn se vede în ficat la autopsie, dar toată lumea a spus că și-l cumpărase din Mexic. Chiar și doctorul care-i scria rețetele pentru pastile a zis că din Mexic. Chiar și el a zis că a fost sinucidere.

Douăzeci de mii de dolari.

Și Claire spune :

— Stai să mă gîndesc. Cu ochii ațintiți la lichidul tulbure, s-a îndepărtat de tejghea, spunînd : Trebuie să...

Bătrînul a pocnit din degete, cerîndu-i poșeta și haina și umbrela.

Fără să mai ia cărțile de joc, Claire i-a înmînat lucrurile peste tejghea.

Claire Upton se uită la un trofeu lustruit și poate vedea un tînăr bărbat reflectat acolo, zîmbitor și transpirat, ținînd în mînă o rachetă de tenis sau o crosă de golf. Îl poate urmări cum se îngrașă, căsătorit și cu copii. După care, trofeul nu mai arată nimic, decît interiorul unei cutii de carton. Apoi iese, ținut în mînă de un alt tînăr. Fiul celui dintîi.

Dar borcanul ăsta era o bombă așteptînd să explodeze. Arma unei crime așteptînd să mărturisească. Doar atingîndu-l cu degetul simțea un șoc electric. Un fel de avertizare.

În timp ce cutreiera prin magazin, bătrînul o urmărea pe monitoare.

În lentilele întunecate ale unor ochelari de soare, Claire vede un bărbat luptîndu-se să pună o femeie la pămînt și să-i desfacă picioarele.

În tubul aurit al unui ruj vechi vede o față turtită înăuntrul unui ciorap de nailon, și două mîini în jurul beregatei unui om culcat în pat, apoi aceleași mîini luînd mărunțișul, portofelul și cheile de noptiera pe care se află rujul. Martorul.

Claire Upton și bătrînul casier sînt singuri în magazinul întunecos, plin cu perne de dantelă îngălbenită. Cu prosoape de veselă împletite manual. Cu suporturi croșetate pentru oale. Cu seturi de farfurii de argint năclăite de un maroniu închis. Cu capete de cerbi cu coarne mari, agățate pe pereți.

În lama de oțel a unui brici drept, în mînerul cromat, rotunjit și greu – Claire își vede viitorul oglindit acolo.

Acolo, printre cîmile pentru spumă de bărbierit și pensulele din păr de cal. Printre ferestrele cu vitralii, ca de biserică. Printre poșetuțele cu mărgele.

Singură în magazin cu copilul pierdut al lui Marilyn Monroe. Singură în acest muzeu al lucrurilor nedorite de nimeni. Toate murdărite de oglindirile unor fapte îngrozitoare.

Povestind acum, închisă în toaletă, Claire spune că a luat briciul și s-a plimbat pe toate culoarele, uitîndu-se mereu la lamă, să vadă dacă arăta aceeași scenă.

Povestind acum, în baia din dosul magazinului, Claire spune că nu-i ușor să ai însușiri paranormale.

Adevărul e că soțului ei nu-i e ușor. De pildă sînt la restaurant, și ea îl ascultă, dar dintr-odată o cuprinde un tremur în tot corpul. O mîină se repede să-i acopere ochii, și capul i se lasă pe spate, întorcîndu-se în cealaltă parte. Tremurînd, se uită la tine printre degete. Peste o clipă, oftează și-și duce pumnul la gură, mușcîndu-se de deget și privind-te fără un cuvînt.

Cînd o întrebi ce are, Claire răspunde :

— Mai bine să nu știi. E așa de groaznic...

Și cînd o pisezi să-ți spună... Claire spune :

— Promite-mi. Promite-mi să nu te apropii de vreo mașină în următorii trei ani...

Adevărul e că și ea știe că se poate înșela. Ca să verifice, ia o cutie de țigarete din argint lustruit. Și viitorul ei e oglindit acolo : ea ținînd în mîină briciul.

La ora închiderii, se duce spre teighea, și-l vede pe bătrîn întorcînd pancarta cu „Deschis“ pe partea cu „Închis“.

Bătrînul trage jaluzeaua care acoperă geamul de la ușă. În vitrină sînt înghesuite suporturi pentru ouă. Halate pufoase de baie și lenjerie de pat. Sticle de parfum în forma unor domnișoare din Sud, purtînd fuste bufante. Fluturi morți înrămați sub sticlă. Colivii ruginite. Lămpi feroviare cu sticlă verde și roșie. Evantaie pliante din mătase. Nimeni de pe stradă nu poate vedea înăuntru.

— Te-ai hotărît? întrebă bătrînul.

A pus borcanul la loc, în vitrina încuiată de lîngă casa de marcat. În lichidul turbure se întrezărește un ochi negru și o urechiușă.

În timp ce bătrînul îi povestea cum fusese omorîță Marilyn Monroe, Claire văzuse și altceva, o imagine deformată de suprafața rotunjită a borcanului: un bărbat care vărsa o sticlută printre buzele cuiva. O față care se răsucea în perne. Bărbatul ștersese buzele cu mîneca. Ochii i se opriseră pe noptieră. Pe telefon și pe lampă și pe borcan.

În vedenia lui Claire, fața bărbatului se apropie. Cele două mîini se întind uriașe pînă cînd învăluie borcanul în întuneric.

Fața e a bătrînului casier, însă fără riduri. Cu păr bogat, castaniu.

În spatele tejghelei, borcanul așteaptă pulsînd de energie. Strălucind de putere. O relicvă sacră încercînd să-i spună ceva important. O capsulă a timpului plină de povești și fapte irosite aici, închise într-o cușcă de sticlă. Mai captivante decît orice serial de la televizor. Mai adevărate decît orice documentar. Un izvor istoric primar. O miză mare. Copilul așteaptă, așteaptă să fie salvat de Claire. Să fie ascultat de Claire.

Vrea dreptate. Vrea răzbunare.

Urmărită de camerele de supraveghere, Claire ridică briciul. Spune:

— Vreau să cumpăr asta, dar nu-i văd prețul nicăieri...

Și bătrînul se apleacă peste tejghea să se uite mai de aproape.

Dincolo de vitrină, strada e pustie. Camerele video arată magazinul, toate culoarele și ungherele pustii.

Pe monitor, bătrînul cade pe spate, făcînd țândări sticla bufetului, apoi alunecă la podea într-un noian de cioburi și sînge. Borcanul se clatină, cade, se sparge.

Sunînd acum, din toaletă, Claire Upton îi spune soțului ei :

— Era o păpușă. Un bebeluș de plastic.

Poșeta și haina și umbrela îi sînt stropite cu sînge lipicios.

La telefon zice :

— Știi ce înseamnă asta ?

Și întreabă din nou cum e mai bine să distrugă o cameră video.

Baroneasa Degerătură se apleacă mai aproape, ținînd în mîna un bol de lichid aburind, și spune :

— Nu sînt morcovi. Nici cartofi. Acuma bea-l odată.

Și, chircită în pat, în lumina camerei video, Miss America spune „Nu“. Se uită la noiăștilalți adunați în prag, cu tot cu Directoarea Tăgadă, apoi își întoarce fața la perete, spunînd :

— Știu eu ce e aia...

Baroneasa Degerătură spune :

— Încă mai sîngerezi...

Înclinîndu-se puțin înăuntrul încăperii, Directoarea Tăgadă spune :

— Trebuie să mănînci imediat, altfel o să mori.

— Atunci să mor, spune Miss America, cu fața înfundată în pernă.

Noi, cu toții în hol, ascultăm. Înregistrăm. Sîntem martori.

Camera din spatele camerei din spatele camerei.

Baroneasa Degerătură se apleacă și mai tare cu supa. În aburul care se ridică din ea, buzele ei desfigurate se reflectă în grăsimea fierbinte și scînteietoare de la suprafață, și Baroneasa zice :

— Dar noi nu vrem să mori.

Tot cu fața la perete, Miss America spune :

— De cînd? Voi, ceilalți, o să împărțiți pur și simplu povestea la mai puțini.

— Nu vrem să mori, spune Reverendul Fără Dumnezeu din prag, fiindcă nu avem congelator.

Miss America se întoarce să se uite la bolul cu supă. Ne privește fix pe noi toți, pe jumătate intrați în camera ei. Cu dinții noștri care abia așteaptă. Cu gura apă.

Miss America spune:

— Congelator?

Și Reverendul Fără Dumnezeu se bate cu pumnul în frunte, ca într-o ușă, și zice:

— Alo! Zice: Trebuie să rămii în viață pînă ni se face iar foame.

Bebeluşul o să fie felul întîi. Miss America felul principal. Desertul, cine știe?

Reportofonul din mîna Contelui Calomniei e gata să înregistreze următorul ei țipăt peste cel dinainte. Camera Agentului Ciripel e focalizată să filmeze peste tot ce-a fost, ca să surprindă următorul eveniment important.

Însă Miss America întreabă: deci așa vor merge lucrurile? Cu vocea tremurată și ascuțită, ca un cîntec de pasăre. Așa o să fie, o întîmplare groaznică după alta și după alta – pînă murim toți?

— Nu, spune Directoarea Tăgadă. Scuturîndu-și părul de pisică de pe mîneacă, spune: Doar unii dintre noi.

Și Miss America spune că nu se referă doar la noi, aici, în Muzeul Nostru. Ci la viață în general. Oare întreaga lume e formată doar din oamenii care se mănîncă unii pe alții? Care se atacă și se distrug unii pe alții?

Și Directoarea Tăgadă spune:

— Am înțeles ce-ai vrut să spui.

Contele Calomniei scrie replica ei în carnețel. Noi ceilalți încuviințăm.

Mitul Nostru.

Ținînd bolul cu supă, privindu-și imaginea reflectată în grăsimea de la suprafață, Baroneasa Degerătură spune:

— Într-o vreme lucram într-un restaurant, în munți. Ia o lingură din supa fierbinte și o apropie de Miss America. Mănîncă, spune Baroneasa. Și-ți spun cum mi-am pierdut buzele...

Iertare

Un poem despre Baroneasa Degerătură

— Chiar dacă Dumnezeu n-o să ne ierte, spune Baroneasa Degerătură,

noi tot Îl putem ierta.

Ar trebui să ne arătăm mai mărinimoși decît El.

Baroneasa pe scenă, le spune oamenilor : „Afecțiune a gingiilor“,

cînd ei se uită prea lung la ce-a rămas
din fața ei.

Buzele sînt marginea zdrențuită a pielii ei,
dată cu ruj unsuros.

Înăuntru, dinții ei :

fantomele îngălbenite ale fiecărei cești de cafea
și țigări din viața ei pe jumătate trecută.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :

Culorile schimbătoare, căzătoare, ale fulgilor de
zăpadă.

Nu sînt două asemenea, micile umbre albastre.

Restul corpului ei înfofolit, înfășurat în pleduri, izolat
termic

părul vîrît sub o căciulă tricotată,

dar niciodată n-o să-i fie

destul de cald.

În mijlocul scenei, Baroneasa Degerătură spune :

— Ar trebui să-L iertăm pe Dumnezeu...

Pentru că ne-a făcut prea scunzi. Sau prea grași. Sau
prea săraci.

Ar trebui să-L iertăm că ne-a dat chelia.

Fibroza cistică. Leucemia juvenilă.

Ar trebui să-I iertăm indiferența și faptul că

ne-a părăsit :

Noi, proiectul Lui pentru Expoziția Științifică, lăsat să mucezească.

Peștișorii Lui aurii, uitați pînă cînd ajungem să ne mîncăm propriile excremente de pe fundul acvariului.

Cu mîinile în mănuși groase de bucătărie, Baroneasa arată înspre fața ei, spunînd :

— Oamenii...

Oamenii cred că odată era răpitor de frumoasă.

Pentru că arată atît de rău acum.

Oamenii au nevoie de un sentiment al dreptății. De ceva care să echilibreze.

Oamenii cred că are cancer, că-i vina ei, că e pe deplin meritat.

Un dezastru cauzat chiar de ea.

Așa că le spune :

— Folosiți ața de dinți. Pentru numele lui Dumnezeu, folosiți-o zilnic înainte de culcare.

Și în fiecare seară Baroneasa iartă alți oameni.

Se iartă pe sine.

Și-L iartă pe Dumnezeu pentru dezastrele astea care pur și simplu

par să se întîmple.

La ceaun

O poveste de Baroneasa Degerătură

— Cînd venea februarie, obișnuia să spună domnișoara Leroy, orice șofer beat era o binecuvîntare.

Orice cuplu aflat în căutarea unei a doua luni de miere care să le repare căsnicia. Oamenii care adormeau la volan. Oricine trăgea pe dreapta să bea ceva putea fi convins de domnișoara Leroy să închirieze o cameră. Jumătate din slujba ei era să-i îmbrobodească. Să-i facă să mai bea un pahar, apoi un altul, pînă cînd nu puteau să nu rămînă peste noapte.

Desigur, uneori cazi în capcană. Alteori, obișnuia să spună domnișoara Leroy, te așezi și nu mai pleci cît trăiești.

Majoritatea oamenilor se așteptau la mai mult de la camerele din Cabană. Cadrele metalice ale paturilor jucau, balamalele barelor și tăbliilor erau uzate. Șuruburile slăbite. La etaj, toate saltelele-s pline de gîlme ca niște delușoare, iar pernele-s plate. Cearșafurile sînt curate, dar apa de fîntînă de-aici de la altitudine e dură. Țesăturile spălate în ea devin dure ca șmirghelul din cauza mineralelor și prind miros de sulf.

Baia comună de la capătul coridorului e ultima picătură. De obicei, cînd călătorești nu-ți iei halatul cu tine, și asta înseamnă că trebuie să te îmbraci doar ca să urinezi. Dimineața cînd te trezești și vrei să faci o baie, te pomenești cu o cadă de fontă albă și rece, plină cu apă puțind a sulf.

Pentru ea e o plăcere să-i îndrume pe străinii ăștia din februarie spre marginea prăpastiei. Mai întîi oprește muzica. Cu mai bine de-o oră înainte să înceapă să

vorbească, dă volumul mai încet, cu o gradație la fiecare zece minute, pînă cînd vocea lui Glen Campbell nu se mai aude. Cînd nu mai trece nici o mașină pe șoseaua de afară, dă și căldura mai încet. Una cîte una trage de sforile care sting reclamele de neon la diverse mărci de bere. Dacă arde focul în șemineu, domnișoara Leroy îl lasă să se stingă.

Timp în care îi strîng ca pe-o turmă, îi întreabă ce planuri au. În februarie pe White River nu ai absolut nimic de făcut. Poate să te plimbi prin zăpadă cu palete de explorator în picioare. Să faci ski fond, dacă ți-ai adus schiuri. Domnișoara Leroy îi lasă pe oaspeți să aducă vorba. Toată lumea ajunge pînă la urmă la aceeași idee.

Și dacă n-ajung, aduce ea vorba de baia „la ceaun“.

Opririle de pe propria ei Cale a Crucii. Își plimbă ascultătorii pe harta poveștii ei. Mai întîi le arată cum era ea însăși cu aproape toată viața ei în urmă, la douăzeci de ani, în vacanța de vară, venită cu mașina aici pe White River, cerșind o slujbă pe vacanță care pe vremea aia era o slujbă de vis : barmaniță aici la Cabană.

E greu să ți-o imaginezi pe domnișoara Leroy slabă. Dinții ei subțiri și albi, înainte ca gingiile să înceapă să i se retragă. Înainte să arate ca azi, cu rădăcina maronie a fiecărui dinte expusă, semănînd cu niște morcovi plantați prea înghesuit, care se scot unii pe alții din pămînt. E greu să-ți imaginezi că vota cu democrații. Ba chiar că-i plăceau oamenii. Domnișoara Leroy cu umbra neagră a mustăcioarei deasupra buzei de sus. E greu să-ți imaginezi studenți așteptînd la coadă cîte-o oră s-o fută.

Pomenind lucrurile astea vesele și triste despre sine o face să pară sinceră.

Îi face pe oameni s-o asculte.

Dacă ai îmbrățișa-o acum, spune domnișoara Leroy, n-ai simți decît sîrma ascuțită a sutienului ei.

Baie la ceaun, spune ea, făceau grupurile de tineri în excursiile lor pe falia de lîngă White River. Îți duci berea

și whisky-ul cu tine și găsești un izvor cu apă fierbinte. Majoritatea bazinelor au între 65 și 95 de grade Celsius tot timpul anului. La altitudinea asta, apa fierbe la 92 de grade. Chiar și iarna, la fundul vreunei râpe înghețate, cu malurile acoperite de zăpadă, bazinele sînt destul de fierbinți ca să te fiarbă de viu.

Nu, aici pericolul nu sînt urșii. Nu vezi lupi, coioți sau pume. În aval, da, la un singur clic al kilometrajului, la distanță de doar un cîntec pe șosea, motelurile își încuie pubelele cu lacăt. Acolo jos, zăpada e împînzită cu urme de animale. Noaptea sînt pline de haite urlînd la lună. Aici însă, zăpada e neatinsă. Chiar și pe lună plină e tăcere.

În amonte de Cabană, singurul lucru de care trebuie să te temi e să mori opărit. Puștii de la oraș care s-au lăsat de facultate, unii stau pe-aici chiar și cîte doi ani. Au modul lor de-a transmite care bazine sînt în regulă, și cum să le găsești. Pe unde să nu umbli, fiindcă-i doar o crustă subțire de calcar sau gresie, care pare solidă ca stînca, dar abia așteaptă să te prăbușești prin ea și să fierbi într-o supă termală ascunsă.

Poveștile de groază se transmit și ele. Cu un secol în urmă, doamna Lester Bannock, venită în vizită din Crystal Falls, Pennsylvania, s-a oprit o clipă să-și șteargă ochelarii de soare aburiți. Vîntul s-a schimbat, suflîndu-i abur fierbinte în ochi. A făcut un pas greșit și a ieșit de pe cărare. A mai făcut unul, și-a pierdut echilibrul și-a aterizat pe spate în apa opărită. Încercînd să se ridice, a căzut cu fața în apă. A început să țipe și niște străini au tras-o afară.

Șeriful care a dus-o în oraș a rechiziționat și ultima picătură de ulei de măsline din bucătăria Cabanei. Dată prin ulei și împachetată în cearșafuri, a murit la spital trei zile mai tîrziu, țipînd fără încetare.

Doar cu trei ani în urmă, un puști din Pinson City, Wyoming, abia își parcase camioneta cînd ciobănescul lui

german a țîșnit din mașină. Cîinele pleosc drept în mijlocul unui bazin, și-a murit scheunînd și dînd din labe. Turiștii care-și mușcau degetele îngroziți i-au spus băiatului să n-o facă, dar el a sărit.

A ieșit la suprafață o singură dată, cu ochii albi, fierți, holbați. Învîrtindu-se orb. Nimeni nu l-a putut atinge ca să-l înșface, după care a dispărut la fund.

Tot restul anului l-au pescuit cu plasele, bucată cu bucată, așa cum se curăță frunzele și gîngăniile moarte din piscină. Cum i-ai grăsimă de pe-o oală de supă.

La barul Cabanei, domnișoara Leroy se oprește ca să-i lase pe oameni să vadă o clipă imaginea în minte. Resturile din corpul băiatului învîrtindu-se toată vara în apa fierbinte, ca niște cartofi prăjiți sfîrîind și prinzînd o culoare maro deschis.

Domnișoara Leroy își fumează țigara.

Apoi, ca și cum abia acum și-ar fi amintit, spune:

— Olson Read. Și rîde. Ca și cum n-ar fi lucrul la care se gîndește în fiecare minut, fiecare ceas cînd e trează, domnișoara Leroy spune: Ar fi trebuit să-l întîlniți și voi pe Olson Read.

Marele, grasul, virtuosul Olson Read, cel fără de păcate.

Olson fusese bucătar aici la Cabană, un alb gras și palid, cu buzele prea mari, umflate de sînge și viermuind ca bucățile de sushi pe pielea albă și lipicioasă ca orezul a feței sale. Olson privea adeseori bazinele fierbinți. Îngenunchea lîngă ele cît era ziua de lungă, privind bulbucii maronii, care ardeau ca un acid.

Un pas greșit. O alunecare rapidă pe o pantă înzăpezită, și apa fierbinte ți-ar fi făcut ce făcea Olson cu mîncarea.

Somon copt. Tocană de pui cu măruntaie. Ouă răscoapte.

În bucătăria Cabanei, Olson cînta imnuri atît de tare încît îl auzeai din sala de mese. Olson, uriaș în șorțul lui alb care flutura pe la margini, cordonul legat tăind adînc în talia lui groasă, stătea în bar, citindu-și Biblia în penumbră. În mirosul de bere și fum al covorului roșcat.

Dacă venea la masa ta în camera personalului, Olson își pleca fața în piept și se lansa într-o binecuvîntare delirantă în fața serviciului cu salam.

Cuvîntul lui preferat era „înfrățire“.

Într-o noapte, Olson a intrat în cămară și-a găsit-o pe domnișoara Leroy sărutîndu-se cu un recepționar, un tip care studiasse științele umane la Universitatea din New York, dar se lăsase. Olson Read le-a spus că sărutul este primul pas rînduit de diavol înspre păcatul trupesc. Cu buzele lui de cauciuc, Olson le spunea tuturor că el așteaptă pînă după căsătorie, dar adevărul era că n-avea cu cine.

Pentru Olson, White River era Grădina Raiului, dovada că lucrul lui Dumnezeu era frumos.

Olson privea izvoarele fierbinți, gheizerele și căldările cu mîl aburind, așa cum oricărui creștin îi place ideea de iad. Așa cum în orice Paradis trebuie să existe un șarpe. Privea apa opărită scoțînd aburi și bolborosind, așa cum se uita prin ferestruica din bucătărie la chelnerițele din sala de mese.

În ziua lui liberă, își lua Biblia și hoinărea prin pădure, prin norii și pîcla de sulf. Cînta *Neînchipuită îndurare* sau *Mai aproape, Doamne, de Tine*, însă doar strofele a cincea și-a șasea, părțile atît de ciudate și de puțin cunoscute încît ai fi zis că le născocise el. Umblînd peste depozitele de calcar, pe crusta subțire care se formează ca gheața la suprafața apei, Olson pășea în afara pasarelei și îngenunchea la marginea adîncă a unui bazin împuțit și bolborositor. Îngenuncheat acolo, se ruga cu voce tare pentru domnișoara Leroy și pentru recepționar. Se ruga Domnului său, Dumnezeu Atotputernic, Făcătorul Cerului și-al Pămîntului. Se ruga pentru sufletul nemuritor al fiecărui piccolo, și-i amintea pe nume. Inventaria cu voce tare păcatele fiecărei cameriste. Vocea lui se ridica împreună cu aburul, și se ruga pentru Nola, care-și scurta prea tare tivul fustei și comitea acte de sex oral cu orice client

al hotelului dornic să se despartă de douăzeci de dolari. Cu familiile de turiști stînd în siguranță pe pasarela din spatele lui, Olson cerea îndurare pentru chelnerii Evan și Leo, care se dedau la acte nerușinate de sodomie în fiecare noapte în dormitorul bărbaților. Olson se tînguia și striga în gura mare despre Dewey și Buddy care trăgeau aurolac dintr-o pungă de hîrtie maro în timp ce spălau vasele.

Acolo, la porțile iadului, Olson își țipa părerile către cer și pămînt. Întocmindu-și raportul către Dumnezeu, Olson ieșea după schimbul de seară și-ți striga păcatele către stelele atît de strălucitoare încît luminile lor se contopeau în noapte. Cerșea îndurare lui Dumnezeu în numele tău.

Nu, nimeni nu-l avea la inimă pe Olson Read. Nimănui, orice vîrstă ar avea, nu-i place un ciripel dintr-ăsta.

Cu toții auziseră poveștile despre femeia împachetată în cearșafuri muiate în ulei de măsline. Despre puștiul făcut ciorbă împreună cu cîinele lui. Și Olson le asculta cu mare luare aminte, cu ochii strălucitori ca zahărul ars. Erau dovada a tot ce prețuia. Adevărul credinței lui. Dovada că nu-ți poți ascunde faptele în fața lui Dumnezeu. Că nu le poți îndrepta. În iad o să fim vii și treji, dar suferind în chinuri atît de groaznice încît ne vom dori să putem muri. O să petrecem o veșnicie în suferință, undeva unde nimeni n-o să vrea să fie în locul nostru.

Cînd ajunge aici cu povestea, domnișoara Leroy se oprește. Își aprinde o altă țigară. Îți mai umple o halbă.

Unele povești, spune ea, cu cît le spui de mai multe ori, cu atît le consumi mai repede. În cazul lor, dramatismul se stinge, și fiecare versiune pare tot mai prostescă și mai ternă. Poveștile de celălalt fel te consumă ele pe tine. Cu cît le spui de mai multe ori, cu atît devin mai puternice. Poveștile astea îți amintesc mereu cît de prost ai fost. Și ești. Și vei fi întotdeauna.

Să spui unele povești, zice domnișoara Leroy, e ca și cum te-ai sinucide.

Ajunsă aici, muncește din greu să facă povestea plictisitoare, spunînd că apa încălzită la 70 de grade Celsius provoacă arsuri de gradul trei într-o secundă.

Fenomenul termal tipic al faliei White River îl reprezintă supapele care se deschid înspre un bazin, ale cărui margini sînt acoperite cu o crustă subțire de mineral cristalizat. Temperatura medie a fenomenelor termale din lungul White River e 96 de grade Celsius.

Dacă stai o singură secundă într-o apă atît de fierbinte, cînd îți dai ciorapii jos ți se duce și carnea de pe picioare. Pielea coaptă de pe mîini se lipește de tot ce atingi și se desprinde perfect, ca o pereche de mînuși de piele.

Corpul încearcă să se salveze, trimițînd fluidele înspre arsură pentru a disipa căldura. Transpiri și te deshidratezi mai tare decît în cel mai grav caz de diaree. Pierzi atît de mult lichid încît tensiunea scade. Intri în stare de șoc. Rapid, unul după altul, organele vitale încetează să mai funcționeze.

Arsurile pot fi de gradul unu, doi, trei sau patru. Pot fi superficiale, de adîncime medie sau totală. În arsurile superficiale sau de gradul unu, pielea se înroșește fără să facă bășici. Gîndește-te la o arsură la plajă, și la descuamarea ulterioară a țesutului necrotic – pielea moartă, care se desprinde. Arsurile de adîncime totală, sau de gradul trei arată ca pielea albă, uscată a falangelor atinse din greșeală de elementii de încălzire cînd scoți o prăjitură din cuptorul electric. În arsurile de gradul patru, ești fript mai adînc decît grosimea pielii.

Pentru a determina suprafața unei arsuri, medicul folosește „Regula lui nouă“. Capul reprezintă nouă la sută din suprafața totală a pielii. Fiecare braț e nouă la sută. Fiecare picior optsprezece la sută. Fața și spatele trunchiului reprezintă fiecare optsprezece la sută. Plus un procent pentru gît și obții sută la sută.

O singură înghițitură de apă atît de fierbinte provoacă edem al laringelui și moarte prin asfixiere. Gîtlejul ți se umflă și se înfundă, și mori sufocat.

E o adevărată poezie s-o auzi pe domnișoara Leroy ținându-și povestea. Scheletizare. Desprinderea pielii. Hipocalemie. Cuvinte lungi, care-i duc pe cei din bar departe, departe, într-o lume a abstracțiunilor inofensive. E o pauză bine-venită în povestea ei, înainte să te confrunți cu momentele cele mai grele.

Poți să-ți petreci întreaga viață construind un zid de fapte între tine și realitate.

Într-o noapte din luna februarie, cu mult timp în urmă, domnișoara Leroy și Olson, bucătarul, erau singuri în Cabană. În ziua precedentă căzuse un strat de zăpadă de aproape un metru, și utilajele de dezzăpezire nu sosiseră încă.

Ca în fiecare seară, Olson Read ia Biblia în mîna lui grasă și o pornește la hoinăreală prin zăpadă. Pe vremea aia, coioții erau încă un pericol. Și pumele și rîșii. Cîntînd: *Neînchipuită îndurare* cale de o milă, fără să repete vreun vers, Olson cutreieră, o pată albă în zăpada albă.

Cele două benzi ale drumului numărul 17 sînt acoperite de zăpadă. Reclama de neon verde a Cabanei e cocoțată pe un stîlp de oțel, ancorat în ciment, cu o bordură joasă de cărămizi în jur. Ca în fiecare noapte, lumea de-afară e doar întunericul ușor albastriu luminat de lună, și umbrele verticale ale brazilor din pădure.

Tînără și subțirică, domnișoara Leroy și l-a scos din minte pe Olson Read. Nici nu și-a dat seama cît timp trecuse pînă cînd a auzit urletele lupilor. Își inspecta dinții cu ajutorul unui cuțit lat de întins untul, ca să vadă cît de drepți și de albi erau. Se obișnuise să-l audă pe Olson strigînd în fiecare noapte. Vocea lui strigîndu-i numele, apoi un păcat real sau imaginar, răsuna din pădure. Fumează, striga Olson. Dansează senzual. Olson striga la Dumnezeu în numele ei.

Cînd povestește acum, te face să-i smulgi urmarea. Ideea că e prizonieră aici. Cu sufletul în purgatoriu. Nimeni nu vine la Cabană cu gîndul să rămînă toată viața. La

dracu', zice domnișoara Leroy, sînt lucruri pe care le vezi mai rele decît moartea.

Lucruri care se întîmplă, mai rele decît un accident de mașină, care te lasă naufragiat. Mai rele decît să rupi osia mașinii. Cînd ești tînără. Și rămii barmaniță la dracu-n praznic tot restul vieții.

Cu ani și ani în urmă, domnișoara Leroy aude urletele lupilor. Lătrăturile coioților. Îl aude pe Olson zbierînd, nu numele ei sau vreun păcat, ci doar zbierînd. Se duce pînă la ușa laterală a sălii de mese. Iese, aplecîndu-se peste zăpada căzută peste tot, și își întoarce urechea într-acolo să audă mai bine.

Îl miroase pe Olson încă înainte să-l vadă. E mirosul micului-dejun, costiță friptă în aerul rece. Mirosul de costiță sau slănină tăiată gros, sfîrînd crocantă în propria untură.

Cînd ajunge aici cu povestea, radiatorul electric de pe perete pornește întotdeauna. În clipa aia în care încăperea s-a răcit cît de mult se poate. Domnișoara Leroy cunoaște clipa asta, o simte cum îi zbîrlește firele de păr din mustăcioară. Știe cînd să se oprească o secundă. Să lase un moment de liniște, și apoi – vuuum – vuietul tînguitor al aerului cald suflat de radiator. Ventilatorul scoate un geamăt stins, îndepărtat la început, apoi puternic și apropiat. Domnișoara Leroy s-a asigurat ca barul să fie întunecos în clipa asta. Radiatorul pornește, geme încet, și oamenii își ridică privirea. Tot ce văd în ferestre e propria lor imagine. Fețele lor pe care nu le recunosc. Uitîndu-se înapoi la ei e o mască palidă plină de găuri întunecate. Gura e o gaură întunecată, atîrnînd deschisă. Ochii lor, prea apropiați, sînt niște găuri negre, holbate înspre noaptea din spatele lor.

Mașinile de-afară parc-ar fi la o sută de kilometri friguroși depărtare. Chiar și parcareea li se pare prea îndepărtată pentru a merge pînă acolo pe jos.

Cînd l-a găsit, fața lui Olson Read, gîtul și capul, ultimele zece procente din corp erau încă neatînse. Chiar frumoase, în comparație cu restul trupului descojit, copt.

Încă zbiera. De parcă stelelor le-ar fi păsat. Ce mai rămăsese din Olson se tîra pe malul rîului. Apoi s-a împiedicat, cu genunchii tremurîndu-i, s-a clătinat și a părut că se dezmembrează.

Deja unele părți lipseau. Picioarele sub genunchi, fierte și tîrșite pe gheața spartă. Mușcate și smulse, mai întii pielea, apoi oasele. Sîngele a fiert înăuntru, așa că Olson nu lasă în urmă decît o dîră din propria-i grăsime. Fierbinte, topind adînc zăpada.

Puștiul din Pinson City, Wyoming, ăla care-a sărit să-și salveze cîinele. Se zice că atunci cînd l-au tras afară, brațele i s-au făcut bucăți, încheietură după încheietură, dar încă trăia. Scalpul i se desprinsese de craniul alb, dar încă era pe deplin conștient.

Bulbucii fierbinți aruncau stropi în culorile curcuboului din cauza grăsimii topite a băiatului, grăsime care plutea la suprafață.

Cîinele a fiert pînă a ajuns o blană perfectă în formă de cîine, cu oasele deja curățate așezîndu-se în adîncul centrului geotermal al lumii, și ultimele cuvinte ale puștiului au fost :

— Am futut-o. N-am ce să fac. Ce să fac?

Așa l-a găsit domnișoara Leroy pe Olson Read în noaptea aia. Dar mai rău.

Zăpada din urma lui, pudra proaspătă din jur era amestecată cu bale.

În jurul țipetelor lui, răspîndiți pretutindeni, domnișoara Leroy a văzut un roi de ochi galbeni. Zăpada bătută de labele coioșilor devenise gheață. Amprenteale cu patru degete ale lupilor. Plutind în jurul lui erau craniile prelungi ale cîinilor sălbatici. Gîfîind în dosul răsufărilor lor albe, cu buzele negre răsfrînte pe bot. Dințișorii lor încleștați, trăgînd de zdrențele pantalonilor albi ai lui Olson, de cracii sfîrtecați și aburind de conținutul care fierbea încă înăuntru.

Într-o clipă ochii galbeni au dispărut și a rămas ce-a rămas din Olson. Zăpada împrăscată de labelle lor scînteiază încă în aer.

Sînt doar ei doi, învăluiți de mirosul cald de costiță. Olson pulsa de căldură, ca un cartof uriaș, fiert, afundîndu-se tot mai tare în zăpadă, lîngă ea. Pielea îi era acum plină de cruste, încrețite și dure ca pielea de pui fript, dar desprinsă și alunecînd pe mușchii de dedesubt, care se zvîrcolesc copti în jurul oaselor calde.

Mîinile lui i-au strîns degetele, și cînd domnișoara Leroy a încercat să și le retragă, pielea s-a rupt. Carnea fiartă a rămas lipită, așa cum ți se lipesc buzele de stîlpzii de metal ai leagănelor cînd e ger afară. Cînd a încercat să se retragă, degetele lui s-au desfăcut pînă la os, coapte și lipsite de sînge înăuntru, și el a urlat și-a strîns-o tare pe domnișoara Leroy.

I-ar fi fost prea greu ca să-l miște, așa, adîncit în zăpadă.

Era ancorată acolo, la doar douăzeci de pași de ușa sălii de mese. Prin ușa deschisă vedea mesele aranjate pentru micul-dejun. Șemineul enorm cît un munte de piatră din sala de mese, cu buștenii arzînd înăuntru. Vedea, dar era prea departe ca să simtă căldura. A dat din picioare, alunecînd, încercînd să-l tragă pe Olson, dar zăpada era prea mare.

În loc să se mai miște, a rămas liniștită, sperînd ca el să moară. Rugîndu-se la Dumnezeu să-l omoare pe Olson Read înainte ca ea să înghețe. Lupii îi urmăreau cu ochii lor galbeni de la liziera pădurii. Umbrele brazilor se ridicau pînă-n cer. Stelele de deasupra curgeau unele într-altele.

În noaptea aia, Read Olson i-a spus o poveste. Povestea lui secretă cu fantome.

Cînd murim, astea-s poveștile pe care le avem pe buze. Poveștile pe care nu le spunem decît străinilor, într-un loc intim, o celulă căptușită a nopții. Poveștile importante, pe care le repetăm ani de zile în minte, dar nu le spunem

niciodată. Poveștile astea-s fantome, readuc morții la viață. Pentru o clipă. Pentru o scurtă vizită. Orice poveste e o fantomă. Asta e a lui Olson.

Topind zăpadă în gură, domnișoara Leroy a scuipat apa pe buzele grase și roșii ale lui Olson. Fața lui era singurul loc pe care-l putea atinge fără să se lipească. A îngeuncheat lângă el. Primul pas rînduit de diavol înspre păcatul trupesc. Sărutul lor, momentul pentru care Olson se păstrase neprihănit.

Aproape toată viața, n-a spus nimănui ce zbierase Olson. A fost o mare povară să țină totul în ea. Acum spune oricui și nu-i e mai bine.

Ființa aia de pe malul râului, fiartă, nenorocită, strigase :

— De ce-ai făcut asta ? Strigase : Ce-am făcut ?

— Lupi de pădure, spune domnișoara Leroy și rîde.

Nu ne fac necazuri. Nu aici, spune. Nu ne mai fac.

Olson a murit de ceea ce se numește mioglobulinurie. În arsurile foarte extinse, mușchii eliberează proteina mioglobulină. Influxul de proteină în sînge excedează rinichii. Aceștia se blochează și corpul se umple de fluide și de toxinele din sînge. Insuficiență renală. Mioglobulinurie. Cînd domnișoara Leroy rostește cuvintele astea, parc-ar fi un magician care face un truc. Cuvintele parc-ar fi vrăji. Incantații.

În felul ăsta îți trebuie o noapte întreagă să mori.

A doua zi dimineață a sosit plugul de dezăpezire. I-a găsit șoferul : pe Olson Read mort și pe domnișoara Leroy adormită. Pentru că topise zăpadă în gură toată noaptea, gingiile îi erau albe. Degerate. Mîinile moarte ale lui Read erau încă prinse de ale ei, protejîndu-i degetele, calde ca o pereche de mănuși. Timp de săptămîni, pielea înghețată de la baza dinților s-a desprins moale și cenușie de rădăcinile maronii, pînă cînd dinții au ajuns să-i arate așa cum arată astăzi. Pînă cînd n-a mai avut buze.

Descuamarea țesutului necrotic. Altă vrajă.

Nu există nimic în pădure, le spune domnișoara Leroy oamenilor. Nimic malefic. E doar ceva foarte trist și singur.

E Olson Read, care încă nu știe ce-a greșit. Nu știe unde se află. Atît de cumplit și de singur încît pînă și lupii, pînă și coioții au dispărut de acolo.

Așa funcționează o poveste de groază. Face să răsunе o frică străveche. Recreează o spaimă de demult. Ceva de care ne-ar place să credem că am trecut. Dar care încă ne înspăimîntă pînă la lacrimi. E ceva ce-ai sperat că se vindecase.

Rătăcesc pînă aici în fiecare noapte. Hoinarii ăștia care nu pot fi salvați, dar nici nu vor să moară. Îi auzi noaptea țipînd, pe partea asta a faliei White River.

În unele nopți din februarie, se mai simte încă mirosul de grăsime încinsă. De costiță crocantă. Olson Read, care nu-și mai simte picioarele, dar e tras înapoi. Urlînd. Cu degetele înfipte ca niște gheare în zăpadă, tras înapoi în întuneric de toții dințișorii ăia încleștați.

Conform doamnei Clark, o persoană arde în medie şaizeci şi cinci de calorii pe oră în timpul somnului. Când eşti treaz, arzi şaptezeci şi cinci de calorii. Umblînd încet arzi două sute. Doar ca să supravieţuieşti ai nevoie de 1650 de calorii pe zi.

Corpul poate înmagazina doar aproximativ 1200 de calorii din carbohidraţi – majoritatea în ficat. Doar rămî-nînd în viaţă, îţi arzi aproape toate kaloriile stocate în mai puţin de o zi. După care arzi grăsimi. După care muşchi.

De-acum începe corpul să se umple de cetone. Concentraţiile de acetonă-ser cresc brusc, şi respiraţia începe să-ţi miroase. Sudoarea îţi miroase a clei de aeromodele.

Ficatul şi splina şi rinichii se scofilcesc şi se atrofiază. Nefiind folosit, intestinul scurt se umflă şi se umple de mucus. Ulcerele fac găuri în peretele colonului.

Pe măsură ce inaniţia se prelungeşte, ficatul transformă muşchi în glucoză ca să-ţi ţină creierul în stare de funcţionare. În timp, durerile de foame dispar. După aceea, doar te simţi obosit. Tot mai des eşti ameţit. Nu prea mai observi lumea din jurul tău. Nu te mai cureţi.

După ce ai ars între şaptezeci şi nouăzeci şi patru la sută din grăsimea corpului, şi douăzeci la sută din muşchi, mori.

Pentru majoritatea oamenilor, asta se întîmplă în şaizeci şi una de zile.

— Fiica mea, Cassandra, spune doamna Clark, nu mi-a spus niciodată ce i s-a întîmplat.

Cele mai multe dintre lucrurile pe care le ştim despre inaniţie, spune doamna Clark, provin de la observarea

prizonierilor din Irlanda de Nord în timp ce făceau greva foamei.

Cînd suferi de inaniție, uneori pielea ți se decolorează și prinde o nuanță albăstrie. Uneori ia o culoare maro închis. O treime dintre suferinzi se umflă – dar doar cei cu pielea palidă.

Pe peretele din fumoarul gotic, Sfîntul Fără-Mațe a numărat patruzeci de zile. Patruzeci de liniuțe trase cu creionul.

Profiturile poveștii adevărate despre supraviețuirea noastră curajoasă, în pofida unor chinuri crude, foarte crude, se împart doar la treisprezece. Acum că Miss America a sîngerat pînă a murit.

Cei mai mulți dintre noi nici nu mai încercăm să stricăm centrala după ce o repară fantoma. Totuși, nu ne spălăm hainele. În unele zile, de la aprinderea pînă la stingerea luminilor, zăcem în pat în cabinele noastre din spatele scenei. Fiecare își recită povestea pentru sine.

Dacă am avea putere, am putea împrumuta un cuțit de la Bucătarul Asasin și să ne retezăm părul chiar lîngă scalp. O altă umilință la care am fost supuși de domnul Whittier. Un alt mod de a ne face pozele *de după* mai îngrozitoare în comparație cu cele de *dinainte*, care chiar acum sînt lipite de stîlpii de telefon sau imprimate pe cutiile de lapte.

Reverendul Fără Dumnezeu rupe un picior de scaun și-și vîră lemnul în cur, ca poliția să găsească niște așchii. O idee bună, furnizată de fiica doamnei Clark, Cassandra.

După lăsarea întinericului, auzim pași. Ușile scîrțîie. Pașii fantomelor de aici. Domnul Whittier. Lady Zdreanță. Tovarășa Lătrău și Miss America.

După ce fantoma i-a făcut ce i-a făcut Ducei Vandalilor, cu toții ne încuiem ușa după stingere. Nimeni nu se aventurează decît în grupuri de cîte doi sau trei, fiecare martor cu un alt martor, pentru a fi în siguranță. Fiecare are la el cîte unul din cuțitele Bucătarului Asasin.

După ce s-a întors acasă, spune doamna Clark, fiica ei nu s-a mai îngrășat. Unghiile i-au crescut la loc, dar nu și le-a mai vopsit. Părul i-a crescut la loc, dar Cassandra doar îl spăla și-l pieptăna. Nu l-a mai ondulat, nu l-a mai aranjat, nu l-a mai accentuat. Desigur, dinții care-i lipseau n-au mai crescut la loc.

Hainele ei erau mărimea zero. N-avea șolduri. N-avea sîni. Doar genunchi și umeri și pomeți ca din lagărele de concentrare. Cassandra ar fi putut purta orice, dar în fiecare zi erau aceleași două-trei rochii lungi. Fără bijuterii. Fără machiaj. Era aproape absentă, și o bucată de carne stricată ar fi fost de ajuns ca s-o ucidă. Doar un pumn de pastile amestecate cu terciul de ovăz. Dacă ar fi mîncat.

Desigur, doamna Clark a dus-o la un dentist. A plătit bani buni pentru o proteză parțială. S-a oferit să plătească pentru implanturi dentare în locul dinților lipsă. Pentru implanturi mamare. A făcut cercetări despre anorexie.

Doamna Clark mințea și-i spunea că e drăguță așa subțirică. Cassandra nu ieșea din casă pentru ca pielea ei să fie altfel decît albăstrie.

Nu, Cassandra nu mergea decît la școală, unde nimeni nu vorbea cu ea. Toată lumea vorbea despre ea, poveștile despre cum fusese torturată deveneau tot mai oribile cu fiecare trimestru. Chiar și profesorii își lăsau imaginația lor mizerabilă să zburde. În cartier, toți o opreau pe doamna Clark ca s-o bată încetișor pe mîină și să-i spună cît de rău le părea. Ca și cum Cassandra ar fi fost găsită moartă.

Toți cei care se ocupaseră de caz, căutaseră cu cîinii polițiști, au încetat să-i mai ceară amănunte. S-au plictisit ca doamna Clark să le tot răspundă „Nu știu. Nu știu. Nu știu...“.

În primul an de cînd s-a întors la școală, notele Cassandrei au crescut. N-a încercat să mai fie majoretă. Nu juca nici baschet, nici fotbal. Citea și se întorcea acasă, atîta tot. Se uita cum zburau păsările. Se uita cum înota peștișorul auriu.

Și totuși nu voia să poarte proteza chiar și când doamna Clark o implora sau o amenința – o amenința că-și face rău. Doamna Clark putea și să-și stingă țigări pe mână, și fiica ei ar fi stat și s-ar fi uitat. Trăgînd mirosul pe nări.

Cassandra asculta în timp ce doamna Clark o implora sau țipa la ea, rugînd-o să facă un efort ca să fie drăguță. Să se facă îndrăgită de ceilalți. Să discute cu un psiholog. Să revină la o viață normală. Orice. Și Cassandra doar o asculta.

— Propria mea fiică, spune doamna Clark, era la fel de prietenoasă ca o plantă de apartament.

Un robot care a luat numai 10 într-a doispea, dar n-a mers la banchet. N-a avut nici o întîlnire. Nici o prietenă. O Cutie a Coșmarurilor care ticăia undeva pe raftul de sus.

— Stătea toată ziua, spune doamna Clark, cum stau oamenii la biserică.

Tăcută. Cu spatele drept. Cu ochii scînteietori. Dar nu cînta, nu dădea nici cel mai mic indiciu despre ce se petrecea în mintea ei. Cassandra doar privea și asculta. Nu era fata pe care o știa maică-sa, era altcineva. O statuie care privea în jos de pe un altar. O statuie sculptată într-o catedrală cu o mie de ani în urmă. În Europa. O statuie care știa că fusese sculptată de Leonardo da Vinci. Așa le părea Cassandra oamenilor.

Doamna Clark spune:

— Mă înnebunea.

Alteori era ca și cum ar fi trăit cu un robot. Sau cu o bombă. În unele zile, doamna Clark se aștepta să sune cineva de la vreun cult, sau vreun alt țicnit, și s-o ceară pe ea la telefon. În unele nopți, doamna Clark dormea cu un cuțit sub pernă și cu ușa dormitorului încuiată.

Nimeni nu știa ce-ar fi putut să devină fata asta tăcută. Trecuse prin lucruri pe care ei nici nu și le puteau închipui. Atîtea chinuri și orori încît nu mai trebuia să le pomenească oamenilor de ele. Ea nu va mai avea nevoie de drame sau bucurie sau durere cît va trăi.

Puteai intra în cameră, deschide televizorul și mânca o pungă de popcorn, și abia apoi îți dădeai seama că era așezată alături de tine pe canapea.

Chiar *într-atît* îți dădea fiori Cassandra.

Odată, la cină, doar ele două așezate la masă, doamna Clark a întrebat-o dacă-și amintea de Cutia Coșmarurilor. Seara aceea de la galerie avea de-a face cu dispariția ei?

Și Cassandra i-a răspuns:

— M-a făcut să vreau să devin scriitoare.

După asta, doamna Clark n-a putut dormi. Voia ca fata să plece. La facultate. În armată. La mănăstire. Oriunde. Doar să plece.

Și, într-o zi, doamna Clark a sunat la poliție să anunțe că fiica ei dispăruse.

Desigur, o căutase în toată casa. Doamna Clark știa cum reușea Cassandra să se facă invizibilă în tapet sau printre dungile canapelei. Dar dispăruse de-adevăratelea.

Cu panglicile galbene fluturînd încă pe mașinile tuturor, ca niște steaguri ale capitulării, Cassandra Clark dispăruse din nou.

Cassandra

O altă poveste de doamna Clark

Dacă există vreun șiretlic atunci cînd ai slujbă pe care o urăști... spune doamna Clark, găsește-ți alta pe care s-o urăști și mai tare.

După ce-ți găsești o sarcină mai grea de făcut, treburile mai mărunte ți se vor părea floare la ureche. Încă un motiv pentru care e bine să ai un diavol la îndemînă. Îi face pe demonii mai mici... suportabili. Altă scolie a doamnei Clark la o teorie de-a domnului Whittier.

Iubim dramele. Iubim conflictul. Avem nevoie de-un diavol sau ne creăm noi înșine unul.

Nu-i prea grav. E pur și simplu felul în care funcționăm. Așa cum păsările zboară și peștii înoată.

După ce fiica ei a dispărut a doua oară, doamna Clark a înmuiat un bețișor cu vată într-o cutie cu ulei mineral și a astupat toate șanțulețele dintre dalele din baie. I-a luat aproape un weekend întreg.

A șters cu o cîrpă de praf toate stinghiile înguste ale fiecărei jaluzele.

Toate muncile astea anoste i s-au părut suportabile din cauza telefonului pe care se aștepta să-l primească. De la polițiști, să-i spună că dăduseră peste rămășițele Cassandrei. Sau, și mai rău, că o găsiseră în viață.

Fata-robot care-și petrecea toată ziua pictînd gaițele albastre care îi piuiau în fața ferestei. Sau urmărind nenorocitul ăla de peștișor auriu înotînd în cerc prin acvariu.

Străina aia... cu degete lipsă la mîini și picioare.

Ce nu știe doamna Clark era că poliția a găsit-o pe Cassandra. Un cercetaș lupișor s-a întors dintr-o excursie în pădure, și nu mai vorbește. Nu suflă un cuvînt despre

secret, despre descoperirea pe care o făcuse. În pădure, urcînd pe valea unui pîrîu, căţărîndu-se peste stînci în locurile în care apa băltea înainte să se reverse şi să creeze un alt mic bazin mai în jos, lupişorul căutase un bazin mai măricel în care ar fi putut găsi păstrăvi. Stîncile erau împresurate şi acoperite ici-colo de muşchi verde, copacii parcă se ţineau unii pe alţii la distanţă cu crengile ca nişte braţe. La umbră, Cassandra Clark era întinsă pe o parte, cu mîinile unite sub obrazul ei supt şi palid, de parcă dormea. Cassandra era goală pe patul ei de muşchi gros şi moale, sub frunzele unui arbust de păducel care atîrnau peste ea ca o draperie.

Lupişorul îi povesteşte unui om mare, care cheamă şeriful. Înainte de căderea serii, un şir întreg de detectivi urcă pe valea pîrîului. Pînă cînd se lasă întunericul s-au întors deja acasă, un grup de oameni care nu povestesc nimic despre ce-au văzut în ziua respectivă la slujbă.

Nici unul n-o sună pe doamna Clark. Acasă, aşteptînd, ea întoarce toate saltelele pe partea cealaltă. Spală geamurile de la etajul al doilea. Şterge praful de pe plintele de la baza pereţilor. Orice treabă care de obicei te agasează e o nimica toată în comparaţie cu aşteptarea. Doamna Clark curăţă şemineul, ţinînd telefonul aproape, să-l poată apuca de cum sună prima dată.

La a doua dispariţie, nimeni n-a mai legat panglici galbene nicăieri. Nimeni n-a mai mers să caute din poartă-n poartă. Nimeni n-a mai aprins lumînări. Nici un paranormal n-a mai dat telefon.

N-au mai venit nici măcar televiziunile pe la doamna Clark, care curăţă şi curăţă.

Încă o noapte a aşteptat Cassandra în canion, dincolo de pîrîu, la jumătatea unei pante stîncoase, departe de orice drum forestier. Cărarea nu e marcată de nici o urmă de picior, iar picioarele ei goale erau curate, de parcă fusese cărată în braţe.

Deja e prea târziu să-i mai măsoare potasiul din umoarea apoasă. Brațele i se puteau îndoi, așa că murise de mai bine de două zile. *Rigor mortis* venise și trecuse.

Detectivii din prima echipă au atârnat un microfon în perdeaua din crengi de păducel. Așa cum ascund după înmormîntare cîte un microfon la mormîntul victimelor unor omoruri. Pentru că ucigașul trebuie să se întoarcă. Ucigașul trebuie să vorbească, să-și spună povestea pînă cînd o consumă.

Alte povești te consumă ele pe tine.

S-o spună unicului public în fața căruia poate risca, propriei victime.

Cassandra pe patul ei de mușchi. Microfonul atîrnă deasupra ei, legat la un reportofon și la un transmițător pe care-l recepționează un ajutor de șerif cocoțat pe stînci în vîrfurile canionului. Destul de departe ca să poată strivi țîntării fără să se dea de gol. Ascultă mereu, cu căștile pe urechi. Așezat pe pămîntul pe care mișună furnicile.

În căști îi cîntă păsările. Vuiește vîntul.

Nici n-ai crede cîți ucigași se întorc să-și ia rămas-bun. Ucigașul și victima au împărtășit ceva, și ucigașul vine să stea la mormînt și să vorbească despre lucruri din trecut.

Toată lumea are nevoie de public.

În căștile polițistului bîzîie muștele negre, venite să-și lase ouăle în pielea umedă a pleoapelor Cassandrei, ale cărei buze albastre sînt întredeschise. Muștele își lasă ouăle în nasul și anusul ei.

Acasă, doamna Clark a tras cu greu frigiderul de lîngă perete ca să aspire bobina compresorului.

Pe patul de mușchi, sîngele Cassandrei s-a lăsat în partea inferioară a corpului, lăsîndu-i părțile aflate la vedere, sîinii și mîinile și fața, albe ca varul. Ochii îi sînt deschiși și lipicioși, supti de limbile insectelor. Părul ei blond. Părul i se revarsă blond și bogat de la ceafă, dar lipsit de strălucire, așa cum arată părul tăiat și mort pe podeaua unei frizerii.

Celulele ei se digeră singure, încercînd să-și facă treaba. Disperate după hrană, enzimele din interior încep să consume membranele, și gălbenușul fiecărei celule se varsă afară. Pielea palidă începe să alunece pe mușchii de dedesubt. Pielea de pe mîini i se încrețește, i se ridează, arătînd ca o pereche de mînuși largi din bumbac.

Pe piele îi apar nenumărate bubițe, ca un cîmp de minuscule cicatrici de cuțit, și fiecare bubiță se mișcă, păsînd între piele și mușchi. Fiecare bubiță e larva unei muște negre. Mănîncă stratul subțire de grăsime subcutanată, săpînd tuneluri chiar sub pielea ei. Toată suprafața corpului, pielea de pe mîini și picioare, o constelație de umflături mobile.

În căștile polițistului zumzăitul muștelor lasă locul hârșăitului larvelor care se deplasează cu fiecare îmbucătură.

Acasă, la un pas de telefonul tăcut, doamna Clark sortează decorațiuni de Crăciun în praful sufocant din pod, aruncînd unele și reîmpachetîndu-le pe celelalte. Pune etichete pe fiecare cutie.

Bacteriile aspirate în plămîinii Cassandrei, bacteriile din intestine, din gură și din nas, se divizează și iar se divizează pentru că limfocitele nu le mai opresc. Apoi înfulecă grăsimea subcutanată și proteinele galbene care se varsă din celulele distruse. Numărul lor explodează, umflînd stomacul palid pînă cînd umerii sînt împinși în spate. Picioarele i se depărtează. Abdomenul Cassandrei se umflă și devine dur, gravid de gazele prinse înăuntru, un univers de bacterii care mănîncă și se înmulțesc.

Limba i se umflă, deschizîndu-i fălcile și ieșind printre buzele umflate, groase cît niște cauciucuri de bicicletă. Bacteriile sapă tuneluri prin cerul gurii, intră în craniu, unde le așteaptă creierul, moale și comestibil.

Acasă, doamna Clark duce telefonul din cameră în cameră, freacă pereții și spală abajururile lămpilor, pline de muște moarte.

După încă o zi, creierul Cassandrei i se scurge roșu-maroniu pe nas și urechi. Masa moale se topește și iese cu bulbuci prin orbitele în care ochii s-au prăbușit.

Microfonul captează sunetul. Ca zgomotul floricelelor în cuptorul cu microunde, dar mai în surdină. Ca și cum ai intra în apa fierbinte a unei băi, plină cu spumă, sunetul constant al spargerii bulelor. E sunetul unei ploii puternice pe o terasă de ciment. Al grindinei lovind acoperișul unei mașini. Țsta e sunetul viermilor, care sînt deja grași cît bobul de orez. Microfonul prinde sunetul unei ruperi și al unui țuit, sunetul pielii care crapă, și al intestinelor care se dezumflă.

Sosesc gîndacii carnivori. Șoarecii și coțofenele. Păsările cîntă în pădure, fiecare șir de note strălucind ca niște becuțe colorate. O ciocănitoare ascultă cu capul plecat insectele de sub scoarța unui copac. Bate cu ciocul să dea o gaură.

Pielea Cassandrei se lasă ca o pînză pe oase, în timp ce măruntaiele îi curg afară, îmbibînd pămîntul. Lasă în urmă doar umbra asta de piele, cadrul de oase năclăite de propria lor tină.

În căștile polițistului, șoarecii ronțăie gîndaci. Șerpilor înghit șoarecii chițăitori. Fiecare încearcă să fie ultimul în lanțul trofic.

Acasă, doamna Clark sortează hîrțile din camera fiicei ei, din sertarele biroului. Scrisorile pe hîrtie roz. Vechile felicitări primite de ziua ei. Și, pe o bucată de hîrtie cu marginea perforată, smulsă dintr-un caiet cu linii, copiat de mîna Cassandrei cu creionul:

Tabără pentru scriitori: Abandonați-vă viața timp de trei luni...

Și doamna Clark a aruncat peștișorul auriu încă viu la WC. După care și-a luat paltonul de iarnă.

În noaptea aceea, în căștile polițistului, o voce de femeie a spus „Acolo te-ai dus? La *tabăra* asta de scriitori, acolo te-au torturat?”.

Era vocea doamnei Clark spunînd : „Iartă-mă, dar nu trebuia să te întorci. Cînd te-ai întors, nu mai erai aceeași“. Spunînd : „Te-am iubit mult mai mult cînd erai pierdută...“.

Astă-seară, spunîndu-ne povestea în holul de catifea albastră, doamna Clark spune :

— Am făcut-o cu somnifere. Stînd la jumătatea scărilor albastre și largi, spune : În clipa în care am văzut microfonul atîrnat acolo, am rupt-o la fugă.

În noaptea aia, îl auzea pe polițist alergînd printre arbuști, venind s-o aresteze.

Nu s-a mai întors în casa ei curată, unde terminase toate treburile pe care le ura.

Doar cu haina pe ea și cu poșeta în mînă, doamna Clark a sunat la numărul de pe biletul scris de Cassandra. L-a întîlnit pe domnul Whittier și pe noi toți.

Plimbîndu-și privirea de la mîinile noastre bandajate la părul smuls și la obrajii noștri scofilciți, doamna Clark spune :

— Nu i-am fost... nimic. Nu l-am iubit niciodată pe Whittier. Doamna Clark spune : Am vrut doar să aflu ce s-a întîmplat cu fata mea.

De fapt, domnul Whittier o ucisese pe fata pe care-o născuse ea.

Spune :

— Am vrut doar să aflu *de ce*.

Cînd dăm peste el, Pețitorul e singur în salonul renașcentist italian. În majoritatea zilelor, cît sînt aprinse luminile, stă acolo lîngă masa lungă de lemn negru, cu fermoarul desfăcut și satîrul într-o mîină. În ochii lui, întrebarea: să tai sau să nu tai?

Hîrrrr-șșștiu, sunetul din ritualul familiei lui.

Dovada faptului că într-o zi și cele mai rele spaime pot să dispară pur și simplu. Oricît de îngrozitor ți s-ar fi părut un lucru, mîine s-ar putea să nu mai existe.

Pețitorul nu ne mai roagă să dăm cu satîrul. De ce l-am ajutat să fie în centrul atenției? Nu, dacă vrea să fie sculptat atît de rău – s-o facă singur.

Fiecare picior al mesei e sculptat în forma unor bile de mărimi diferite, îmbinate și împletite într-un stîlp drept. Bilele care ating pămîntul și tăblia mesei sînt cam cît niște mere. Bila din mijlocul fiecărui picior e cît un pepene. Toate patru picioarele au același culoare neagră, unsuroasă. Lungă și îngustă ca un sicriu, masa pare sculptată din ceară neagră. Lungă și plată și năclăită, astfel încît nu reflectă nimic.

Ca întotdeauna, Pețitorul stă cu satîrul pregătît. Cu bărbia în piept. Se uită la scula care-i iese prin fermoarul deschis așa cum se uită pisica la o gaură de șoarece.

Salonul are același tapet vechi de satin verde de cînd ne-a lăsat dubița albă pe alee. Parcă am fi aici dintotdeauna. Satinul verde pare umed. Alunecos. Marginile de vopsea aurie scot în evidență spătarele sculptate ale scaunelor și plintele mucezite și aplicele rotunjite de pe care se înalță lumînări electrice pe lîngă peretele de satin verde.

În nișele și firidele de satin verde căscîndu-se ca niște mici peșteri în pereți se găsesc statui de oameni goi, atît de căptușiți cu mușchi încît par umflați. Mai înalte decît statura unui om, sînt așezate pe pedestaluri vopsite într-un negru-verzui care se vrea malachit. Unele au sulite și scuturi. Altele își scot în afară cururile de ghips alb, stînd cu picioarele apropiate și crupa arcuită. Fie mușchi, fie buci, de la tălpi în sus ghipsul e năclăit de amprente și cicatrici, sfîrtecat adînc cu unghiile pînă la carnea albă și curată, însă doar pînă la înălțimea la care ajunge un om, cam pînă la talia statuiilor.

Noi urcăm dinspre promenada imperială chineză, fugind dinspre roșu înspre verde, și azi Pețitorul și-a scos pula de tot.

Gîfîind, tușînd, cu o mîină la inimă, Reverendul Fără Dumnezeu zice :

— Vin, oameni buni... sînt afară, pe alee.

Din spatele camerei, Agentul Ciripel spune :

— Dac-o tai, tai-o *acuma*.

Și, cu satîrul în mîină, Pețitorul spune :

— Ce ?

Sărmanul Pețitor, față de arătarea holbată care a ajuns, cu nas mare și obraji supti, pula îi e mare cît o statuie. E ultimul dintre noi încă intact. E așa de murdar încît se lipește de cămașă, pielea întinsă parcă i-ar fi crăpată și fărîmată de venele și vinișoarele de pe mîinile lui osoase. Venele umflate îi viermuiesc pe frunte sub piele. Tendoanele zvîcnesc și saltă, prinse în pielea grumazului ca într-o plasă.

— Sînt niște oameni afară, zice Veriga Lipsă, cu gura ascunsă de vîrfurile cîrnoase al nasului, care se oprește puțin deasupra scrotului din bărbia lui păroasă. Zice : Găuresc încuietorea cu burghiul. Sîntem pe cale să devenim *celebri*.

Pețitorul e singurul fără nici o cicatrice, n-are cum dovedi că a făcut și altceva în afară de a nu mînca.

În jurul capului cenușiu al sculei sale, lemnul mesei e împînzit de lovituri de încercare, fiecare în alt unghi. Lemnul sfîrtecat, înmuiat de sîngele nostru, transformat într-o pastă plină de așchii și țepi, care s-a revărsat pe podea.

Urechile și degetele noastre mîncate de pisică. Pisica mîncată de Miss America. Miss America și copilul ei, mîncăți de noi. Un lanț trofic complet.

Fiecare dintre noi se luptă să fie ultimul în lanțul ăla.

Camera din spatele camerei din spatele camerei.

Contele Calomniei ridică mîna, fluturîndu-și cele trei degete care i-au mai rămas, cu unghiile smulse, spune :

— Hai, dă-mi mie toporișca, repede. Zice: Mai am timp să mai îndur un chin.

Bucătarul Asasin se prăbușește într-un scaun imperial aurit, și-și azvîrle pantofii din picioare. Prinzîndu-și șosețele în dreptul degetelor mari, le întinde tot mai tare, tot mai mult, pînă cînd îi zboară din picioare. Privindu-și degetele de la picioare, spune :

— Eu primul. Mi-au rămas mult prea multe degete.

Sărmanul Pețitor, cu șoldurile lipite de lemnul negru al mesei, cu pula zăcînd pe masă, spune :

— Nu mă grăbiți. Cu sudoarea țîșnindu-i din porii frunții, spune: Voi ați avut ocazia să suferiți. Acum e rîndul meu.

— Atunci *suferă* odată, spune Bucătarul. Pocnește din degetele care i-au mai rămas, și spune :

— Sau dă-mi satîrul înapoi. Țăla-i satîrul *meu*...

Și stă cu mîna întinsă.

Contele se apropie de masă, ținînd reportofonul în mîini, cu microfonul metalic gata să înregistreze sunetul loviturii peste tot trecutul.

— Fii *bărbat*, spune Contele. Spune: Asta-i *ultima ta șansă*. Fii bărbat și taie-ți pula.

Veriga Lipsă, cu pieptul doar o claie de păr negru și scara coastelor ieșite în afară prin cămașa desfăcută, spune :

— Când se deschide ușa aia, o să fie prea târziu pentru noi toți. Spune : Așa că *grăbește-te*.

Și Pețitorul se privește pe sine ogândit în lama lată a satîrului. Îi întinde satîrul Reverendului, și zice :

— Mă ajuți ?

Reverendul ia satîrul, strînge mînerul cu ambele mîini și sfîrtecă șuierînd aerul de cîteva ori.

Pețitorul oftează adînc, inspiră și expiră și-și împinge șoldurile în masă.

— Nu-mi spune cînd, pur și simplu fă-o, spune el.

Și Reverendul spune :

— Ține minte. Spune : O fac *doar* ca pe un hatîr.

Pețitorul închide ochii. Își pune mîinile în creștetul capului, cu degetele împreunate.

Și... apoi... și : *Hîrrrr-șșștiiu*. Satîrul s-a înfipt în lemnul negru. Masa s-a oprit din vibrat și din rezonat, și ceva a țîșnit și-a căzut de partea cealaltă. Ceva roz, neclar, propulsat de un gheizer fierbinte de sînge. În timp ce din prohab îi explodează încă sîngele aburînd, Pețitorul întinde o mîină după obiectul pierdut. Să-l prindă. După care genunchii i se înmoaie.

Se prinde cu ambele mîini de marginea mesei, dar degetele îi alunecă. Se lovește cu bărbia de masă, și dinții îi clănțnesc puternic. După care atît Pețitorul, cît și penisul lui sînt sub masă. Amîndoi, doar o carne cenușie.

Sărmanul nostru Pețitor, acum e doar un decor pe care-l putem include în povestea noastră. Noua noastră păpușă. Povestea lui de familie cu lagărul și felațiile e acum povestea noastră.

Veriga Lipsă se apleacă sub masă. Se ridică și ține în mîină bucata retezată, cenușie, cu pielea ridată de atîtea treceri de la flasc la erecție. La capătul retezat de satîr e doar carne obișnuită, rozalie...

— Pui-pui, al meu, spune Veriga. Îl miroase o dată, de două ori, cu nasul ridicat și nările fremătînd, aproape atingînd carnea. Dă din umeri, zicînd : Orice gătești în cuptorul ăla tot a floricele miroase...

Chiar și Veriga știe că dacă mănîncă penisul retezat, o să fie invitat la toate talk-showurile de noapte din lume, în intervalul de mare audiență. Doar ca să descrie ce gust a avut. După care o să urmeze reclamele la sosuri pentru friptură și la ketchup. După care propria sa carte de rețete inedite. Emisiuni șoc la radio. După care, concursuri televizate pentru tot restul vieții.

O victimă, cineva cu degete lipsă la mîini și la picioare ca să arate cît a suferit, va primi OK-ul întregii lumi să fie mereu de prost-gust.

Și, cu brațele ridicate, cu palma dreaptă în semn de stop, domnișoara Hapciu spune:

— Nu se poate să faci asta.

Privindu-ne din nișele lor de satin verde, statuile des-puiate sînt publicul nostru.

— Stai numa' să vezi, zice Veriga Lipsă și-și dă capul pe spate, cu gura deschisă larg înspre tavanul verde.

Ridică mîna drept în sus și lasă gîlma de carne să-i cadă pe limbă. O înghite întregă.

Mai înghite o dată și ochii îi ies din cap. Mai înghite o dată și fața păroasă i se umflă, se înroșește. Cu ochii închiși, zbătîndu-se sub singura lui sprînceană. Se prinde cu mîinile de grumaz și lacrimile îi țîșnesc pe obraji fierbinți. Veriga Lipsă se ține de grumaz, nu respiră. Dă roată camerei, tîrîndu-și picioarele ca Frankenstein, un pas, apoi un altul, apoi un altul.

Fața lui înspăimîntată cască, buzele și dinții lui de vîrcolac nu scot nici un sunet. Cade în genunchi pe covorul verde îmbibat de sînge, și strînge pumnii. Îngenuncheat, se lovește cu pumnii în stomac. Toată strădania lui — plînsul, loviturile, implorările — fără un sunet.

Nu mai e nimic pe care reportofonul Contelui să-l înregistreze după „Stai numa' să vezi“.

În genunchi, Veriga Lipsă se înclină într-o parte. Cade și zace tăcut, cu ochii închiși, cu pumnii adînciți în burtă.

Bucătarul Asasin se uită la Conte, care se uită la domnișoara Hapciu, care adulmecă și spune:

— Poate reușesc să-l salveze ăia care vin să ne scoată de aici...

Și Reverendul Fără Dumnezeu clatină din cap.

La parter, nu-i nimeni pe alee care să găurească încuietoarea cu burghiul. Nu-i nici o echipă de salvare. N-a venit nimeni să ne scoată de aici. Am mințit pentru că ne săturaserăm de Pețitorul care stătea toată ziua cu satîrul în mînă.

De-acuma, împărțim banii la mai puțin cu doi. Am rămas doar unsprezece.

Baroneasa Degerătură urcă scările cu pași grei, ținîndu-și fusta cu amîndouă mîinile. Buzele ei roz, zdrențuite ca niște cicatrici, zîmbesc pînă-l văd pe Pețitor căzut la podea, cu hainele înnegrite de sîngele îmbibat. Lîngă el, Veriga Lipsă, cu ochii închiși strîns, ca în *rigor mortis*, pe fața cenușie și păroasă.

Căscînd încrețitura ei unsuroasă, Baroneasa spune:

— Care dintre voi, căcații dracului, l-ați omorît pe Pețitor?

Nici unul dintre noi, spunem. A făcut-o singur. După atîta timp, și-a tăiat în sfîrșit scula.

Și Veriga, săracul, s-a înecat încercînd să înfulece scula retezată.

Veriga Lipsă – ultima verigă din lanțul trofic. Ultima dacă nu punem la spocoteală microbii și bacteriile de care ne-a povestit doamna Clark și care-au mîncat-o pe fiică-sa.

Deja ne dăm seama cum o să sune scena asta la radio. Deja ne întrebăm dacă poți spune „penis” la televiziunea publică. Scena asta valorează mai mult decît cărți întregi care pretind că „spun tot adevărul”, și am văzut-o doar noi. Repetiția cu costume pentru o vedetă de cinema care într-o zi o să se sufoce cu scula tăiată a altei vedete de cinema.

Să mori sufocat, cu gîtlejul înfundat de un penis, e genul de scenă care cîștigă la Oscar.

Doar noi și poate Baroneasa am văzut-o.

Doar că versiunile noastre vor spune că doamna Clark a tăiat penisul și l-a obligat pe Veriga Lipsă să-l mănînce întreg. Adevărul e așa de ușor cînd toată lumea cade de acord pe cine să dea vina.

— Nu vreau să vă stric cheful, zice Baroneasa Degerătură, dar avem nevoie de un alt personaj negativ.

Diavolul a murit – avem nevoie de-un nou diavol.

Baroneasa face slalom pînă la masa de lemn și smulge cu ambele mîini satîrul din tăblia sfîrtecătă. Spune că a ucis-o cineva de doamna Clark.

— Oricine-ar fi fost, spune Baroneasa, acum nu prea îi e foame.

Ucigașul a mîncat mare parte din piciorul ei stîng. Restul e în cabina ei din spatele scenei, înjunghiat în stomac.

Bucătarul Asasin scutură pumnul înspre Conte Calomniei și spune :

— *Cretin* lacom ce ești.

Și Conte zice :

— Stai. Zice : Ascultă...

Tăcem cu toții și îi auzim stomacul. Stomacul Contelui chiorăie și ghiorțăie, cu fantoma bebelușului fiert înăuntru. N-a fost el.

Și totuși doamna Clark – diavolița noastră care plesnea din bici și ne scotea unghiile – e moartă. Ce-a rămas din ea acum, doar niște resturi.

Următorul punct pe ordinea de zi va fi să ne alegem noul diavol.

După ce mîncăm.

După cină, domnișoara Hapciu își suflă și-și trage nasul, tușește și zice că neapărat, neapărat trebuie să ne spună o poveste...

Interpretul

Un poem despre domnișoara Hapciu

— Bunica mea a făcut bani, zice domnișoara Hapciu, spunînd „Te iubesc“.

În cît de multe feluri era posibil. Pentru oameni care nu puteau.

Domnișoara Hapciu pe scenă, din mînele puloverului îi răsar

colțurile și cutele șervețelor murdare îndesate înăuntru.

Șervețele îngălbenite, mînjite cu secreții nazale.
Îi curge nasul, lucind de muci și sînge, și din ochii injectați, cu mici fulgere roșii, i se scurg lacrimile pe obraji.

Pe scenă, în locul luminii unui reflector, o secvență de film :

o scenă dintr-un serial medical, cu doctori și
asistente

în halate albe, ținînd în mînă eprubete,
ocupați să găsească un leac.

Trăgîndu-și nasul, tușînd, domnișoara Hapciu spune :

— Pînă la moarte, bunica a făcut bani spunînd „La mulți ani“ oamenilor.

Spunînd „Sincere condoleanțe“.

Spunînd „Felicitări“. Și „Sîntem atît de mîndri de tine!“.

Și „Crăciun fericit“.

Bunica ei a spus „O aniversare fericită“ în cîte feluri era posibil.

Și „La mulți ani de Ziua Tatălui“.

Și „La mulți ani de Ziua Mamei“

pentru o companie care producea felicitări.

Suflîndu-și nasul și vîrînd batista înapoi în
mîneacă, domnișoara Hapciu spune :

— Slujba buniciei era să interpreteze lucruri pentru care
ceilalți

n-aveau cuvinte.

Dar fiecare „La mulți ani“,
absolut fiecare felicitare o scria gîndindu-se la
domnișoara Hapciu.

Publicul țintă ideal al buniciei.

Și suportul cu felicitări e contul ei în bancă, economiile ei
de cele mai bune urări, lăsate
nepoatei.

Astfel încît, după ce murea, domnișoara Hapciu a ei să
vină și

să găsească un „Te iubesc“

sau un „Sfîntul Valentin fericit“ pentru momentul acela
din viitorul îndepărtat.

Mult, mult după moartea buniciei ei.

— Și totuși, spune domnișoara Hapciu, există o felicitare,
o ocazie

specială care a rămas neacoperită.

Trebuie să existe una care să spună : Îmi pare rău.

Te rog, buni.

Te rog, iartă-mă.

N-am vrut să teucid.

Spirite rele

O poveste de domnișoara Hapciu

Se aude interfonul. Mai întâi fișîitul unui bruiaj, apoi o voce puternică de femeie, spunînd :

— Vești bune, drăguțo. E vocea lui Shirlee, de gardă noaptea, ieșind din difuzorul cu grilaj metalic, spunînd : Sînt șanse mari să ajungi să ți-o pui înainte să mori...

Săptămîna asta, spune Shirlee, a fost internat un alt purtător de virus Keegan, tipul 1. Noul rezident e asimptomatic și, pe deasupra, are o pulă enormă.

Shirlee e cea mai bună prietenă pe care o poți avea într-un loc ca ăsta.

Ai auzit de băiatul ăla care trebuia să trăiască într-o sferă de plastic pentru că n-avea imunitate la nimic ? Ei bine, locul ăsta e exact opusul. Cei care locuiesc aici, pe insula Columbia, rezidenții permanenți poartă germeni care ar putea ucide pe toată lumea. Virusuri. Bacterii. Paraziți.

Și eu mă număr printre ei.

Din cîte spune Shirlee, tipii din guvern, ăia cu trese de bronz de la marină, numesc locul ăsta Orfelinatul. I se spune Orfelinatul pentru că – dacă ești aici – familia ta e moartă. Probabil și profesorii tăi sînt morți. Toți vechii tăi prieteni sînt morți. Toți cei pe care i-ai cunoscut sînt morți, și tu i-ai ucis.

Știți, guvernul e oarecum la ananghie. Sigur, ar putea să-i ucidă pe toți – pentru binele public –, dar oamenii ăștia sînt nevinovați. Așa că pretind că pot găsi remedii. Țin oamenii închiși aici, și le iau sînge în fiecare săptămîină pentru analize. Le dau așternuturi curate în fiecare săptămîină și trei mese pe zi.

Fiecare picătură de urină care iese din ei, autoritățile o sterilizează cu ozon și radiații. Fiecare răsuflare e filtrată și curățată cu ultraviolete înainte ca aerul să se întoarcă în lumea de-afară. Locuitorii de pe insula Columbia nu răcesc. Nu ajung niciodată atît de aproape de cineva care ar putea să le dea o răceală. În afară de faptul că fiecare poartă cîte un germen care ar putea provoca pandemii, sînt cei mai sănătoși oameni pe care nu vrei să-i întîlnești vreodată.

Și cade în slujba marinei să se asigure că nici n-o să-i întîlnești.

Mai tot ce știu provine de la Shirlee, care e paznic de noapte. Shirlee spune că n-ai de ce să te plîngi că ești închis aici. Spune că oamenii din lumea de-afară trebuie să muncească toată ziua, în fiecare zi, și tot nu obțin nici jumătate din ce-și doresc.

Shirlee îmi zice să comand un ondulator cîndva în zilele astea. Să mă fac frumoasă. Pentru viitorul meu mire. Pentru tipul ăsta nou internat, purtător de virus Keegan, tipul 1.

Aici te pui la computer și scrii o listă cu ce-ți dorești. Dacă bugetul permite, sînt ale tale. Cel mai serios obstacol e cînd ai prea multe lucruri. Cărți. CD-uri cu muzică. DVD-uri cu filme. Ți le dau cu lopata, dar după ce le atingi, devin toxice. Cea mai mare problemă e cum să le transforme în cenușă sterilă.

Ca să evite chestia asta, Shirlee te pune să ceri lucruri pe care *le vrea ea*. Lui Shirlee îi plac căcaturile alea învechite de Elvis Presley sau de Buddy Holly. Le pun pe listă, și Shirlee le bagă-n buzunar cînd sosesc. Simplu și eficient. Nu se acumulează tot felul de nimicuri toxice în cameră.

Tipii de la marină spun că nu pot deconta cărți de poezie. Dacă vreo organizație care urmărește finanțele publice ar vedea de pildă volumul *Fire de iarbă* pe vreun document eliberat prin legea accesului la informație, s-ar isca

un scandal monstru. Așa că Shirlee îmi cumpără cărți din banii ei. Și eu o răsplătesc comandînd CD-uri cu Elvis pe care nu le vreau. De multe ori, Shirlee vrea să mă învețe despre ce se mai petrece în lume, cine bombardează pe cine și cine-i noul cîntăreț sau noua cîntăreață pe care toată lumea vrea să-i fută.

În schimb, eu vreau s-aud lucrurile pe care Shirlee nu mi le poate spune. Chestiile pe care am început să le uit – de pildă cum e să simți ploaia pe piele? Sau lucruri pe care nu l-am aflat niciodată – de pildă cum e sărutul franțuzesc?

Vorbim prin interfon. Apeși un buton cînd vorbești, apoi îi dai drumul ca să-l auzi pe celălalt. Chiar și acum, cînd încerc să-mi imaginez fața lui Shirlee, nu văd decît grilajul metalic al difuzorului de pe peretele de lîngă pat.

Shirlee mă întreabă mereu cum am ajuns aici.

Îi spun c-a fost ideea strălucită a tatălui meu.

Shirlee mă tot cicălește să-mi epilez picioarele. Să comand un solar. Să pedalez pe bicicleta mea ortopedică o mie de kilometri înspre nicăieri. Vocea lui Shirlee îmi spune din difuzor:

— O singură dată-i prima dată.

Am douăzeci și doi de ani și sînt încă virgină. Pînă azi, era aproape sigur c-o să rămîn virgină toată viața.

Totuși, nu-s chiar așa handicapată social. Aici avem voie să ne uităm la televizor. Să intrăm pe internet. Sigur, n-ai voie să trimiți mesaje. Poți sta în camerele de chat, citind tot ce se vorbește, dar nu poți participa. Poți citi postările de pe forumuri, dar nu poți răspunde. Nu, guvernul te ține la secret în numele Securității Naționale.

Și vocea lui Shirlee din difuzor spune:

— Cum te-a băgat taică-tău aici?

În clasa a douăsprezecea, oamenii din jurul meu au început să moară. Așa cum îmi muriseră părinții cu zece ani în urmă.

Domnișoara Frasure, profesoara mea de engleză, într-o bună zi ține în mîna o lucrare pe care am scris-o, spune

clasei cât e de bună, și în ziua următoare vine cu ochelari de soare, zicînd că lumina o deranjează. Mestecă aspirinele alea cu aromă de portocală pe care le dă asistenta medicală fetelor la ciclu. În loc să ne predea, stinge lumina și ne pune un film intitulat *Cum să garnisim mîncărurile din vînat*. Nici măcar nu e un film color. E singura rolă rămasă în cabinetul audio-video.

E ultima zi în care o mai vedem pe domnișoara Frasure.

În ziua următoare, jumătate dintre colegi îi cer asistentei aspirine cu aromă de portocale. În loc de ora de engleză sîntem trimiși la bibliotecă să citim. Jumătate din colegi spun că nu văd clar să citească. În spatele unui raft de cărți, îl las pe un băiat pe nume Raymon să mă sărute pe gură. Cît timp îmi spune că-s frumoasă, îl las să-și vîre mîna sub tricoul meu.

A doua zi Raymon nu vine la școală.

A treia zi, bunică-mea se duce la urgență, spunînd c-o doare capul așa de tare încît vede toate contururile negre. Orbește. Chiulesc și stau în sala de așteptare a spitalului. Așezată pe un scaun de plastic, citesc o revistă *National Geographic*, cu paginile moi și încrețite, în timp ce în jurul meu se îngrămădesc bebeluși plîngînd și bătrîni, cînd în sala de așteptare intră un bărbat purtînd o targă. Poartă o salopetă albă și o mască de chirurgie.

Bărbatul are părul tuns perie și, prin mască, le spune tuturor să iasă. Trebuie să evacueze partea asta a spitalului, zice el. Mă duc să-l întreb dacă buni e bine, și bărbatul mă apucă de braț. Poartă mănuși de latex. În timp ce bătrîneii și bebelușii plîngăcioși o iau la picior pe hol, trecînd pe lîngă targă, omul mă oprește în sala de așteptare, mă întreabă dacă eu sînt Lisa Noonan, de șaptesprezece ani, cu domiciliul pe West Crestwood Drive, la numărul 3438.

Bărbatul ia de pe targă un pachet albastru sigilat în plastic transparent și îi rupe ambalajul. Înăuntru e un costum anticontaminare din plastic și nailon albastru, cu fermoare în față și în spate.

Îl întreb din nou despre buni.

Și bărbatul cu targa scutură costumul albastru. Îmi zice să-l îmbrac, și mergem s-o vedem pe buni la terapie intensivă. Costumul, spune el, e pentru a o proteja pe buni, și îl ține de umeri, ca să pot intra în el. Un costum anti-contaminare e făcut din trei straturi de plastic, fiecare sigilat cu fermoare. E dotat cu mănuși și acoperitori pentru picioare, și cu o glugă ținută cu o fereastră de plastic prin care să vezi. Fermoarul din afară se închide la spate ermetic, așa că ești prizonier înăuntru.

Cînd îmi scot tenișii, bărbatul îi ia cu mănușile lui de latex și îi sigilează într-o pungă de plastic.

La școală umbla zvonul că domnișoara Frasure a făcut o tomografie care a arătat o tumoare pe creier. Tumoarea era de mărimea unei lămîi, și era plină cu un fluid gălbui, ca urina. Zvonurile spuneau că tumoarea creștea mereu.

Chiar înainte să-mi închid gluga, bărbatul cu targa îmi dă o pastilă albastră și-mi spune s-o las să se dizolve sub limbă.

Pastila e dulce. Atît de dulce încît gura mi se umple cu salivă, pe care trebuie s-o înghit.

Bărbatul îmi spune să mă urc și mă întind pe targă, cu capul pe pernuța de hîrtie albă, și mergem s-o vedem pe buni.

Îl întreb: Buni o să fie bine? Buni m-a crescut de la opt ani. E mama mamei și a străbătut toată țara să mă ia, după ce mama și tata au murit amîndoi. Cînd îi spun astea, sînt deja întinsă pe targă, și omul mă duce pe coridoarele spitalului. Prin ușile deschise se vede că toate paturile sînt goale, cu așternuturile date la o parte, dezvăluind adînciturile în care zăcuseră bolnavii. În unele camere mai merg încă televizoarele: muzică sau oameni care discută. Lîngă unele paturi sînt tăvile de mîncare, cu supa de roșii încă aburind.

Bărbatul împinge targa așa de repede încît dalele tavanului încep să se topească unele în altele, atît de repede încît trebuie să închid ochii să nu mi se facă rău.

În difuzoarele spitalului se tot aude „Cod portocaliu, aripa de est, etajul doi... Cod portocaliu, aripa de est, etajul doi“.

Și tot înghit gustul dulce-lipicios al pastilei.

Pastiluțele alea albastre, Shirlee spune că doar două te-ar ucide.

M-am trezit aici, în camera asta cu vedere înspre estuarul Puget, cu televizorul ăsta cu ecran lat, cu baia curată cu dale bej. Cu interfonul pe peretele de lângă pat. Unele din hainele și CD-urile cu muzică de acasă erau aici, în cutii de carton sigilate în plastic. Trebuie că mă urmărea o cameră video, pentru că în clipa în care m-am ridicat în șezut, interfonul a spus „Bună dimineața“.

Buni era moartă. Raymon era mort. Domnișoara Frasure, profesoara de engleză, moartă. Asta a fost acum patru ani, dar parc-ar fi un film alb-negru pe care l-am văzut acum o sută de ani, dat în reluare la TV.

La orfelinat pierzi noțiunea timpului. Conform fișei medicale, am douăzeci și doi de ani. Destul de mare ca să beau bere, și m-am sărutat o singură dată, cu un băiat care a murit.

O zi, două, trei, și viața mea se terminase. Nici n-am absolvit liceul.

Cînd acumulezi o încărcătură virală destul de mare ca să poți transmite virusul Keegan de tipul 1, să nu te-aștepți la un avocat. Sau la un asistent social. Sau la avocatul poporului. Ajungi pe insula Columbia, într-o cameră decentă ca de hotel, ca la un hotel în franciză cum ar fi Ramada Inn sau Sheraton, dar pentru tot restul vieții. Aceeași cameră. Aceeași priveliște. Aceeași baie. Mîncare prin room-service. Filme pe cablu. O pătură maronie. Două perne. Un scaun maro cu spătar rabatabil.

Sînt oameni închiși aici care au făcut o singură greșală. Au stat alături de persoana nepotrivită în avion. Sau au mers ceva mai mult cu liftul împreună cu altcineva, cu care n-au schimbat un cuvînt – și apoi singurul lucru pe

care l-au făcut e că n-au murit. Sînt multe feluri în care poți ajunge să-ți petreci restul vieții închis aici. Aici fiind o insuliță în mijlocul estuarului Puget, în statul Washington, la Spitalul Naval de pe insula Columbia.

Cei mai mulți ajung aici pe la șaptesprezece-optsprezece ani. Medicul rezident, doctorul Schumacher, spune că am fost expuși la ceva cînd eram mici, un virus sau un parazit căruia i-au trebuit ani ca să se acumuleze în corpul nostru. Cînd a ajuns la încărcătura virală sau la nivelul necesar în serul sîngelui, oamenii din jurul nostru au început să moară.

În cazuri dintr-astea Centrul pentru Controlul Bolilor observă un grup de decese, și vin echipele care te aruncă într-un costum anticontaminare și te aduc aici, unde rămii pînă la moarte.

Fiecare rezident de pe insula Columbia are alt germen, spune Shirlee. Vreo tulpină unică a unui virus ucigaș. Sau vreun parazit sau o bacterie fatale. De asta fiecare e izolat. Ca să nu se omoare unii pe alții.

Totuși, iarna primesc încălzire, zice Shirlee. Vara aer condiționat. Primesc orice fel de mîncare doresc, pește și legume, sau înghețată, serviciiuri cu șuncă și caș, totul în limita bugetului.

În zilele toride din august, spune Shirlee, fie și numai din cauza aerului condiționat, e fericită că lucrează aici.

Shirlee îi numește pe rezidenți „vaci de sînge“. În fiecare apartament există două brațe lungi de cauciuc care ies din perete, dedesubtul unei oglinzi. Brațele sînt ca niște mînuși lungi de cauciuc, antiglonț. Tot la două zile, în spatele oglinzii se aprinde o lumină, dezvăluind un tehnician de laborator care își vîră mîinile prin mînușile de cauciuc, îți ia o mostră de sînge, o așază într-o mică încintă presurizată, și apoi o scoate în siguranță pe partea cealaltă.

Cînd se aprinde lumina, cînd oglinda din cameră se transformă într-o fereastră, vezi camera video care e mereu acolo. Care te urmărește mereu. Te înregistrează.

Printre îndatoririle lui Shirlee e și aceea de-a mîna vacile de sînge la aer, să facă puțină gimnastică.

Tot la cîteva zile, angajații le dau voie vacilor să-și pună costumele izolatoare. În costum, singurul miros pe care-l simți e cel de latex pudrat. Culegi o floare sau te întinzi în iarbă, și tot ce simți e latexul. În gluga sigilată îți auzi doar propria respirație. Ceilalți rezidenți se joacă cu un *frisbee*, știind întotdeauna cîte minute mai au înainte ca Shirlee să-i mîne înapoi înăuntru. Sînt mereu conștienți de lunetiștii bine plasați, în caz că vreun rezident ar intra în apă, dorind să evadeze. Purtînd un costum izolator, cu sistemul lui integrat de oxigen, ai putea să mergi pe fundul estuarului Puget pînă în centrul orașului Seattle. Cu umbrele albastru-închis ale navelor trecîndu-ți pe deasupra.

Dacă vă întrebați cum am scăpat...

— După ce-am umblat atîta pe sub apă, spune domnișoara Hapciu, sinusurile mele nu și-au mai revenit.

Și-și șterge nasul într-o parte cu mîneca.

Pe insula Columbia, ieșiți cu toții pe gazonul spitalului, aruncînd discul *frisbee* de la unul la altul, în costumele lor albastre și largi, parc-ar fi o turmă de animale împăiate. Albastre din cap pînă-n picioare. Transpirînd sub straturile de nailon cauciucat și latex. Alergînd și prinzînd discul, încadrați mereu în vizorul carabinei unui soldat la marină. Nu pare prea distractiv, dar îți vine să plîngi cînd trebuie să intri înapoi în clădire, să-ți petreci viața singur între patru pereți.

Printre ceilalți e o fată cu ochi verzi. Un tip cu ochi căprui. În costumele alea nu vezi decît ochii altora. Shirlee zice că băiatul cu ochi căprui e celălalt purtător al virusului Keegan de tipul 1.

Tipul cel nou, cu sculă imensă. Shirlee i-a văzut-o prin oglindă.

Shirlee îmi spune ca data viitoare cînd vorbesc cu doctorul Schumacher, să-l rog să inițieze un program de înmulțire. Să vadă dacă se poate da naștere unei generații

de bebeluși imuni la tipul 1 de virus Keegan. O posibilitate înfricoșătoare ar fi ca eu și băiatul să avem tulpini diferite de virus, și să ne ucidem reciproc.

Sau am putea avea un copil sănătos... și l-am ucide cu germenii noștri.

— Ia-o-ncet, zice Shirlee. Nu te gîndi la copii. Nu te gîndi la moarte.

Spune că important e să mă defloreze cineva.

Băiatul și cu mine, închiși într-o cameră împreună. Amîndoi virgini. Camera video din spatele oglinzii ne urmărește, medicii speră că vom da naștere unui remediu pe care guvernul să-l breveteze. Oamenii ăia pricepuți de la companiile farmaceutice. Da, un remediu n-ar fi rău.

Și nici sexul n-ar fi rău.

Shirlee spune că la orfelinat s-ar putea organiza o seară de dans pentru rezidenți, dar închipuiți-vă costumele alea albastre și largi, îmbrățișîndu-se unele pe altele și legănîndu-se pe muzică pop, pe un ring de dans... nimeni nu vrea să vadă așa ceva.

De cele mai multe ori cînd îl văd pe doctorul Schumacher, nu-i zic nimic. Cum văd eu lucrurile, am doar cîteva amintiri și nu vreau să le consum. Cele mai multe sînt despre salvarea planetei din ghearele unor extraterestri malefici sau despre evadări într-o barcă cu motor din ghearele unor spioni ruși, dar astea nu-s amintiri adevărate. Sînt din filme. Uit că fata care face toate astea e o vedetă de cinema.

Pe peretele camerei mele e o panacartă înrămată pe care scrie: Ești ocupată = Ești fericită.

Shirlee spune că pancarte ca asta sînt în fiecare cameră. Becurile din fiecare cameră sînt cu spectru plin, simulînd lumina naturală, stimulînd producția de vitamina D în piele, și menținîndu-te într-o dispoziție bună. Shirlee spune că denumirea oficială a camerelor e „apartament rezidențial”. Al meu de pildă e „Apartamentul rezidențial 6-B”. În toate documentele sînt numită oficial Rezidentul 6-B.

Shirlee spune că, într-un studiu paralel, toate datele colectate despre rezidenți vor fi folosite pentru a face predicții despre cum ar putea trăi mai bine oamenii în condiții de izolare, pe coloniile spațiale auto-suficiente.

Mda, în unele zile, Shirlee are atâtea informații folosite de împărtășit.

— Închipuie-ți, zice Shirlee, că ești un astronaut care trăiește într-un Ramada Inn, pe o planetă aflată la doar zece kilometri sud-vest de Seattle.

Vocea lui Shirlee se aude prin interfon în toiul nopții, întrebându-mă despre tata, cum adică am ajuns aici din cauza lui. Apoi Shirlee dă drumul butonului ei, așteptând să răspund.

Babacul meu n-a avut destulă minte ca să facă o facultate, dar a știut cum să facă bani. Cunoștea niște tipi care așteptau pînă în ziua în care plecai într-o vacanță de-o săptămînă, apoi veneau cu o echipă de muncitori și tăiau alunul negru din curte, vechi de două sute de ani. Îi retezau crengile și-l secționau chiar acolo în fața casei. Le spuneau vecinilor că tu i-ai angajat să facă treaba asta. Pe cînd te întorceai, copacul era tăiat și dat prin gater și tratat într-o fabrică dintr-un alt stat. Poate că era deja mobilă de alun negru.

Era genul de descurcăreț care-i bagă în sperieți pe oamenii cu facultate.

Bătrînul avea hărțile lui. Hărțile comorilor, le zicea.

Hărțile astea ale comorilor erau din anii '30, din timpul Marii Recesiuni economice. Guvernul, prin ceea ce se numea Administrația Lucrărilor Publice, a angajat oameni să străbată țara în lung și în lat și să înregistreze toate cimitirele abandonate din toate districtele. Din fiecare stat. Atunci, cînd multe dintre ele erau arate, sau urmau să fie date uitării sub un strat de asfalt. Cimitirele astea vechi ale pionierilor erau tot ce mai rămăsese din orașele care dispăruseră de pe hartă cu o sută de ani înainte. Orașe odinioară înfloritoare, acum dărăpănate și făcute

fărîme. Sau arse din temelii de incendiile forestiere. Pe lîngă minele de aur secate. Pe lîngă linii de cale ferată închise. Tot ce rămînea era un mic cimitir, o parcelă de buruieni și lespezi dărîmate. Hărțile cu comori ale bătrînului erau hărțile ALP-ului, indicînd unde se găsește fiecare cimitir, cîte morminte erau, cum arătau pietrele funerare.

În fiecare vară cînd se termina școala, eu și bătrînul ne luam după hărțile astea prin Wyoming și Montana, în deșert sau printre dealuri, unde pieriseră orașe întregi. Orașe ca New Keegan, Montana, unde n-au mai rămas decît lespezile funerare. Era genul de pietre pentru care magazinele de articole pentru grădină de la oraș plăteau bani buni. La Seattle sau Denver. La San Francisco sau Los Angeles. O încărcătură de îngerî din granit sculptați manual. Sau cîini adormiți sau mielusei de marmură. Oamenii vor obiecte vechi și năpădite de mușchi pe care să pună în grădinile lor nou-nouțe, ca să lea dea un aer de vechime. Ca să arate că au bani cu grămada.

În New Keegan, pe nici o piatră de mormînt nu se mai puteau citi inscripțiile.

— Cremă de ras, mi-a spus tata. Cremă de ras sau cretă. Nenorociții dracului, cum le mai plac cimitirele.

Mi-a povestit că oamenii cărora le place să studieze pietrele funerare, să citească o inscripție ștearsă, mîncată de timp și de ploile acide, întind cremă de ras pe fața lespezii. Apoi șterg excesul cu o bucată de carton, lăsînd albul doar în interiorul literelor gravate. Așa, cuvintele și datele sînt ușor de citit și de fotografiat. Chestia nașpa e că în crema de ras există acid stearic. Reziduurile lăsate de oamenii ăia mîncău piatra. Alți iubitori de pietre funerare le dau cu cretă, colorînd toată suprafața, astfel încît epitaful gravat să apară mai închis. Praful de cretă e ghips de Paris, ipsos, și frecîndu-l de piatră, ajunge în fisurile și crăpăturile invizibile ale acesteia. Cînd plouă... ghipsul absoarbe apa și își mărește de două ori volumul.

Cam tot așa cum vechii egipteni foloseau icuri de lemn ca să crape blocuri de piatră pentru piramide, tot astfel praful de cretă făcea să crape încet fața unei pietre de mormînt.

Toate informațiile astea despre acidul stearic și ghips și piramidele egiptenilor arată că taică-meu nu era un idiot.

Îmi spunea că toți ăștia cărora le plăceau cimitirele nu făceau decît distrugă lucrul pe care ziceau că-l iubesc.

Totuși a fost frumoasă ziua aia pe dealul pe care se aflase New Keegan, Montana, ultima, cea mai grozavă pe care am petrecut-o cu tata. Arșița prăjea ierburile moarte. Erau șopîrle maronii, dintr-alea pe care dacă le prindeai rămîneau cu coada zbatîndu-se în mînă.

Dacă am fi putut citi lespezile, am fi văzut că aproape întreg orașul pierise într-o lună. Primul grup de decese cauzate de ceea ce doctorii aveau să numească virusul Keegan. Virusul provoacă tumori cerebrale cu instalare rapidă.

Tata a vîndut încărcătura aia de înger și mielusei unui magazin de articole pentru grădină din Denver. Deja pe drumul de întoarcere mesteca aspirină și conducea camioneta în zig-zag pe șosea. El și mama erau morți la spital încă înainte să ajungă bunica.

După aia, viața s-a calmat timp de zece ani. Pînă la domnișoara Frasure și tumoarea ei mare cît o lămîie. Pînă cînd încărcătura virală m-a făcut contagioasă.

Azi, autoritățile nu mă pot vindeca și nu mă pot ucide. Pot doar să controleze daunele.

Băiatul cel nou, cel cu scula, o să se simtă cum m-am simțit și eu cînd am sosit aici. Familia i-a murit. Probabil a murit și jumătate din școala lui, dacă era popular. Stînd singur în cameră în fiecare zi, o să-i fie frică, dar o să spere în remediul promis de ăștia de la marină.

Îi pot arăta cum să tragă sforile. Îl pot liniști. Îl pot ajuta să se adapteze la viața din orfelinat.

În ultima zi frumoasă din viața mea, tata a condus din Montana pînă la Denver, Colorado, unde știa el un magazin care vindea antichități de căcat pentru grădină. Căprioare de fontă și scaldătoare de ciment pentru păsări, acoperite cu mușchi. Cele mai multe, furate. Tipul de la magazin l-a plătit cu bani gheață și l-a ajutat să descarce îngerii din camionetă. Tipul avea un băiețel, un puști care a ieșit pe ușa din spate a magazinului și s-a oprit să se uite cum munceau.

Vorbind cu Shirlee prin interfon, apăs butonul și o întreb dacă noul rezident... n-are cumva păr roșcat, creț și ochi căprui.

E de vîrsta mea? O întreb dacă nu-i din Denver și dacă părinții lui morți n-aveau cumva un magazin de antichități pentru grădină.

Lampa pentru stafii e singurul foc de tabără care ne-a mai rămas. Ultima noastră șansă. Becul arzător de la capătul unei tije lungi, aflat în mijlocul scenei. Valva de siguranță care împiedica vechile teatre iluminate cu gaz să explodeze sau lumina mereu aprinsă într-un teatru nou care să împiedice stafiile să se stabilească aici.

Noi, cei rămași, stăm în cerc în jurul luminii, pe scenă, de unde se văd doar contururile aurite ale scaunelor din amfiteatru, balustrada de alamă șerpuiind la marginea fiecărui balcon și norii de pânză de păianjen care plutesc de-a curmezișul nopții ăsteia electrice.

În încăperile întunecate de dincolo de alte încăperi, Pețitorul și Veriga Lipsă sînt morți în salonul renascentist italian. În subsolul de sub demisol putrezesc domnul Whittier și Tovarășa Lătrău și Lady Zdreanță și Ducele Vandalilor. În cabinele lor din spatele scenei sînt Miss America și doamna Clark. Celulele lor se mănîncă unele pe altele pînă devin doar un suc gălbui de proteine. Bacteriile frenetice le umflă intestinalele și plămîinii.

Așa că am rămas doar unsprezece, stînd în cercul de lumină.

Lumea noastră în care sînt doar oameni, o lume lipsită de umanitate.

Agentul Ciripel s-a tot învîrtit în jurul picioarelor, spărgînd becurile. La fel și Contesa Clarviziune și Directoarea Tăgadă.

Fiecare dintre noi, sigur că doar el face treaba asta. Fiecare dintre noi dorind să-și facă lumea ceva mai întunecoasă. Nici unul nu știa că toți aveam același plan.

Victime ale toleranței noastre scăzute la plictiseală. Propriile noastre victime. Poate e din cauza înfometării, un fel de halucinație, dar am rămas doar cu atât.

Un singur bec. Lampa pentru stafii.

E o lumină fără căldură, așa că sîntem înfofoliți în surtuțe și blănuri și halate de baie, cu capetele îngreunate de peruci puse una peste alta și de pălării cu boruri late. Sîntem cu toții pregătiți.

Cînd ușa înspre alee se va deschide, o să fim celebri. Cînd vom auzi cheia în broască, apoi cilindrii scîrțîind, apoi clic-clic și clic-clic, cineva încercînd să aprindă lumina, o să fim gata să ne vindem povestea. Cu pomeții noștri ca din lagăr pregătiți pentru fotografiile din profil.

O să spunem cum domnul Whittier și doamna Clark ne-au prostit să venim aici. Ne-au luat prizonieri, ne-au ținut ostatici. Ne-au forțat să scriem cărți, poeme, scenarii. Și cînd n-am vrut, ne-au torturat. Ne-au înfometat.

Stînd în cercul nostru, cu picioarele încrucișate pe scîndurile scenei, nici nu ne putem mișca sub toate învelișurile de catifea și stofă în carouri care ne țin de cald. Ne stoarce toată vlaga să ne repetăm povestea unul altuia: cum doamna Clark a smuls copilul nenăscut din Miss America și l-a făcut tocană în fața ochilor mamei. Cum domnul Whittier l-a pus la podea pe Pețitor și i-a retezat penisul. Apoi cum a înjunghiat-o domnul Whittier pe doamna Clark și a înfulecat din coapsa ei pînă a crăpat. Exersăm cuvîntul *peritonită*. În șoaptă, exersăm *hernie inghinală*. Spunem *cartofi tăiați cheveu*.

Așa au murit cei doi demoni, lăsîndu-ne pe noi să flămînzim.

Creionul Sfîntului a trasat o mulțime de liniuțe pe perete. Bastonașele astea, singura lui capodoperă. Proprietarul sau agentul imobiliar sau altcineva ar trebui să vină să verifice. Poate cineva de la compania de electricitate să taie alimentarea pentru facturile neplătite.

În tăcere, orice comutator va suna tare ca un foc de armă.

Un clic ne face să ne întoarcem. Un zăngănit metalic ne face să întoarcem capetele în aceeași direcție. Înspre aripile clădirii, și dincolo, înspre ușa care dă în alee.

Se aude un schelălăit și întunericul explodează.

Într-o lumină atît de strălucitoare, după ce-am stat atîta în întuneric, nu vedem decît alb-negru. Doar niște forme strălucitoare înspre care clipim.

Lumina e mai puternică, mai orbitoare decît a oricărui bec.

Nu e ușa dinspre alee. Pe scenă lumina explodează ca la amiază, o rază groasă de soare de undeva de deasupra. Atît de strălucitoare încît mijim ochii, ni-i ferim cu palmele. Ziua asta nouă, atît de însorită, ne aruncă umbrele îndărăt. Umbrele noastre chircite, înfricoșate, pe ecranul din spate acoperit cu pete maronii de apă.

Pe ecran ni se văd perucile strîmbe. Trupurile noastre par atît de subțiratic, ca de păianjen, încît Tovarășa Lătrău ne-ar spune că putem purta *orice*.

E proiectorul, dar fără film, becul proiecteurului fixat asupra noastră, ca un reflector uriaș. Strălucitor ca un far. Soarele ăsta izbucnește în mijlocul nopții pe peretele din spatele sălii.

Nici unul dintre noi nu se poate încă ridica în picioare. Tot ce putem face e să ne ferim fețele, să ne întoarcem privirile în altă parte.

Proiectorul e atît de strălucitor încît lampa de stafii pare stinsă. Ca o lumînare de tort într-o zi de vară.

— Iar stafia noastră, spune Baroneasa Degerătură.

Copilul cu două capete al Sfintului Fără-Mațe.

Vînzătorul de antichități al Contesei Clarviziune.

Detectivul particular gazat și făcut terci cu ciocanul de Agentul Ciripel.

Domnișoara Hapciu cascadează, spunînd:

— Încă o scenă bună pentru povestea noastră.

Ca floricelele. Sau centrala termică reparată. Hainele spălate și împăturate. Toate fenomenele paranormale, toate miracolele sînt doar niște efecte speciale.

Sfântul Fără-Mațe se întoarce înspre Mama Natură și spune :

— Acum că sîntem episodul romantic... ce-ai zice să-mi faci masajul ăla la picioare ?

Agentul Ciripel spune :

— După ce ieșim, o să mă droghez o lună întreagă...

Reverendul Fără Dumnezeu spune :

— Ard toate bisericile care-mi ies în cale...

Sîntem doar niște mogîldețe de stofă, blană și păr.

Directoarea Tăgadă spune :

— Îi cumpăr Corei Reynolds o piatră funerară.

Din pereții de dincolo de lumina strălucitoare, din locul unde ne dor ochii să privim, de atît de departe, se întoarce ecoul cuvintelor „... funerară... funerară“.

Cu toții încercăm încă să avem ultimul cuvînt. Derulîndu-și reportofonul înapoi, Conte Calomniei pornește caseta la cuvintele „funerară... funerară...“. Și ecoul înregistrat răsună. Ecoul unui ecou unui ecou.

Răsună, pînă cînd o voce de departe, de dincolo de soare, spune :

— Jucați cu sala goală.

E o voce din mormînt. E la fel ca în povestea cu Tovarășa Lătrău care se întoarce din morți, împleticindu-se pe scări și cerșind o bucățică din propriul ei trandafir tatuat. În lumina orbitoare, nimeni nu vede stafia noastră venind pe culoarul amfiteatrului. Nimeni nu-l aude umblînd înspre scenă pe covorul negru. Nimeni nu ne poate spune ce se apropie în lumina strălucitoare, pînă cînd vocea spune din nou :

— Jucați cu sala goală.

E domnul Whittier, bătrînul adolescent, tremurînd. Skaterul și punkerul nostru muribund. Micul nostru diavol pătat.

Umblă. Un cadavru în teniși. Cu o cască în jurul gîtului veștejit.

— Ia ascultați numai ce spuneți, zice el. Clătinînd din cap, scuturîndu-și puținele fire de păr rămase, zice :

Sînteți așa de prinși în a vă spune poveștile unii altora. Mereu transformați trecutul într-o poveste ca să vă justificați.

Ceea ce Sora Justițiară ar numi o *cultură a vinovăției*.

Nimic nu se schimbă, zice el. Celălalt grup pe care l-a adus aici a sfîrșit în același fel. Oamenii ajung să se îndrăgostească atît de tare de propria lor durere, încît nu-i pot da drumul. Ca, de altfel, nici poveștilor pe care le spun. Ne prindem singuri în capcană.

Unele povești, le spui și le consumi. Altele... și domnul Whittier face semn înspre pielea și oasele noastre.

— Spunînd povești, digerăm ce ni se întîmplă, spune domnul Whittier. Așa ne digerăm viețile. Experiențele.

Așa ar spune domnul Whittier. Băiețelul care moare de bătrînețe.

Pentru o stafie, arată bine. Scalpul lui pătat e pieptănat. Cravata îi e înnodată la gît. Unghiile îi sînt curate, semilune tremurătoare. E un adevărat adult.

— Vă digerați și vă absorbiți viețile transformîndu-le în povești, spune el, așa cum teatrul ăsta pare să digere oameni. Arată cu mîna înspre o pată de pe covor, întuneată și lipicioasă de la mucegai, cu brațe și picioare rășchirate.

Alte întîmplări – cele nedigerabile – te otrăvesc. Părțile cele mai rele din viața ta, momentele despre care nu poți vorbi, te fac să putrezești în interior. Pînă ajungi ca umbra umedă a Cassandrei pe pămînt. Scufundată în propria ta mîzgă de proteine gălbui.

Dar poveștile pe care le poți digera, pe care le poți spune – prin ele poți prelua controlul asupra momentelor ăstora din trecut. Le poți modela, le poți lucra. Le poți stăpîni. Și folosi pentru binele tău.

Astea sînt povești la fel de importante ca hrana.

Astea sînt povești prin care-i poți face pe oameni să ridă sau să plîngă sau să le fie greață. Sau să se sperie. Îi poți face să se simtă așa cum te-ai simțit și tu. Le poți

folosi ca să ajuți la consumarea acelui moment din trecut, atît pentru ei, cît și pentru tine. Pînă cînd momentul e mort. Consumat. Digerat. Absorbit.

Așa înghițim tot căcatul care ni se întîmplă.

Ar spune domnul Whittier.

Privindu-l, Contesa Clarviziune spune :

— Satană.

Și cuvîntul sîsîie moale ca vocea unui șarpe.

Dinspre Sora Justițiară, care-și strînge Biblia la piept, se aude :

— Diavole...

Auzindu-le, domnul Whittier oftează și spune :

— Cît ne place să avem dușmani răi...

— Ia-l pe ăsta, spune Bucătarul Asasin și aruncă un cuțit de tranșat, care zăngăne pe scenă și se oprește lîngă pantofii negri ai domnului Whittier. Bucătarul zice : Lasă niște amprente pe *ăla*. Cînd o să forțeze ușa, vei fi cel mai detestat om din America.

— Corecție, spune domnul Whittier. Cel mai detestat *infractor minor*, frate...

— Poate recunoști cuțitul, spune Agentul Ciripel.

Camera video zace lîngă el, prea grea s-o ridice.

De pe mînuța scofilcită de inaniție și atît de osoasă a Contesei Clarviziune, brățara de urmărire a alunecat și s-a pierdut, și Contesa spune :

— Cu cuțitul ăla m-ai măcelărit.

— Și mi-ai despicat nasul, spune Mama Natură, dîndu-și capul pe spate ca să-i arate cicatricile acoperite de coji.

Diamantul lui Lady Zdreanță i se bălăngăne pe deget încît trebuie să țină pumnul strîns ca să nu-l piardă.

Și domnul Whittier își trece privirea de la nasul ei despicat la mîinile cu bandaje însîngerate ale Contelui Calomniei și la șoricul cicatrizat care a fost urechea Reverendului Fără Dumnezeu. Bate din palme o dată, cu mîinile la nivelul pieptului, și spune :

— Ei, bine... vestea bună e că... vi s-au terminat cele trei luni. Caută prin buzunarul pantalonilor și scoate o cheie, spunînd: Sînteți liberi.

Încuietoarea e tot înfundată cu dintele subțire de plastic al unei furculițe. Nici vorbă să poți vîri cheia.

— Noaptea trecută, spune domnul Whittier, fluturînd cheia în aer, fantoma care vă e prietenă a curățat broasca. Vă asigur, merge ca unsă.

Rămînem cu toții în cercul nostru, unii dintre noi lipiți de lemnul podelei din cauza sîngelui uscat. Hainele, stofa robelor și sutanelor și pantalonilor de călărie, ne țin lipiți în loc.

Domnul Whittier se apleacă să-i dea o mîină de ajutor domnișoarei Hapciu, și spune:

— Și Moartea Roșie își întinse peste tot și peste toate nemărginita ei stăpînire...¹. Fluturîndu-și degetele ca ea să le apuce, spune: Mergem?

Și ea nu-l ia de mîină. Domnișoara Hapciu spune:

— Te-am văzut murind...

Și domnul Whittier spune:

— Pe mulți i-ai văzut murind.

Tetrazzini ăia de curcan i-au crăpat stomacul. A murit urlînd. I-am înfășurat cadavrul în catifea roșie și l-am dus la subsol.

— Nu-i chiar așa, spune domnul Whittier.

Cu ajutorul doamnei Clark, i-au înscenat moartea ca să poată urmări cursul evenimentelor. Tot ce-a făcut a fost să privească – ultima cameră – chiar și cînd doamna Clark a murit, înjunghiindu-se ca să le cîștige simpatia, dar făcînd o treabă prea bună. Chiar și cînd Directoarea Tăgadă găsise cadavrul și mîncase jumătate de picior. A privit și-atîta tot.

1. E A. Poe, „Masca morții roșii“, traducere de Ion Vineanu. În *Prăbușirea casei Usher. Schițe, nuvele, povestiri*, ed. îngrijită de Liviu Cotrău, Editura Univers, 1990, p. 483.

Directoarea Tăgadă își ridică fața din piept. Rîgîie și zice :

— Are dreptate.

Din nou, domnul Whittier se apleacă să-și ofere mîna pătată domnișoarei Hapciu. Spune :

— Îți pot da toată dragostea pe care-o vrei. Dacă poți trece peste diferența de vîrstă dintre noi.

Ea, de douăzeci și doi de ani. El, de treisprezece – paisprezece luna viitoare.

Contele Calomniei spune :

— N-ai să ne salvezi. Rămînem aici pînă cînd ne găsește cineva.

Mereu facem așa, spune domnul Whittier. Din același motiv, copiii copiilor copiilor noștri vor avea și ei războaie și foamete și boli. Pentru că ne iubim suferința. Ne iubim dramele. Dar nu recunoaștem niciodată.

Domnișoara Hapciu se întinde să-i ia mîna.

Și Mama Natură zice :

— Nu fi proastă. Din maldărul ei de cîrpe și păr, zice : Doar știe că ești infectată cu... virusul ăla pe creier. Rîde și clopoței răsună și crustele i se împrăstie peste tot, și spune : Cum poți crede că într-adevăr te iubește ?

Domnișoara Hapciu se uită de la Mama Natură, la Sfînt și la mîna domnului Whittier.

— N-ai de ales, îi spune domnul Whittier. Dacă vrei să fii iubită.

Și Sfîntul Fără-Mațe spune :

— Nu te iubește. Fața Sfîntului e numai ochi și dinți cînd spune : Whittier vrea doar să distrugă tot restul lumii.

Cu mîna încă întinsă înspre domnișoara Hapciu, domnul Whittier scutură cheia în cealaltă mînă, și spune :

— Mergem ?

Dacă putem ierta ce ni s-a făcut...

Dacă putem ierta ce le-am făcut altora...

Dacă putem trece peste poveștile noastre. Peste faptul că am fost răufăcători și victime.

Poate doar atunci am putea salva lumea.

Dar rămînem pe loc, așteptînd să fim salvați. Cît sîntem încă victime, sperînd să fim descoperiți în timp ce suferim.

Clătinînd din cap, plescăind din limbă, domnul Whittier spune :

— Ce-ar fi așa de rău ? Să fim ultimii doi oameni din lume ? Mîna i se strecoară și apucă strîns degetele inerte ale domnișoarei Hapciu, și domnul Whittier spune : De ce n-ar putea lumea să se sfîrșească tot așa cum a început ?

Și o ridică pe domnișoara Hapciu în picioare.

Dovada

Un alt poem despre domnul Whittier

— Cum ai trăi? întreabă domnul Whittier.
Dacă n-ai muri niciodată.

Domnul Whittier pe scenă, stă drept,
pe picioare, nu cocîrjat.
Nu tremură.

Căștile i se încolăcesc în jurul gîtului,
și din ele se aude un drum-and-bass dat tare.
Cu picioarele vîrîte în teniși, cu șireturile desfăcute, bate
din picior.

Pe scenă, în locul unei secvențe de film, lumina unui
reflector,
nu un fragment din vreo poveste veche, proiectat ca să-l
ascundă.

Un reflector atît de puternic încît îi șterge toate ridurile.
Îi spală petele vîrstei.

Și, privindu-l, eram copiii lui Dumnezeu pe care-i
luase ostatici, ca să-l facă pe Dumnezeu
să Se arate.

Ca să-I forțeze mîna.

Și dacă am suferi îndeajuns, dacă am muri... dacă
Whittier

ar putea să ne chinuie,

să ne înfometeze,

poate l-am urî și de dincolo de viața asta.

L-am urî atît de mult încît ne-am întoarce să ne
răzbunăm.

Dacă am muri în chinuri, blestemîndu-l pe Whittier, ne-ar
implora să ne întoarcem.

Să-l bîntuim.

Să-i aducem dovada vieții de după moarte.

Stafiile noastre, ura noastră ar dovedi Moartea Morții.

Rolul nostru, ne-a spus în cele din urmă : eram aici doar pentru

a suferi și a suferi,

și a suferi, și a suferi,

și a suferi, și a muri.

Ca să dăm naștere fie și numai unei stafii – repede.

Ca să-l alinăm pe bătrînul, muribundul domn Whittier – înainte de moarte.

Ăsta era adevăratul lui plan.

Aplecîndu-se deasupra noastră, spune :

— Dacă moartea ar însemna doar să părăsești

scena doar cît

să-ți schimbi costumul și să te întorci

ca un nou personaj...

Ai lua-o mai încet? Sau mai repede?

Dacă orice viață e doar un joc de baschet sau o piesă care

începe și sfîrșește,

iar jucătorii se duc apoi spre alte jocuri, spre noi

puneri în scenă...

În fața acestui fapt, cum ai trăi?

Fluturînd cheia între două degete, domnul Whittier spune :

— Poți rămîne aici

Dar cînd mori, întoarce-te

doar pentru o clipă.

Să-mi spui. Să mă salvezi. Cu dovada vieții veșnice.

Ca să ne salvezi pe toți,

te rog, spune-i cuiva.

Ca să facem pace adevărată pe tot pămîntul.

Fă-ne pe toți să fim...

Bîntuiți.

Depășit

O poveste de domnul Whittier

În ultima lor vacanță de familie, tatăl lui Eve i-a încărcat pe toți în mașină și le-a spus să se așeze cât mai comod. Călătoria avea să dureze vreo două ore, poate chiar mai mult.

Aveau snackuri, floricele cu brânză și cutii de suc și chipsuri cu aromă de friptură. Eve și fratele ei, Larry, stăteau pe bancheta din spate, împreună cu terierul lor Boston, pe nume Risky. Pe scaunul șoferului, tatăl lor a întors cheia să pornească motorul. A dat ventilatorul la maximum și a deschis toate geamurile electrice. Lângă el, viitoarea fostă mamă vitregă a Evei, Tracee, a zis:

— Hei, copii, ia ascultați aici...

Tracee a fluturat o broșură a guvernului intitulată *Ce grozav e să emigrezi*. A deschis-o, îndoind cotorul spre spate, ca să stea deschisă, și a început să citească.

— Sîngele folosește hemoglobina, a citit ea, ca să transporte moleculele de oxigen de la plămîni la celulele din inimă și creier.

Cu vreo șase luni în urmă, toată lumea a primit broșura asta prin poștă de la Inspectoratul Sanitar. Tracee și-a scos picioarele din sandale și și-a ridicat picioarele pe bord. Citind cu voce tare, a spus:

— De fapt, hemoglobina *preferă* să se lege cu monoxidul de carbon. Vorbea de parcă i-ar fi fost limba prea mare, făcea pe fetița. Tracee a citit mai departe: Inspirînd gaze de eșapament, o tot mai mare parte a hemoglobinei se combină cu monoxidul de carbon, devenind ceea ce se numește *carboxihemoglobină*.

Larry îl hrănea pe Risky cu floricele, împrăștiind pulberea portocalie de brânză peste tot pe banchetă între el și Eve.

Tatăl ei a deschis radioul, spunînd :

— Cine vrea muzică? S-a uitat la Larry în oglinda retrovizoare și-a spus: O să îmbolnăvești cîinele.

— Minunat, a spus Larry și i-a mai dat lui Risky o mână de floricele portocalii. Ultimul lucru pe care-o să-l văd o să fie ușa garajului, și ultimul cîntec, unul de The Carpenters.

Dar n-au ce să audă. N-a mai fost nimic la radio de vreo săptămînă.

Săracul Larry, el, rockerul *goth* dat cu dermatograf negru pe fața pudrată, cu unghiile vopsite în negru și părul lui lung și ațos vopsit în negru, în comparație cu oamenii adevărați cărora păsările le ciugulesc ochii, cu morții adevărați cu buzele desprinzîndu-se de dinții mari, în comparație cu moartea adevărată, Larry parc-ar fi un clown cu fața foarte tristă.

Săracul Larry a stat închis în cameră zile întregi după ce-a citit reportajul de pe coperta ultimului *Newsweek*. Titlul, cu litere mari și groase, anunța : „E șic să fii mort“.

După toți anii aștia în care Larry și formația lui s-au îmbrăcat în zombie sau vampiri în catifele negre, tîrînd după ei giulgiuri murdare, țopăind toată noaptea prin cimitire înfășurați în rozare și cape, toate eforturile alea, irosite. Acum și gospodinele emigrează. Bătrînele bisericose emigrează. Avocații în costumele lor de lucru emigrează.

În ultimul număr al revistei *Time*, povestea de pe copertă era „Moartea e noua viață“.

Acum, săracul Larry a rămas cu Eve și taică-său și Tracee pe cap, toată familia emigrînd împreună într-un Buick cu patru uși, parcat în garajul unei case din suburbii în stilul unui ranch cu etaj. Respirînd cu toții monoxid de carbon și mîncînd popcorn împreună cu cîinele.

Citind încă, Tracee spune :

— Pe măsură ce e disponibilă tot mai puțină hemoglobină pentru a transporta oxigen, celulele încep să se sufoce și să moară.

Unele canale TV mai merg, dar nu dau decît înregistrarea video primită de la misiunea spațială de pe Venus.

De la prostia aia de program spațial a pornit totul. De la misiunea cu echipaj trimisă să exploreze planeta Venus. Echipajul a transmis înregistrarea video a suprafeței planetei, fața ei ca o grădină a paradisului. După aia, accidentul n-a fost din vina panourilor izolatoare ciobite sau inelelor O sparte sau din vina pilotului. Nici n-a fost accident. Echipajul a hotărît pur și simplu să nu deschidă parașutele de aterizare. Rapidă ca un meteorit, carcasa exterioară a navei spațiale a izbucnit după scurtă vreme în flăcări. Apoi paraziți – și Sfîrșit.

Așa cum al Doilea Război Mondial ne-a dat pixul, programul spațial a dovedit că sufletul omului e nemuritor. Ceea ce toată lumea numea Pămînt era doar o stație de procesare prin care toate sufletele trebuiau să treacă. Un pas într-un proces de rafinare. Precum turnul de separare folosit pentru a transforma țițeiul în benzină sau kerosen. De îndată ce sufletele oamenilor se rafinaseră pe Pămînt, ne încarnam cu toții pe planeta Venus.

În marea fabrică a perfecționării sufletelor umane, Pămîntul era ca un tambur din acelea folosite la lustruirea pietrelor. Toate sufletele vin aici ca să-și piardă muchiile ascuțite, frecîndu-se unele de altele. Sîntem cu toții meniți să fim neteziți de conflicte și de chinuri de tot soiul. Să căpătăm lustru. Nu era nimic *rău* în asta. Nu era suferință, era *eroziune*. Era doar un alt pas de bază, important, în procesul de rafinare.

Sigur, părea o nebunie, dar exista o înregistrare trimisă de misiunea spațială care se prăbușise intenționat.

La televizor dădeau doar filmul respectiv. Pe măsură ce vehiculul de aterizare orbita tot mai aproape și mai aproape de suprafață, căzînd printre straturile de nori care acopereau planeta, astronauții au trimis imagini filmate cu oameni și animale trăind în pace, zîmbind cu toții atît de larg încît fețele păreau să le strălucească. În

filmul transmis de astronauți, toată lumea era tînăra. Planeta era Grădina Raiului. În peisajul cu păduri și oceane, cu pajiști înflorite și munți impunători, era mereu primăvară, a afirmat guvernul.

După care astronauții au refuzat să deschidă parașutele. S-au prăbușit, buf, drept în florile și lacurile cu apă dulce ale Planetei Venus. Au mai rămas doar cîteva minute de filmare neclară, plină de paraziți. Cu niște ființe care păreau supermodele îmbrăcate în tunici sclipitoare dintr-un viitor SF. Bărbați și femei cu plete și picioare lungi, tolăniți, mîncînd struguri pe treptele unor temple de marmură.

Era raiul, dar cu sex și băutură și cu permisiunea lui Dumnezeu.

Era o lume în care cele zece porunci erau: Chefuiți. Chefuiți. Chefuiți.

— Începînd cu migrene și grețuri, citește Tracee din broșura guvernului, simptomele includ un puls tot mai rapid, pe măsură ce inima încearcă să trimită oxigen creierului muribund.

Larry, fratele Evei, nu se obișnuise cu ideea de viață veșnică.

Larry avusese o formație pe nume Wholesale Death Factory¹. Avea și o curviștină care se ținea după el, pe nume Jessika. Obișnuiau să se tatueze unul pe altul cu ace de cusut vîrîte în cerneală neagră. O luaseră atît de mult înaintea timpului lor, Larry și Jessika, încît ajunseseră la marginea celor mai marginalizați. După care moartea a ajuns să fie tendința dominantă. Doar că nu se mai numea sinucidere. Acum i se spune „emigrare“. Trupurile moarte, putrezite, ale oamenilor nu mai sînt cadavre. Mogîldețele împutite, umflate, care zac grămadă la baza oricărei clădiri înalte, sau otrăvite și întinse pe băncile din stațiile de autobuz, se numesc acum „bagaj“. Bagaje uitate.

1. „Fabrica de moarte angro“.

Așa cum oamenii priviseră noaptea Anului Nou ca un fel de linie trasă pe nisip. Un soi de nou început care de fapt nu se petrecea. Tot așa priveau oamenii emigrarea, dar numai dacă *toată lumea* emigra.

Exista dovada adevărată a vieții de după viață. Conform estimărilor guvernului, un număr de aproape 1 760 042 suflete fuseseră eliberate și o duceau tot într-un chef pe planeta Venus. Restul umanității va trebui să treacă printr-o lungă serie de vieți, de suferințe, înainte de-a fi destul de rafinați ca să emigreze.

Să se rostogolească, erodîndu-se în Marele Tambur de Pietre.

După care guvernul a ținut o mare ședință de brainstorming:

Dacă toată umanitatea murea deodată, atunci nu vor mai exista utere și nici o modalitate de a reîncarna suflete pe Pământ.

Dacă omenirea se stinge, atunci vom emigra cu toții pe Venus. Fie că sîntem iluminați, fie că nu.

Dar... dacă rămînea și numai un singur cuplu capabil să se reproducă, nașterea unui copil ar fi chemat un suflet. De la doar o mînă de oameni, întreg procesul ar putea începe din nou.

Pînă în urmă cu două zile puteai urmări la televizor cum rezolva mișcarea pentru emigrare problema celor care nu se supuneau. Vedeai populațiile retrograde, nealiniat la mișcare, le vedeai forțate să emigreze de membrii Echipelor de Asistență la Emigrare, îmbrăcați în alb și purtînd mitraliere albe și curate. Sate întregi au fost rase cu ajutorul bombelor pentru a fi trecute la etapa următoare din proces. Nimeni n-avea să lase un cîrd de țărânoi care-și fluturau Bibliile să ne țină pe toți ceilalți aici, pe planeta asta murdară și învechită, pe planeta asta fără pic de stil, cînd am fi putut să ne repezim direct la următorul mare pas din evoluția noastră spirituală. Așa că țărânoii au fost otrăviți pentru a fi salvați.

Sălbaticii din Africa au fost uciși cu gaz paralizant. Hoardele chineze au fost nimicite cu arme nucleare.

Le băgaserăm pe gît pasta de dinți cu fluor și alfabetizarea, puteam să le dăm un brînci și cu emigrarea.

Dacă rămînea un singur cuplu de țărănoi, ai fi putut deveni copilul lor mizerabil, neștiutor. Dacă un singur trib de orezari dintr-ăia din Lumea a Treia nu emigra, sufletul tău prețios ar fi putut fi chemat înapoi la o viață în care omori muște și mănînci terci stricat, împănat cu excremente de șobolan, sub soarele arzător al Asiei.

Și da, desigur, existau riscuri. Să-i duci pe toți pe Venus, împreună. Acum însă, cînd moartea murise, omenirea chiar n-avea nimic de pierdut.

Ăsta a fost și titlul ultimului număr din *New York Times*: „Moartea a murit“.

USA Today a zis: „Moartea morții“.

Moartea a fost dată în vileag. Ca Moș Crăciun. Sau Zîna Măseluță.

Acum viața era singura alegere... dar acum părea ca o nesfîrșită... o eternă... o perpetuă... capcană.

Larry și Jessika, rockerița lui curviștină, plănuseră să fugă. Să se ascundă. Acum că moartea fusese adoptată în masă, Larry și Jessika voiau să se revolte rămînînd în viață. O să facă o liotă de copii. O să fută ei evoluția spirituală a întregii omeniri. Dar apoi părinții Jessikăi îi amestecaseră otravă de furnici în laptele cu cereale de la micul dejun. Sfîrșit.

După care Larry mergea în oraș în fiecare zi să vîneze barbiturice în farmaciile abandonate. Să ia Vicodin și să spargă geamuri, a spus Larry, îi ajungea atîta iluminare. Toată ziua fura mașini și dădea cu ele în magazine de porțelanuri abandonate, venea acasă drogat și pudrat cu talcul alb al airbag-urilor explodate.

Larry spunea că vrea să se asigure că lumea asta era terminată de-a binelea înainte să se mute în următoarea.

După cum îi spusese surioara lui, Eve, „Maturizează-te“. Îi spusese că Jessika nu era ultima tîrfuliță *goth* de pe fața pămîntului.

Și Larry o privise, dus și clipind cu încetinitorul, și spusese :

— Ba da, Eve. Jesse chiar era...

Săracul Larry.

De aceea, cînd tatăl le-a spus să se urce în mașină, Larry a dat din umeri și l-a ascultat. S-a așezat în spate, purtîndu-l în brațe pe Risky, terierul. Nu s-a mai obosit să-și pună centura. Doar nu plecau nicăieri. Cel puțin nu în sens fizic.

Aveau la îndemîină echivalentul spiritual *new age* al ideilor care rezolvă totul, de la sistemul metric la euro. Vaccinările antipoliomielită... Creștinismul... Reflexologia... Esperanto...

Și nici n-ar fi putut veni într-o perioadă istorică mai nimerită. Poluarea, supra-popularea, bolile, războaiele, corupția politică, perversiunile sexuale, crimele, dependența de droguri... Poate că nu era mai rău decît în trecut, dar acum aveam televiziunea cîrcotașă. Care ne reamintea mereu. O cultură a vinovăției. A nesfîrșitelor nemulțumiri... Cei mai mulți oameni n-ar fi de acord, dar se plîngeau de toate de cînd se născuseră. De cum le ieșea căpșorul în lumina strălucitoare din sala de nașteri, nimic nu era în regulă. Așa că nimic nu era mai confortabil, nimic nu le făcea atîta plăcere ca ideea asta nouă.

Doar efortul necesar pentru a-ți menține tăntălăul de corp fizic în viață, doar găsirea hranei și prepararea ei și spălatul vaselor, doar baia și somnul, mișcarea și scaunul zilnic și perii crescuți pe sub piele înseamnă prea multă muncă.

Așezată în mașină, în timp ce gurile de aerisire îi suflă fum în față, Tracee citește :

— În timp ce inima bate tot mai rapid, ochii ți se închid, îți pierzi cunoștința și leșini...

Tatăl Evei și Tracee s-au întîlnit la sala de fitness și-au început să se antreneze la culturism în doi. Au cîștigat

un concurs, pozînd împreună, și-au sărbătorit căsătorindu-se. Singurul motiv pentru care n-au emigrat cu luni în urmă e că se aflau încă în vîrf de formă. Nu arătaseră niciodată atît de bine, nu se simțiseră niciodată atît de puternici. Li se rupea inima să știe că a avea un trup – chiar unul format din mușchi proeminenți, definiți, cu doar doi la sută grăsime – era ca și cînd ar fi călărit pe un măgar în timp ce restul omenirii zbura peste tot în avioane cu reacție Lear. Era ca și cum ai fi comunicat cu semnale de fum, în loc de celulare.

De obicei, Tracee tot mai pedala pe bicicleta ei staționară, singură în sala mare de aerobic de la club, pedala pe muzică disco în timp ce striga încurajări unui grup de absenți. În altă sală, tatăl lui Eve lucra cu greutate, dar se mărginea la aparate și la gantere, fiindcă nu era nimeni prin preajmă să-l observe. Mai rău, tatăl și Tracee nu mai aveau împotriva cui să concureze. Nu mai aveau pentru cine poza. Pe cine să bată.

Tatăl lui Eve le spunea gluma asta :

De cîți culturști e nevoie ca să înșurubeze un bec?

De patru. Unul ca să înșurubeze becul, și trei care să se uite și să-i spună „Pe bune, frate, ești *enorm* !“.

Pentru ei doi era nevoie de sute de oameni aplaudînd, privindu-i cum flexează și pozează pe scenă. N-aveai cum să negi, oricît de perfecționat cu vitamine și collagen și silicon ar fi fost, corpul uman se demodase.

Amuzant e că un alt lucru pe care-l spunea tatăl lui Eve era : „Dacă unul sare în fîntînă, tu ce faci, sari după el ?“.

Experții ne-au explicat că era singurul moment din istorie în care se putea pune în aplicare emigrarea în masă. Avuseserăm nevoie de programul spațial pentru a ne aduce dovada vieții viitoare. Avuseserăm nevoie de mass media ca să răspîndească dovada peste tot în lume. Avuseserăm nevoie de armele noastre de distrugere în masă ca să fim siguri că toată lumea se supune.

Dacă vor exista generații viitoare, ele nu vor ști ce știm noi. Nu vor avea uneltele pe care le-am avut noi la

îndemînă. Își vor trăi viețile lor oribile, mizerabile, mîncînd excremente de șobolan, neștiind că am putea trăi cu toții în plăceri pe Venus.

Desigur, mulți au făcut presiuni să fie folosite armele nucleare împotriva nesupușilor, dar vaporizarea fiecărui trib de pe insulele din Pacificul de Sud ne-a cam golit depozitele de rachete. Radiațiile n-au migrat așa cum am fi dorit. O iarnă nucleară s-a așternut peste Australia timp de cîteva luni. A plouat și au murit o groază de pești, dar vremea și marea mării au curățat mizeria noastră otrăvită. Tot potențialul ăsta de emigrare a fost irosit, întrucît Australia a fost de acord sută la sută încă din primele șase luni.

Tot gazul paralizant și toate virusurile, toate bombele convenționale și nucleare s-au dovedit o dezamăgire. Nici măcar n-am fost aproape de eradicarea omenirii. Oamenii se adăposteau în peșteri. Cutreierau deșerturile vaste în spinarea cămilelor. Oricare dintre idioții ăștia retrograzi era în stare să se fută. Spermatozoidul întâlnește ovulul, și sufletul e supt într-o altă viață anostă, în care mănînci, dormi, faci insolație. Pe Pămînt: planeta suferinței. Planeta conflictului. Planeta durerii.

Pentru Echipele de Asistență la Emigrare, cu mitralierele lor albe și curate, țintele cu prioritatea numărul unu printre cei care se opuneau erau femeile între paisprezece și treizeci și cinci de ani. Toate celelalte femei erau ținte cu prioritatea doi. Toți bărbații care se opuneau erau ținte cu prioritatea trei. Dacă se terminau gloanțele, o echipă în uniforme albe putea lăsa în viață și un sat întreg de bărbați și femei bătrîne, care să emigreze pe cale naturală.

Tracee a fost mereu îngrijorată că era o țintă cu prioritatea unu, că s-ar putea să fie mitraliată în timp ce se ducea la sală. Dar majoritatea echipelor se aflau la țară și prin munți, locuri prin care s-ar fi putut ascunde retrograzi capabili de reproducere.

Cei mai cretini dintre cretini ți-ar fi putut deraia complet evoluția spirituală. Pur și simplu nu era cinstit.

Toți ceilalți, milioane de suflete, erau deja la petrecere. Pe înregistrarea video de pe Venus se vedeau fețele unor oameni celebri care suferiseră destul pe Pământ și nu mai trebuiau să se întoarcă pentru o altă viață. Îi puteai vedea pe Grace Kelly și pe Jim Morrison. Pe Jackie Kennedy și pe John Lennon. Pe Kurt Cobain. Pe ăștia-i recunoscuse Eve. Erau cu toții la petrecere, tineri și fericiți pentru vecie.

Printre celebritățile moarte hoinăreau animale dispărute pe Pământ: porumbei călători, ornitorinci, dodo uriași.

La știrile de la televizor, celebritățile erau laudate în clipa în care emigrau. Dacă oamenii ăștia, vedete de cinema și formații rock, puteau emigra pentru binele mai mare al întregii omeniri, dacă oamenii ăștia cu bani și talent și faimă, care aveau toate motivele să rămână, dacă ei puteau emigra, atunci puteam cu toții.

În ultimul număr al revistei *People*, reportajul principal s-a numit „Croaziera celebrităților spre nicăieri“. Mii dintre cei mai eleganți, cei mai frumoși oameni, designeri vestimentari și supermodele, moguli informatici și atleți profesioniști, s-au urcat la bordul vasului *Queen Mary II* și-au pornit pe mare, bînd și dansînd, traversînd în viteză Atlanticul spre nord, căutînd, cu toată viteza înainte, un aisberg de care să se lovească.

Avioane cu reacție închiriate se loveau de munți.

Autocare se prăbușeau în ocean de pe faleze înalte.

Aici, în SUA, cei mai mulți s-au dus la Wal-Mart sau la Rite-Aid și au cumpărat truse de drum bun. În prima generație de truse se găseau barbiturice împachetate într-o pungă de mărimea capului, cu un șnur de strîns în jurul gîtului. În generația următoare de truse se găsea o pastilă masticabilă de cianură, cu aromă de cireșe. Atîția oameni emigrau chiar acolo pe culoarele magazinelor – emigrau fără să plătească trusele – încît cei de la Wal-Mart

le-au plasat în spatele tejghelei, împreună cu țigările, și te obligau să plătești înainte să ți-o dea. Tot la câteva minute se făcea un anunț la difuzoare, un apel către clienți să aibă bunul-simț să nu emigreze în incinta magazinului... Mulțumim.

La început, unii au propus să se utilizeze așa-numita metodă franțuzească. Ideea era să sterilizeze pe toată lumea. Mai întâi chirurgical, dar asta dura prea mult. Apoi prin expunerea organelor genitale la radiații focalizate. Însă deja aproape toți doctorii emigraseră. Doctorii au fost printre primii care au sărit peste bord. E drept, moartea era dușmanul lor, dar fără moarte erau pierduți. Cu inima frântă. Fără doctori, se ocupau portarii de iradiere. Oamenii s-au ars. Rețeaua de curent a cedat. Sfârșit.

Deja toți oamenii *cool*, toți cei frumoși, emigraseră cu ajutorul cianurii în șampanie, la strălucitoare petreceri *Bon Voyage*. Se ținuseră de mâini și săriseră de la petreceri ținute în mansardele zgârie-norilor. Oamenii deja plictisiți de viață, toate vedetele de cinema și super-sportivii și formațiile rock. Supermodele și miliardari software nu mai existau după prima săptămână.

În fiecare zi, tatăl lui Eve se întorcea și le povestea cine mai plecase dintre colegii lui de birou. Cine mai emigrase din cartier. Era ușor de spus. Le creștea iarba în fața casei. Scrisorile și ziarele se adunau în fața ușii. Perdelele erau mereu trase, luminile stinse, și când treceai simțeai un damf dulceag, ca și cum înăuntru ar fi putrezit fructe sau carne. În aer zumzăiau muște negre.

Așa arăta casa de alături, cea a familiei Frink. Și casa de peste drum.

În primele săptămâni a fost distractiv : Larry se ducea în oraș să-și zdrăngăne chitara singur pe scena Teatrului Civic. Eve folosea întreg mall-ul drept garderobă personală. Școala se terminase, și n-avea să mai înceapă niciodată.

Se vedea că tatălui lor i se acrise deja de Tracee. Tatăl nu prea se pricepea la nimic de după începutul romantic

al unei relații. În vremuri normale, cam pe acum ar fi început s-o înșele. Și-ar fi găsit o nouă puicuță la birou. În schimb, se uita la filmul de pe Venus cu mare atenție, aproape atingînd ecranul cu nasul în momentele cînd se vedeau oameni, grupuri de oameni frumoși ca niște supermodele, grămădiți goi unii într-alții sau legați ca într-un lanț de margarete. Lingîndu-și unii altora vinul roșu de pe trupuri. Călărindu-se fără teama de reproducere sau boală sau de osînda lui Dumnezeu.

Tracee făcea o listă de celebrități cu care dorea să se împrietenească după ce vor fi ajuns acolo. În vîrfurile listei se găsea Maica Tereza.

Deja pînă și mamele hărțuite de copii își strîngeau plozii, tipînd ca toată lumea să se grăbească să-și bea laptele otrăvit și să-și miște odată curul pe următoarea treaptă a evoluției spirituale. Acum pînă și viața și moartea erau faze care trebuiau zorite, așa cum îi zoreau profesorii pe elevi din clasă în clasă pînă la absolvire – oricît ar fi învățat sau n-ar fi învățat. Marea cursă înspre iluminare.

În mașină, cu vocea joasă și aspră din cauza fumului inhalat, Tracee citește „Pe măsură ce celulele valvelor inimii încep să moară, cele două jumătăți, numite *ventricule*, funcționează tot mai greoi, pompează tot mai puțin sînge prin corp...”.

Tușește și citește :

— Fără sînge, creierul nu mai funcționează. Peste cîteva minute veți emigra. Și Tracee închide broșura. Sfirșit.

Tatăl spune :

— La revedere, planetă Pămînt.

Și terierul Boston, Risky, înfulecă popcorn cu brînză de pe bancheta din spate.

Mirosul vomei de cîine, și molfăielile lui Risky înghițind-o sînt și mai rele decît monoxidul de carbon.

Larry își privește sora, cu dermatograful întins în jurul ochilor, clipind cu încetinitorul, și zice :

— Eve, du-ți cîinele să vomeze afară.

În caz că ai ei au plecat pînă se întoarce, tatăl îi spune că pe tejgheaua din bucătărie se găsește o trusă de drum bun. Îi spune lui Eve să nu întîrzie. O așteaptă la marea petrecere.

Viitoarea fostă mamă vitregă a lui Eve spune :

— Nu ține ușa deschisă să iasă fumul. Vreau să emigrez, nu doar să mă aleg cu leziuni pe creier, spune Tracee.

— Prea tîrziu, spune Eve și trage cîinele după ea în curtea din spate. Acolo, soarele încă strălucește. Păsările își fac cuibul, prea proaste ca să știe că planeta e depășită. Albinele intră în trandafirii deschiși, neștiind că întreaga lor realitate e demodată.

În bucătărie, pe tejgheaua de lîngă chiuvetă, e o trusă de drum bun, blisterul de plastic al pastilelor de cianură. Cu o nouă aromă, de lămîie. Un pachet pentru întreaga familie. Pe spatele de carton e un mic desen. Un stomac gol. Un ceas cu față marchează trecerea a trei minute. După care sufletul tău din desen se va trezi într-o lume de plăceri și confort. Pe următoarea planetă. Evoluat.

Eve scoate o pastilă mare și galbenă pe care e desenată o față roșie, zîmbitoare. Nu mai contează dacă au folosit o vopsea toxică. Eve scoate toate pastilele. Le duce pe toate opt la baie și le dă drumul la toaletă.

Mașina încă merge în garaj. Cocoțată pe un scaun de grădină, Eve vede pe fereastră capetele dinăuntru, căzute pe umăr. Tatăl ei. Viitoarea fostă mamă vitregă. Fratele.

În curtea din spate, Risky stă cu botul la crăpătura de sub ușa garajului, adulmecînd fumul dinăuntru. Eve îi spune nu. Îl cheamă înapoi la soare. Acolo, unde toată strada e tăcută, cu excepția păsărilor, bizîitului albinelor, și iarba pare că a crescut prea înaltă, e nevoie să fie tăiată. Fără mugetele aparatelor de tăiat iarba, ale avioanelor și motocicletelor, cîntecul păsărilor se aude la fel de puternic ca odinioară zgomotele traficului.

După ce se întinde în iarbă, Eve își ridică tricoul și lasă soarele să-i încălzească burtica. Închide ochii și-și freacă vîrfurile degetelor în cercuri lente în jurul buricului.

Risky latră o dată, de două ori.

Și o voce spune :

— Hei.

Din curtea alăturată, o față se ițește deasupra gardului. Blond și cu pistrui roz, e Adam, un băiat de la școală. De dinainte ca școala să fie închisă. Degetele lui Adam prind marginea gardului de lemn, și băiatul se ridică în mâini pînă ajunge să se sprijine cu coatele. Cu bărbia pe mâini, Adam spune :

— Ai auzit de prietena fratelui tău ?

Eve închide ochii și spune :

— Sună ciudat, dar îmi e chiar dor de moarte...

Adam își azvîrle un picior în lături, peste gard. Spune :

— Ai tăi au emigrat deja ?

În garaj, motorul mașinii tușește și unul dintre cilindri dă un rateu. Un ventricul îngreunat. Prin fereastră se văd nori cenușii de fum. Motorul mai dă un rateu și se oprește. Nimic nu se mișcă înăuntru. Familia lui Eve e acum doar bagajul lăsat în urmă.

Și, întinsă la soare, simțindu-și pielea întinzîndu-se și înroșindu-se, Eve spune :

— Săracul Larry.

Încă trasînd cercuri în jurul buricului.

Risky se plasează lîngă gard, privind în sus la Adam care-și trece pe rînd picioarele peste gard, și sare apoi în curte. Adam se oprește să mîngîie cîinele. Scărpinîndu-l sub bărbie, Adam zice :

— Le-ai spus că o să avem un copil ?

Și Eve nu zice nimic. Nu-și deschide ochii.

Adam spune :

— Dacă repornim rasa umană, ai noștri o să fie *așa de sictiriți* pe noi...

Soarele e aproape deasupra lor. Ceea ce pare vuietul mașinilor e doar vîntul suflînd printre casele pustii.

Să ai lucruri e depășit. Banii sînt inutili. Statutul n-are nici un rost.

Va fi vară pentru încă trei luni, și au conserve să le ajungă o viață. Asta dacă Echipetele de Asistență la Emigrare n-o mitraliază pentru nesupunere. E o țintă cu prioritate unu. Sfirșit.

Eve deschide ochii și privește punctul alb de lângă orizont. Luceafărul de dimineață. Venus.

— Dac-o să am un copil, spune Eve, sper să fie...
Tracee.

Domnul Whittier o conduce pe domnișoara Hapciu spre ușă. Spre lumea de afară. Ei doi, mînă în mînă. Aici e lumea noastră fără nici un diavol, Villa Diodati fără vreun monstru pe care să dăm vina. A întredeschis ușa dinspre alee, îndeajuns ca o rază de soare adevărată să intre oblic. Fișia strălucitoare, opusul fișiei de întuneric pe care am găsit-o la sosire.

Domnișoara Hapciu, precum Cassandra Clark înaintea ei, mireasa domnului Whittier. Cea pe care vrea s-o salveze.

Becul proiectorului s-a ars. Sau a ars atît de incandescent, atît de mult – aici se întîmplă mereu ceva *dramatic*, se întîmplă mereu ceva *oribil*, se întîmplă mereu ceva *captivant* – încît a declanșat vreun întrerupător.

Baroneasa Degerătură a adormit în maldărul ei de zdrențe și dantelă, mormăind cu botul ei unsuros și rozaliu. Și Conte a adormit, vorbește în somn, derulîndu-și în vis scenele din minte.

Parcă am fi cu toții adormiți sau inconștienți sau visînd treji, mormîind că nimic nu-i din vina noastră. Noi sîntem prada. Tot ce s-a făcut, ni s-a făcut nouă.

Doar Sfîntul Fără-Maște și Mama Natură mormăind între ei. El tot aruncă priviri piezișe înspre ușă și înspre dîra de lumină care se revarsă înăuntru. Domnul Whittier și domnișoara Hapciu, contururile scheletelor lor negre se dizolvă în strălucirea zilei.

Noi, ceilalți, ne dizolvăm în costumele noastre, în covor, în podea.

Mama Natură repetă ca un disc stricat:

— Oprește-i... oprește-i...

Ar fi un happy-end destul de bun, spune Sfântul Fără-Mațe. Tinerii îndrăgostiți ieșind la lumina unei zile noi. Ar putea găsi ajutoare și salva grupul. Ei doi ar putea fi și victime și eroi.

Dar Mama Natură șoptește doar :

— Prea curînd.

Trebuie să mai aștepte puțin. Tineri fiind, își pot permite să aștepte pînă mai mor cîțiva.

Mama Natură și Sfântul Fără-Mațe ar putea trăi mai mult decît bătrînul Whittier și bolnava domnișoară Hapciu.

Privind în jur la noi, ceilalți, ai putea pune pariu că Agentul Ciripel și Bucătarul Asasin n-o mai duc nici o zi. Pieptul acoperit cu brocart al Contesei Clarviziune nu se mai mișcă în sus și-n jos, buzele i s-au învinețit. Chiar sprîncenele pensate ale Reverendului Fără Dumnezeu au capitulat și nu mai cresc.

Nu, cu cît așteaptă mai mult, cu atît mai puțini vor rămîne la împărțeala banilor.

Cu clopoțeiii răsunînd, cu mîinile pictate cu vinișoare de henna, Mama Natură îi scoate Sfîntului un pantof din picior. Degetele ei ating doar centrul plăcerii de pe talpă, și ea îi ține piciorul, atingerile ei făcîndu-l să-și dea ochii peste cap.

Nu, Mama Natură și Sfântul Fără-Mațe pot lua tot potul. Toți banii, zice ea, atingîndu-l în talpă. Toată gloria. Toată mila.

Cu ochii dați peste cap, orbi, albi ca ouăle răscoapte, cu sprîncenele zbatîndu-se pînă reușește să-și smulgă piciorul, Sfîntul Fără-Mațe zice :

— *Mne eto nado kak zubî v zadnițe.*

Pantalonii și poalele cămășii i se întind și se rup unde sînt lipite de scenă cu sînge, și Sfîntul se ridică în picioare și spune că trebuie să iasă.

Nu încă, spune Mama Natură. Cu vocea șuierînd printre dinții încleștați.

Sfîntul Fără-Mațe face un pas și se împiedică. Picioarele i se înmoaie, și cade în patru labe. Tîrîndu-se către ușa deschisă, spune :

— Cum pot eu să-i opresc?

Și, întinzându-se după el, Mama Natură îl prinde de gleznă și spune:

— Așteaptă.

Pe cărarea pe care lumina soarelui îi conduce spre ușă cimentul e mai cald. Tîrîndu-se amîndoi, închid ochii, orbiți de strălucire, pipăind calea după podeaua caldă, citind ca în Braille, cu mîinile și genunchii, pînă găsesc tocul ușii cu degetele care le-au mai rămas. Găsesc lumina soarelui cu pielea buzelor și cu pleoapele.

În cerul îngust și albastru al aleii păsări zboară încoace și-ncolo. Păsări și nori care nu sînt din pînză de păianjen. Pe un albastru care nu e catifea sau vopsea.

Cu capul scos pe ușă, Sfîntul Fără-Mațe spune:

— Știu unde sîntem. Mijindu-și ochii, spune: Ei sînt tot aici. Arată cu mîna și spune: Domnișoară Hapciu, așteaptă...

Degetele Mamei Natură îi țin strîns cămașa și turul pantalonilor, și el continuă să se tîrască, spunînd:

— Te rog, oprește-te.

Ieșit pe jumătate afară, trăgîndu-se în mîini prin cioburile și gunoaiele de pe alee, toate gunoaiele minunate, încălzite de soare, Sfîntul Fără-Mațe spune:

— Oprește-te!

Două siluete se împleticesc spre capătul aleii: fata e aproape, dar bătrînul a ajuns pînă la strada următoare, și stă cu brațul ridicat, în timp ce un taxi trage pe dreapta.

Văzîndu-i, Sfîntul strigă:

— Domnișoară Hapciu! Strigă: Așteaptă!

Domnișoara Hapciu se întoarce să se uite.

Și... apoi... și.... *Hîrrrrr-șștiiu!*

Cuțitul de pe podea, cuțitul de tranșat pe care Bucătarul Asasin l-a azvîrlit înspre domnul Whittier, l-a adus Mama Natură cu ei.

Cuțitul iese din pieptul domnișoarei Hapciu, zbătîndu-se cu fiecare bătaie a inimii, tot mai slab, în timp ce Mama Natură și Sfîntul Fără-Mațe o trag înapoi în întuneric.

Cuțitul abia se mai zbate în timp ce se ridică în picioare și forțează ușa să se închidă, cilindrii de metal țiuie. Cerul se îngustează pînă cînd toate păsările și norii și albastrul dispar.

Pe alee, vocea domnului Whittier, tot mai aproape, le strigă să se oprească.

Cuțitul se zbate și mai puțin și Mama Natură spune :
— Ți-am spus : Nu încă.

Și cuțitul nu mai mișcă. Ființa micuță care tușea, se smiorcăia, strănuta, pe care am așteptat-o cu toții să moară de cînd am ajuns aici – e moartă, în sfîrșit.

Nu am salvat lumea, cît ne-am păstrat publicul. Am ținut în viață oamenii care ne vor vedea la televizor, ne vor citi cărțile, vor vedea într-o bună zi filmul despre noi. Baza noastră de consumatori.

Sfîntul Fără-Mațe ține ușa închisă, dar încuietorea e deschisă cu un clic de afară. Clanța se scutură. Sfîntul o încuie din nou și din nou e deschisă de afară.

Sfîntul o închide și spune „Nu“. Și încuietorea se deschide cu cheia întoarsă de afară.

Înapoi în întuneric, în frig, Mama Natură scoate lama năclăită din domnișoara Hapciu. Mama Natură vîră lama în încuietore și o rupe acolo.

Încuietorea e stricată. Cuțitul, la fel. Săraca domnișoară Hapciu, cu ochii ei injectați și nasul curgîndu-i mereu, a devenit doar un decor în povestea noastră. O ființă transformată într-un obiect. Ca și cum ai tăia o păpușă de cîrpe și-ai găsi înăuntru : intestine adevărate, plămîni adevărați, o inimă care bate, sînge. Mult sînge încins, lipicios.

Acum sîntem mai puțini cu unul cei care împărțim povestea. A ce ni s-a făcut.

Pe moment, sîntem tot aici. În cercul nostru întunecos, în jurul lămpii de stafii.

Vocea domnului Whittier plînge dincolo de ușa de oțel. Bate cu pumnii. Vrea să intre. Nu vrea să moară singur.

Pe moment, așteptăm, ne repetăm povestea în Muzeul Nostru. La repetiția noastră permanentă cu costume.

Cum ne-a închis domnul Whittier aici. Ne-a înfometat și ne-a torturat. Ne-a omorât.

Asta recităm : Mitul Nostru.

Și în curînd, într-o zi, lumea va veni să deschidă ușa și să ne salveze. Lumea ne va asculta. Începînd din ziua aia însořită, lumea ne va iubi.

Poemele

Cobai	7
Obiective turistice	16
Sub acoperire	36
Produs îmbunătățit	56
Think tank	76
Secretele meseriei	105
Eroziune	126
De închiriat	142
Privind în urmă	156
Fișa postului	172
Bîlbe	202
Consultantul	224
<i>Voir dire</i>	252
Planul B	270
Anticipare	283
Vacanțe americane	303
Evoluție	323
Miopie	346
Iertare	361
Interpretul	394
Dovada	418

Poveștile

Mațe	18
Joc de picioare	38
Camera verde	58
În mizerie	79
Cîntec de lebădă	107
În ani cîinești	128
Ambiție	144
Postproducție	158
Exod	174
Buimac	204
Ritual	226
Cutia Coșmarurilor	235
Apusul civil	254
Plasarea produsului	272
Să-ți spui amarul	285
Olog	305
Teză de doctorat	325
Cap de afiș	339
Ceva-ceva tot o ieși	348
La ceaun	363
Cassandra	381
Spirite rele	396
Depășit	420

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

„Această capodoperă întunecată va rămîne pentru totdeauna în istorie drept cel mai realist portret al epocii contemporane.“

The Cincinnati News Record

„O carte care va rezista cu siguranță probei timpului: în următoarele decenii, va fi inclusă pe toate listele de lecturi obligatorii, iar Palahniuk își va ocupa locul pe care îl merită în galeria titanilor literaturii.“

Greensboro News & Record

„Ceea ce echilibrează dimensiunea *horror* a romanelor lui Palahniuk este capacitatea autorului de a înzestra cu o umanitate profundă chiar și cele mai grotești personaje. Povestirile din **Bîntuiții** contrazic în asemenea măsură așteptările cititorilor, iar calitatea lor emoțională este atît de surprinzătoare, încît decorul macabru în care se petrece acțiunea se transformă într-o scenă pe care ni se înfățișează un adevăr zguduitor.“

Publishers Weekly

„**Bîntuiții** este un roman care explorează pasiunea noastră pentru suferință și tentația de a face din aceasta un produs de succes. O alegorie subtilă a lumii moderne, încărcată de o ironie sumbră!“

Booklist

RECOMANDAT DE

RE:PUBLIK

EDITURA POLIROM